Lisa Kleypas

Taş Kalpli Kazanova

epsilon®

Yıl 1875, Londra. İnadı ve öfkesiyle nam salmış, alın terinden bihaber Devon'a, birçok kişinin uğruna canını vereceği bir haber müjdelenmişti: Kontluk unvanı! Kardeşi West de dahil, etrafındaki herkes bu unvanı, varlık ve itibar emaresi olarak değerlendiriyordu. Oysa bunun Devon'a tek getirisi; nefret ettiği kuzeninin taze dulu Kathleen, çeyizleri bile hazırlanmamış, dünyadan uzak büyütülmüş üç genç kız ve tam dört yüz yıldır ailenin canına okuyan Eversby Manastırı olmuştu. Fakat herkesin aklına geleni yapmak ve kolay yolu seçmek ona göre değildi. O, ne de olsa bir Ravenel idi...

"Sanırım oyunun bu kısmında," dedi West keyiften dört köşe olmuş hâlde, "soylu kahramanımız genç hanımların imdadına koşup günü kurtarmaya ve her şeyi yoluna koymaya geliyor."

Devon baş ve işaretparmaklarının ucuyla gözlerinin kenarlarını ovaladı. "Gerçek şu ki West, istesem bile bu kahrolası mülkü veya genç hanımları kurtaramam. Daha önce hiç kahraman olmadım ve olmaya da niyetim yok."

Meşhur inadıyla çıktığı bu yolda, "kahramanımız" sandığı kadar kararlı olabilecek mi?

www.epsilonyayinevi.com
9 786051 738901
online alışveriş:kitap365.com
KDV'den muaftır.

KAKTÜSÜN

BELONGS TO KAKTUS TEAM

LISA KLEYPAS

Taş Kalpli Kazanova

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Taş Kalpli Kazanova
Orijinal Adı: *Cold-Hearted Rake*
Lisa Kleypas
Çeviri: Hanife Albayrak Çift

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Tuna Sena Kara
Kapak Tasarım: Dilara Şebnem Esendemir - Sömestr Studio
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Nisan 2021
ISBN: 978-605-173-890-1

© Lisa Kleypas, 2015.
Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

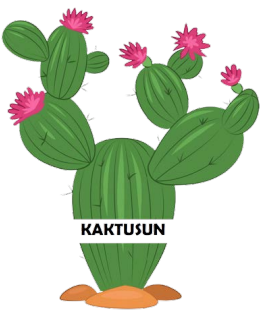
Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

LISA KLEYPAS

Taş Kalpli Kazanova

Çeviri
Hanife Albayrak Çift

epsilon

BELONGS TO KAKTUS TEAM

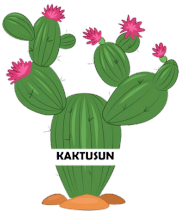
BELONGS TO KAKTUS TEAM

Doğuştan yetenekli ve muhteşem editörüm Carrie Feron'a
Hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim!

Sevgiyle,
L.K

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birinci Bölüm

Hampshire, İngiltere
Ağustos 1875

"Neden hayatımın mahvolması gerektiğini ancak Tanrı bilir," diye homurdandı Devon Ravenel, "her şey, hiçbir zaman hoşlanmadığım bir kuzenimin attan düşmesi yüzünden oldu."

"Theo tam olarak düşmedi," diye cevapladı küçük kardeşi Weston, "Atının üzerinden atıldı."

"Görünüşe göre at da onu benim kadar çekilmez buluyormuş." Devon karşılama odasını huzursuz şekilde, sık adımlarla dolanıyordu. "Eğer Theo lanet olası boynunu çoktan kırmamış olsaydı, bunu onun yerine yapmayı çok isterdim."

West ona bıkkın bir bakış attı. "Hampshire'da bir mülk, Norfolk'ta araziler ve Londra'da bir ev ile kontluk unvanını miras olarak almışken nasıl şikâyet edebiliyorsun..."

"Hepsi şarta bağlanmış durumda. Asla sahip olamayacağım veya satamayacağım arazi ve mülkler için sevincimin yoksunluğunu mazur gör."

"Nasıl bir şarta bağlandığına göre anlaşmayı bozabilirsin. Böylelikle her şeyi satıp konuyu kapatmış olursun."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tanrı'nın izniyle." Devon köşede oluşan küfe iğrenerek baktı. "Mantık çerçevesinde hiç kimse burada yaşamamı bekleyemez. Burası tam bir fiyasko!"

Bu her ikisinin de *Eversby* Manastırı'na, keşişlerin konutları ve kilisenin kalıntıları üzerine inşa edilen aile mirası mülke, ilk gelişiydi. Devon kuzeninin üç ay önceki ölümünden hemen sonra soylular sınıfına alınmasına rağmen karşı karşıya olduğu problemlerle yüzleşmeyi, elinden geldiği kadar bekletmişti.

Şimdiye kadar, ziyaretçileri en çok etkilemesi gereken bu iki alanı, bu oda ve girişteki salonu görmüştü. Halılar yıpranmış, mobilyalar eski püskü, beton duvarın kirişleri pis ve çatlaktı. Bunların hiçbiri evin geri kalanını için iyi şeyler vaat etmiyordu.

"Yenilenmeye ihtiyacı var," diyerek durumu kabul etti West.

"Yerle bir edilmesi gerekiyor."

"O kadar da kötü..." West'in lafı, ayağı halıda oluşan boşluğa çökmeye başladığı an attığı çığlığıyla kesilmişti. Hemen ayağa fırlayarak kâseye benzer çöküntüye baktı. "Bu da nedir...?"

Devon eğilip halının kenarını kaldırarak altındaki zeminde çürüyen bir çukuru ortaya çıkardı. Başını iki yana sallayıp halıyı yerine bırakarak elmas biçimli bölmelerle donatılmış pencereye yöneldi. Pencerenin camıyla birleşen kurşundan yapılmış malzeme aşınmış, menteşesi ve aksamı paslanmıştı.

"Neden tamir edilmemiş?" diye sordu West.

"Elbette para gerektiği için."

"Ama bu nasıl olabilir? Mülk sekiz bin hektarlık bir alana sahip, bütün kiracılar, yıllık getiriler..."

"Mülk sahibi olmak artık o kadar kazanç getirmiyor."

"Hampshire'da mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Devon dikkatini tekrar manzaraya yöneltmeden önce ona kötücül bir bakış attı. "Her yerde."

Hampshire'ın yeşil ve kırsal manzarası, çiçek açan koyu yeşil çitlerle nazikçe bölünmüştü. Yine de çatıları sazdan yapılma kulübelerin, verimli toprakların, çok eski ormanlık arazilerin neşeli karmaşasının ardında bir yerde, binlerce kilometre uzunluğundaki demiryolu, lokomotif motorları ve vagonlar tarafından kullanılmak için yere serilmişti. İngiltere'nin her yerinde kurulmaya başlanan yeni fabrikalar ve imalathaneler, baharda fındık dallarının yeşerdiğinden daha hızlı ortaya çıkar olmuştu. Sanayinin gelişmesinin, aristokrasi geleneklerini ve unvanlıların bilinen yaşayış şekillerini ortadan kaldırdığı bir zamanda unvan sahibi olmak Devon'un şansızlığı olmalıydı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu kardeşi.

"Herkes biliyor West. Tahıl fiyatları yerlerde... En son ne zaman Times'ın bir sayısını okudun? Kulüpte veya tavernalarda dönen tartışmalara hiç dikkat etmedin mi?"

"Konu çiftçilik olduğunda konuşulanları pek umursamadım," diye cevapladı West tersleyerek. Alnını ovuşturarak karamsar bir şekilde oturuyordu. "Bundan hoşlanmadım. Hiçbir konuda ciddi bir hamle yapmayacağımızda hemfikiriz sanıyordum."

"Çabalıyorum. Ama ölüm ve fakirliğin her şeyi nahoş bir hale getirme huyu var." Alnını pencere camına yaslayan Devon suratını asarak, "Alnımın teriyle bir gün bile dürüst kazanç sağlamadan rahat bir hayat geçirmekten hoşlanmışımdır hep. Şimdi ise *sorumluluklarım* var," dedi. Bunu âdeta bir küfür gibi söylemişti.

"Onlardan kaçınmanın yollarını düşmende yardımcı olacağım." Ceketinin ceplerini yoklayan West, iç cebinden gümüş bir matara çıkardı. Kapağını açtıktan sonra büyük bir yudum aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devon kaşını kaldırdı. "Bunun için biraz erken değil mi? Öğlene kadar sarhoş olacaksın."

"Evet ama şimdi başlamazsam olamayacağım." West matarayı tekrar kafasına dikti.

Devon'un endişeyle bahsettiği rahatına düşkünlük, küçük kardeşinin içine işliyordu. West yirmi dört yaşında, olabildiğince az kullanmayı tercih ettiği şeytani zekâsının yanında, uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. Geçtiğimiz yıl, içkiyi fazlaya kaçırması West'in yanaklarında kızarıklıklar oluşmasına, boynunun ve belinin yumuşamasına sebep olmuştu. Devon, kardeşinin işine müdahale etmeyeceği konusunda kararlılık gösterse de çok içmesinden bahsetse nasıl olur diye merak ediyordu doğrusu. Hayır, West istenmeyen bir nasihatten nefret ederdi.

Matarayı ceketine koyduktan sonra West ellerini dua eder gibi birleştirip Devon'a parmağının ucundan baktı. "Bir sermaye ve varis edinmelisin. Zengin bir eş, iki problemini de çözecektir."

Devon'un beti benzi attı. "Asla evlenmeyeceğimi biliyorsun." Sınırlamalarının farkındaydı. Bir eş veya koca olacak biri değildi. Kendisinin acımasız ve umursamaz bir ebeveyn rolünde olduğu çocukluğunun gülünç, acınası bir tekrarını yaratma düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu. "Ben öldüğümde," diye lafına devam etti, "sıra sana gelecek."

"Gerçekten senden daha çok yaşayacağımı düşünüyor musun?" diye sordu West. "Bütün bu ahlaksızlığımla?"

"Benim de senden aşağı kalır yanım yok."

"Evet ama ben kendiminki konusunda çok daha fazla hevesliyim."

Devon kahkahasını tutamadı.

Ravenel sülalesinin uzak bir üyesi olan bu ikili, Norman Fatihi'ne dayanan soylarının son temsilcileri olacaklarını öngöremezdi. Maalesef, Raveneller her daim fazla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öfkeli ve fevriydiler. Her konuda ayartılıp şeytana uyarak günah işleyip bütün erdemli olmayı gerektiren konularla alay etmelerinin neticesinde, soyları üremekten çok, ölmeye mahkûm olmuştu.

Artık sadece ikisi kalmıştı.

Devon ve West birer asilzâde olmalarına rağmen hiçbir zaman, soylu azınlığın bile en üst tabaka ile arasına ulaşılmaz duvarlar ören, seçkin bir dünya olan, asiller sınıfının bir parçası olmamıştı. Devon, aristokratları sıradan halktan ayıran karmaşık kurallar ve ritüeller hakkında pek bir şey bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa *Eversby* mülkünün düşeş değil de bir tuzak olduğuydu. Bu mülkün kendini ayakta tutmaya yetecek kadar bile yeterli geliri yoktu. Devon'un vakıftan gelen mütevazı yıllık gelirini bir çırpıda yok edip onu ezip geçtikten sonra kardeşinin de sonunu getirecekti.

"Bırakalım da Ravenel soyu kurusun," dedi Devon. "Bütün soyumuz beş para etmez kişilerden oluşuyor. Kontluğun soyu tükenirse kimin umurunda olur ki?"

"Hizmetçilerle kiracılar, gelirlerini ve evlerini kaybetmek konusunda itiraz edebilir," dedi West umursamaz bir alaycılıkla.

"Hepsi kendini asabilir. Sana ne yapılacağını söyleyeyim: Öncelikle Theo'nun dul eşini ve kız kardeşlerini toparlayıp göndereceğim. Bana bir yararları yok."

"Devon..." Kardeşinin huzursuz sesini duydu.

"Sonra gereklilikleri bozmanın bir yolunu bulup mülkleri bölerek parça parça satacağım. Eğer mümkün değilse, evdeki değerli her şeyi alıp yerle bir ederek taşına kadar satarım..."

"*Devon.*" West siyah tül örtünmüş, ufak tefek, zayıf bir kadının durduğu kapı eşiğini işaret etti.

Theo'nun dul eşi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Glengarrif'te damızlık at çiftliği olan İrlandalı soylu Lord Carberry'nin kızıydı. Ölümünden üç gün önce Theo ile evlenmişti. Geleneklere göre sevinçli sayılan bir olayın peşinden gelen böylesi trajedi acımasız bir şok olmalıydı. Üyeleri gittikçe azalan bir ailenin sona kalanlarından Devon, üç ay önce bu olay olduğunda kadına üzüntüsünü ileten bir mektup göndermesi gerektiğini sanıyordu. Ama bu düşünce hiçbir zaman hayata geçmemiş, ceketinin yakasına yapışmış kumaş tiftiği gibi sadece aklında kalmıştı.

Belki de kuzeninden bu kadar nefret etmese Devon başsağlığı dilemek için kendini zorlayabilirdi. Hayat, Theo'yu birçok konuda kayırmıştı. Ona zenginlik, ayrıcalık ve yakışıklık vermişti ama şansı için minnettar olacağına Theo her zaman kendini bilmiş ve üstünlük taslayan biri olmuştu. Zorbaydı. Devon hiçbir zaman hakareti veya provoke edilmeyi hoş gören biri olmadığından, ne zaman bir araya gelseler kendini Theo ile kavga ederken bulmuştu. Kuzenini bir daha göremeyeceği için üzgün olduğunu söylemesi bir yalan olurdu.

Theo'nun dul eşine gelirsek, onun acınmaya ihtiyacı yoktu. Gençti ve çocuğu yoktu. Eşi öldükten sonra ona bağlanan sürekli bir geliri vardı ki bu tekrar evlenmesini kolaylaştıracaktı. Kadının güzel olduğunu söylemelerine rağmen onu kasvetli bir sisle kaplayan koyu siyah örtüsünün üzerinden Devon'un buna karar vermesi imkânsızdı. Kadın, onun söylediklerini duyduktan sonra bir aşağılık olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Genç adamın hiç umurunda değildi.

Devon ve West selam vermek için eğildikten sonra, dul kadın yarım yamalak bir reveransla karşılık verdi. "Hoş geldiniz lordum. Siz de Bay Ravenel. Düzenli bir şekilde yağmalayıp talan edebilin diye evdekilerin bir listesini en kısa sürede size vereceğim." Sesinin kibar bir tonu vardı, cam gibi keskin heceleriyse nefretten buz kesmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devon, kadının odanın içine ilerleyişini dikkatle izledi. Kadının vücut yapısı onun zevkine göre biraz fazla zayıftı ve yas kıyafetlerinin ağırlığı altında sopa gibi görünüyordu. Ama kontrollü hareketlerinde dikkat çeken bir şey vardı, durgunluğuna bir uçarılık gizliydi.

"Başınız sağ olsun," dedi Devon.

"Kazancınız için tebrik ederim."

Devon kaşlarını çattı. "Sizi temin ederim ki asla kocanızın unvanını istememiştim."

"Kesinlikle," dedi West. "Londra'dan beri bu konu hakkında şikâyet ediyor."

Devon kardeşine kötücül bir bakış attı.

"Kâhya Sims, boş vaktinizde size ev ve araziyi gösterecektir," dedi dul kadın. "Bahsettiğiniz gibi, size bir yararım olmadığı için odama çekilip toparlanmaya başlayacağım."

"Leydi Trenear," dedi Devon sert bir tavırla, "kötü bir başlangıç yaptık. Sizi incittiysem özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok lordum. Böylesi lafları zaten sizden bekliyordum." Devon karşılık veremeden lafına devam etti. "*Eversby* Manastırı'nda ne kadar süre kalmaya niyetiniz olduğunu sorabilir miyim?"

"İki gece kalmayı umuyorum. Akşam yemeğinde beraber bu konuyu konuşa..."

"Korkarım, eşimin kız kardeşleriyle size akşam yemeğinde eşlik edemeyeceğiz. Bu acı bizi derinden sarstığından yemeklerimizi ayrı bir şekilde yiyeceğiz."

"Kontes..."

Kadın onu görmezden gelerek tek kelime etmeden odadan çıktı. Reverans bile vermeden.

Afallamış ve sinirden deliye dönmüş Devon, gözlerini kısarak kapının boş girişine baktı. Kadınlar daha önce ona *asla* böylesine bir aşağılamayla yaklaşmamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öfkeden patlamak üzere olduğunu hissetti. Bulundukları duruma dair hiçbir seçeneği yokken bu kadın onu ne hakla suçlayabilirdi?

"Bunu hak etmek için ne yaptım?" diye sordu.

West'in dudakları seğirdi. "Onu evinden atıp burayı yok edeceğini söylemek dışında mı?"

"Özür diledim!"

"Bir kadından asla özür dileme. Bu sadece haksız olduğunu kanıtlayıp onları daha da öfkelendiriyor."

Devon, kendisine yardım etmesi gerekirken suçu ona atan bir kadının küstahlığına asla katlanmayacaktı. Dul olsun ya da olmasın, kadın hayatının dersini almak üzereydi.

"Onunla konuşacağım," dedi acımasız bir tonda.

Ayaklarını kapitone bir kanepeye uzatan West kafasının altına bir yastık yerleştirdi. "İşin bittiğinde beni uyandır."

Devon karşılama odasından çıkıp dul kadını uzun ve yeri döven adımlarla takip etti. Holün sonunda, pupa yelken giden bir korsan gemisi gibi ilerleyen kadının elbisesini ve siyah duvağını ucundan görür gibi olmuştu.

"Bekleyin," diye ardından seslendi. "Önceden söylediklerimde ciddi değildim."

"*Öyleydiniz.*" Kadın durup Devon ile yüzleşmek için hızla döndü. "Malikâneyi ve ailenizin mirasını kendi bencil amaçlarınız için yok etmeye niyetlisiniz."

Devon kadının önünde dururken yumruklarını sıktı. "Şuna bakın," dedi soğuk bir tavırla, "şu ana kadar en fazla bir teras apartmanı, aşçı, uşak ve bir de atı idare edebildim. Şimdi iki yüzden fazla çiftçilik yapan kiracıya sahip, batmak üzere olan bir malikaneyle ilgilenmem bekleniliyor. Bunların da göz önünde bulundurulmayı, hatta biraz acımayı hak ettiğini düşünüyorum."

"Çok yazık. Kendinizden başka birini düşünmek, sizin için fazlasıyla zorlu ve zahmetli olacaktır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Lafı gediğine koyduktan sonra kadın oradan ayrılmaya çalıştı. Ama sütunlarında heykel veya sanatsal objelerin sergilenmesi amaçlanan duvardaki kemerli nişin yakınında durdu.

Devon şimdi onu yakalamıştı. Bilerek ellerini girintinin iki yanına yerleştirip geri çekilmesini engelledi. Kadının nefesinin kesildiğini duymuştu. Bundan gurur duymasa da onu huzursuz ettiği için vücudunda tatminkâr bir his dolandı.

"Geçmeme izin verin," dedi Leydi Trenear.

Kadını hapis tutarak yerinden kıpırdamadı. "Öncelikle bana isminizi söyleyin."

"Neden? Size ismimi kullanma iznini asla vermem."

Çileden çıkmış olan Devon, kadının örtülü vücudunu inceledi. "İş birliği yaparsak düşmanlıktan daha çok kazancımız olacağı hiç aklınıza geldi mi?"

"Kocamı ve evimi daha yeni kaybettim. Tam olarak ne kazanacağım lordum?"

"Belki de beni kendinize düşman etmeden önce bunu öğrenmelisiniz."

"Buraya adımınızı atmadan önce bile düşmandınız."

Devon kendini, duvağın ardını görmek için sabırsızlanırken bulmuştu. "Başınıza o kahrolası örtüyü giymek zorunda mısınız?" diye sinirli bir şekilde sordu. "İnsana kendisini bir abajurla konuşuyormuş gibi hissettiriyor."

"Adına ağlama duvağı deniyor. Evet, ziyaretçilerin karşısında giymem gerekiyor."

"Ben ziyaretçi değilim. Kuzeninizim."

"Yalnızca evlilik bağıyla…"

Devon kadını dikkatlice izlerken öfkesinin dinmeye başladığını hissetti. Bir serçe kadar ufak, kırılgan ve atikti. Devon, ses tonunu yumuşattı. "Lütfen inatçı olmayın. Gerçekten ağlamadığınız sürece duvağı giymenize gerek yok ki ağlıyorsanız hemen takmanız için ısrar ederim. Ağlayan kadınlara katlanamıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İçten içe yumuşak kalpli biri olduğunuzdan mı?" diye kinayeli bir şekilde sordu.

Devon'un kendine yıllardır düşünmek için izin vermediği uzak bir anı içini sızlattı. Bunu aklından çıkarmaya çalıştı ama zihni beş-altı yaşlarında, annesinin giyinme odasının kapalı kapısının önünde oturan, odadan gelen ağlama seslerine kaygılanan görüntüsünü inatla gözünün önüne getiriyordu. Annesini neyin ağlattığını bilmiyordu ama şüphesiz ki başından geçen birçok başarısız aşk ilişkisinden biriydi. Annesi bir gecede âşık olup unutan, meşhur bir güzeldi. Babası ise onun kaprislerinden bıkmış ve kötü alışkanlıklarının pençesine düşmüştü, neredeyse hiç eve gelmezdi. Devon, annesinin hıçkırarak ağlamasını dinlerken ona ulaşamamanın boğucu çaresizliğini hatırladı. Kilitli kapının altından mendiller itip açması için yalvarmak ve sürekli sorunun ne olduğunu sormakla yetinmişti.

"Dev, çok tatlısın," demişti annesi burnunu çekerken. "Bütün oğlanlar öyledir. Ama büyüyünce bencil ve acımasız olacaksın. Diğerleri gibi sen de kadınların kalbini kırmak için doğdun."

"Kırmayacağım anneciğim," diye aniden ağlamaya başlamıştı Devon. "Söz veriyorum ki kırmayacağım."

Sanki aptalca bir söylemiş gibi annesinin kahkahayla karışık ağlamasını duymuştu. "Elbette kıracaksın küçüğüm. Hem de farkında bile olmadan."

Bu sahne birkaç kere daha tekrarlanmıştı ama Devon en çok bunu tüm netliğiyle hatırlıyordu.

Görünüşe göre annesi haklıydı. En azından sürekli kadınların kalbini kırmakla suçlanıyordu. Ama her daim evlenmeye niyeti olmadığını açıkça belli etmişti. Âşık olsa bile bir kadına asla bu tür bir söz vermeyecekti. Her söz bozulabilirken böyle bir şeyin anlamı yoktu. Birbirini seven in-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sanların ne tür acılar yaşayabileceğini deneyimlediğinden, bunu bir başkasına yaşatma isteği yoktu.

Dikkatini tekrar karşısında kadına yöneltti. "Hayır, elbette yumuşak kalpli biri değilim," dedi leydinin sorusunu cevaplayarak. "Bana göre kadınların gözyaşları manipülatif hatta daha da kötüsü itici."

"Siz," dedi kadın kendinden emin bir şekilde, "tanıştığım en alçak adamsınız."

Devon her bir kelimeyi bir ok fırlatırmış gibi söylemesini eğlenceli bulmuştu. "Kaç tane erkekle tanıştınız?"

"Aşağılık bir tanesini gördüğümde tanıyacak kadar."

"Bu duvaktan pek bir şey görebildiğinize emin değilim." Siyah tülün kenarına parmağını uzattı. "Bunu giymekten hoşlanıyor olamazsınız."

"Aslına bakılırsa hoşlanıyorum."

"Çünkü ağladığınızda yüzünüzü gizliyor," dedi Devon, sormak yerine.

"Ben asla ağlamam."

Kafası karışan Devon, onu doğru duyduğundan şüphe ediyordu. "Kocanızın kazasına kadar mı demek istediniz?"

"O zaman bile."

Doğru olsa bile ne tür bir kadın böyle bir şey söylerdi ki? Devon, duvağın önünü tutup yukarı çekmeye başladı. "Sabit durun." Bir avuç tülü, onları sabit tutan ufak başlığın üzerine doğru attı. "Hayır, geri çekilmeyin. İkimiz yüz yüze durup medeni bir konuşma yapmaya çalışacağız. Yüce Tanrım, bu kadar kumaşla ticari bir gemiyi limana bile..."

Devon, leydinin yüzü ortaya çıkınca lafını yarıda kesti. Kendini dış kenarları kedininkiler gibi kıvrık, bir çift kehribar göze bakarken buldu. Bütün duyuları kadını algılayıp sindirmeye çalışırken bir anlığına nefes alamamış, düşüncelerini toparlayamamıştı.

Onun gibisini daha önce görmemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beyaz teni ve tokaları için fazla hacimli görünen kestane rengi saçlarıyla kadın, Devon'un beklediğinden çok daha gençti. Geniş, çıkık elmacık kemikleri ve dar çene yapısı, yüzünün zarif bir kediyi andıran hatlarını ortaya çıkarmıştı. Dudak kıvrımları o kadar dolgundu ki şu an yaptığı gibi sıkıca birbirlerine bastırıldıklarında bile yumuşak gözüküyorlardı. Geleneksel bir güzelliği olmasa da o kadar kendine has bir tarzı vardı ki güzellik sorgusunu önemsiz kılıyordu.

Yas kıyafeti dardı ve boyundan kalçaya kadar sıkıca vücuda oturuyor, sonrasında bir dizi pile ile genişliyordu. Bir erkek, bütün o büzgülü, karmakarışık dikişler altındaki vücudunu ancak hayal edebilirdi. Bilekleri ve elleri bile siyah eldivenlerle kaplanmıştı. Yüzü dışında teninde görünen tek yer boğazıydı. Yüksek yakasının önü U şeklinde bir çentikle ayrılmıştı. Yutkunuşunun nazik hareketini görebiliyordu. Bir adamın dudaklarını bastırıp nabzını hissedebileceği oldukça yumuşak ve mahrem bir bölge gibi görünüyordu.

Onu karmaşık bir hediye paketi gibi, altında nefes nefese kalıp kıvranana kadar soyarken boğazını öperek işe başlamak istiyordu. Eğer başka bir kadın olsaydı ve kendisini bu tip bir durumda bulsaydı, Devon onu şuracıkta baştan çıkarırdı. Karaya çıkmış sazan gibi ağzı açık bakakalmasının uygunsuz olduğunu fark ederek düşüncelerini bir karşılık vermek veya mantıklı bir şey söylemek için toparlamaya çalıştı.

Şansına sessizliği ilk bozan kadın olmuştu. "İsmim Kathleen."

İrlanda'ya özgü bir isim. "Neden aksanınız yok?"

"Çocukken İngiltere'ye, Leominster'daki aile dostlarımızla yaşamak için gönderildim."

"Neden?"

Kalkık kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Ebeveynlerim atlarıyla fazla meşguldüler. Her yıl çiftlikleri için

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yeni Arap kanı arayışı için birkaç ay Mısır'da kalıyorlardı. Ben ise onlar için... Külfettim. Onlar gibi atlarla uğraşan arkadaşları Lord ve Leydi Berwick, beni yanlarına alıp iki kızlarıyla beraber yetiştirmeyi teklif etti."

"Aileniz hâlâ İrlanda'da mı yaşıyor?"

"Annem vefat etti ama babam hâlâ orada." Düşünceleri başka yerlere gitmiş gibi bakışları donuklaştı. "Bana düğün hediyesi olarak Asad'ı yolladı."

"Asad," diye kafası karışmış şekilde tekrarladı Devon.

Tekrar ona odaklanan Kathleen, endişeli gözüküyordu ve boynundan alnına kadar kızarmaya başlamıştı.

İşte o zaman Devon anlamıştı. "Theo'yu fırlatan at," dedi kısık sesle.

"Asad'ın suçu değildi. Gittiği yerde o kadar kötü eğitilmişti ki babam onu sattığı adamdan geri satın almıştı."

"Size neden sıkıntılı bir atı verdi ki?"

"Lord Berwick çoğunlukla ufak tayları eğitmeme izin verir."

Devon kadının ince yapılı vücuduna imalı bir bakış attı. "Bir serçe kadarsınız."

"Arap atını eğitmek için kaba kuvvet kullanamazsınız. Nazik bir soydurlar. Anlayış ve yetenek gerekir."

Theo'da olmayan iki şey. Kendi boynunu ve değerli bir hayvanı harcamak için ne aptalca bir davranış.

"Theo eğlencesine mi yaptı?" Devon sormadan edememişti. "Gösteriş yapmaya mı çalışıyordu?"

Parıldayan o gözlerde çabucak kaybolmadan önce keskin duygu belirdi. "Sinirliydi. Kimse onu vazgeçiremedi."

Tam Ravenel'e yakışacak bir hareket.

Eğer herhangi biri Theo ile çelişir veya onu herhangi bir konuda reddederse, bir patlamanın fitilini ateşlemiş olurdu. Belki de Kathleen onunla baş edebileceğini veya zamanın onu uslandıracağını düşünmüştür. Bir Ravenel'in sinirinin,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendini koruma hissinin bile önüne geçebildiğini bilemezdi. Devon bu tür konularda kendini aşmış olduğunu düşünmeyi tercih ediyordu ama geçmişte birçok kere buna yenik düşerek onu tüketen öfkenin volkanik kuyusuna kendini atmıştı. Sonuçlarına katlanmak zorunda olana kadar, bu her zaman muhteşem hissettiriyordu.

Kathleen siyah eldivenli ellerini, her biri öbür dirseği üzerinde mengene gibi duracak şekilde sıkıca kollarına sardı. "Bazı insanlar kazadan sonra Asad'ı uyutmam gerektiğini düşünüyor. Ama hatası olmayan bir şey için onu cezalandırmak acımasızca ve yanlış olur."

"Onu satmayı düşündünüz mü?"

"İstemedim. Ama istesem bile onu önce tekrar eğitmem gerekir."

Devon, istemeden de olsa kocasını öldüren bir atın etrafında dolaşmasına izin vermesi konusunda Kathleen'in mantığından şüphe ediyordu. Büyük ihtimalle *Eversby* Manastırı'nda bu Arap atıyla yeni bir gelişme yaşayacak kadar uzun kalamayacaktı.

Ama şu an bunu belirtmenin vakti değildi.

"Araziyi görmek istiyorum," dedi. "Benimle yürür müsünüz?"

Aklı karışmış gözüken Kathleen hafifçe geri çekildi. "Baş bahçıvanı araziyi size göstermesi için görevlendireceğim."

"Sizin göstermenizi tercih ederim." Devon bariz bir şekilde sormadan önce duraksadı. "Benden korkmuyorsunuz değil mi?"

Kadının kaşları hızla çatıldı. "Kesinlikle hayır."

"O zaman beraber yürüyelim."

Devon'un uzattığı kolu görmezden gelerek ona temkinli bir bakış attı. "Erkek kardeşinizi de davet edelim mi?"

Devon başını iki yana salladı. "Kendisi biraz kestiriyor."

"Günün bu saatinde mi? Hasta mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, bir kedinin alışkanlıklarına sahiptir. Uzun saatler süren uyuklama hali, kısa süreli kendine bakma ihtiyacıyla bölünüyor."

Leydinin dudaklarının kenarlarının istemsizce derinleştiğini gördü. "Gelin o zaman," diye mırıldandı, yanından hızla geçerek holde ilerledi. Devon ise tereddüt etmeden onu takip etti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İkinci Bölüm

Devon Ravenel'in eşliğinde yalnızca birkaç dakika geçirdikten sonra Kathleen'in, onun hakkında duyduğu o lanet dedikodunun doğru olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmamıştı. Bencil hergelenin tekiydi. İtici, kaba bir çapkındı.

Hakkını vermesi gerekiyordu ki... Yakışıklıydı. Ama genç bir Apollo'nun altın saçları ve kibar yüz hatları bahşedilmiş Theo gibi değildi. Devon Ravenel'in esmer güzelliğinin cüretkâr hovardalığı ve şüpheci hali yirmi sekiz yaşında olduğunu göstermesine sebep oluyordu. Adamın capcanlı mavi-siyah irislerle çevrelenmiş, sert geçen bir kış mevsimindeki okyanusu andıran mavi gözlerine her baktığında küçük bir şaşkınlık yaşıyordu. Yüzü sinekkaydı tıraşlıydı ama çenesinin alt kısmı en keskin usturanın bile tamamen kesemeyeceği şekilde bir sakalla gölgelenmişti.

Kathleen'i yetiştiren Leydi Berwick'in tam da onu uyardığı tarzda bir adama benziyordu. "Senin hakkında komploları olan adamlarla karşılaşacaksın tatlım. Genç kızları iffetsiz doyumları için cazibe, yalan ve baştan çıkarma yetenekleriyle mahveden vicdansız adamlarla. Kendini böyle alçak bir herifin yanında bulursan, tereddüt etmeden kaçmalısın."

"Adamın alçak biri olduğunu nasıl bilebilirim?" diye sormuştu Kathleen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gözlerindeki hastalıklı ışıltıdan ve seni kolayca kendine çekmesinden. Varlığı, heyecan uyandıran duyguları ortaya çıkarabilir. Böylesi bir adamın fiziksel duruşunda bir keskinlik, annemin eskiden de dediği gibi 'hayvani bir ruh' vardır. Anlıyor musun Kathleen?"

"Sanırım," demişti ama o zaman ne demek istediğini tam anlayamamıştı.

Şimdi, Leydi Berwick'in tam olarak ne demek istediğini biliyordu. Yanında uzun adımlarla yürüyen adamda fazlasıyla hayvani bir ruh vardı."

"Şimdiye kadar gördüklerime göre," diye yorumda bulundu Devon, "bu çürüyen kalas yığınını onarmayı denemektense ateşe vermek daha mantıklı bir hareket olur."

Kathleen'in gözleri kocaman açıldı. "*Eversby* Manastırı tarihi bir yapıdır. Tam dört yüz yaşında."

"Bahse varım tesisat da öyledir."

"Tesisat yeterli durumda," diye savundu.

Adamın kaşlarından biri yukarıda kalktı. "Duş almam için yeterli mi?"

Kathleen durumu kabul etmeden önce biraz tereddüt etti. "Bir duşunuz yok."

"Küvet peki? Ne kadar hoş... Bu akşam kendimi ne tarzda modern bir tankın içine gömülürken bulacağım? Paslı bir kovada mı?"

Kathleen utanç verici bir şekilde gülmeye başlamadan önce dudaklarının titrediğini hissetti. Vakarlı bir şekilde bastırmayı başardı. "Seyyar teneke bir küvet,"dedi.

"Banyolardan hiçbirinde dökme demirden küvet yok mu?"

"Korkarım ki bir tane bile banyomuz yok. Küvet giyinme odanıza getirilecek ve işiniz bittikten sonra alınacaktır."

"Borulardan su akmıyor mu? Herhangi bir yerde?"

"Mutfak ve ahırda akıyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama elbette evde tuvalet vardır."

Böyle hassas bir konudan bahsettiği için adama azarlar gibi bir bakış attı.

"Atları eğitecek kadar bıçkınsanız," diye belirtti "ki onlar vücut sıvıları konusunda ihtiyatlı hareketleriyle tanınan canlılar değildirler, eminim bana malikânede kaç tane tuvalet olduğunu da söyleyebilirsiniz."

Kathleen kendini cevap vermeye zorlarken yanakları kızardı. "Hiç yok. Yalnızca, geceleri kullanılmak üzere odalarda lazımlıklar, bir de gündüz vakti kullanabileceğiniz dışarıdaki tuvalet."

Lord ona inanmaz gözlerle bakarken bu fikir onu gerçekten gücendirmiş gibi görünüyordu. "*Hiç mi?* Burası bir zamanlar İngiltere'nin en varlıklı mülküydü. Hangi lanet olası nedenden buraya tesisat döşenmedi?"

"Theo demişti ki, babasına göre bu kadar hizmetçi varken buna gerek yokmuş."

"Elbette. Ağır su kovalarıyla merdivenlerden bir aşağı bir yukarı koşmak ne kadar da harika bir aktivite! Lazımlıklardan bahsetmiyorum bile. Hizmetçiler, kimse onları bu türlü bir eğlenceden alıkoymadığı için müteşekkir olmalılar."

"Alay etmeye gerek yok," dedi Kathleen. "Bu benim kararım değildi."

Devon kaşlarını çatmaya devam ederken porsuk ağaçları ve süs armut ağaçlarının olduğu kıvrımlı bir yolda ilerliyorlardı.

İki zalim herif; Theo, Devon ve onun erkek kardeşini böyle tarif etmişti. "Kibar toplumu görmezden gelerek alçak karakterli insanlarla muhatap olmayı tercih ediyorlar," demişti Theo ona. "Onları çoğu zaman Doğu Yakasındaki tavernalarda ve avcılık kulübelerinde bulabilirsin. Eğitimlerini çöpe attılar. Aslında Weston, Oxford'u, yanında Devon olmadan kalmak istemediği için erkenden bıraktı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen, Theo'nun uzaktan iki kuzenine karşı muazzam bir sevgi göstermese de Devon'a özel bir nefreti olduğunu anlamıştı.

Bu adamın Theo'nun yerini alacak kişi olması kaderin tuhaf bir cilvesiydi.

"Neden Theo ile evlendiniz?" Devon onu sorarak şaşırttı. "Aşk evliliği miydi?"

Hafifçe kaşlarını çattı. "Konuşmalarımızı yüzeysel konularla sınırlamayı tercih ederim."

"Yüzeysel konular çok sıkıcı."

"Yine de insanlar sizin pozisyonunuzdaki birinden bu konularda başarılı olmasını bekliyorlar."

"Theo öyle miydi?" diye küçümseyen bir şekilde sordu.

"Evet."

Devon burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Bu türlü bir beceriyi sergilediğini hiç görmedim. Belki de her zaman yumruklarından kaçmakla fazla meşgul olduğumdan fark edemedim."

"Sanırım Theo ile birbirinizin en iyi yanlarınızı ortaya çıkarmadığınızı söyleyebiliriz."

"Hayır. Kusurlarımız konusunda birbirimize çok benziyoruz." Lafına devam ederken ses tonu alaycıydı. "Görünüşe göre onun erdemlerine sahip değilim."

Kathleen sessiz kalırken gözlerini bir sürü beyaz ortanca, sardunya çiçeği ve uzun saplı, kırmızı sakaldil otunda gezdirdi. Evlenmeden önce, Theo'nun bütün kusurları ve değerleri hakkındaki her şeyi bildiğini varsaymıştı. Altı aylık kur yapma ve nişanlılık dönemleri boyunca danslara, partilere gitmiş, araba ve atla gezintiye çıkmışlardı. Theo daima çekiciydi. Kathleen arkadaşları tarafından adı çıkmış Ravenel öfkesi hakkında uyarılmıştı ama bunları dinleyemeyecek kadar abayı yakmıştı. Dahası kur yapmanın kısıtlamaları, Kathleen'e refakat ettiği ziyaretler ve kısıtlı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gezintiler, Theo'nun gerçek doğasını anlamasına engel olmuştu. Fakat Kathleen hayatın çok önemli bir gerçeğini geç öğrenmişti: Aynı evde yaşayana kadar bir erkeği gerçekten tanıyamazsın.

Kathleen, Devon'un "Bana onun kız kardeşlerinden bahsedin," dediğini duydu. "Hatırladığım kadarıyla üç taneler. Hepsi bekâr mı?"

"Evet lordum."

En büyük Ravenel kızı Helen, yirmi bir yaşındaydı. İkizler Cassandra ve Pandora ise on dokuz yaşlarındaydılar. Theo veya babası, vasiyetlerinde kızlar için bir düzenleme yapmamışlardı. Çeyizi olmayan, soylu, genç bir bayanın uygun bir talibin ilgisini çekmesi kolay bir iş değildi. Yeni kontun onlara bunu sağlamak konusunda yasal bir sorumluluğu da yoktu.

"Kızlardan hiçbiri cemiyette tanınmıyor mu?" diye sordu.

Kathleen başını iki yana salladı. "Aşağı yukarı dört yıldır yas tutuyorlar. Önce anneleri vefat etti, ardından da kont. Bu yıl tanıtılacaklardı ama şimdi..." Sesi gittikçe kısıldı.

Devon çiçek taraçasının yanında duraksarken onu yanında durmaya zorlamıştı. "Geliri ve çeyizi olmayan üç soylu kadın," dedi, "çalışmaya uygun değiller ve alt tabakadan birileriyle evlenmek için fazla soylular. Yıllardır taşrada inzivaya çekilmiş halde yaşadıktan sonra, eminim bir yulaf lapası kadar donukturlar."

"Donuk değiller. Aslında..."

Tiz bir çığlık lafını kesmişti.

"*Yardım edin!* Korkunç canavarlar tarafından saldırıya uğruyorum! Acıyın bana vahşi hayvanlar!" Ses genç bir bayana aitti ve ikna edici bir şekilde telaşlı çıkmıştı.

Devon, aniden atılıp patika yolunu ve sonra da duvarlı bahçenin açık kapısının çevresini koştu. Siyah elbiseli bir kız, iki siyah spanyel cinsi köpek devamlı üzerine saldırır-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ken çiçeklerle çevrelenmiş çimenlerde yuvarlanıyordu. Çığlıkları kıkırtıya dönüşürken Devon'un adımları yavaşladı.

Lordun yanına varan Kathleen nefes nefese "İkizler sadece oyun oynuyorlardı," dedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Devon, adımlarını durdururken. Koşarken beraberinde getirdiği toz bulutu hâlâ ayaklarında dolanıyordu.

"*Geri basın*, iğrenç köpekler," diye korsanlara özgü bir dille haykırdı Cassandra eline aldığı bir dal parçasıyla çalımlar atıp darbeleri savuruyormuş gibi yaparken. "Yoksa işe yaramaz derilerinizi yüzüp sizi köpek balıklarına yem ederim!" Dalı dizinde kırarak ikiye böldü. "Yakalayın, sizi gidi hantallar,"dedi köpeklere ve dal parçalarını çimenin uzak bir köşesine fırlattı.

Spanyeller neşeyle havlayarak dalların peşine düştüler.

Kendini yerden dirseklerinin üzerine kaldıran, Pandora, ziyaretçileri görünce elleriyle gözünü güneşten korudu. "Selam olsun, kara adamları," diye neşeyle seslendi. Kızların ikisi de başlıklarını ve eldivenlerini giymemişti. Pandora'nın elbise kolunun bir manşeti yoktu ve Cassandra'nın eteğinin önünde yırtılmış bir dantel parçası sallanıyordu.

"Kızlar, duvaklarınız nerede?" diye azarlar bir tonda sordu Kathleen.

Pandora bir tutam saçını gözünün önünden çekti. "Benimkini balık ağı yaptık ve Cassandra'nın duvağını ise böğürtlenleri yıkamak için kullandık."

İkizler, uzun kol ve bacaklarının zarafetiyle, dağılmış saçlarında gün ışığı dans ederken göz kamaştırıcı görünüyorlardı ve onlara Yunan tanrıçalarının isimlerini vermek oldukça mantıklıydı. Pembe yanaklı karmaşalarında kanunsuz bir tını ve neşeli bir vahşilik vardı.

Cassandra ve Pandora, dünyadan çok uzun süre uzak tutulmuştu. Şahsen Kathleen, Lord ve Leydi Trenear'ın il-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gisinin ailenin tek oğlu, doğumu ailenin ve kontluğun geleceğini koruyan Theo üzerinde toplanmasının acı bir durum olduğunu düşünüyordu. İkinci bir varis sahibi olma ümitleriyle dünyaya gelen bu istenmeyen üç kız çocuğunun doğumunu tam bir felaket olarak görmüşlerdi. Hayal kırıklığına uğramış ebeveynlerin sessiz ve itaatkâr Helen'i görmezden gelmeleri kolaydı. Kontrol edilemez ikizler ise kendi hallerine bırakılmışlardı.

Kathleen, Pandora'nın yanına gidip onu yerden kaldırdı. Kızın eteği üzerine saçılmış yaprak ve çimenleri titizlikle silkeledi. "Canım, sana bugün ziyaretçilerimiz olacağını hatırlatmıştım." Köpek tüylerini çok da başarılı olmayan bir çabayla temizledi. "Sessiz bir uğraş bulmanızı umuyordum. Kitap okumak gibi mesela..."

"Kütüphanedeki bütün kitapları okuduk," dedi Pandora. "Üç kere."

Cassandra havlayan spanyelleri peşine takarak yanlarına geldi. "Siz kont musunuz?" diye Devon'a sordu.

Adam köpekleri sevmek için eğildikten sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle Cassandra'ya bakmak üzere doğruldu. "Evet. Üzgünüm. Ağabeyinizin hayatta olmasını ne kadar istediğimi tarif bile edemem."

"Zavallı Theo," dedi Pandora. "Hep düşüncesiz şeyler yapar, başına hiçbir şey gelmezdi. Hepimiz yenilmez olduğunu düşünürdük."

Konuşurken Cassandra'nın ses tonu dalgın bir hâl aldı, "Theo da öyle sanıyordu."

"Lordum," diye araya girdi Kathleen, "sizi Leydi Cassandra ve Leydi Pandora ile tanıştırmak istiyorum."

Devon, bakımsız birer orman perisi gibi görünen ikizleri inceledi. Cassandra altın saçları, iri mavi gözleri ve Cupid'in* yayını andıran dudaklarıyla aralarında en güzel

* Yunan mitolojisinde Aşk Tanrıçası. (ç.n)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olandı. Pandora tam aksi; daha zayıftı, vücut hatları yetersiz, koyu kahverengi saçları ve kemikli bir yüzü vardı.

Siyah spanyeller etraflarında dans edip dolanırken Pandora, Devon'a, "Sizi daha önce hiç görmedim," dedi.

"Aslında gördünüz," dedi Devon. "Norfolk'taki aile toplantısında. Hatırlayamayacak kadar ufaktınız."

"Theo'yu tanıyor muydunuz?" diye sordu Cassandra

"Biraz."

"Onu seviyor muydunuz?" diye sorarak Devon'u şaşırttı.

"Korkarım ki hayır," dedi Lord. "Birçok kere kavga ettik."

"Oğlanlar böyledir," dedi Pandora.

"Ancak zorba ve beyinsizler," dedi Cassandra ona. Yanlışlıkla Devon'a hakaret ettiğini anlayınca ona içten bir bakış attı. "*Sizin* haricinizde, lördum."

Rahat bir sırıtış adamın dudaklarında belirip kayboldu. "Korkarım ki benim durumumda tasvir pek de hatalı değil."

"Ravenel öfkesi," dedi Pandora ağırbaşlılıkla kafasını sallayıp abartılı bir şekilde fısıldadı, "Bizde de var."

"Sadece ablamız Helen'de yok," diye ekledi Cassandra.

"Onu hiçbir şey kışkırtamıyor," dedi Pandora. "Birçok defa denedik ama asla işe yaramadı."

"Lordum," dedi Kathleen, Devon'a, "seraya doğru ilerlemeye devam edelim mi?"

"Elbette."

"Sizinle gelebilir miyiz?" diye sordu Cassandra.

Kathleen başını iki yana salladı. "Hayır tatlım, ikinizin temizlenip üzerinizi değiştirmek için içeri gitmenizin daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Yeni biriyle akşam yemeği yemek çok hoş olacak," diye bağırdı Pandora. "Özellikle şehirden yeni gelmiş biriyle. Londra hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Devon, Kathleen'e sorgularcasına bir bakış attı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Leydi, doğrudan ikizlere cevap verdi. "Çoktan Lord Trenear'a tam anlamıyla yasta olduğumuzu ve yemeklerimizi ayrı yerlerde yiyeceğimizi açıkladım."

Bu açıklama heyecanlı itirazlarla karşılaşmıştı. "Ama Kathleen, burası ziyaretçiler yokken çok sıkıcı zaten..."

"Söz veriyorum uslu duracağız..."

"Onlar bizim kuzenlerimiz!"

"Ne zararı olabilir ki?"

Kathleen kızların kendilerini oyalayacak her türlü şeye hevesli olduklarını bildiğinden suçluluk hissetti. Ne var ki, bu adam bildikleri tek evden onları atmaya niyetliydi. Kardeşi Weston ise görünüşe bakılırsa kısmen sarhoş olmuştu bile. Bir avuç hovarda, masum kızlar için, özellikle kızlar kendilerini dizginleme konusunda güvenilemez haldeyken, uygun birer eşlikçi değildi. Bu durumdan iyi bir şey çıkmazdı.

"Korkarım ki hayır," dedi sertçe. "Kontun ve kardeşinin huzur içinde yemek yemesine izin vereceğiz."

"Ama Kathleen," diye yalvardı Cassandra, "çok uzun zamandır hiç eğlencemiz olmadı."

"Elbette olmadı," dedi Kathleen, kendini suçluluk hissine karşı hazırlayarak. "Yas tutarken insanlar eğlenmemeli zaten."

İkizler ona öfkeyle bakarken sessiz kaldılar.

Devon, Cassandra'ya şakayla sorarak gerginliği dağıttı, "Karaya çıkmak için izniniz var mı Kaptan?"

"Evet," diye ters bir cevap geldi, "şu haspayla beraber uzun tahtadan yürüyüp gidebilirsiniz."

Kathleen kaşlarını çattı. "Rica ediyorum bana haspa deme, Cassandra."

"Fıçı dibi sıçanından* iyidir," dedi Pandora tersleyerek. "*Benim* kullanacağım terim, bu olurdu."

---

* (İng.) *Bilge rat.* Korsan argosunda bir aşağılama sözcüğü. (e.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona azarlar gibi bir bakış attıktan sonra Kathleen, Devon'u da yanına alarak çakıllı yola geri döndü. "Ee?" diye sordu bir süre sonra. "Siz de eleştirmeyecek misiniz?"

"'Fıçı dibi sıçanı' kelimesinin üzerine söylenecek bir şey düşünemiyorum."

Kathleen kederle gülmekten kendini alamadı. "İtiraf ediyorum: Böylesine şen şakrak iki genç kızdan dört yıl bu şekilde yaşadıkları hâlde bir yıl daha inzivaya çekilmelerini istemek adil görünmüyor. Onlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

"Hiç mürebbiyeleri olmadı mı?"

"Anladığım kadarıyla birkaç tane olmuş ama hiçbiri birkaç aydan fazla dayanamamış."

"Uygun bir tanesini bulmak o kadar zor mu?"

"Hepsinin yeterince uygun olduğundan şüphe ediyorum. Asıl sorun, öğrenme konusunda hevesi olmayan kızlara yürüyüş adabını öğretmek."

"Peki, Leydi Helen? Onun da benzer bir öğrenime ihtiyacı var mı?"

"Hayır, o öğretmenlerinin faydasını görmüş ve ayrı dersler almış. Mizacı çok daha nazik."

Öğleden sonra güneşinde parıldayan bölümlere ayrılmış dört seraya yaklaştılar. "Eğer kızlar sıkıcı bir evde oturmak yerine dışarıda itişip kakışmak istiyorlarsa," dedi Devon, "bunun bir zararı olacağını düşünmüyorum. Ayrıca camlara siyah kumaş asmanın nedeni nedir? Neden onları indirip güneşin içeri girmesine izin vermiyorsunuz?"

Kathleen başını iki yana salladı. "Yas perdelerini bu kadar erken kaldırmak çok ayıp olacaktır."

"Burada bile mi?"

"Hampshire medeniyetin sınırı sayılmaz lordum."

"Yine de buna kim itiraz edebilir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben ederim. Theo'nun anısına bu şekilde leke süremem."

"Tanrı aşkına, o bunu bilemez. Evdeki herkesin kasvet içerisinde yaşamasının rahmetli kuzenim dâhil hiç kimseye yararı olmaz. Onun böyle bir şey istemiş olabileceğini düşünemiyorum."

"Onu ne isteyebileceğini kestirecek kadar iyi tanımıyorsunuz," diye sertçe cevap verdi Kathleen. Hiçbir şekilde kurallar bir kenara atılamaz."

"Peki ya kurallar bir işe yaramıyorsa? İyilikten çok zarara sebep oluyorsa?"

"*Siz* anlayamıyorsunuz veya hak vermiyorsunuz diye, bu bir şeyin yararlarının olmadığı anlamına gelmiyor."

"Katılıyorum. Ama bazı geleneklerin aptallar tarafından icat edildiğini inkâr edemezsiniz."

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum," dedi Kathleen adımlarını hızlandırarak.

"Mesela düello yapmak gibi," diye sözüne devam etti Devon, kolayca ona ayak uydurarak. "İnsan kurban etmek, birden fazla eşin olması... O geleneği kaybettiğimiz için eminim üzgünsünüzdür."

"Sanırım bunu yapabilseniz on tane eşiniz olurdu."

"Bir tanesiyle yeterince perişan olurdum. Geri kalan dokuzu gereksiz olurdu."

Kadın ona inanamadığını gösteren bir bakış attı. "Lordum ben *dulum*. Benim durumdaki bir kadınla uygun şekilde nasıl konuşulur bilmiyor musunuz?"

İfadesine bakılırsa bilmiyordu.

"Dullarla ne konuşulur?" diye sordu.

"Hüzünlü, şok edici veya uygunsuz bir şekilde komik sayılabilecek hiçbir konu konuşulamaz."

"O hâlde, bu bana konuşacak hiçbir şey bırakmıyor."

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi hevesli bir şekilde ve bu adamı güldürdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak etrafına istekli bir şekilde göz gezdirdi. "Bahçeler kaç hektar alanı kaplıyor?"

"Aşağı yukarı sekiz hektar."

"Peki sera? İçerisinde neler bulunuyor?"

"Narenciye, üzüm asması, şeftaliler için odalar, palmiyeler, eğrelti otları ve çiçekler... Bunda orkideler bulunuyor." İlk seranın kapısını açtı ve Devon onu içeriye kadar takip etti.

Etraflarını vanilya ve narenciye kokusuyla sarmıştı. Theo'nun annesi Jane, dünyanın her yerinden getirttiği nadir orkide türlerini yetiştirerek egzotik çiçeklere karşı tutkusunu ortaya koymuştu. Yan yana olan kazanlar sayesinde, orkide evine yıl boyunca yaz ortası sıcaklığı sağlanıyordu.

İçeri girer girmez Kathleen'in gözüne paralel sıralar arasından Helen'in narin yapısı çarpmıştı. Annesi, nam-ı diğer kontes vefat ettikten beri Helen, saksılı iki yüz tane *bromelia* bitkisinin bakımını üstlenmişti. Her zahmetli bitkinin neye ihtiyacı olduğunu anlamak zordu ve bahçıvanlar arasından sadece birkaç kişinin yardım etmeye izni vardı.

Ziyaretçileri gören Helen omuzları üzerinden dökülen duvağı toplayıp yüzüne doğru çekmeye başladı.

"Zahmet etme," dedi Kathleen ona umursamaz bir tavırla. "Lord Trenear yas duvaklarına karşı tavrını koydu."

Başka insanların tercihleri konusunda hassas olan Helen duvağı hemen kaldırdı. Suyla dolu ufak ibriği kenara bırakarak ziyaretçilerin yanına geldi. Ufak kız kardeşleri kadar güçlü bir etkisi olmasa da Helen, hoş bir ay ışıltısına benzer havasıyla ilgi uyandırıyordu. Teni oldukça beyaz, saçları ise çok açık bir sarı rengindeydi.

Kathleen, Lord ve Leydi Trenear'ın dört çocuklarının da ismini Yunan mitolojisindeki figürlerden esinlenerek vermesine rağmen sadece Helen'e ölümlü birinin ismini vermelerini ilgi çekici bulmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşinizi böldüğümüz için kusura bakmayın," dedi Devon, Helen'le tanıştırıldıktan sonra.

Tereddütlü bir gülümseme yüzünde belirdi. "Katiyen, lordum. Yalnızca eksik bir şeyleri olmadığından emin olmak için orkideleri gözlemliyordum."

"Neye ihtiyaçları olduğunu nasıl anlayabiliyorsunuz?" diye sordu Devon.

"Yapraklarının rengine veya taç yapraklarının durumuna bakıyorum. Yaprak biti veya kirpikkanatlı var mı diye işaretleri inceliyorum. Hangi çeşidin nemli, hangisinin kuru toprağı tercih ettiğini aklımda tutmaya çalışıyorum."

"Bana onları gösterebilir misiniz?" diye sordu Devon.

Helen başıyla onaylayıp belirli türleri göstererek onu sıraların arasına yönlendirdi. "Annemin tüm koleksiyonu bunlardı. Favorilerinden biri *Güvercin Orkidesi* idi." Ona mermer beyazı çiçeği olan bir bitki gösterdi. "Çiçeğin orta kısmı ufak bir güvercine benziyor, görüyor musunuz? Ve bu da *Beyaz Kuş Tüyü Orkide*...Yaprakları yüzünden ona kuş tüyü adı verilmiş." Yüzünde utangaç bir muziplik parıltısıyla Helen, Kathleen'e dönüp baktıktan sonra düşüncesini söyledi. "Yengem orkideleri pek sevmiyor."

"Onlardan nefret ediyorum," dedi Kathleen, burnunu kırıştırarak. "Cimri, talepkâr çiçeklerin açması çok uzun zaman alıyor. Üstelik bazıları eski bir bot veya kokuşmuş et gibi kokuyor."

"Onları ben de sevmiyorum," diye itiraf etti Helen. "Ama bir gün onları da sevmeyi umuyorum. Bazen bazı şeyleri, sevilebilir hâle gelmeden sevmeliyiz."

"Katılmıyorum," dedi Kathleen. "Ne kadar şu köşedeki beyaz iri olanı sevmeye çalışsan da..."

"*Dressleria*," diye yardımda bulundu Helen.

"Evet. Onu çok sevsen bile, hâlâ eski bir bot gibi kokacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Helen gülümseyip Devon'u sıralar boyunca yönlendirmeye devam ederek seranın ısısının, bitişikteki kazan odası ve yağmur suyu tankıyla nasıl sağlandığını anlatıyordu.

Devon'un, Helen'in üzerinde dolanan tehlikeli bakışlarını fark eden Kathleen'in ensesindeki tüyler nahoş bir şekilde diken diken oldu. O ve kardeşi West, eskiden moda olan aşk romanlarındaki ahlakdışı hovardalar gibi gözüküyorlardı. Dışarıdan çekici, hoşgörülü, içeriden ise acımasız... Kathleen, Ravenel kız kardeşleri malikâneden ne kadar kısa sürede uzaklaştırırsa o kadar iyiydi.

Ona bağlanacak olan dul maaşını kullanarak üç kızı da *Eversby* Manastırı'ndan uzaklaştırmaya çoktan karar vermişti. Çok yüklü bir miktar değildi ama iğne işi gibi asil uğraşlardan gelecek gelirle desteklenirse onları ayakta tutabilirdi. Hepsinin yaşayabileceği ufak bir kulübe ya da belki özel bir evde kiralayabileceği birkaç oda bulacaktı.

Ne türlü güçlüklerle karşı karşıya gelirlerse gelsinler, her şey üç çaresiz kızı Devon Ravenel'in merhametine bırakmaktan iyiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üçüncü Bölüm

Akşamın ilerleyen saatlerinde Devon ve West, yemek odasının yıkılmaya yüz tutmuş görkeminde yemek yediler. Yemekler beklediklerinden daha lezzetliydi. Menüde soğuk salatalık çorbası, portakal soslu sülün kızartması ve tatlandırılmış ekmek kırıntılarıyla kaplanmış puding ruloları vardı.

"Kâhyaya, şarap koleksiyonuna bakabilmek için kileri açtırttım," dedi West. "Mükemmel bir şekilde tedarik edilmiş. Bozulanların dışında, en az on çeşit ithal şarap, yirmi tane *Cabernet*, çoğu *Bordeaux* ve çok miktarda Fransız brendisi."

"Belki yeterince içki içersem," dedi Devon, "evin üzerimize yıkılıyor olduğunu fark etmem."

"Yapıda belirgin zayıf noktalar yok. Düzeltilecek bir duvar veya gördüğüm kadarıyla dışındaki taşlarda belirgin çatlaklar da yok."

Devon ona hafif bir şaşkınlıkla baktı. "Çoğunlukla çakır keyif olan bir adama göre fazla şey fark etmişsin."

"Öyle mi?" West endişeli göründü. "Affet beni. Kazara sağduyulu hâle gelmiş görünüyorum." Kadehine uzandı. "*Eversby* Manastırı, İngiltere'deki en iyi av arazilerinden biri. Belki de yarın kaz avlarız."

"Mükemmel," dedi Devon. "Bir şeyi öldürerek güne başlamaya bayılırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sonrasında emlak simsarı ve avukatla görüşüp buraya ne yapılması gerektiğini öğreniriz." West beklentiyle ona baktı. "Bana Leydi Trenear ile öğlen yürüyüşünde neler olduğunu anlatmadın."

Devon sinirle omuz silkti. "Hiçbir şey olmadı."

Kathleen onu Helen ile tanıştırdıktan sonra, seranın geri kalanını gezdirirken sert ve soğuk davranmıştı. Yollarını ayırırken hoş olmayan bir görevi tamamlamışçasına rahatlamış bir havası vardı.

"Bütün gezinti boyunca duvağı taktı mı?" diye sordu West.

"Hayır."

"Nasıl bir görüntüsü var?"

Devon ona alaycı bir bakış attı. "Ne önemi var ki?"

"Merak ettim. Theo'nun kadınlar konusunda bir tarzı vardı. Çirkin bir tanesiyle evlenmezdi."

Devon bakışlarını kadehine çevirirken, şarabını siyah yakut gibi parlayana kadar hafifçe çalkaladı. Kathleen'i tarif etmek için uygun bir yol yok gibiydi. Saçının kestane, gözlerinin kızıl kahverengi ve kedi gibi kenarlarının kıvrık olduğunu söyleyebilirdi. Beyaz tenini ve pembe alt tonunu kış gün doğumunda yüzeye çıkan gül gibi tarif edebilirdi. Hareket ediş şekli, vücudunun esnek zarafeti dantellerle, korseyle ve katmanlarla sınırlanmıştı. Ama bunların hiçbiri kadının onda bıraktığı hayranlığı açıklayamıyordu. Eğer o denemeye değer görürse adamın içinde tamamen yeni hisleri açığa çıkarabilecek güce sahipmiş gibi bir histi.

"Eğer bir insanı tamamen görünüşüne göre yargılamam gerekliyse," dedi Devon, "beraber olacak kadar hoş olduğunu söyleyebilirim sanırım. Ama tuzağa düşmüş bir porsuğun huysuzluğuna sahip. En kısa zamanda malikâneden gitmesi için ona tekmeyi basacağım."

"Peki ya Theo'nun kız kardeşleri? Onlara ne olacak?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Leydi Helen sanırım mürebbiye olarak çalışmaya uygun biri. Ama aklı başında, evli hiçbir kadın onun kadar güzel bir kızı işe almaz."

"Güzel bir kız mı?"

Devon ona tersleyerek baktı. "Ondan uzak dur West. Hem de çok uzak. Onu bulmaya, onunla konuşmaya, hatta ona doğru bakmaya bile çalışma. Aynı şey ikizler içinde geçerli."

"Neden ama?"

"Onlar masum kızlar."

West ona sert bir bakış attı. "Bu kızlar benimle birkaç dakika geçirmeye bile katlanamayacak kadar kırılgan birer çiçek mi?"

"Kırılgan kelimesini onları tarif etmek için kullanmazdım. İkizler yıllarca arazinin etrafında bir çift tilki gibi koşturarak zaman geçirmişler. Fazlasıyla saf ve biraz çılgınlar. Onlarla ne yapılması gerektiğini ancak Tanrı bilir."

"Bir erkeğin koruması olmadan gerçek dünyaya gönderilirlerse, onlar için üzüleceğim."

"Bu benim sorunum değil." Devon karafa uzanıp kadehini doldururken onlara neler olacağını düşünmemeye çalıştı. Dünya, masum genç bayanlara karşı acımasızdı. "Onlar benim değil, Theo'nun sorumluluğu altında."

"Sanırım oyunun bu kısmında," dedi West keyiften dört köşe olmuş hâlde, "soylu kahramanımız genç hanımların imdadına koşup günü kurtarmaya ve her şeyi yoluna koymaya geliyor."

Devon baş ve işaretparmaklarının ucuyla gözlerinin kenarlarını ovaladı. "Gerçek şu ki West, istesem bile bu kahrolası mülkü veya genç hanımları kurtaramam. Daha önce hiç kahraman olmadım ve olmaya da niyetim yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"... Rahmetli kontun meşru bir erkek varis belirleme konusundaki başarısızlığının ışığında," diye homurdandı ertesi sabah aile avukatı, "yasal kuralların devam ettirilmesine göre ki bu gayrimenkul vasiyetinin şartlı bağlanmasını geçersiz kılmaktadır, anlaşmanın süresi sona ermiştir."

Çalışma odasını beklentiyle dolu bir sessizlik sararken Devon yığınla kira belgesi, tapu senedi ve hesap defterinden başını kaldırdı. Emlak simsarı ve avukatla, bir diğer deyişle Bay Totthill ve Bay Fogg ile görüşmedeydi ve ikisi de doksan yaşından bir gün bile genç görünmüyorlardı.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Devon.

"Mülkle dilediğinizi yapabilirsiniz lordum," dedi Fogg, kelebek gözlüklerini düzeltirken onu baykuş gibi izliyordu. "Şu anda herhangi bir şarta bağlı değilsiniz."

Devon'un bakışları, köşede uzanan West'e çevrildi. İkisi de rahatlamış bir ifadeyle birbirlerine baktılar. *Tanrı'ya şükürler olsun.* Devon, mülkü parçalar halinde veya tamamen satarak borçları ödeyebilir ve daha fazla yükümlülüğü olmadan yoluna devam edebilirdi.

"Şartları tekrar ayarlamanızda size yardımcı olmaktan onur duyarım lordum," dedi Fogg.

"Buna gerek kalmayacak."

Emlak simsarı ve Avukat, Devon'un cevabını endişeyle karşıladılar.

"Lordum," dedi Totthill, "Bay Fogg'un bu tür konulardaki kabiliyeti konusunda sizi temin edebilirim. Ravenellere mülklerin koşullu devredilmesi konusunda daha evvel iki kere yardımcı olmuştur."

"Yeterliliği konusunda şüphelerim yok." Sandalyesine yaslanan Devon, bir çift bot geçirdiği ayaklarını masaya

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kaldırdı. "Yine de mülkü satmaya niyetli olduğum için koşullu devredilme tarafından kısıtlanmak istemiyorum."

Açıklamasını şaşkın bir sessizlik takip etti.

"Hangi payını?" diye sormaya cesaret etti Totthill.

"Ev dâhil hepsini."

Dehşete kapılmış iki adam itiraz etti. *Eversby* Manastırı tarihi bir mirastı, atalarının hizmeti ve fedakârlıklarıyla kazanılmıştı. Mülkün ufak bir kısmını elinde tutmadan Devon'un saygıdeğer bir pozisyonu olamayacaktı. Gelecekteki varislerine bir arazisi olmaksızın unvan bırakarak onları utandırmayı düşünüyor olamazdı.

Usanan Devon ikilinin susması için işaret etti, "*Eversby* Manastırı'nı muhafaza etmeye uğraşmak, kendi değerinden daha fazla çaba gerektirecektir," dedi duygusuzca. "Aklı başında hiçbir adam aksi yönde bir karar vermez. Gelecekteki varis konusuna gelirsek, evlenme niyetim olmadığı için çocuk sahibi de olmayacağım."

Emlak simsarı, West'e istirham eden bir bakış attı. "Bay Ravenel, bu çılgınlıkta kardeşinizi destekliyor olamazsınız."

West sanki teraziyi dengelemek ve görünmeyen ağırlıkları karşılaştırmak istermiş gibi elini uzattı. "Bir yanda hayat boyu sürecek sorumluluk, borç ve angarya. Diğerinde ise özgürlük ve memnuniyet var. Ortada gerçekten bir seçenek var mı?"

Yaşlı adamlar cevap vermeden önce Devon ters bir tonda konuştu. "Rota belirlendi. Başlangıç olarak yatırımların, tapuların, faizlerin listesiyle beraber Londra'daki ev ile malikânedeki bütün eşyaların tam envanterini istiyorum: Tablolar, halılar, kilimler, mobilyalar, bronzlar, mermerler, gümüş eşyalar, sera ve ahırlarda olanlar da dâhil."

Totthill boğuk bir ses tonuyla sordu, "Arazideki bütün çiftlik hayvanlarının da listesini istiyor musunuz lordum?"

"Doğal olarak."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Benim atımı dâhil edemezsiniz." Konuşmaya yeni bir ses katıldı. Dört erkek birden Kathleen'in bir bıçak gibi dik ve kaskatı durduğu kapı eşiğine baktı. Devon'a aleni bir nefretle bakıyordu. "Arap atı bana ait."

Masasında oturmaya devam eden Devon dışında herkes ayağa kalktı. "Odaya alışılmış yollardan girdiğiniz oldu mu hiç?" diye sertçe sordu Devon, "Yoksa girişten sinsice sokulup bir anda belirmek gibi bir huyunuz mu var?"

"Sadece yağmalanacak malların çetelesini tutarken atımın listeden çıkarıldığından emin olmak istemiştim."

"Leydi Trenear," diye araya girdi Bay Fogg, "üzülerek söylüyorum ki, evlendiğiniz gün taşınabilir mülklerinizin tüm haklarından feragat ettiniz."

Kathleen'in gözleri kısıldı. "Bu evliliğe ortak ettiğim gelirimi ve varlıklarımı saklı tutma yetkim var."

"Geliriniz için var," diye katıldı Totthill, "ama varlıklarınız buna dâhil değil. Sizi temin ederim ki Londra'daki hiçbir mahkeme evli bir kadını bağımsız yasal bir varlık olarak görmeyecektir. At kocanıza aitti ve şimdi Lord Trenear'a ait."

Kathleen'in beti benzi attıktan sonra kırmızıya kesti. "Lord Trenear çürüyen bir cesedin başındaki çakal gibi malikâneyi parçalara ayırıyor. Babamın bana verdiği at neden ona verilmeli ki?"

Kathleen'in diğerleri karşısında ona biraz da olsa saygı göstermemesine kızgın olan Devon, masadan kalkarak birkaç adımda yanına yaklaştı. Hakkını vermeli ki, adam onun iki katı olmasına rağmen Kathleen korkudan sinmemişti. "Şeytan görsün yüzünü," diye tersledi, "bunların hiçbiri benim suçum değil."

"Elbette öyle. Bu zorluğun üstesinden gelmek istemediğiniz için *Eversby* Manastırı'nı satmak adına hiçbir fırsatı kaçırmayacaksınız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Başarılı olmak adına ufak bir umut ışığı da olsa, bu yalnızca bir meydan okuma. Bir yenilgi. Alacaklıların listesi kahrolası kolumdan bile uzun; kasa boş ve yıllık gelirler yarıya düşmüş durumda."

"Sana inanmıyorum. *Eversby* Manastırı'yla alakası olmayan kişisel borçlarını kapatmak için mülkü satmayı düşünüyorsun."

Devon, bir şeyi yok etmek istercesine yumruklarını sıktı. Gittikçe yükselen kana susamışlığı, ancak kırılan objelerin sesiyle tatmin olacaktı. Daha önce böyle bir durumla karşı karşıya gelmemişti. Ona güvenilir bir tavsiye verecek, aristokrat soylular arasında bilgi sahibi olan arkadaşları veya bağlantıları yoktu. Bu kadın ancak onu suçlayabilir veya hakaret edebilirdi.

"Benim bir borcum yoktu," diye homurdandı, "ta ki bu karmaşayı miras alana kadar. Lanet olsun, aptal kocanız size mülk problemleri hakkında hiçbir şey açıklamadı mı? Onunla evlendiğinizde durumların ne kadar zorlu olduğundan tamamen habersiz miydiniz? Önemi yok, birilerinin gerçekle yüzleşmesi gerekiyor ve Tanrı yardımcımız olsun ki bu ben olacakmışım gibi görünüyor." Kadına arkasını döndükten sonra masasına döndü. "Burada bulunmanız istenmiyor," dedi arkasına bakmadan. "Şimdi odayı terk edeceksiniz."

"*Eversby* Manastırı, dört yüz yıl boyunca devrimlerden ve yabancılarla yapılan savaşlardan sapasağlam çıktı," diye Kathleen'in aşağılarcasına söylediği sözleri işitti Devon, "ve şimdi kendi çıkarlarını gözeten bir zampara onu mahvedecek."

Sanki bu konuda tek suçlu oymuş gibi. Malikânenin vasiyetle devredilmesinden sadece o sorumluymuş gibi. Lanet olsun şu kadına.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devon büyük bir çabayla nefretini yuttu. Özellikle miskin bir tavır içinde bacaklarını uzatarak kardeşine baktı. "West, Kuzen Theo'nun düşerek öldüğünden emin miyiz?" sordu soğukkanlılıkla. "Gerdek yatağında donarak ölmesi daha olası görünüyor."

Acımasız şakalardan hoşlanan biri olduğundan West kıkırdadı.

Totthill ve Fogg, kendi adlarına, bakışlarını yerden kaldırmamışlardı.

Kathleen, eşikten geçip kapıyı şiddetli bir şekilde çarparak titretmişti.

"Kardeşim," dedi West, alaycı bir şekilde azarlayarak, "bu sana yakışmadı."

"Bana yakışan hiçbir şey yok," diye duygusuz bir şekilde cevapladı Devon. "Bunu biliyorsun."

Totthill ve Fogg gittikten uzun süre sonra da Devon masasında kalıp düşüncelere dalmıştı. Hesap defterini açıp hiçbir şeyi incelemeden sayfaları çevirdi. West'in çalışma odasından esneyerek ve homurdanarak çıktığı anın zar zor farkına varmıştı. Boğuluyormuş gibi hisseden Devon, boyunbağını birkaç sabırsız çekiştirmeyle çözerek yakasının önünü açtı.

Tanrım, şimdi her şeyin bakımlı, konforlu ve tanıdık olduğu Londra'daki evinde olmayı ne kadar istiyordu. Eğer Theo hâlâ kont olsaydı ve o da hâlâ ailenin yüz karası bir kuzen olsaydı, Hyde Park'ın atlı yolunda sabah sürüşüne çıkıp sonrasında kulübünde güzel bir yemeğin keyfini çıkarabilirdi. Sonrasında boks maçı veya at yarışı izlemek için arkadaşlarıyla buluşur, tiyatroya gider ve hafifmeşrep kadınların peşine düşerdi. Sorumluluk yok, endişelenecek hiçbir şey yok.

Kaybedecek bir şey yok.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gökyüzü, onun bu somurtkan hâlini vurgularmış gibi gürledi. Devon cama doğru öldürücü bir bakış attı. Yağmur yüklü hava, iç kısımlardan tepelere doğru sürüklenirken gökyüzünü de karartıyordu. Fena bir fırtına kopacaktı.

"Lordum." Kapının çekingen bir şekilde vurulması dikkatini çekmişti.

Helen'i tanıyan Devon ayağa kalktı. Memnun bir ifadeyle bakmaya çalıştı. "Leydi Helen."

"Sizi rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın."

"İçeri gelin."

Helen dikkatlice odaya girdi. Gözleri ona çevrilmeden önce pencereye kaydı. "Teşekkür ederim lordum. Fırtınanın bu denli hızlı ilerleyince, Kathleen'i araması için bir uşak göndermenizi rica etmek için gelmiştim."

Devon kaşlarını çattı. Kathleen'in evden ayrıldığından haberi yoktu. "Kendisi nerede?"

"Tepenin diğer tarafındaki kiracının çiftliğini ziyaret etmeye gitti. Doğum sonrası ateşini atlatmaya çalışan Bayan Lufton'a bir sepette et suyu çorbası ve mürver şarabı götürdü. Kathleen'e, ona eşlik edebilir miyim diye sordum ama yalnız yürümekte ısrarcı oldu. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söyledi." Helen'in parmakları soluk bir düğüm haline gelecek şekilde birbirine geçmişti. "Şimdiye kadar dönmesi gerekiyordu ama hava çok çabuk değişti, yağmura yakalanabileceğinden korkuyorum."

Devon'un, şu hayatta Kathleen'in yağmurdan ıslanmış ve çamura batmış halini görmekten daha çok hoşlanacağı bir şey yoktu. Alçak bir sevinçle ellerini birbirine sürtmemek için kendini zapt etmesi gerekmişti.

"Uşak göndermeye gerek yok," dedi gelişigüzel bir şekilde. "Leydi Trenear'ın yağmur dinene kadar kiracıların çiftliğinde kalma sağduyusunu göstereceğine eminim."

"Evet ama tepeler çamura batacaktır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok daha iyi! Kathleen çamur ve kilde yürüyecekti. Devon ifadesini ciddi tutmak için savaşırken içten içe neşe saçıp havai fişekler patlıyordu. Pencerenin yanına gitti. Henüz yağmur yoktu ama karanlık bulutlar gökyüzünde, ıslak parşömen üzerindeki mürekkep gibi hızla ilerliyordu. "Biraz daha bekleyeceğiz. Her an geri dönebilir."

Parlak sivri uçlu şimşek üç dala ayrılıp göğü delerken, ona hemen ardından kırılmış bardak gibi ses çıkaran bir dizi çatırtı eşlik etti.

Helen daha da yakınlaştı. "Lordum, yengemle ile öncesinde lafladığınızın farkındayım..."

"'Laflamak' medeni bir şekilde görüştüğümüzü ima etmektedir," dedi. "Daha uzun sürseydi, birbirimizi parçalara ayıracaktık."

Kaşlarını çatması pürüzsüz tenini kırıştırmıştı. "İkiniz de kendinizi zorlu bir durum içerisinde buldunuz. Bazen bu tür durumlar, insanların istemediği şeyler söylemesine neden olabilir. Her hâlükârda, eğer Kathleen ile farklılıklarınızı bir kenara bırakmayı başarabilirseniz..."

"Leydi Helen..."

"Bana kuzen deyin."

"Kuzen, insanları istediğiniz gibi değil de oldukları gibi görmeyi öğrenirseniz, gelecekte sıkıntılardan kaçınmış olursunuz."

Helen hafifçe tebessüm etti. "Bunu zaten yapıyorum."

"Eğer bu doğru olsaydı, Leydi Trenear ile birbirimizi değerlendirmemiz konusunda haklı olduğumuzu anlardınız. Ben alçak herifin tekiyim, o ise kendine tamamen bakabilme kapasitesine sahip kalpsiz bir cadı."

Helen'in ay taşı gibi olan gümüşi gözleri endişeyle büyüdü. "Lordum, ağabeyimin vefatının hüznünü paylaşırken Kathleen'i çok iyi tanıdım..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Acı hissettiğinden şüpheliyim," diye kabaca araya girdi Devon. "Onun itiraf ettiğine göre, ağabeyinizin vefatı üzerine tek gözyaşı bile dökmemiş."

Helen gözlerini kırpıştırdı. "Size bunu kendisi mi söyledi? Ama nedenini açıklamadı mı?"

Devon başını iki yana salladı.

Kaygılı görünen Helen, "Anlatmak bana düşmez," dedi.

Aniden merakının alevlendiğini gizleyen Devon, gelişigüzel bir şekilde omuz silkti. "O zaman kendinizi bununla meşgul etmeyin. Ona dair fikrim değişmeyecek."

Planladığı gibi ilgisiz duruşu, Helen'i konuşmaya itmişti. "Eğer Kathleen'i anlamanıza biraz yardımı olacaksa," dedi tereddütle, "belki bir şey açıklamalıyım. Sır olarak saklayacağınıza onurunuz üzerine yemin eder misiniz?"

"Elbette," dedi Devon hazır bir şekilde. Onuru olmadığı için üzerine bir yemin etmekte tereddüt etmedi.

Helen pencerelerden birinin yanına gitti. Gökyüzünde çatırdayan şimşekler, kadının narin yüz hatlarını mavi-beyaz ışıkla aydınlatıyordu. "Theo'nun kazasının ardından Kathleen'i ağlarken görmediğimde duygularını kendine saklamayı tercih ettiğini farz etmiştim. İnsanlar farklı şekilde yas tutarlar. Ama bir akşam görüşme salonunda iğne işi yaparak otururken parmağını deldiğini gördüm ve... tepki vermedi. Sanki hissetmiyormuş gibiydi. O, kan damlasının oluşmasını oturup izlerken, daha fazla dayanamadım. Parmağını bir mendille sarıp sorunun ne olduğunu sordum. Utanç içindeydi ve kafası karışmıştı... Daha önce ağlamadığını ama Theo için biraz gözyaşı dökebileceğini düşündüğünü söyledi."

Helen duraksarken duvarın soyulan boyasından bir parça koparmakla meşgul görünüyordu.

"Devam et," diye mırıldandı Devon.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Helen özenle kopardığı boyayı pencere eşiğine yerleştirdikten sonra, kısmen iyileşmiş bir yaranın kabuğunu çekiştiriyormuş gibi başka bir tane kopardı. "Kathleen'e kendisini hiç ağlarken hatırlayıp hatırlamadığını sordum. 'Evet, küçük bir kızken İrlanda'yı terk ettiğimde,' dedi. Anne ve babası ona, hep beraber üç direkli bir gemiyle İngiltere'ye seyahat edeceklerini söylemiş. Limana gitmişler ve gemiye biniyormuş gibi yapmışlar. Ama Kathleen, dadısı ile iskele tahtasına adım attıkları anda, ailesinin onların peşinden gelmediğinin farkına varmış. Annesi ona İngiltere'de çok iyi insanlarla kalacağını ve bir gün, bu kadar yurt dışına seyahat etmek zorunda kalmadıklarında, onu alması için birini göndereceklerini söylemiş. Kathleen deliye dönmüş ama ailesi arkasını dönüp uzaklaşırken dadısı onu gemiye kadar sürüklemiş." Helen, Devon'a yandan bir bakış attı. "O zaman daha beş yaşındaymış."

Devon kısık sesle lanet okudu. Kız konuşmaya devam ederken avuçlarını masaya yerleştirip boşluğa bakıyordu.

"Kathleen geminin kamarasına getirildikten sonra saatlerce çığlık atıp ağlamış, ta ki dadı çok kızıp 'Eğer bu kadar korkunç bir yaygara koparacaksan, ben de gideceğim ve sana bakacak kimse olmadan dünyada yapayalnız kalacaksın. Ailen seni baş belası olduğun için uzağa gönderdi,' demiş." Helen duraksadı. "Kathleen hemen susmuş. Dadısının uyarısı; bir daha asla ağlamaması gerektiği, bunun hayatta kalmanın bedeli olduğu anlamına gelmiş onun için."

"Ailesi hiç onu alması için birini gönderdi mi?"

Helen başını iki yana salladı. "Bu Kathleen'in annesini son görüşüydü. Birkaç yıl sonra Leydi Carbery, Mısır'dan dönüş yolunda sıtmaya yenik düştü. Kathleen'e annesinin vefatından bahsedildiğinde acısını derinden hissetti ama ağlayıp rahatlayamadı. Aynısı Theo'nun vefatında da oldu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sağanak yağmurunun sesi bozuk para şıngırtısı gibiydi.

"Anlayacağınız Kathleen kalpsiz değil," diye fısıldadı Helen. "Çok derin bir hüzün hissediyor. Sadece bunu gösteremiyor."

Devon bunu açığa çıkardığı için Helen'e teşekkür mü etmeli yoksa lanet mi okumalı emin değildi. Kathleen'e merhamet duymak istemiyordu. Ama bu kadar genç yaşta ailesi tarafından reddedilmek yıkıcı olmalıydı. Acı verici hatıralardan ve hislerden kaçınma isteğini... Belirli kapıları kapalı tutmanın zorlu ihtiyacını çok iyi anlıyordu.

"Lord ve Leydi Berwick ona iyi davrandılar mı?" diye kabaca sordu.

"Öyle olduğuna inanıyorum. Onlardan sevgiyle bahsediyor." Helen duraksadı. "Ailesi oldukça katıydı. Çok fazla kuralları vardı ve bunlar ciddiyetle uygulanıyordu. Kendine hâkim olma konusuna belki biraz fazla önem veriyorlar." Dalgın bir biçimde tebessüm etti. "Tek istisna, sadece atlar konusunda. Hepsi atlar konusunda fazlasıyla saplantılılar. Kathleen'in düğününden önceki akşam yemeğinde safkanlar ve at eğitimi hakkında ateşli bir konuşma içerisindeydi ve dünyadaki en iyi parfümmüş gibi ahırların kokusunu öve öve bitiremiyorlardı. Konuşma neredeyse bir saat sürmüştü. Sanırım Theo biraz rahatsız olmuştu. Konu hakkında tutkularını paylaşmadığı için birazcık ihmal edilmiş hissetmişti."

Kuzeninin kendi dışında herhangi bir konuya ilgisizliği hakkındaki yorumunu kendine saklayan Devon, dışarıya doğru baktı.

Fırtına yüksek otlak alanların kenarlarına yerleşmişti: Su, tebeşir taşlı akarsulara dökülüyor ve otlakları sular altında bırakıyordu. Kathleen'in bu fırtınada yalnız kalma fikri, artık o kadar da zevkli değildi.

Katlanılmazdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

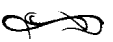
Kısık sesle lanet okurken Devon kendini masadan geriye ittirdi. "Müsaadenizle, Leydi Helen..."

"Kathleen'in peşinden bir uşak mı yollayacaksınız?" diye ümitle sordu Helen.

"Hayır. Onu kendim getireceğim."

Rahatlamış gözüküyordu. "Teşekkürler lordum. Ne kadar kibarsınız!"

"Kibarlık değil." Devon kapıya doğru yöneldi. "Bunu sadece, onu bileklerine kadar çamura batmış hâlde görme fırsatı için yapıyorum."

Kathleen, fazla büyümüş çalılar ve geniş alana yayılmış yaşlı meşe ağaçlarının arasından kıvrılan çamurlu yolda uzun adımlarla yürüyordu. Kuşlar ve vahşi doğa egemenliği ele almış, yapraklar solgun bir akıntıyla düşerken, yaklaşmakta olan fırtınayla ormandan hırıştılar yükseliyordu. Yeri göğü inleten bir kuvvetle gök gürledi.

Şalını sıkı sıkıya kendine sararken Kathleen, Luftonların çiftliğine geri dönmeyi düşündü. Ailenin ona sığınak sağlayacağına şüphe yoktu. Ama çoktan kiracıları ile malikâne arasındaki yolu yarılamıştı.

Gökyüzü yarılmış gibiydi ve toprağı döven yağmur, gölcükler oluşup taşana değin patikayı sularla örtmüştü. Çalıların arasında bir açıklık bulan Kathleen, meyilli eski çayır arazisinde ilerlemek için patikadan çıktı. Arazinin aşağılarında kireçli toprak kille karışmıştı, yoğun ve yapışkan karışım nahoş bir hâle gelecekti.

Havanın bozacağına dair işaretleri erkenden dinlemesi gerekiyordu. Bayan Lufton'a olan ziyaretini yarına ertelemek daha akıllıca olurdu. Ama Devon ile çatışması onu huzursuz etmiş ve düşüncelerini bulanıklaştırmıştı. Ancak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimdi, Bayan Lufton ile yaptığı konuşma sonrasında, öfkenin kırmızı sisi durumu açıkça görmesine izin verecek kadar aralanmıştı.

Bayan Lufton'un yatağının yanında otururken Kathleen, ona kadının ve yeni doğan kızının sağlığını sorsa da konuşma nihayetinde çiftliğe dönmüştü. Kathleen'in sorularına cevap olarak Bayan Lufton, Ravenellerin malikâne arazisinde iyileştirmeler yapalı hatırladığından bile daha uzun süre olduğunu itiraf etmişti. Ayrıca kiralama anlaşmalarındaki şartlar, kendilerinin değişim yapması konusunda cesaretlerini kıracak cinstendi. Bayan Lufton, diğer arazilerdeki kiracıların daha gelişmiş çiftçilik uygulamalarını benimsediklerini duymuştu ama *Eversby* Manastırı arazisinde durumlar geçen yüz yılda nasılsa, tıpkı öyle kalmıştı.

Kadının söylediği her şey, Devon'un ona öncesinde söylediklerini doğruluyordu.

Theo ona mülkün mali sorunlarını neden açıklamamıştı? Kathleen'e, rahmetli annesinin dekorasyonunu kimsenin değiştirmesini istemediği için evin bakımsız kaldığını söylemişti. İpek kumaşlar, duvarlar için Fransız kağıtları, yeni kadife perdeler, yeni alçı kaplamalar, duvar boyaları, yeni halılar ve mobilya siparişlerini vermek gibi işlerden Kathleen'in sorumlu olacağına söz vermişti. Ahırları çok güzel yapacaklarını söylemişti ona ve atlar için en yeni teçhizatları yerleştirecekti.

Theo bir peri masalı anlatmıştı ve o kadar güzeldi ki, o da inanmayı tercih etmişti. Önünde sonunda Kathleen'in, ona söz verdiği şeylerin hiçbirini karşılamayacaklarını öğreneceğini biliyordu. Nasıl tepki vermesini bekliyordu?

Cevabını asla bilemeyecekti. Theo gitmişti ve evlilikleri daha başlamadan bitmişti. Tek seçenek geçmişi unutmak ve hayatına yeni bir rota çizmekti.

Ama öncelikle Devon'a karşı adil davranmadığının rahatsız edici gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyordu. Adam ke-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sinlikle ukala bir çapkındı ama *Eversby* Manastırı'nın kaderini belirmekte her hakka sahipti. Burası artık ona aitti. Kathleen ondan beklenmeyecek şekilde konuşmuş ve huysuz bir kadın gibi davranmıştı. Bu yüzden adamın her kelimesini yüzüne vuracağını bildiği hâlde, özür dileyecekti.

Kathleen somurtkan bir suratla, sünger gibi içine çöken çimlerde güçlükle yürüyordu. Su, ayakkabısının dikiş ve şeritlerinin arasından geçerek çorabını ıslatmıştı. Arkasından sarkması için katlamış olduğu dul duvağı, kısa sürede sırılsıklam olup ağırlaşmıştı. Yas kıyafetlerini boyamakta kullanılan anilin kokusu özellikle kumaş ıslandığında daha keskindi. Ev içinde taktığı bu başlığı fırlatıp atmak yerine bone ile değiştirmeliydi. Görünüşe göre ikizlerden bir farkı yoktu. Deli bir kadın gibi etrafta koşarak mükemmel bir örnek oluşturuyordu.

Şimşek, öfkeli gökyüzünü yararken yerinden zıpladı. Kalbi gümbürdemeye başladı. Arazide daha hızlı koşmak için elbisesini ellerinde toparladı. Zemin yumuşayarak topuklarının her adımla daha derine batmasına sebep oluyordu. Yağmur şiddetli bir şekilde yağıyordu. Mavi uyuz otlarının ve mavikantaronların gövdelerini, parlak çiçek başları çimenlere saplanana kadar büküyordu. Arazinin ötesindeki killi toprak, Kathleen oraya varana kadar çamura dönecekti.

Bir şimşek daha çaktı. Sesi o kadar güçlüydü ki, Kathleen irkilip kulaklarını kapadı. Şalını düşürdüğünün farkına vararak aramak için geriye dönüp bakarken bir elini gözlerine siper etti. Yumuşak yün karmaşası biraz ötede yerde duruyordu. "Baş belası," diye bağırıp onu almak için geri döndü.

Kocaman kara bir şey, kaçmak için çok hızlı şekilde önüne atlarken kısık sesli bir çığlıkla olduğu yerde durdu. İçgüdüsel olarak arkasına dönüp kafasını elleriyle korudu. Kulağında gümbürdeyen nabız sesiyle karışık, sağır edecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar yüksek gök gürültüsü sesiyle her ne olacaksa onu beklerken titriyordu. Başına ani bir felaket gelmediğinden, doğrulup ıslak suratını koluyla sildi.

Kocaman bir figür yanında dikiliyordu... Bir adam; güçlü, siyah bir yük atına biniyordu. Şaşkınlıkla o kişinin Devon olduğunun farkına vardı. Hayatını kurtarması için tek kelime edemedi. Devon, at sürmek için giyinmemişti, eldiven bile takmıyordu. Yine de daha şaşırtıcı olan, seyisin alçak taçlı keçe şapkasını giyiyor olması ve sanki aceleyle ayrılırken ödünç almış gibi görünmesiydi.

"Leydi Helen benden sizi getirmemi rica etti," diye seslendi Devon, yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Ya benimle dönersiniz ya da burada dikilip gök gürültülü sağanakta ikimiz de alevli servis edilen birer yemek hâline gelene kadar tartışabiliriz. Şahsen diğerini tercih ederim. Hesap defterlerinin geri kalanını okumaktan çok daha iyi olacaktır."

Kathleen ona şaşkınlıktan donakalmış bir ifadeyle baktı.

Pratikte, Devon ile malikâneye kadar beraber gitmeleri mümkündü. Yük atı geniş yapılı, sakin mizaçlı ve bu görev için fazlasıyla yeterliydi. Ama vücutlarının birbirine değdiğini... Kollarını ona doladığını hayal etmeye çalışırken...

Hayır. Herhangi bir adama bu kadar yakın olmayı kaldıramazdı. Düşüncesi bile teninin karıncalanmasına sebep oldu.

"Sizin... Sizinle ata binemem." Sesinin kararlı çıkmasına uğraşsa da titrek ve ağlamaklı çıkmıştı. Yağmur, yüzünden aşağı akarak dudaklarına damlıyordu.

Devon'un dudakları, sanki iğneleyici bir cevap verecekmiş gibi aralandı. Bakışları kadının sırılsıklam vücudunda dolanırken nasıl olduysa, yüz ifadesi yumuşamıştı. "O zaman atı siz alın. Ben yürüyerek dönerim."

Teklifi karşısında diyecek söz bulamayan Kathleen ona bakakalmıştı. Nihayet "Hayır," demeyi başarabildi. "Ama... Teşekkür ederim. Lütfen, evinize dönmelisiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İkimiz de yürüyeceğiz," dedi Devon sabırsızca, "ya da ikimiz de ata bineceğiz. Ama sizi bırakmayacağım."

"Ben gayet..."

Konuşmayı kesip kemik titreten gök gürültüsüyle irkildi.

"Sizi eve götürmeme izin verin." Devon'un sesinde, şiddetli bir yaz sonu fırtınasında değil de görüşme salonunda dikiliyormuş gibi bilgiçlik taslayan bir tını vardı. Zorba bir tavırla söylemiş olsaydı, Kathleen onu reddedebilirdi. Ama bir şekilde yaklaşımını yumuşatmanın onun kuyusunu kazmanın en iyi yolu olduğunu tahmin etmişti.

Yük atı başını sallayarak zemini bir nalıyla eşeledi.

Kathleen, onunla ata binip eve dönmek zorunda olduğunun ümitsizce farkına vardı. Başka bir seçeneği yoktu. Kollarını etrafına sararak endişeyle, "Ö-öncelikle size söylemem gereken bir şey var," dedi.

Devon'un kaşları yukarı kalkarken yüz ifadesi donuktu.

"Ben..." Güçlükle yutkunurken, kelimeler aceleyle ağzından çıktı. "Öncesinde çalışma odasında söylediklerim nezaketsiz ve yanlıştı. Bunun için özür dilerim. Hata yaptım. Bunu Bay Totthill ve Bay Fogg'a açıklayacağım. Kardeşinize de."

Adamın yüz ifadesi değişirken dudağının bir kenarının tebessüme benzer bir şeyle yukarı kıvrılması, kalp atışlarının düzenini alt üst etmişti. "Onlara bundan bahsetme zahmetine girmenize gerek yok. Tüm bunlardan sonra, üçü de bana çok daha kötülerini söyleyecektir."

"Yine de böyle davranmam adil..."

"Unutuldu bile. Hadi gelin, yağmur şiddetleniyor..."

"Şalımı almam geliyor."

Devon, Kathleen'in bakışlarını uzaktaki kara öbeğe doğru takip etti. "Öyle mi? Yüce Tanrım, bırak orada kalsın."

"Yapamam..."

"Şimdiye mahvolmuştur. Size başka bir tane alırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sizden bu kadar kişisel bir şeyi kabul edemem. Ayrıca... artık *Eversby* Manastırı'na sahip olduğunuz için fazladan harcamaları karşılayamazsınız."

Sırıtışının parlaklığını gördü.

"Yerine yenisini alacağım," dedi. "Anladığım kadarıyla benim kadar borcu olan insanlar tasarruf etmekle alakadar olmuyorlar." Eyerin arka kaşına doğru kayarak elini aşağı uzattı. Vücut yapısı iriydi ve isyankâr gökyüzüne doğru yaslanırken yüzünün sert çizgileri gölgede kalmıştı.

Kathleen ona şüpheyle baktı. Ata binmiş haliyle onu kaldırması fazlasıyla güç gerektiriyordu. "Beni düşürmezsiniz değil mi?" diye huzursuz şekilde sordu.

Devon'un sesi hakarete uğramış gibi çıktı. "Ben sakar bir züppe sayılmam, madam."

"Eteklerim ağır ve ıslak..."

"Bana elinizi verin."

Kathleen ona yaklaştı ve adamın eli onu güçlü bir tutuşla kavradı. Gergin bir titreşim vücudunda gezindi.

Theo'nun üç ay önceki ölümünden beri hiçbir adama dokunmamıştı. Lord Berwick cenazeye katılmıştı ve sonrasında Kathleen'e tuhaf şekilde sarılmak üzere yaklaşmıştı. Kathleen karşılığında ona sadece eldivenli elini uzatmıştı. "Yapamam," diye ona fısıldarken Lord Berwick başıyla anlayışlı bir şekilde onaylamıştı. Nazik bir adam olmasına rağmen nadiren sevgi gösterisinde bulunurdu. Leydi Berwick de aynı şekilde iyiliksever ama Kathleen'e ve kızlarına kendine hâkim olmanın değerini öğretmeye çalışmış, kendi kendine yeten bir kadındı. "Duygularına hâkim ol," diye sürekli öğütlerdi, "yoksa kesinlikle onlar sana hâkim olur."

Kathleen'in kolundan aşağı buz gibi yağmur akıyordu, Devon'un kavrayışıyla oluşturduğu keskin tezatlık kadını titretti.

Yük atı kırbaç gibi rüzgâr ve yağmurun altında sabırla bekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın, "Sıçramanızı istiyorum,"dediğini duydu Devon'un,"ve ben de sizi sol ayağınızla üzengiyi bulana kadar kaldıracağım. Bacağınızı diğer tarafa savurmaya çalışmayın. Sadece yan eğermiş gibi binin."

"Ne zaman zıplayayım?"

"Şu anda zıplamanız uygun olur," dedi ilgisizce.

Gücünü toplayan Kathleen yerden bacaklarının sunabileceği bütün güçle zıpladı. Devon ivmeyi alarak onu şaşırtıcı bir kolaylıkla kaldırdı. Kathleen'in üzengiyi bulmasına bile gerek olmamıştı. Sağ ayağı katlanmış bir şekilde eyerin üzerine düzgünce inmişti. Nefesini tutarak dengesini bulmak için çabaladı ama Devon çoktan uyum sağlamış, sol kolu kadını güvenli bir şekilde sarmıştı. "Yakaladım sizi. Yavaşça... Yerleşin."

Kathleen biri tarafından sıkıca tutulma hissi, adamın kaslarının hareketi ve kulağındaki sıcak nefesiyle kaskatı kesildi.

"Bu size, hasta komşularınıza sepet getirmemeyi öğretecektir," dedi Devon. "Umarım bütün bencil insanların evlerinde, güvende ve kuru olduklarının farkındasınızdır."

"Neden peşimden geldiniz?" diye sormayı başarırken vücudunda dolanan ufak elektrik dalgalarını yatıştırmaya çalışıyordu.

"Leydi Helen endişeliydi." Oturduğu yerden emin olunca Devon sol eliyle uzanıp duvağını ve başlığını çekiştirip yere fırlattı. "Özür dilerim," demişti, Kathleen itiraz edemeden. "Ama boya kokusu Doğu Yakası tavernasının zemini gibi kokuyor. İşte, bacağınızı eyerin diğer kısmına kaydırabilirsiniz."

"Yapamam, eteklerime dolandı." Altlarındaki atın ağırlığı yön değiştirdi. Pürüzsüz ve düz eyerde kavrayacak yer bulamayan Kathleen, el yordamıyla arayıp kazara Devon'un taş kadar sert yüzeye sahip uyluklarını kavradı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nefesini tutarak elini geri çekti. Ne kadar nefes almaya çalışırsa çalışsın, yeterli değilmiş gibiydi.

Geçici olarak dizginleri sol eline geçiren Devon keçe şapkasını çıkarıp Kathleen'in başına geçirdi. Adam, Kathleen'in bacağını atın omuz başının üzerinden geçirebileceği derece gevşetene kadar eteğinin dolanmış ve karışmış katmanlarını çekiştirdi.

Çocukluğunda Berwick'in kızlarıyla birlikte midilliye binerlerdi. Ama onun bu durumla; arkasındaki güçlü yapıda adamın bacaklarının onu paranteze alması hissiyle, benzer hiçbir yanı yoktu. Atın yelesi dışında tutunacağı hiçbir şey yoktu. Kavrayacağı bir dizgin ya da ayakları için üzengi yoktu.

Devon, atı eşkin gitmeye teşvik etti, bu bir Arap ya da safkan atta mükemmel bir şekilde akıcı olacak bir gidişti. Ama onlara kıyasla göğsü daha geniş, bacakları yer çekiminin merkezinden daha uzakta, birazcık daha kısa ve yuvarlak olan yük atı için durum farklıydı. Kathleen, Devon'un başarılı bir binici olduğunun, atla rahatlıkla hareket ettiğinin ve belirli sinyallerle iletişim kurduğunun hemen farkına varmıştı. Atın gidişinin dönüş hareketini bulmaya çalıştı ama yalnız sürmek gibi değildi ve kendini bir acemi gibi eyerin üzerinde hoplarken bulduğunda utançtan yerin dibine girmişti.

Devon'un kolları onu daha sıkı sarmıştı. "Sakin olun. Düşmenize izin vermem."

"Ama benim için..."

"Sadece rahatlayın."

İkisinin oluşturduğu ağırlık merkezini büyük bir beceriyle dengede tutarak sürdürdüğünü hissederken, Kathleen kaskatı kesilmiş kaslarını gevşetmeye çalıştı. Sırtının eğimi doğrudan adamın göğsüne yaslandı. Sonrasında, âdeta büyülü bir şekilde atın hareketinin eğimini ve dengesini bulu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

verdi. Kadın kendini ritme bırakırken vücutlarının mükemmel bir şekilde birbiri ardına hareket edişinin verdiği histe ilginç bir hoşnutluk vardı.

Devon'un eli, kadının karnını destekleyen bir baskıyla kavradı. Eteğinin kabarıklığına rağmen, adamın uyluklarındaki güçlü kasların ritmik şekilde kasıldığını hissedebiliyordu. İçinde katlanılmaz tatlı bir sızı yükselirken, bir şey kırılacakmış hissi yaratana kadar yoğunlaşıyordu.

Tepeyi çıkmaya başlarken Devon yük atının hareketini yavaşlatıp ön ayaklarına daha fazla yük vermek için eğildi. Aynı şekilde öne eğilmek zorunda kalan Kathleen atın sert, siyah yelesini kavradı. Devon'un gök gürültüsüyle boğuklaşan sesini duymuştu. Onu daha iyi duymak için kafasını döndürünce, çenesindeki tıraş olunmuş kıllarının heyecan verici dokusunun yanağına değdiğini hissetti. Boğazına doğru sanki bal peteğini ısırmış gibi gıdıklayan bir his akıyordu.

"Neredeyse geldik," diye tekrar etti Devon, nefesi kadının ıslak tenini dağlıyordu.

Tepeden inip erik renkli tuğlalardan yapılmış, kemerli girişi ve etrafını güzelce yontulmuş taşlarla çevrelenmiş olan iki katlı ahırların olduğu bloğa doğru eşkin gittiler. Bir düzine eyerli at binanın bir kısmında, on tane koşum takımlı at ile bir eşek ise diğer tarafındaydı. Ahırda aynı zamanda eyer odası, koşum odası, dizgin ve eyerlerin tutulduğu bir oda, yem samanlığı, hangar ve seyis odası bulunuyordu.

Eversby Manastırı'nda malikâneye kıyasla, ahırlar çok daha iyi durumdaydılar. Şüphesiz bu, ahır ustası Bay Bloom'un, beyaz koyun postu bıyığı ve parıldayan mavi gözleri olan şişman Yorkshire'li beyefendinin eseriydi. Bloom boy konusundaki eksikliğini kas gücüyle kapatıyordu. Elleri o kadar etli ve güçlüydü ki parmaklarıyla ceviz ezebilirdi. Hiçbir böylesine titizlik gerektiren standartlarla yönetilme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Yerler her zaman titizlikle temizlenmiş ve bütün eyer ve deri parçaları mükemmel bir şekilde cilalanmış oluyordu. Bloom'un bakımı altındaki atlar çoğu insandan daha iyi yaşıyorlardı. Kathleen, ahır ustasıyla Theo'nun vefatından tam olarak iki hafta sonra tanışmıştı ve ona kanı hemen ısınmıştı. Bloom, Carbery Park Damızlık Çiftliği'ni ve babasının yetiştirdiği olağanüstü Arap neslini biliyordu. Asad'ı Ravenel ahırlarına dâhil etmekten memnundu.

Theo'nun kazasının sonrasında Bay Bloom, Theo'nun arkadaşlarının ve akranlarının taleplerine rağmen Asad'ı uyutma fikrine karşı durma kararında Kathleen'i destekliyordu. Bloom, Theo'nun düşüncesizliğinin bu trajediye katkısı olduğunu anlamıştı. Bloom ağlayarak "Bir binici atına asla öfkeyle yaklaşmamalıdır," demişti Theo'nun ölümünden sonra Kathleen'e özel olarak. Theo'yu ufaklığından beri tanıyordu ve ona ata nasıl bineceğini öğretmişti. "Özellikle Araplara. Lord Trenear'a dedim ki 'Eğer Asad'la bi' meydan savaşına girerseniz bu onu deli gibi heyecanlandırır.' Lordun taşkınlıklarından birini yaptığını görebiliyordum. O gün ona binmesinin daha iyi olacağı bir düzine at olduğunu söyledim. Beni dinlemedi ama yine de kendimi suçluyorum."

Kathleen, Theo'nun ölümünden beri kendini ahırlara geri gitmeye ikna edemiyordu. Asad'ı olanlar için hiç suçlamıyordu ama onu gördüğünde hissedeceklerinden korkuyordu. Tıpkı Theo gibi, Asad'ı da hayal kırıklığına uğratmıştı ve bütün bunlarla ne zaman veya nasıl baş edebileceğini bilmiyordu.

Ahırların ana kemerine doğru sürdüklerinin farkına varan Kathleen, gözlerini bir anlığına kapatırken midesinin buz kestiğini hissetti. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak sessiz kalmayı başardı. Aldığı her nefesle atların, yatakların, yemlerinin tanıdık kokusunu, çocukluğunun rahatlatıcı esansını içine çekiyordu.

BELONGS TO KAITUS TEAM

Devon atı durdurdu, önden kendi inerken ahır işçisi onlara doğru geliyordu.

"Ayağıyla bilhassa ilgilenin çocuklar,"diyen Bay Bloom'un neşeli sesi duyuldu. "Bu tür havalar taban iltihabına sebep olur." Başını kaldırıp Kathleen'e bakarken tutumu değişti. "Leydim. Sizi tekrar burada gördüğüme sevindim."

Bakışları buluştu. Kathleen ahırlardan kaçınıp Asad'ı terk ettikten sonra, Bloom'un gözlerinde bir suçlama emaresi bekliyordu. Ama gördüğü yalnızca samimiyet ve endişeydi. Kathleen ürkekçe gülümsedi. "Ben de sizi gördüğüme sevindim Bay Bloom."

Attan inerken Devon'un, ona yardım ederken bulduğuna şaşırmıştı. Elleri kadının inişini kolaylamak için belini kavramıştı. Kathleen yüzünü ona döndü ve Devon dikkatli bir şekilde şapkayı kafasından aldı.

Sırılsıklam keçe eşyayı ahır ustasına uzatan Devon, "Şapkanızı ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim Bay Bloom," dedi.

"Bütün bu yağmur ve uğultuda Leydi Trenear'ı bulmayı başardığınıza sevindim." Kathleen'in dikkatinin yan yana dizilmiş ahırlara çekildiğini gören Bloom, "Asad mükemmel durumda Leydim. Geçtiğimiz haftalarda ahırdaki en uslu oğlan oydu. Sizinle bir iki kelime edebileceği için sevineceğini tahmin ediyorum," yorumunda bulundu.

Kathleen'in kalbi düzensiz şekilde gümbürdedi. Ahırın zemini ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Sarsak bir şekilde başıyla onayladı. "S-sanırım onu bir dakikalığına görebilirim."

Şaşkınlıkla, Devon'ın parmaklarının çenesinin altından kaydığını hissetti ve Kathleen'i nazikçe kendisine bakmaya zorladı. Adamın yüzü ıslak, kirpikleri birer ok gibi ve damlayan saç bukleleri kurdeleler kadar parlaktı. "Belki daha sonra," dedi Bay Bloom'a gözleri kararlılıkla Kathleen'in üzerindeyken. "Leydi Trenear'ın üşütmesini istemeyiz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, sanırım istemeyiz," dedi hızlıca ahır ustası.

Kathleen güçlükle yutkunurken bakışlarını Devon'dan uzaklaştırdı. İçten içe titrerken can sıkıcı panik yükseliyordu. "Onu görmek istiyorum," diye fısıldadı.

Devon onu tek kelime etmeden ahırların yanına giderken takip etti. Kathleen, Bay Bloom'un ahır işçilerine yük atı hakkında emirler verdiğini duydu. "Boşa vakit harcamak yok veletler! Atı güzelce tımarladıktan sonra sıcak lapa verin."

Asad sondaki bölmelerden birinde beklerken Kathleen'in yaklaşmasını tetikte izliyordu. Kafasını kaldırdı ve onu tanıdığından kulakları öne doğru dikildi. Güçlü arka ayakları, ona hem hız hem de dayanıklılık sağlayan zarif yapısıyla dolgun bir beygirdi. O kadar uçuk bir kestane rengi vardı ki neredeyse altın gibi görünüyordu ve yelesi ile kuyruğu lepiska rengindeydi. "İşte benim oğlum," diye nazikçe seslendi Kathleen, avucunu yukarıya çevirmiş şekilde ona uzanarak. Asad, elini koklayıp onu hafifçe kişneyerek karşıladı. Özenle tıraşlanmış kafasını eğerek ahırın önüne doğru ilerledi. Kathleen, burnunu ve alnını okşadığında saf bir sevinçle tepki verip yumuşak şekilde üflüyor ve elini dürterek ona yaklaşıyordu.

"Seni görmek için bu kadar beklememeliydim," dedi pişmanlığına yenilerek. Beceriksizce atın gözlerinin arasındaki boşluğu öpmek için eğildi. Elbisesinin omzunu nazikçe kemirdiğini, onu tımarlamaya çalıştığını hissetti. Yamuk bir sırıtış dudaklarını büzdü. Atın başını uzağa iterek hoşlandığını bildiği şekilde ipeksi boynunu kaşıdı. "Seni yalnız bırakmamalıydım zavallı oğlum." Parmakları atın beyaz-sarı yelesine karıştı.

Asad'ın başının ağırlığının, omzuna yerleştiğini hissetti. Bu güven dolu hareket boğazının hızlıca nefes alırken sıkışmasına neden olmuştu. "Senin hatan değildi," diye fısıldadı. "Hata benimdi. Özür dilerim, çok çok özür dilerim..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boğazı acı verici bir şekilde sıkışmıştı. Ne kadar sert yutkunsa da keskin sıkışıklık geçmiyordu. Nefesini kesiyordu. Asad'ın boynundaki kolları gevşedi ve arkasını döndü. Hırıldayarak, tökezleyerek Devon'un duvar gibi sert göğsüne çarptı.

Devon kadının dirseklerini tutarak duruşunu sabitledi. "Ne oldu?" Kalbinin çılgınca atışının arasından adamın sesini güçlükle duyuyordu.

Kathleen başını iki yana sallarken hissetmemeye, pes etmemeye çabalıyordu.

"Bana anlatın." Devon onu yumuşak ve ısrarlı bir şekilde salladı.

Hiçbir kelime çıkmıyordu ağzından. Sadece öksürerek hıçkırıkla ağlamaya yönlendiren zorlu nefes alışları vardı. Boğazındaki baskı şaşırtıcı şekilde aniden düzelince, gözleri sıvı bir ateşle doldu. Devon'u kör bir çaresizlikle ittirdi. *Tanrım, hayır, lütfen...* Hayal edilebileceği en küçük düşürücü durumdaydı ve dünyada şahit olmasını istediği en son kişinin önünde kontrolünü kaybediyordu.

Devon'un kolları kadının omuzlarına sarıldı. Kurtulmaya çalışma çabalarına aldırmayarak onu ahırlardan uzaklaştırmada yol gösteriyordu.

"Lordum?" diye Bay Bloom biraz endişeyle sordu. "Kızın neye ihtiyacı var?"

"Mahremiyet," dedi sert bir tavırla Devon. "Onu nereye götürebilirim."

"Eyer odasına," derken adam ahırların ötesindeki kemerli girişi işaret ediyordu.

Devon, Kathleen'i camsız, geçme tahtalı duvarları olan odaya kısmen iterek, kısmen taşıyarak götürdü. Kathleen, boğulan bir kadın gibi onunla boğuştu. Devon ismini defalarca, sabırla söylerken kollarını onu zapt etmek için daha sıkı birbirine kenetledi. Kadın ne kadar çabalarsa, adam

BELONGS TO KAKTUS TEAM

onu o kadar sıkı tutuyordu, göğsünde güçsüz bir yığın gibi toplanana değin. Boğazından gelen titrek sesleri yutmaya çalışmak, durumu daha da kötüleştiriyordu.

Adamın "Güvendesiniz," dediğini duydu. "Sakinleşin... Güvendesiniz. Sizi bırakmayacağım."

Kadın belirsiz şekilde artık kaçmaya çalışmadığını ama daha yakına bastırıp üzerinde saklanmaya çabaladığının farkına vardı. Kolları adamın boynuna dolanmış, yüzü boğazındayken düşünemeyecek veya nefes alamayacak kadar hıçkırarak ağlıyordu. Duygular parçalara ayırması imkânsız şekilde baskınlar halinde geliyordu. Bu kadar fazla şeyi aynı anda hissetmek kısmen delilik gibiydi.

Korsesi çok sıkıydı, sanki onu çenesi arasında ezmeye niyeti olan canlı bir şey gibiydi. Halsiz düştü, dizleri güçsüzleşti. Vücudu yavaş bir düşüş için katlanırken, yakalandığını ve güçlü kollar arasında kaldırıldığını hissetti. Yönünü bulmasının, herhangi bir şeyi kontrol etmesinin hiçbir yolu yoktu. Sadece teslim olup onu yiyip bitiren gölgelerin içinde gözden kaybolabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dördüncü Bölüm

Bilinmeyen bir zaman sonra, bilinci yavaş yavaş açılmaya başladı. Kathleen kıpırdanırken kısa mırıldanmaların, uzaklaşan ayak seslerinin ve bitmek bilmeyen yağmurun çatıdaki patırtılarının farkındaydı. Yumuşak ve sıcak bir şey yanağının üstüne dokunmuştu, orada nazikçe oyalanırken kadının duyularını uyanması için dürtüyordu.

Uzuvları ağırlaşmış ve gevşemişti, başı ise rahat bir şekilde desteklenmişti. Ritmik bir şekilde yükselip alçalan sert bir zeminde sıkıca tutulmuştu. Her nefesiyle atlar, deriler ve güve otu gibi ferah bir koku alıyordu. Zihni sabah olduğuna dair bulanık bir izlenime kapılmıştı... Ama bu pek de doğru görünmüyordu...

Fırtınayı hatırlayarak kaskatı kesildi.

Karanlık bir fısıltı kulaklarını gıdıklıyordu. "Güvendesiniz. Bana doğru yaslanın."

Gözleri kocaman açıldı. "Ne..." diye bocalayarak gözlerini kırpıştırdı. "Nerede... *ah*."

Kendini bir çift koyu mavi göze bakarken bulmuştu. Onu tutanın Devon olduğunu keşfetmesiyle, tamamen tatsız olmayan bir sancı kaburgalarının altına saplanmıştı. Eyer odasının zemininde, katlanmış at battaniyeleri ve kilimlerinin yığıntıları üzerindeydiler. Ahırdaki en sıcak, en kuru yerdi ve kolay erişim için bölmelerin yakınındaydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Üzerlerindeki tavan penceresi beyaz çam duvarlara yerleştirilmiş eyer raflarını aydınlatıyordu. Yağmur cama doğru akıyor ve aşağıya benek benek gölgeler gönderiyordu.

Nasıl davrandığının apaçık kötülüğüyle yüzleşmeye hazır olmadığına karar veren Kathleen tekrar gözlerini kapattı. Göz kapakları kaşınıyordu ve şiş hissettiriyordu. Onları beceriksizce ovaladı.

Devon bileklerinden birini tutarak uzaklaştırdı. "Yapmayın, daha da kötüleştireceksiniz." Eline cilalama için kullanan çaputlardan birini, yumuşak bir kumaşı tutturdu. "Temiz. Ahır ustası birkaç dakika önce getirdi."

"O... yani umarım... Böyle değilimdir?" diye sorarken sesi kısık ve yıpranmış çıkmıştı.

Devon'un sesi eğleniyormuş gibi çıkmıştı. "Kollarımda mı demek istiyorsunuz? Korkarım ki öyleydiniz."

Sıkıntılı bir inleme dudaklarını titreştirdi. "Eminim öyle düşünme..."

"Bu konuda hiçbir şey düşünmedi. Aslında onun deyişiyle, biraz 'zırlamanın' size yararı olacağını söyledi."

Çocuk gibi bağıra bağıra ağlamayı anlatan, Yorkshire ağzında kullanılan bir sözcük.

Küçük düşmüş olan Kathleen gözlerini silip burnunu sümkürdü.

Devon'un eli, kadının karışmış saçlarına kayarken parmakları saç diplerini bulup sanki bir kediymiş gibi nazikçe okşadı. Ona bu şekilde dokunması son derece uygunsuzdu ama şaşırtıcı bir şekilde hoş hissettirdiği için kendini itiraz etmeye ikna edemedi.

"Bana neler olduğunu anlatın," dedi adam yumuşak bir tonda.

Kathleen'in içi boşalmıştı. Vücudu boş bir un çuvalı gibi gevşekti. Başını iki yana sallama çabası bile fazlasıyla yorucuydu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sakinleştirici elleri saçıyla oynamaya devam etti. "Anlatın bana."

Onu reddedemeyecek kadar yorgundu. "Benim hatamdı," diye kendisinin konuştuğunu duymuştu. Sıcak bir damla, gözünün dış kenarından akmaya devam ederek saçına doğru kayboluyordu. "Theo'nun ölmesinin sebebi benim."

Devon sessizdi ve sabırla devam etmesini bekliyordu.

Kelimeler ağzından utançla, acele içinde çıkmıştı. "Onu buna sürükledim. Tartışıyorduk. Eğer olması gerektiği gibi davransaydım, kindar olmak yerine kibar olsaydım, Theo hâlâ hayatta olurdu. O sabah Asad'a binmeyi planlıyordum ama Theo kalmamı ve onunla bir sonuca varmak için savaşmamı istedi. Ben de ona böyle bir ruh halindeyken yapmayacağımı söylediğimde Theo benimle ata bineceğini söyledi ama ona..." İç burkan cinsten hıçkırarak ağlamayla lafı bölünürken kararlı şekilde devam etti. "Benim tempoma ayak uyduramayacağını söyledim. Bir gece öncesinde içki içmişti ve hâlâ kafasını toparlamamıştı."

Devon'un başparmağı, kadının alnındaki tuzlu izleri okşadı. "O yüzden size yanıldığınızı kanıtlamaya karar verdi," dedi bir an sonra.

Kathleen başıyla onaylarken çenesi titriyordu.

"Hızla ahırlara doğru fırlarken yarı sarhoştu ve öfke içerisindeydi," diye Devon devam etti, "ve muhtemelen ayıkken bile kontrol edemeyeceği bir ata binmekte ısrarcı oldu."

Kadının yüzündeki ufak kaslar seğirdi. "Çünkü onu iyi bir eş gibi idare edemedim..."

"Durun," dedi Devon, bir hıçkırık kadının ağzından çıkarken. "Hayır, buna tekrar başlamayın. Şimdi, sessiz olun. Nefes alın."

Elleri saçından kayarak kadını, kucağında daha yukarıya, gözleri neredeyse aynı hizada olana kadar doğrulttu. Temiz kumaşı alıp yanaklarını ve gözlerini sanki bir çocuk-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

muş gibi sildi. "Bu durumu mantıklı bir şekilde düşünelim," dedi. "Öncelikle, Theo'yu idare etme konusuna gelirsek, bir eş eğitilmesi gereken bir at değildir. Kuzenim kendi kaderinin emrinde olan yetişkin bir adamdı. Aptalca bir risk almayı seçti ve bunun bedelini ödedi."

"Evet ama içmişti..."

"Bu da aynı şekilde onun tercihiydi."

Kathleen, adamın dobra sözleri ve gerçekçi yaklaşımı yüzünden şaşkına dönmüştü. Adamdan, kendisini suçlamasını beklerdi, belki onun kendisini suçladığından bile fazla, tabii öyle bir şey mümkünse. Kimse onun kusurunu inkâr edemezdi, o kadar aşikârdı. "Benim hatamdı," diye ısrar etti. "Theo öfkelendiğinde kendine hâkim olamazdı. Muhakeme yeteneği bozulmuştu. Onu yatıştırmak için bir yol bulmalıydım ama bunun yerine onu çileden çıkardım."

"Theo'yu kendinden kurtarmak sizin sorumluluğunuzda değildi. Öfkeli bir aptal gibi davranmaya karar verdiğinde, onu kimse durduramazdı."

"Ama anlayacağınız üzere, bu bir *karar* değildi. Theo, ben öfkesini uyandırdığımda kendine hâkim olamamıştı."

Devon'un dudakları, kadın sanki aptalca bir şey söylemiş gibi bükülmüştü. "Elbette olabilirdi."

"Nasıl biliyorsunuz?"

"Çünkü ben bir Ravenel'im. Aynı kahrolası, şeytani huya sahibim. Ne zaman ona teslim olsam, yaptıklarımın tamamıyla farkında oluyorum."

Kathleen başını iki yana sallarken yatıştırılmaya niyetli değildi. "Onunla konuşma şeklimi duymadınız. Fazlasıyla kinayeli, nezaketsiz... Ah, yüzünü görmeliydiniz..."

"Evet, eminim minik bir sinir küpü gibiydiniz. Yine de birkaç iğneleyici kelime, Theo'nun intihara giden bir öfke nöbetiyle dışarı fırlaması için yeterli bir sebep değildi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen bunun üzerine düşünürken, ürkerek parmaklarının adamın boynundaki kısa kesilmiş, gür saç buklelerine kaydığının farkına vardı. Kolları boynuna dolanmıştı. Bu ne zaman olmuştu? Baştan ayağa kızarırken ellerini ondan şiddetle çekti.

"Theo'ya karşı hiç sempatiniz yok çünkü ondan hoşlanmıyordunuz," dedi Kathleen tuhaf bir şekilde, "ama..."

"Sizden de hoşlanıp hoşlanmadığıma henüz karar vermedim. Bu, duruma dair fikrimi değiştirmiyor."

Kathleen ona gözlerini kocaman açarak baktı. Soğuk, duygusuz değerlendirmesi bir şekilde ona acımasından daha teselli ediciydi.

"Olay olduktan sonra beni çağırmak için koştular," diye kendini ona söylerken buldu. "Theo yerde yatıyordu. Boynu kırılmıştı ve kimse doktor gelene kadar onu hareket ettirmek istemiyordu. Ona doğru eğilerek ismini söyledim ve sesimi duyduğunda gözlerini açtı. Ölmek üzere olduğunu görebiliyordum. Ellerimi yanağına koyarak ona, onu sevdiğimi söyledim ve Theo, 'Sen karım değilsin,' dedi. Bunlar söylediği son sözlerdi. Doktor gelene kadar bilincini kaybetmişti..." Daha fazla gözyaşı gözlerinden dökülüyordu. Cilalama mendilini yumrukları arasında evirip çevirdiğinin, adam elini onun ellerinin üzerine koyup bu kaygılı hareketi sakinleştirene kadar farkına varmamıştı.

"Theo'nun son sözlerine fazla kafa yormazdım," dedi Devon. "Onun mantıklı olmasını bekleyemeyiz. Tanrı aşkına, boynu kırılmıştı." Avuçları tekrarlanan bir dokunuşla kadının parmak boğumlarında dolanmıştı. "Dinle benim ufak sulama çömleğim, her an acele bir şey yapmak kuzenimin doğasında vardı. Her zaman da öyleydi. Ravenel ailesindeki umursamazlık, yüzyıllardır korunuyor. Theo bir azizeyle evlenseydi bile yine öfkesine sahip olamayacaktı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kesinlikle azize değilim," dedi kederli bir şekilde başını eğerek.

Adamın sesinde eğlendiğine dair tını vardı. "Bunu sizinle tanıştığım anda biliyordum."

Başını aşağıda tutan Kathleen adamın kendi elleri üzerindeki zarif ama acımasız bir şekilde güçlü, üzerinde hafif tüyler olan eline baktı. "Keşke bunları tekrar yaşama şansım olabilseydi," diye fısıldadı.

"Kimse seni olanlar için suçlayamaz."

"Ben kendimi suçluyorum."

"Damgayı isterse kapatabilir tabii," diye alaycı bir şekilde alıntıladı, "ama onun utancını her zaman kalbinde taşıyacağı kesin,"

Kızıl Damga'dan kelimeleri hatırlayan Kathleen ona sefil bir şekilde baktı. "Beni Hester Prynne'ye mi benzetiyorsunuz?"

"Sadece eziyet çekme arzularınızı. Hester bile, hak ettiği cezasından önce eğlenmişti oysaki. Görünüşe göre siz biraz bile eğlenebilmiş değilsiniz."

"Eğlenmek mi?" Çaresizlik yerini şaşkınlığa bıraktı. "Neden bahsediyorsunuz?"

Bakışları kararlı bir şekilde kadının yüzünde geziniyordu. "Münasip bir leydinin bile evliliğin kucağında biraz zevk bulabileceğini düşünüyorum."

Öfkeli bir şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ben... siz... Bu tür bir konuyu açmaya cüret etmeniz bile..." Adam çok nazik ve yatıştırıcı bir tavır göstermişti. Şimdi yine önceki katlanılmaz, terbiyesiz hâline geri dönmüştü. "Sanki bunu değil sizle, herhangi biriyle tartışırmışım gibi!" Kıpırdanıp kucağından emekleyerek çıkmaya çalışırken adam onu kolaylıkla yerinde tutmuştu.

"Erdemli bir kızgınlıkla taarruza geçmeden önce," dedi, "korsenizi bağlamak isteyebilirsiniz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Benim..." Önüne eğilip bakınca, Kathleen dehşetle elbisesinin birkaç düğmesinin ve korsesinin üstteki iki kancasının çözüldüğünü gördü. Yanakları kızardı. "Ah, nasıl yaparsınız?"

Adamın gözlerinde keyif aldığını gösteren bir ışık parladı. "İyi nefes alamıyordunuz. İffetten çok, nefes almayı isteyeceğinizi düşündüm." Kadının, korsesini tekrar hummalı şekilde kancalamaya çalışmasını izledikten sonra nazikçe sordu, "Yardım edebilir miyim?"

"*Hayır*. Her ne kadar leydilerin çamaşırlarına 'yardımcı' olmakta ne kadar başarılı olduğunuzdan emin olsam da."

"Onlar pek de leydi sayılmazlardı." Gittikçe yükselen bir panikle korsesinin fermuarıyla uğraşırken, adam kısık sesle kahkaha attı.

Öğleden sonra olanlar onu öyle zayıf bırakmıştı ki, basit bir iş bile zorlu geliyordu. Oflayarak korsesinin kenarını çekmek için kıpırdandı.

Onu biraz izledikten sonra Devon kabaca, "İzin verin," dedi. Ellerini ittirerek uzaklaştırdıktan sonra korsenin kopçalarını başarılı bir şekilde yerine taktı. Adamın parmak boğumunun tersiyle göğsünün üst kısmındaki tene değdiğini hissedince, kadının nefesi kesilmişti. Kopçaları bitirdikten sonra elbisesinin üst kısmındaki sıralı düğmelere girişti. "Sakinleşin. Irzınıza geçmeyeceğim. Ünümün ima ettiği kadar ahlaksız değilim. Ayrıca, çekici olduğu halde, bu kadar mütevazi boyutlarda bir göğüs beni arzudan kudurtmak için yeterli değil."

Kathleen ona dik dik bakarken kıpırdamadan duruyordu ve kendisine adamdan tekrar nefret etmek için neden verdiğinden içten içe rahatlamıştı. Uzun parmakları düğmelerde, her biri ufak ipek deliğine düzgünce yerleşene kadar çabucak çalışmıştı. Kirpikleri, kadının önüne bakarken yanaklarına çizgili gölgeler bırakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşte oldu," diye mırıldandı.

Kathleen adamın kucağından yanmış bir kedi hızıyla ayağa fırlamaya gayret etti.

"Dikkatli olun." Devon, kadının dizini dikkatsiz şekilde yerleştirilmesiyle irkildi. "Henüz bir varis peyda edemedim, bu da anatomimdeki belirli parçaların mülkteki aile mücevheratlarından daha değerli olduğu anlamına geliyor."

"Benim için değerli değiller," derken tökezleyerek ayağa kalktı.

"Yine de onlara fazlasıyla düşkünüm." Sırıtarak kolaylıkla ayağa kalkarken kadının dengesini sağlamak için uzandı.

Eteğinin acınacak haldeki karışıklığı ve çamurlu haline canı sıkılan Kathleen, siyah krepe kumaşa yapışan saman ve at kıllarını silkeledi.

"Size eve kadar eşlik edeyim mi?" diye sordu Devon.

"Ayrı ayrı girmemizi tercih ederim," dedi Kathleen.

"Nasıl isterseniz."

Omurgasını dikleştirerek ekledi. "Bundan asla bahsetmeyeceğiz."

"Pekâlâ."

"Aynı zamanda... Hâlâ arkadaş değiliz."

Adamın bakışları onunkilerle buluştu. "O zaman düşman mıyız?"

"Duruma göre değişir." Kathleen titrek bir nefes aldı. "Asad... Onun ile ne yapacaksınız?"

Adamın yüzündeki ifade yumuşadı. "Tekrar eğitilebilene kadar malikânede kalacak. Şimdilik bu kadarına söz verebilirim."

Tam olarak istediği cevap olmamasına rağmen Asad'ın hemen satılıp gönderilmesinden iyiydi. Eğer at tekrar eğitilebilirse, en azından ona değer verecek birinin mülkiyetine geçebilirdi. "O zaman... sanırım... düşman değiliz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam boyunbağı veya yakası ortada olmayan haliyle, kadının önünde sadece gömleğiyle duruyordu. Pantolonun kenarları çamurluydu. Biraz saman karışmıştı saçının taranması gerekiyordu... Ama her nasılsa, dağınık haliyle öncekinden bile daha yakışıklıydı. Kathleen ona mahcup bir çekimserlikle yaklaştı ve ufak samanları çekmek için saçına uzanırken adam kıpırdamadan durdu. Koyu renkli bukleler davetkâr şekilde dağılmıştı ve saçları sağ tarafa, aksi yönde yatmıştı. Kadın onları düzeltmeyi neredeyse cazip bulmuştu.

"Yas ne kadar sürüyor?" diye birden sorarak kadını şaşırtmıştı.

Kathleen gözlerini kırpıştırırken telaşlanmıştı. "Bir dul için mi? Dört yas dönemi var."

"*Dört* mü?"

"İlki bir yıl, ikincisi altı ay, üçüncüsü üç ay ve yarı matem ise hayatının geri kalanına kadar sürüyor."

"Eğer dul tekrar evlenmek isterse?"

"Bir yıl bir günden sonra evlenebilir ama çocuğu ya da geliri yoksa bu kadar hızlı evlenmesi hoş karşılanmaz."

"Hoş karşılanmıyor ama yasak değil, değil mi?"

"Evet. Neden sordunuz?"

Devon gelişigüzel omuz silkti. "Sadece merak ettim. Erkeklerin sadece altı aylığına yas tutması bekleniyor. Muhtemelen bundan daha fazlasına katlanamayacağımız için."

Kathleen omuzunu silkti. "Bir erkeğin kalbi, kadından daha farklıdır."

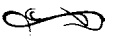
Devon'un bakışları sorgular hâle geldi.

"Kadınlar daha fazla sever," diye açıkladı. Adamın ifadesini görünce sordu. "Yanıldığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Erkekleri pek tanımadığınızı düşünüyorum," dedi nazikçe.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evliydim. Bilmem gereken her şeyi biliyorum." Kapının eşiğine giderek ona dönüp bakmak için durdu. "Teşekkür ederim," dedi ve adam cevap veremeden gitti.

Devon, Kathleen gittikten sonra kapı aralığına doğru ilerledi. Gözlerini kapayıp alnını çerçeveye yaslayarak kontrollü bir şekilde iç çekti.

Yüce Tanrım... Onu hiç de uygun olmayan bir şekilde istiyordu.

Arkasını dönüp geçme tahtalı duvara sırtını yaslarken ona neler olduğunu anlamakta zorluk çekiyordu. Sevinçten havalara uçuran, korkunç bir his onu ele geçirmişti. Dönüşü olmayan, bir büyük bir değişimden geçtiğini sezmişti.

Kadınların ağlamasından *nefret ederdi.* İlk gözyaşı işaretinde her zaman köpek tarafından kovalanan tavşan gibi fırlayıp kaçardı. Ama kolları sıradan bir şekilde Kathleen'in etrafına dolanır dolanmaz dünya, geçmiş, emin olduğu her şey tamamen silinmişti. Kadın ona dokunmuştu ama arzu veya korkuyla değildi, basit bir insani yakınlık ihtiyacından. Bu, adamı heyecanlandırmıştı. Daha önce hiç kimse sakinliği onda aramamıştı ve bunu sağlama eylemi çoğu ihtiraslı cinsel ilişkiden tarif edilmez şekilde daha mahrem gelmişti. Bütün varlığının gücünün, tatlı ve saf bir bağla kadını sardığını hissetmişti.

Düşünceleri kargaşa içerisindeydi. Vücudu Kathleen'in hafif ağırlığının, kucağındaki hissiyle için için yanıyordu. Tamamen kendine gelmeden önce tuzlu gözyaşları ve yaz yağmuruyla ıslanmış ipeksi yanağını öpmüştü. Onu tekrar, her yerinden saatlerce öpmek istiyordu. Onu kollarında çıplak ve yorgun halde istiyordu. Bütün geçmişteki deneyimlerine rağmen fiziksel zevk bütün ilginçliğini kaybetmişti ama şimdi Kathleen Ravenel'i onu bile şaşırtan şekillerde istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne kadar lanetli bir durum, diye vahşice düşündü. Harap olmuş bir mülk, tükenmiş bir miras ve sahip olamayacağı bir kadın. Kathleen bir yıl bir günlüğüne yasta olacaktı ve ondan sonra bile adamın ulaşamayacağı bir seviyede olacaktı. Kendini hiçbir adamın metresi olacak kadar alçaltmazdı ve Theo'ya katlandıklarından sonra başka bir Ravenel ile hiçbir şey yapmak istemeyecekti.

Düşüncelere dalan Devon fırlatıp atılmış ceketini yerden aldı. Kırışmış kıyafetini omuzlarken eyer odasından bölmelere doğru dolandı. Binanın en uç köşesinde iki tane ahır işçisi bölmeleri temizlerken konuşuyorlardı. Onun varlığının farkına varınca hemen sessizleştiler ve tek duyduğu süpürgenin, küreğin kazıma sesiydi. Sıralarda olan atlardan biri onu merakla izlerken diğerleri ilgilenmemiş duruyordu.

Hareketlerini yavaşlatarak Devon, Arap atının bölmesine gitti. Asad onu görmek için başını yana çevirirken çay fincanı burnu huzursuzluğunu belli edecek şekilde gerildi. "Endişelenmene gerek yok," diye mırıldandı Devon. "Ama kimse seni, bir Ravenel'in sana yaklaşmasına burnun buruşturduğun için suçlayamaz."

Asad kıpırdanırken kuyruğunu gergin şekilde sallıyordu. Yavaşça bölmenin önünde durdu.

"Tetikte olun lordum," diye Bay Bloom'un sakin sesi Devon'un arkasında bir yerlerden geldi. "Bu oğlan ısırgan bir şey. Eğer tanımazsa biraz parça koparabilir. Erkektense bir bayanın eşliğini tercih ediyor."

"Bu muhakemenin doğru olduğunu gösteriyor," dedi ata bakarak. Elini, öncesinde Kathleen'in yaptığını gördüğü şekilde, avucunu atın burnuna doğru uzattı.

Asad onu dikkatli bir şekilde kokladı. Gözleri yarıya kadar kapalıydı. Ağzını hareket ettirip başını teslim olarak indirirken burnunu Devon'un eline doğru bastırdı. Devon gülümseyerek atın başının iki tarafını okşadı. "Sen yakışıklı bir arkadaşsın, değil mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eh, bunun da farkında," dedi ahır ustası, kıkırdayarak yaklaşırken. "Üzerinizde leydinin kokusunu aldı. Şimdi sizi yarım penilik şekerler gibi kabul edecektir. Sizinle güvende olduklarını bir kere bildiler mi, ne isterseniz yaparlar."

Devon elini, Asad'ın zarif boynundaki incelikli boğaz kayışından güçlü omuzlarına kadar gezdirdi. Kürkü, adeta canlı bir ipek gibi parlak ve sıcaktı. "Mizacından neler çıkarıyorsunuz?" diye sordu. "Eğer onu eğitmeye devam ederse Leydi Trenear için bir tehlike söz konusu mu?"

"Birazcık bile değil lordum. Asad düzgün şekilde eğitildiğinde mükemmel bir leydi bineği olacaktır. Haylaz değil, sadece hassas. Her şeyi görüyor, duyuyor ve kokluyor. İyi olanlar böyle sessizdirler. En iyisi onları yumuşak bir şekilde ve nazik ellerle sürmektir." Bloom tereddütle beyaz saçını aylak aylak çekiştiriyordu. "Düğünden bir hafta önce, Asad buraya Leominster'dan getirildi. Lord Trenear onu görmek için ahırlara geldi. Leydinin burada olup olanlara şahit olmaması bir lütuftu. Asad onu ısırdı ve Lord burnuna sert bir şekilde patlattı. Onu uyardım. 'Eğer ona karşı yumruğunuzu kullanırsanız lordum, güvenini değil korkusunu kazanırsınız,' dedim." Bloom başını hüzünlü şekilde sallarken gözleri doldu. "Efendiyi ufak bir oğlan olduğu zamanlardan beri tanıyorum. Manastırdaki herkes onu seviyordu. Ama kimse ateş küpü biri olduğunu inkâr edemezdi."

Devon ona sorgular şekilde baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yorkshire'de ocaktan sıçrayan közlere böyle deriz. Ama aynı zamanda öfkesine hâkim olamayan adamlara da verdiğimiz bir isimdir."

Asad kafasını kaldırıp nazikçe burnunu Devon'un çenesine dokundurdu. Başını geri çekme dürtüne karşı gelerek Devon sabit durdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burnuna doğru nazikçe nefes verin," diye mırıldandı Bloom. "Sizinle arkadaş olmak istiyor."

Devon razı geldi. Nazikçe nefes verdikten sonra, at göğsünü dürterek gömleğinin önünü yaladı.

"Bu onun gönlünü çeldi lordum," dedi ahır ustası, yuvarlak yüzünde bir gülümseme, bıyıklarının yumuşacık kenarları yanaklarına doğru tırmanacak kadar belirginleşmişti.

"Benimle bir ilgisi yok," diye cevap verdi Devon, Asad'ın parlak kafasını okşayarak, "Leydi Trenear'ın kokusuyla alakası var."

"Evet ama bu onun için iyi bir dokunuş," dedi yumuşak başlı şekilde ahır ustası ve ekledi "Ve görünüşe göre leydi için de öyle."

Devon ona gözlerini kısarak baktı ama yaşlı adam masum bir şekilde karşılık verdi.

"Leydi Trenear eşinin kazasının hatırası yüzünden üzüntülüydü," dedi Devon. "Böylesi bir durumda bütün kadınlara yardım teklif ederdim." Duraksadı. "Onun iyiliği için, sizin ve ahır işçilerinin kontrolünü kaybedişi konusunda bir şey demenizi istemiyorum."

"Çocuklara, bu konuda bir fısıltı bile olursa derilerini yüzeceğimi söyledim." Bloom endişeyle kaşlarını çattı. "O sabah... Leydi ile efendinin arasında didişme yaşandı ve sonrasında efendi ahırlara koşarak geldi. Bu konuda kendini suçlayabileceğinden endişeleniyordum."

"Suçluyor," diye kısık sesle söyledi Devon. "Ama ona Theo'nun hareketleri için hiçbir şekilde sorumlu tutulamayacağını söyledim. Ya da atın hareketleri için. Kuzenim trajediyi kendi başına getirdi."

"Katılıyorum lordum."

Devon Asad'a son bir kez yumuşakça vurdu. "Elveda yoldaş... Sabah gitmeden önce seni ziyaret edeceğim." Bölmeleri geçerek girişe doğru yürümek için dönerken, yaş-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lı adam ona eşlik ediyordu. "Sanırım kontun ölümünden sonra arazi boyunca dedikodular yayılıyor."

"Dedikodular mı? Evet, havadan bile hızlı yayılıyorlar."

"Kimse Lord ve Leydi Trenear'ın o sabah tartıştığından bahsetti mi?"

Bloom'un yüzü ifadesizdi. "Bilemiyorum."

Adamın Theo ile Kathleen arasındaki çekişmenin özü hakkında bir fikir sahibi olduğuna şüphe yoktu. Hizmetçiler her şeyi bilirlerdi. Yine de onu özel aile konuları hakkında sorgulama konusunda ısrarcı olmak yakışık almazdı. Devon konuyu istemeyerek... Şimdilik bir kenara bırakmıştı.

"Leydi Trenear'a yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim," dedi ahır ustasına. "Eğer Asad'ı eğitmeye devam etmeye karar verirse, sizin gözetiminiz altında izin vereceğim. Onu güvende tutma yeteneğinize güveniyorum."

"Teşekkürler lordum," diye bağırdı Bloom. "Bu leydinin *Eversby* Manastırı'nda kalmasına izin vermeye niyetlendiğinizi gösteriyor o zaman?"

Devon, cevap veremez hâlde ona baktı.

Soru görünürde kolay olsa da fazlasıyla karmaşıktı. Kathleen hakkında niyeti neydi? Theo'nun kız kardeşleri için? *Eversby* Manastırı için, ahırlar, ev halkı ve mülkü işleyen aileler için niyeti neydi?

Hepsini kaderin merhametine fırlatabilmeyi gerçekten başarabilir miydi?

Ama lanet olsun, akıl almaz bir borç ve yükümlülükleri kafasının üzerinde *Demokles* kılıcı için asılırken hayatının geri kalanını nasıl yaşayabilirdi?

Gözlerini bir anlığına kapatırken birden farkına vardı. Çoktan oradaydı.

Theo'nun ölümünden haberdar edildiği andan beri kılıcın kafasının üzerinde olduğundan şüpheleniyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka seçeneği yoktu. Unvanla gelecek sorumluluklar, istese de istemese de ona aitti.

"Evet," dedi sonunda ahır ustasına, belli belirsiz şekilde midesi bulanırken. "Hepsinin kalması niyetindeyim."

Yaşlı adam gülümseyerek başını sallarken başka bir cevap beklemiyormuş gibiydi.

Ahırların eve yönlendiren kanadından çıkan Devon, giriş salonuna doğru yol aldı. Durum yüzünden şaşırtıcı bir uzaklık algısı vardı. Sanki beyni geri çekilmeye, kendini detaylara vermeden önce durumu bir bütün olarak görmeye karar vermişti.

Piyano müziği ile kadın sesleri üst katlardan birinden geliyordu. Belki yanılıyordu ama Devon konuşmanın arasından belirgin şekilde erkeksi bir ton duyduğunu düşünüyordu.

Hizmetçinin büyük merdivenin tırabzanlarını, tırabzan küpeştesi ile temizlediğini fark ederek sordu. "Bu ses nereden geliyor?"

"Aile, ikindi çaylarını üst kattaki salonda içiyor lordum."

Devon merdivenlerden ağır ve ölçülü adımlarla çıkıyordu. Salona vardığında, sesin iflah olmaz kardeşine ait olduğuna şüphesi yoktu.

Odaya girdiğinde "Devon," diye yüzünde bir sırıtışla bağırdı West. "Keşfettiğim çekici, ufak kuzen grubuna baksana." Oyun masasının yanındaki sandalyeye oturup bir fincan çaya matarasından bolca içki döküyordu. İkizler onun etrafında dolanırken parçalara ayrılmış bir dünya harikası yapbozunu oluşturmaya çalışıyorlardı. Kardeşine kuruntulu bir bakış atınca West yorumda bulundu, "Çalılardan sırt üstü sürüklenmiş gibi görünüyorsun."

"Burada olmamalısın," dedi ona Devon. Odanın geneline döndü. "İstismar edilen veya ahlakı bozulan biri var mı?"

"On iki yaşından beri," diye cevap verdi West.

"Sana sormuyorum, kızlara soruyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Henüz değil," dedi neşeli bir şekilde Cassandra.

"Lanet olası," diye bağırdı Pandora, bir avuç yapboz parçasını incelerken. "Luton'u bulamıyorum."

"Endişelenme," dedi ona West. "Luton'u tamamen saf dışı bırakabiliriz ve İngiltere onsuz daha kötü olamaz. Aslında bir gelişme bile sayılır."

"En iyi şapkaların Luton'da yapıldığı söyleniyor," dedi Cassandra.

"Şapka yapımının insanları delirttiğini duydum," diye yorumda bulundu Pandora. "Aslında bunu anlayamıyorum çünkü bunu yapacak kadar sıkıcı görünmüyor."

"İnsanları delirten işin kendisi değil," dedi West. "Keçeyi pürüzsüzleştirmek için kullandıkları cıva solüsyonu delirtiyor. Sürekli maruz kaldıktan sonra beyni çürütüyor. Bu yüzden bir şapkacı kadar deli diye bir deyim var."

"İşçilere zarar veriyorsa neden kullanılıyor o zaman?" diye sordu Pandora.

"Çünkü daha fazla işçi var," dedi alaycı bir tavırla West.

"Pandora," diye feryat etti Cassandra, "uymayan bir yere yapboz parçasını zorla sokmamanı diliyorum."

"Uyuyor," diye ikizi inatla ısrar etti.

"Helen," diye ablasına seslendi Cassandra, "Man Adası Kuzey Deniz'inde mi bulunuyor?"

Müzik bir anlığına dindi. Helen küçük, düz piyanonun önünde oturduğu yerden konuştu. Enstrüman akortsuz olduğu hâlde, çalma şeklinden yeteneği olduğu belliydi. "Hayır tatlım, İrlanda Denizi'nde."

"Saçmalık." Pandora parçayı kenara attı. "Bu, *sinir öfkelendirici.*"

Devon'un şaşkın ifadesini görünce Helen açıkladı. "Pandora kelimeler türetmeyi sever."

"Sevdiğimden değil," dedi sinirle Pandora. "Bazen sıradan kelimeler hislerimi açıklamaya yetmiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Piyano sırasından kalkan Helen, Devon'un yanına yaklaştı. "Kathleen'i bulduğunuz için teşekkür ederim lordum," dedi bakışları gülümserken. "Üst katta dinleniyor. Hizmetçiler onun için sıcak bir banyo hazırlıyorlar. Sonrasında aşçı ona bir tepsi gönderecek."

"İyi durumda mı?" diye sorarken Kathleen'in Helen'e tam olarak ne söylediğini merak ediyordu.

Helen başıyla onayladı. "Sanırım. Gerçi biraz yorgun..."

Elbette öyleydi. Düşünecek olursa o da yorgundu.

Devon dikkatini kardeşine çevirdi. "West, seninle konuşmak istiyorum. Benimle kütüphaneye gel, olur mu?"

West çayının geri kalanını kafaya dikip ayağa kalktıktan sonra, Ravenel kardeşlere başıyla selam verdi. "Nefis bir öğleden sonrası için teşekkür ederim canlarım." Ayrılmadan önce duraksadı. "Pandora tatlım, Portsmouth'u Galler'e doğru tıkıştırmaya çalışıyorsun ki seni temin ederim, iki taraf da bundan memnun olmayacaktır."

"Söylemiştim," dedi Cassandra Pandora'ya. İkizler Devon ile West odayı terk ederken ağız dalaşına giriştiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beşinci Bölüm

"Küçük kediler gibi enerji dolular," dedi West, Devon ile kütüphaneye girerken. "Taşrada harcanmışlar. İtiraf ediyorum, masum kızlara eşlik etmenin bu kadar eğlenceli olabileceğini bilmiyordum."

"Londra oturumuna katılacak olsalar ne olurdu?" diye sordu Devon. Bu, aklını kurcalayan binlerce sorudan bir tanesiydi. "Olasılıklarını nasıl değerlendirirsin?"

West şaşkına uğramış gözüktü. "Koca bulmakta mı? Hiç yok."

"Leydi Helen için bile mi?"

"Leydi Helen bir melek. Hoş, sessiz, başarılı... Talipleri olacaktır. Ama onun için uygun adamlar yeterince iyi olmayacaklardır. Şimdilerde çeyizi olmayan bir kızın masraflarını kimse karşılayamıyor."

"Helen'i karşılayabilecek adamlar var," diye dalgın bir şekilde söyledi Devon.

"Kim?"

"Tanışıklığımızın olduğu birkaç ahbabımızın... Severin veya Winterborne gibi..."

"Eğer senin arkadaşlarınsa, onları Leydi Helen ile eşleştirmezdim. O, bir barbarla değil de görgülü, keyif yapmasını bilen bir adamla evlenmek için dünyaya gelmiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Büyük bir mağaza sahibine barbar demezdim."

"Rhys Winterborne adi, acımasız, kişisel kazancı için bütün prensipleri riske atmayı göze alan biri... Elbette bunlar takdir ettiğim özellikler ama... Leydi Helen için hiçbir zaman uygun olmayacak. Birbirlerini fazlasıyla mutsuz ederler."

"Elbette ederler. Adına evlilik deniyor." Devon cumbalı pencere nişlerinden birinin önündeki yazı masasının arkasındaki küflü sandalyeye oturdu. Şimdiye kadar kütüphane, evdeki en sevdiği odaydı. Meşe ile çerçevelenmiş, en azından üç bin tane cildin bulunduğu, yerden tavana kadar duvarları kaplayan kitaplıkları vardı. Harita ve dokümanları saklamak için bir kitaplığa yerleştirilmiş dar bir çekmece bulunuyordu. Tütün, mürekkep, kitap tozunun hoş kokuları havaya bir çeşni katarak tirşe ve parşömenin tatlı kokusunu bastırıyordu.

Devon boş bir şekilde yakındaki bir masadan tahta sigara kutusuna uzanarak inceledi. Parçaya, üzerinde ufak sarı arıların olduğu bir kovan şekli verilmişti. "Winterborne en çok ihtiyacı olan şeyi parayla satın alamaz."

"Winterborne'nin satın alamayacağı şey, sahip olmaya değmez."

"Bir aristokratın kızına ne dersin?"

West kitaplıktaki başlıkları inceleyerek gezindi. Bir raftan cilt çıkarıp hayal kırıklığıyla inceledi. "Hangi akla hizmet Leydi Helen için bir eş ayarlamak hakkında konuşuyoruz? Onun geleceği seni ilgilendirmiyor. Mülkü sattıktan sonra muhtemelen onu bir daha görmeyeceksin."

Devon arı eklentisinin dokusunu parmağıyla incelerken cevap verdi. "Mülkü satmayacağım."

West kitabı neredeyse düşürecekken güçlükle tuttu. "Aklını mı kaçırdın? *Neden*?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aklında hâlâ nedenlerini toparlamaya çalışırken bunları açıklamak istemiyordu. "Arazisiz bir kont olmayı istemiyorum."

"Gururunun ne zaman bir önemi olmaya başladı?"

"Asillerden biri olduğum için artık bir önemi var."

West, Devon'a onu keskin bir şekilde ölçüp biçen bir bakış attı. "*Eversby* Manastırı senin miras almayı hayal ettiğin, arzuladığın veya herhangi bir şekilde miras almaya hazır olduğun bir yer değil. Boynuna dolanmış bir yük. Bu sabah Totthill ve Fogg ile yaptığımız toplantıya kadar bunun tam anlamıyla farkına varamamıştım. Satıp unvanı tutmak dışında bir şey yaparsan, aptallık etmiş olursun."

"Unvanın arazi olmadığı sürece bir anlamı yok."

"Mülkün masraflarını karşılayamazsın."

"O zaman bir yolunu bulacağım."

"Nasıl? Karmaşık mali hesapları nasıl yöneteceğine dair kahrolası bir fikrin bile yok. Çiftçiliğe gelirsek, tek bir turp tohumu bile ekmiş değilsin. Pek fazla bir vasfın olmasa da böyle bir yeri yönetmek için yeterli olmadığın kesin."

Tuhaf bir şekilde, erkek kardeşi Devon'un aklında hâlihazırda dönen şüpheleri tekrar ettikçe, o daha çok inat ediyordu. "Theo bile bu işler için kalifiye sayılıyorsa ve ben bunları öğrenemezsem, bana da lanet olsun."

West başını inanamaz şekilde salladı. "Bu saçmalık buradan mı geliyor? Ölü kuzenimizle mi yarışmaya çalışıyorsun?"

"Aptallık etme," diye tersledi Devon. "Bundan daha fazla şeyin söz konusu olduğu apaçık ortada değil mi? Tanrı aşkına, etrafına bak. Bu mülk yüzlerce insana yardım ediyor. Burası olmadan birçoğu hayatta kalamayacak. Kiracılardan biriyle yüz yüze gelip ona, ailesini pis bir fabrikada çalışabilmeleri için Manchester'a taşımaları gerektiğini anlatmaya istekli olduğunu söyle bakalım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Fabrika nasıl olur da çamurlu bir çiftlik arazisinde yaşamaktan daha kötü olabilir?"

"Şehir hastalıklarını, suçları, yoksul sokakları ve tümüyle sefaleti düşününce," diye iğneleyici şekilde söyledi Devon, "oldukça kötü olduğunu söyleyebilirim. Eğer kiracılarım veya hizmetçilerim giderse, *Eversby* köyünün sonu ne olacak? Mülk gittikten sonra tüccarlara ve iş yerlerine ne olacak? Başarılı olmak zorundayım West."

Kardeşi ona sanki bir yabancıymış gibi baktı. "*Senin* kiracıların ve hizmetçilerin!"

Devon kaşlarını çattı. "Evet. Başka kimin olacaklar?"

West'in dudakları alaycı bir şekilde büküldü. "Bana şunu söyle, asil kişi... Sen başarısız olursan, ne olmasını bekliyorsun?"

"Başarısızlığı düşünemem. Eğer düşünürsem başından hükmüm verilmiş olur."

"*Çoktan* hükmün verildi. Çatılar çökerken, kiracılar açlıktan ölürken malikânenin lordu olarak tüylerini kabartıp kasım kasım kasılacaksın. Eğer bu narsistik aptallığının bir parçası olursam lanetleneceğim."

"Senden bunu isteyemem," diye karşılık verdi Devon kapıya yönelirken. "Her zamanki gibi körkütük sarhoş olduğuna göre, işime yaramazsın."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye arkasından seslendi West.

Kapı kirişinde duraklayan Devon ona soğuk bir bakış attı. "Ben Trenear Kontuyum," dedikten sonra odayı terk etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altıncı Bölüm

Theo'nun kazasından beri ilk defa, Kathleen kâbus görmeden uyumuştu. İyice dinlendikten sonra hizmetçisi Clara ona kahvaltı tepsisini getirdiğinde yatakta doğruldu.

"Günaydın Leydim." Clara tepsiyi Kathleen'in kucağına yerleştirirken, ev hizmetçisi bulutlu ve sisli bir gökyüzünden sızan hafif gri ışığın içeri girmesi için perdeleri açıyordu. "Lord Trenear, tabağınızın yanına koymam için bana bir not verdi."

Meraklı bir şekilde kaşlarını çatan Kathleen ufak dikdörtgen parşömeni açtı. Devon açılı ve kararlı şekilde kelimeleri siyah mürekkeple kaleme almıştı.

Madam,

Londra için yakında ayrılacağımdan bazı sonuçlar hakkında sizinle konuşmak isterim. Lütfen müsait olduğunuz en yakın zamanda kütüphaneye geliniz.

Trenear

Devon ile yüzleşeceği düşüncesiyle bütün sinirleri ayağa kalkmıştı. Neden onunla konuşmak istediğini biliyordu... Mâlikaneden en yakın zamanda ayrılmasını isteyecekti. Theo'nun dulunun veya kız kardeşlerinin varlığının yükü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nü almak istemeyecekti. Kesinlikle kimse ondan bunu yapmasını beklemiyordu.

Bugün ev bulmak için haber yollayacaktı. Sıkı bir tasarrufla, Helen ve ikizlerle beraber Kathleen'in geliriyle yaşayabilirlerdi. Belki de başka yerde, yeni başlangıçlar yapması en iyisiydi. *Eversby* Manastırı'nda yaşadığı üç ayda başına pek de iyi şeyler gelmemişti. Helen ve ikizler bugüne kadar bildikleri tek ev olan bu yeri sevseler de bu değişimden paylarını alacaklardı. Dünyadan çok uzun süre tecrit edilmişlerdi... Yeni insanlara, yeni bir ortama, yeni deneyimlere ihtiyaçları vardı. Evet... Dördü beraber bunun altından kalkacaklardı.

Ama Kathleen hizmetçilere ve kiracılara olacaklar konusunda endişeleniyordu. Theo'nun ölümüyle Ravenel ailesinin ve gurur duydukları mirasının özünde sonuna ermiş olması çok yazıktı.

Melankolik şekilde Clara'nın yardımıyla birçok katmandan oluşan iç etekliğini, korsesini ve tarlatanını giydi. Sonrasında siyah krepe elbisesini üzerine geçirdi. Vücuduna tam oturuyordu. Metal katmanlarla arkasına doğru dökümlü inerek hafif bir eğimle bitiyordu. Elbisenin önündeki işlemeli ufak düğmeler iliklenmişti ve uzun elbise kolu bileğine tam oturtulmuş, çıkarılabilir beyaz ketenden yapılmış manşetle bitirilmişti. Duvak giymeyi düşününce, Devon ile bu tür formaliteleri aştıklarına alaycı bir şekilde karar vermişti.

Clara, Kathleen'in saçını örüp sararak sıkıca başının arkasına tutturuken dikkatli bir şekilde sordu. "Leydim... Lordum personel konusundaki planlarından bahsetti mi? Birçoğu pozisyonları hakkında endişeleniyor."

"Şimdiye kadar bana planları hakkında hiçbir şey söylemedi," dedi Kathleen, içten içe kendi çaresizliğine sinir oluyordu. "Ama yanımdaki pozisyonun güvende..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Teşekkürler Leydim." Clara kısmen rahatlamış gözüktü ama Kathleen duygularının çelişkisini anlayabiliyordu. Büyük bir malikânede üst kat hizmetlisi olduktan sonra, bir kulübe de ya da birkaç tane kiralık odada çalışmak hayal kırıklığı olacaktı.

"Lord Trenear'ı hizmetliler adına ikna etmek için elimden geleni yapacağım," dedi ona Kathleen, "ama korkarım ki üzerinde herhangi bir etkim bulunmamakta."

Birbirlerine kasvetli bakışlar attıktan sonra Kathleen odadan ayrıldı.

Kütüphaneye yaklaşırken kalp atışları rahatsız edici şekilde hızlanmıştı. Omuzlarını dikleştirerek kapı kirişini geçti.

Devon sıra sıra kitapları inceliyormuş gibi görünüyordu. Yana düşmüş, üç ciltli bir seriyi düzeltmek için yukarı uzanmıştı.

"Lordum," dedi kısık sesle Kathleen.

Devon döndüğünde gözleri hemen onunkilerle buluştu. Çarpıcı bir yakışıklılığı vardı ve yeni bol kesim modasına uyacak şekilde özel dikilmiş koyu renk ceket, iç yelek ve pantolon takımı aynı kumaştan yapılmıştı. Takımının resmi olmayan kesimi, sert vücudunun hatlarını yumuşatmaya yaramamıştı. Bir anlığına Kathleen kollarının ona dolandığındaki, sert göğsünün yanağının altında yarattığı hissi hatırlamadan edemedi. Yüzünü sıcak basmıştı.

Devon başını eğerken yüz ifadesi anlaşılmıyordu. İlk bakışta rahatlamış görünüyordu ama daha yakından bakarken gözlerinin altında hafif gölgeler ortaya çıkıyordu ve sakin görüntüsünün altında hafif bir gerginlik vardı. "Umarım bugün iyisinizdir," dedi kısık sesle.

Kathleen'in yanakları daha fazla kızardı. "Evet, teşekkür ederim." Reverans verdikten sonra parmaklarını birbirine sımsıkı düğümledi. "Ayrılmadan önce bir şey mi tartışmak istiyordunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, malikâne hakkında bazı kararlara vardım..."

"Umuyorum ki," diye lafına başlayıp sustu. "Kusuruma bakmayın, bilerek olmadı..."

"Devam edin."

Kathleen konuşurken bakışlarını düğümlediği ellerine çevirdi. "Lordum, eğer hizmetlilerden herhangi birinin işine son vermek istiyorsanız... Ya da hepsine... Umarım bazılarının Ravenel ailesine hayatları boyunca hizmet ettiklerini göz önünde bulundurursunuz. Belki başka iş bulmakta az bir şansı olanlara, ufak bir veda ücreti vermeyi düşünebilirsiniz."

"Aklımda tutarım."

Adamın ona baktığını hissedebiliyordu, bakışları güneş ışığının yaydığı ısı kadar hissedilebilirdi. Şömine rafındaki maun raf saati, sessizliği narin tik tak sesiyle ölçüyordu.

Ses tonu yumuşaktı. "Yanımda gerginsiniz."

"Dünden sonra..." Lafını kesip güçlükle yutkunduktan sonra başını salladı.

"İkimizden başka kimsenin bundan haberi olmayacak."

Kathleen ona inanmayı seçse bile, bu içini rahatlatmamıştı. Hatırası, onunla arasında istenmeyen bir bağ kurmuştu. Onu en zayıf, en düşkün halinde görmüştü ve nezaketle davranmasındansa alay etmesini tercih ederdi.

Kırgın bir dürüstlükle, adamın bakışlarıyla buluşmaya kendini zorlarken itiraf etti. "Sizi düşman olarak görmek daha kolaydı."

Devon hafifçe gülümsedi. "Bu bizi tuhaf bir duruma sokar o zaman, mülkü satma kararımdan vazgeçtim."

Kathleen cevap veremeyecek kadar şaşkınlık içerisindeydi. İnanamıyordu. Doğru mu duymuştu?

"*Eversby* Manastırı'nın durumu fazlasıyla umutsuz," diye lafına devam etti Devon, "birkaç kişi muhtemelen durumu daha da kötüleştirebilir. Muhtemelen ben de on-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardan biriyim." Yazı masasının yanında konumlandırılmış bir çift sandalyeyi işaret etti. "Benimle oturur musunuz?"

Başıyla onaylayıp sandalyeye yerleşirken, zihninde düşünceler hızla dönüyordu. Dün o kadar kararlı gözüküyordu ki münasip bir şekilde mülkten ve problemlerinden feragat edeceğine şüphe yoktu.

Eteğini düzelttikten sonra ellerini kucağında birleştirerek ona merakla baktı. "Fikrinizi değiştirmenize neyin sebep olduğunu sorabilir miyim Lordum?"

Devon cevabını gecikmeli bir şekilde verirken, ifadesi sıkıntılıydı. "Buradan kurtulmam gerektiği gösteren bütün sebepleri düşünmeye çalıştım. Ama sürekli mülkteki bütün erkek, kadın ve çocuklara, burayı en azından kurtarmayı denemeyi borçlu olduğum sonucuna vardım. *Eversby* Manastırı nesiller boyunca ayakta kalmış bir eser. Harap edemem."

"Bunun takdire şayan bir karar olduğunu düşünüyorum," dedi tereddütle gülümseyerek.

Dudakları kıvrıldı. "Kardeşim kendini beğenmişlik olarak görüyor. Elbette başarısız olunacağını ön görüyor."

"O zaman ben de durumu dengeleyerek," dedi içgüdüsel olarak, "başarılı olunacağını ön görüyorum."

Devon ona tetikte bir bakış atarken hızlı gülümsemesiyle Kathleen'i hayran bıraktı. "Üzerine bahse girmeyin," diye tavsiye de bulundu. Dudağının kenarında kalan hafif bir kıvrım dışında gülümsemesi soldu. "Gece boyunca sürekli uyanarak," dedi, "kendimle tartıştım. Ama sonra kendimi, benim durumumda bulacak kadar uzun yaşasaydı, babamın ne yapacağını merak ederken buldum."

"Mülkü kurtarır mıydı?"

"Hayır, bir anlığına bile bunu düşünmezdi." Devon hafif bir kahkaha attı. "Babamın yaptığının aksini yapmanın doğru karar olacağını söylemek yerinde olacaktır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen ona acımayla baktı. "İçki içer miydi?" diye sorma cüretinde bulundu.

"Hepsini yaptı. Eğer bir şeyden hoşlanırsa, aşırıya kaçardı. Tepeden tırnağa tam bir Ravenel."

Kathleen başıyla onaylarken Theo'yu düşündü. "Aile mizacının," demeye cesaret etti, "yönetim için çok uygun olmadığı aklıma gelmişti."

Keyif, adamın gözlerinde parıldıyordu. "Aile mizacı fazlasıyla sorunlu olan bir adam olarak buna katılıyorum. Ravenel çılgınlığını dengelemesi adına istikrarlı, pratik bir annem olduğunu iddia edebilseydim keşke. Maalesef o daha da kötüydü."

"Daha kötü mü?" diye sordu Kathleen, gözleri kocaman açılarak. "Sinirli birisi miydi?"

"Hayır ama dengesizdi. Kaprisli. Çocukları olduğunu bile unuttuğu günler olduğunu söylemek abartı olmazdı."

"Benim ebeveynimlerim oldukça özenli ve ilgiliydiler," dedi Kathleen bir an sonra kendiliğinden. "Tabii bir at iseniz."

Devon gülümsedi. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yaslayarak bir anlığına başını eğdi. Duruşu bir leydinin önünde görünmek için fazlasıyla sıradandı... Ama ne kadar yorgun olduğunu ortaya koyuyordu. Ne kadar bunalmış olduğunu. İlk defa Kathleen, ona karşı içten bir sempati hissetti. Uyarı veya hazırlık olmadan bir adamın bu kadar boğucu problemle bir anda uğraşması adil değildi.

"Görüşmek istediğim bir başka mesele daha var," diye sonunda söyledi, tekrar doğrulurken. "Vicdanım rahat bir şekilde Theo'nun kız kardeşlerini bildikleri tek evden atamam." Kadının ifadesini gördüğünde kaşlarından bir tanesi kalktı. "Evet, benim de bir vicdanım var. Yıllardır suistimal ve ihmal edilmesine rağmen arada sırada sıkıntı çıkarmayı başarıyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eğer kızların burada kalmasına izin vermeyi düşünüyorsanız..."

"Düşünüyorum. Ama bu senaryo aşikâr bir problemi ortaya çıkarıyor. Bir kavalyeye ihtiyaçları var. Önünde sonunda sosyeteye çıkacaklarsa, sıkı bir eğitimden geçmeleri gerektiğinden bahsetmiyorum bile."

"Sosyete mi?" diye şaşkınlıkla tekrar etti Kathleen. "Üçü de mi?"

"Neden olmasın? Yaşları geldi, değil mi?"

"Evet ama... Masrafı..."

"Bu benim endişelenmem gereken bir şey." Duraksadı. "İkizleri ele alarak bütün bu işteki en zorlu kısmı başarmış olacaksınız. Onları hangi mertebede medenileştirebilirseniz, yapın."

"Ben mi?" Gözleri kocaman açıldı. "Siz... Siz onlarla *Eversby* Manastırı'nda kalmamı mı teklif ediyorsunuz?"

Devon başıyla onayladı. "Belli ki Helen ve ikizlerden yalnızca biraz büyüksünüz ama onları güzel bir şekilde idare edeceğinize inanıyorum. Kesinlikle bir yabancıdan daha iyi olacaktır." Duraksadı. "Onların rütbelerindeki diğer genç leydilerin keyif aldığı olanakları hak ediyorlar. Bunu mümkün kılmak istiyorum ama siz onları dize getirmek için burada kalmadan bunu başaramam." Hafifçe gülümsedi. "Elbette Asad'ı da eğitmekte özgür olacaksınız. Pandora'nın ondan önce sofra adabını öğrenebileceğine dair şüphelerim var."

Kathleen'in kalbi çılgınca çırpınıyordu. Burada Helen, ikizler ve Asad ile kalmak... Hayal etmeye cesaret edebileceğinden fazlasıydı. "Sanırım siz de burada yaşayacaksınız?" diye temkinli şekilde sordu.

"Arada sırada ziyaret edeceğim," dedi Devon. "Ama işlerimin çoğunun, mülkün finansal işlerini düzeltmek için Londra'da olması gerekiyor. Yokluğumda bütün hane sizin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gözetiminiz altında olacak. Bu kalmanız için yeterince ikna edici mi?"

Kathleen adam lafını bitirmeden önce başıyla onaylamaya başlamıştı. "Evet lordum," derken neredeyse rahatlamadan nefessiz kalmıştı. "Kalacağım ve elimden geldiğince yardımcı olacağım."

BELONGS TO KAITUS TEAM

Yedinci Bölüm

Devon ve West, Hampshire'den ayrıldıktan bir ay sonra Kathleen'e gönderilmiş bir posta *Eversby* Manastırı'na ulaştı.

Kathleen postayı açıp hışırdayan kâğıdı geriye doğru katlarken, Ravenel kız kardeşler üst kattaki salonda onun başına toplanmışlardı. Hepsi, postadan çıkan kaşmir atkı karşısında hayranlıkla çığlık attı. Böylesi şallar Londra'da son derece yaygındı. İran'da el dokuma tezgâhında dokunmuş ve kenarlarına çiçek nakışlarıyla ipek püsküller konularak son dokunuşları yapılmıştı. Yün ipliği kademeli renklere boyanmıştı ve gün batımında parlak kırmızının turuncuya, sonrasında altın rengine aktığı muhteşem bir etki oluşturmuştu.

"Adına ombré deniyor," dedi Cassandra saygılı bir şekilde. "Bu şekilde boyanan kurdeleler görmüştüm. Ne kadar modaya uygun!"

"Saçınla çok güzel görünecek," diye yorumda bulundu Helen.

"Ama kim gönderdi?" diye sordu Pandora. "Ve neden gönderdi?"

Postanın içine koyulmuş notu eline alan Kathleen, cüretkâr şekilde yazılmış kelimeleri okudu:

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Söz verdiğim gibi.
Trenear

Devon hayal edilebilecek en canlı renkleri olan şalı bilhassa seçmişti. Bir dulun asla ve kat'a giyemeyeceği bir parçaydı.

"Bunu kabul edemem," dedi kaşlarını çatarak. "Lord Trenear göndermiş ve kesinlikle fazlasıyla özel bir eşya. Belki bir mendil veya teneke kutu dolusu şekerleme filan olsaydı..."

Helen'in "Ama o akrabamız," demesi onu şaşırttı. "Ve bir atkı *o kadar* da kişisel değil, değil mi? Ne de olsa teninize değerek giymiyorsunuz."

"Kocaman bir mendil gibi düşün," diye öneride bulundu Cassandra.

"Saklasam bile," dedi Kathleen, "siyaha boyamam gerekiyor."

Kızlar sanki birini öldürmeyi önermiş gibi dehşet düştüler. Hepsi aynı anda konuşmaya başladı.

"Yapmamalısın..."

"Ah, ama neden?"

"Böyle hoş renkleri mahvetmek..."

"Bunu olduğu haliyle nasıl giyebilirim?" diye sordu. "Bir papağan kadar rengarenk olacağım. Dedikoduları hayal edebiliyor musunuz?"

"Evde giyebilirsin," diye araya girdi Pandora. "Kimse görmez."

"Üzerine bir geçir," diye teşvik etti Cassandra. Kathleen'in itirazlarına rağmen kızlar nasıl olduğunu görmek için onu omuzlarına bırakmakta ısrarcı oldular.

"Ne kadar güzel," dedi Helen yüzü sevinçle parlarken.

Bu şimdiye kadar üzerinde hissettiği en lüks kumaştı ve yünü yumuşacıktı. Kathleen elini parlak renklerde gezdire-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rek iç çekti. "Sanırım bunu anilin boyasıyla mahvedemem," diye mırıldandı. "Ama ona, şalı boyadığımı söyleyeceğim."

"Yalan mı söyleyeceksin?" diye sordu Cassandra, gözleri kocaman açılmıştı. "Bu bizim için güzel bir örnek oluşturmaz."

"Uygun olmayan hediyeler gönderme konusunda cesaretinin kırılması gerekiyor," dedi Kathleen.

"Daha iyisini bilememesi onun hatası değil," diye belirtti Pandora.

"Kuralları biliyor," dedi gizemli şekilde Kathleen. "Ve onları yıkmaktan hoşlanıyor."

Lordum,

Havanın soğuduğu bu günlerde böylesi hoş bir hediyeyi göndererek nezaket gösterdiniz. Kaşmirin siyah boyayı güzel bir şekilde çektiğini, artık yas için uygun hale geldiğini bildirmekten memnuniyet duyuyorum.

Düşünceli davranışınız için teşekkür ederim.

Leydi Trenear

"*Boyadın* mı?" diye yüksek sesle sordu Devon, kısmen eğlenmiş kısmen de sinirlenmiş hâlde notu masasına bıraktı.

Gümüş kalemliğine uzanıp yeni bir kalem ucu yerleştirerek yakındaki yığından temiz bir sayfa çıkardı. O sabah avukatlara, bankacısına, müteahhide bir sürü mektup yazarak mülkün finans durumunu incelemesi için dışarıdan bir vekil tutmuştu. Mürekkeple lekelenmiş parmaklarının görüntüsüne yüzünü buruşturdu. Uşağının verdiği limon ve tuzlu macun lekeleri tamamen çıkarmamıştı. Yazmaktan, yığınla sayı görmekten yorulmuştu ve Kathleen'in mektubu hoş bir oyalanma aracıydı.

Meydan okuma cevapsız kalamazdı.

Mektuba yüzünde hafif bir tebessümle bakan Devon, kadının canını sıkacak en iyi yöntemi düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalemin ucunu mürekkebe batırarak yazdı.

Madam,

Şalı sonbaharın serin günlerinde işe yarar bulduğunuzu öğrendiğime sevindim.

Bu arada size şu anda Eversby Manastırı'nın camlarını örten bütün siyah perdeleri, Londra'da bir yardım organizasyonuna bağışladığımı haber vermek için yazıyorum. Ne yazık ki artık o kumaşları kullanamayacak olsanız da fakirler için kışlık paltolar hâline gelecekler ki bunun daha yüce bir amaç için olduğu konusunda hemfikir olacağımıza eminim. Eversby Manastırı'ndaki atmosferi, münasip şekilde tatsız ve neşesiz yapacak farklı yollar bulma konusunda yeteneğinize güveniyorum.

Eğer perdeler hemen elime geçmezse, bunu yardımıma ihtiyacınız olduğu şeklinde anlayacağım ve böylelikle Hampshire'ye hemen gelerek size yardım etmekten keyif duyacağım.

Trenear

Kathleen'in cevabı bir hafta sonra, içinde siyah perdelerin bulunduğu kocaman bir sandıkla ulaşmıştı.

Lordum,

Görünüşe göre mazlum halk konusunda endişelerinizden bahsederken, bana Eversby Manastırı'nı işgal eden bir tabur işçi ayarladığınızı haberdar etmek aklınızdan çıkmış. Size bunları yazarken bile sıhhi tesisatçılar ve mobilyacılar ev içinde rahatça dolaşıp duvarları, yerleri yıkarak yapılanların sizin izninizle olduğunu iddia ediyorlar.

Sıhhi tesisatın döşenmesi fazlasıyla müsrif ve gereksiz bir müdahale. Gürültü ve nezaket eksikliği, özellikle yas tutan bir ev içerisinde, nahoş bir durum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu işin bir an önce durmasında ısrarcıyım.
Leydi Trenear

Madam,
Her erkeğin bir limiti vardır. Benimkisi, görünüşe göre dışarıdaki tuvaletler konusunda çizilmiş durumda.
Tesisatın döşenmesi devam edecek.
Trenear

Lordum,
Arazilerinizde, çaresizce ihtiyaç içinde olan amelelerin kulübelerinin tamirleri, çiftçi binaları, lağım sistemi ve çevreleme konusunda bir sürü iyileştirmeye ihtiyaç varken, insan şahsi vücut konforunuzun, diğerlerini göz önünde bulundurmanın karşısında ağır bastığını düşünmeden edemiyor.
Leydi Trenear

Madam,
Sorunuza cevaben,
Evet, basıyor.
Trenear

"Ah, ondan öylesine nefret ediyorum ki!" diye bağırdı Kathleen, mektubu kütüphanedeki masaya vurarak. Yürüyüş biçimi ve görgü kuralları üzerine kitaplara odaklanan Helen ve ikizler ona dönüp sorgulayarak baktı.

"Trenear," diye kaşlarını çatarak açıkladı. "Onu, bütün bu işçilerin günün herhangi bir saatinde merdivenlerde bir aşağı, bir yukarı dolaştıkları, çekiçle vurdukları ve testereyle bir şeyleri kestikleri için müsebbibi oldukları karmaşadan haberdar ettim. Ama *kendi* konforu dışında başka hiçbir şeye önem vermiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslında ses beni rahatsız etmiyor," dedi Cassandra. "Sanki ev tekrar canlanmış gibi hissettiriyor."

"Evin içinde tuvaletlerin olmasını iple çekiyorum," diye utangaç bir şekilde itiraf etti Pandora.

"Sadakatinin bedelinin, bir tuvalet olduğunu söyleme bana?" dedi Kathleen.

"Sadece bir tuvalet değil," dedi Pandora. "Her kat için bir tane, hizmetçiler de dâhil."

Helen, Kathleen'e gülümsedi. "Eğer bittiğinde ne kadar hoş olacağını kendimize hatırlatırsak, biraz külfete katlanmamız daha kolay olabilir."

Bu iyimser açıklama, alt kattan zeminin sarsılmasına sebep olacak kadar şiddetle gelen bir dizi gümbürtüyle noktalanmıştı.

"*Biraz* külfet mi?" diye alaycı bir şekilde tekrar etti Kathleen. "Evden, sanki çökmek üzereymiş gibi sesler geliyor."

"Isıtıcı sistemini yerleştiriyorlar," dedi Pandora, kitabın sayfalarını çevirirken. "Gaz yakıcıları tarafından ısıtılacak su borularıyla dolu, iki kocaman bakır silindirden oluşuyor. Kimsenin sıcak su için beklemesine gerek kalmayacak. Isıtıcının üzerine yerleştirilecek boru uzantıları dolayısıyla su hemen gelecek."

"Pandora," dedi Kathleen kuşkuyla, "bütün bunları nasıl biliyorsun?"

"Baş tesisatçı bana açıkladı."

"Canım," dedi Helen nazikçe, "tanıştırılmadığın erkeklerle konuşman uygun değil. Özellikle evimizdeki işçilerle..."

"Ama Helen, o *yaşlı* bir adam. Noel Baba gibi gözüküyor."

"Yaşın bununla bir ilgisi yok," diye kesin bir şekilde konuştu Kathleen. "Pandora, kurallara uymaya söz vermiştin."

"Uyuyorum," diye itiraz etti Pandora, kırgın gözükerek. "Hatırlayabildiğim bütün kurallara uyuyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Basit görgü kurallarını değil de bütün tesisat detaylarını hatırlayabiliyorsun, öyle mi?"

"Çünkü tesisat daha ilgi çekici bir konu!" Pandora başını yürüyüş biçimi üzerine bir kitaba gömerken, 'Bir Leydinin Uygun Tavrı' adlı bölüme odaklanıyormuş gibi davranıyordu.

Kathleen endişeli gözlerle, dikkatlice kızı izledi. İki hafta süren özenli öğretimden sonra Pandora, aynı sürede çok daha fazlasını öğrenen Cassandra'ya kıyasla çok daha az yol kat etmişti. Kathleen aynı zamanda, Pandora'yı daha kötü göstermemek için Cassandra'nın kendi gelişimini gizlemeye çalıştığının da farkına varmıştı. Pandora'nın bu ikiliden en zapt edilmez olan olduğu açıkça belli olmuştu.

İşte o anda Bayan Church, tesisatçı ve neşeli kâhya üst kattaki salona çayın yakında getirileceğini bilgilendirmek için geldiler.

"Oley!" diye bağırdı Pandora sandalyesinden zıplayarak. "Çok acıktım, bir vagon tekerleği bile yiyebilirim." Bir anda ortadan kaybolmuştu.

Kathleen'e özür dilercesine bakan Cassandra, kardeşinin peşinden koşuşturdu.

Helen, alışkanlıkla kitapları ve kâğıtları toplayarak bir yığın hâline getirdi. Kathleen kütüphane masasındaki sandalyeleri yerlerine ittirdi.

"Pandora her zaman böylesine..." diye lafına başladı Kathleen ama daha nazik bir kelime arayışı için duraksadı.

"Evet," dedi Helen duygusal şekilde. "Bu yüzden mürebbiyelerin çoğu, uzun süre kalamadı."

Kathleen kütüphane masasına dönerek sandalyeleri yerlerine ittirdi. "Onun beş dakikadan uzun bir süre yerinde oturmasını sağlayamazsam, sezon için nasıl hazırlayacağım?"

"Yapılabileceğinden pek emin değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cassandra mükemmel bir gelişme gösteriyor ama Pandora'nın aynı sürede hazır olacağından emin değilim."

"Eğer Pandora yanında olmazsa, Cassandra hiçbir baloya veya suareye gitmeyecektir."

"Ama böyle bir fedakârlık yapması ona haksızlık olur."

Helen narin omuzlarını kibar bir şekilde silkti. "Her zaman durum böyleydi. Küçük yaştayken birbirleriyle kendi uydurdukları dilde konuşurlardı. İçlerinden biri disipline edildiğinde, diğeri cezayı paylaşmakta ısrarcı olurdu. Birbirlerinden ayrı zaman geçirmekten nefret ediyorlar."

Kathleen iç çekti. "Eğer bir gelişme gösterilecekse buna mecburlar. Pandora'ya özel olarak, birkaç gün öğleden sonraları eğitim vereceğim. Cassandra ile ayrı olarak çalışmaya gönüllü olur musun?"

"Evet, elbette."

Helen kitapları organize edip her birini kapatmadan önce kâğıt parçalarını doğru yeri işaretlemek için iliştirdi. Kitaplara karşı çok dikkatli davranıyordu. Onlar, Helen'in eşlikçileri, eğlencesi ve dış dünyaya açılan tek penceresi olmuşlardı. Kathleen Helen'in, Londra'nın alaycılığına ve karmaşık hâline alışmakta zor olacağından endişeleniyordu.

"Yas dönemi bittiğinde sosyeteye girmek istiyor musun?" diye sordu.

Helen duraksayarak soruyu düşündü. "Bir gün evlenmek istiyorum," diye itiraf etti.

"Ne tür bir eş arzu ediyorsun?" diye sordu Kathleen, muzip bir tebessümle. "Yakışıklı ve uzun boylu mu? Gösterişli?"

"Nazik olduğu sürece yakışıklı veya uzun boylu olmasına gerek yok. Eğer kitapları, müziği ve... Elbette çocukları severse çok mutlu olurum."

"Sana bu tür bir adam bulacağımıza söz veriyorum," dedi Kathleen, onu şefkatle dinlerken. "Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun sevgili Helen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden yemek yemek için kulübe gelmedin?" diye sordu West, Devon'un teraslı dairesinin salonuna hızlı adımlarla girerken. Odaların çoğunda eşyalar boşaltılmıştı. Bu modern şık teras, İtalyan bir diplomata, metresine ev açması amacıyla verilmişti. "Biftek ve turp püresi servis ettiler," diye lafına devam etti. "Daha önce kaçırdığını hiç..." Birden konuşmayı kesti. "Neden masanda oturmuyorsun? Sandalyelere ne yaptın?"

Bir yığın postayı düzenlemeye çalışan Devon kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Sana Mayfair'e taşındığımı söylemiştim."

"Bu kadar erken olacağının farkına varamadım."

Ravenel Evi on iki odalı, taş ve tuğladan yapılmış Jakoben bir konuttu ve *Eversby* Manastırı mâlikanesinin ufak bir versiyonu gibi görünüyordu. Şansa Ravenel Evi, Devon'un beklediğinden daha iyi koşullarda muhafaza edilmişti. Fazla mobilyası vardı ama koyu renk ağaçla kaplanmış, içi ve belirgin bir şekilde erkeksi bir hava yayan ev, koyu renkli halılarıyla konforluydu. Ravenel Evi tek bir kişi için çok büyük olmasına rağmen Devon'un orada yaşamak dışında bir şansı yoktu. West'i beraber yaşamak için davet etmişti ama erkek kardeşinin kendi şık terasının mahremiyeti ve konforundan ayrılmaya niyeti yoktu.

Onu kimse suçlayamazdı.

"Somurtkan görünüyorsun," diye yorumda bulundu West. "Seni tam olarak neşelendirecek şeyi biliyorum. Bu akşam arkadaşlarla beraber 'kemiksiz mucizeler' olarak reklamı yapılan üçlü kadın akrobatları görmek için gazinoya gideceğiz. Taytlar ve ufak altın rengi kumaş parçalarıyla performanslarını yapıyorlar..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler ama gelemem."

"Kemiksiz mucizeler," diye tekrar etti West, sanki Devon onu doğru duymamış gibi.

Kısa bir süre önce bu teklif ona kısmen cezbedici gelebilirdi. Şimdi ise, birikmiş endişeleri ona baskı yaparken, Devon'un esnek şov kızlarına karşı ilgisi kalmamıştı. Geçmişte o, West ve arkadaşlarıyla benzer performansları defalarca izlemişlerdi. Bu tür saçmalıklarda değişen bir şey olmuyordu.

"Git ve keyfine bak," dedi, "bana sonrasında anlatırsın." Bakışları tekrar elindeki mektuba döndü.

"Gösteriyi sana anlatmanın bir anlamı yok," dedi West hoşnutsuz halde. "Onları kendin görmelisin yoksa bir anlamı olmayacak." Duraksadı. "Mektupta bu kadar ilgi çekici olan nedir? Kimden geldi?"

"Kathleen."

"Mülkten haber mi var?"

Devon kısa bir kahkaha attı. "Bir sonu yok. Hepsi kötü." Mektubu hızlıca göz gezdiren West'e uzattı.

Lordum,

Bugün sağlığı kötüye gidiyormuş gibi gözüken Bay Totthill tarafından ziyaret edildim. Şahsi fikrim, emlak simsarınız olarak taleplerinizden bunalmış durumda ve artık sizi veya herhangi birini tatmin edecek şekilde sorumluluklarını yerine getiremeyecek hâldedir.

Dikkatimi çektiği konu ise, üç yıl önce drenaj düzenlemeleri yapılması konusunda söz verilen düz arazideki kiracılarımızdan beş tanesi hakkındaki endişeleriydi. Çiftliklerinin çamurlu toprakları, ökse kadar kalın ve yapışkan, aynı zamanda sürülmesi neredeyse imkânsızdır. Korktuğum gibi, merhum kont özel bir arazi geliştirme şirketinden gerekli işi yapması için para ödünç almış ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işi yapmamıştır. Sonuç olarak çeyrek oturum mahkemelerinden bize emir verilmiştir. Borcu hemen ödememiz ya da kiracıların çiftliklerine uygun bir drenaj sistemi yerleştirmemiz gerekiyor.

Lütfen yardımcı olabileceğim bir şey varsa söyleyin. Söz konusu çiftçilerin aileleriyle tanışıklığım var ve sizin adınıza onlarla konuşmak için hazırım.

Leydi Trenear

"Ökse nedir?" diye sordu West, mektubu geri vererek.

"Çobanpüskülü kabuğundan yapılan bir yapışkan. Kuşları yakalamak için ağaç dallarına yapıştırılır. Kuşlar kondukları anda, kalıcı bir şekilde kapana kısılıyorlar."

Devon nasıl hissettiklerini anlayabiliyordu.

Durmak bilmeden çalıştığı bir aydan sonra, *Eversby* Manastırı'nın ihtiyaçlarının yüzeyini yalnızca kazıyabilmişti. Toprağı işleme, arazi geliştirmeleri, sütçülük, hayvan tarımı, ormancılık, muhasebe, yatırım, mülk yasaları ve yerel politikaları yeterli bir şekilde anlaması yıllar alabilirdi. Şimdilik detaylara batmaması önemliydi. Devon geniş açılardan düşünmeye çalışıyor, farklı sorunlara sevk eden problemleri görerek bağlantıları buluyordu. Neyin yapılması gerektiğini anlamaya başlamasına rağmen, *nasıl* yapılacağını tam olarak bilmiyordu.

Onun adına durumları idare etmesi için güvendiği adamlar tutabilirdi ama onları bulmak zaman alacaktı. Totthill çok yaşlı ve inatçı bir şekilde geleneklere bağlıydı. Aynı şekilde onun için çalışan emlak simsarı Carlow da öyleydi. Yerlerinin hemen değiştirilmesi gerekliydi ama tüm İngiltere'de arazi yönetimi konusunda donanımı olan bir avuç insan vardı.

O sabah, Devon ümitsizliğe kapılarak sırtına böylesi büyük bir şeyi yükleme hatası yaptığı için kara kara düşün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müştü. Ama sonrasında Kathleen'in mektubu gelmişti ve bu, kararlılığını kuvvetlendirmek için yeterli olmuştu.

Her şey ona sahip olmaya değerdi. Her şey.

Ona karşı saplantısını kendisine bile açıklayamıyordu. Sanki her zaman oradaydı, varlığının dokusuyla örülmüş, keşfedilmeyi bekliyordu.

West'in "Ne yapacaksın?" diye sorduğunu duydu.

"Öncelikle Totthill'e borç alınmış para konusunda ne bildiğini soracağım. Muhtemelen tatmin edici bir cevabı olmayacağından, ne olacağını öğrenmek için hesap defterlerini elden geçirmem gerekecek. Her türlü arazi kâhyasına, arazileri geliştirmek konusunda nelerin gerektiğini hesaplamasını söyleyeceğim."

"Sana ne imreniyorum," dedi gelişigüzel şekilde West ve duraksadı. Ses tonu değişerek iğneleyici bir hâl aldı. "Ne de anlayabiliyorum. Kahrolası mülkü sat Devon. Bu insanlara hiçbir şey borçlu değilsin. *Eversby* Mâlikanesi senin mirasın değil."

Devon ona alaycı bir bakış attı. "O zaman nasıl başıma kaldı?"

"Kahrolası bir kaza sonucu!"

"Ne olursa olsun, artık bana ait. Şimdi kafatasını hesap defterlerinden biriyle dümdüz etmeden buradan git."

Ama West hareket etmeden dururken onu nefret dolu bir bakışla olduğu yere sabitliyordu. "Bu neden oluyor? Seni ne değiştirdi?"

Usanmış olan Devon gözlerinin kenarlarını ovuşturdu. Haftalardır uyumamıştı ve hizmetçisi, kahvaltı olarak ona sadece yanmış domuz pastırması ve soğuk bir çay getirmişti. "Hayatımıza hiç değişmeden devam edeceğimizi mi sanıyordun?" diye sordu. "Kendimizi bencil zevklerimiz ve saçma eğlencelerimizden başka bir şeyle meşgul etmeyeceğimizi mi sanıyordun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buna güveniyordum!"

"Eh, beklenmeyen oldu. Bununla kafanı yorma. Senden hiçbir şey istemedim."

West'in saldırganlığı gücenmenin özüne doğru savuşturuldu. Masaya yaklaşıp döndükten sonra, biraz çabayla Devon'un yanına oturmak için kendini yukarı kaldırdı. "Belki istemelisin, seni gidi geri zekâlı herif."

Yan yana oturuyorlardı. Zorlama bir sessizlikle Devon kardeşinin bulanık ve şiş yüzünü, çenesinin altında sarkan derisini inceledi. Alkol, yanaklarındaki kılcal damarlardan yollar oluşturmaya başlamıştı. Yanındaki inancını yitirmiş adamı, West'in bir zamanlar kahkaha atan, neşeli hâliyle bağdaştırmak çok zordu.

Devon; mülkü, kiracıları, hizmetçileri ve Theo'nun kız kardeşlerini kurtarmakta gösterdiği kararlılıkta, kendi kardeşinin de biraz kurtarılmaya ihtiyacı olduğu gerçeğini gözden kaçırmış olduğunun farkına vardı. West her zaman o kadar akıllıydı ki Devon, onun kendine bakabileceğini varsaymıştı. Ama en akıllı insanlar bile bazen kendileri için çok kötü sorunlara sebep olabiliyorlardı.

Devon ve West'in bencil haytalara dönüşmeleri kaçınılmaz gibi görünüyordu. Babaları bir kavgada öldükten sonra, anneleri kıtayı gezerken onları yatılı okulda bırakıp gitmişti. Bir ilişkiden öbürüne kanat çırpmıştı ve kalp kırıklarını ufak çatlaklar hâlinde biriktirmesi, sonunda ölümcüllüğünü kanıtlamıştı. Devon hastalıktan mı yoksa intihar ederek mi öldüğünü asla öğrenmemişti ve bilmek de istemiyordu.

Devon ve West okulla akrabalarının evi arasında gidip gelerek, her ne kadar insanlar onları ayırmaya çalışsa da, beraber kalma konusunda ısrarcı olmuşlardı. Devon birbirlerine sadık kaldıkları o sorunlu yılları düşünce West'i, dâhil olmak istemese de yeni hayatına katması gerektiğinin farkına vardı. Aralarındaki bağın gücü birinin, diğerini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dosdoğru peşinden çekmeden herhangi bir yöne hareket etmesine izin vermiyordu.

"Yardımına ihtiyacım var West," dedi kısık sesle.

Kardeşi cevap vermek için hızlı davranmadı. "Ne yapmamı istersin?"

"*Eversby* Manastırı'na git."

"Kuzenlerin etrafında olmama güveniyor musun?" diye huysuz bir şekilde sordu.

"Başka seçeneğim yok. Ayrıca oradayken içlerinden herhangi biriyle ilgiliymiş gibi görünmüyordun."

"Masumları baştan çıkartmak eğlenceli değil. Fazla kolay." West kollarını göğsünde birleştirdi. "Beni *Eversby*'e göndermenin amacı nedir?"

"Kiracıların drenaj sorununu halletmene ihtiyacım var. Her biriyle görüşmelisin. Neyin söz verildiğini ve neyin yapılması gerektiğini öğren."

"Kesinlikle olmaz."

"Neden?"

"Çünkü bu çiftlikleri gezip hava ve çiftlik hayvanları hakkında konuşmamı gerektirecek. Bildiğin gibi Porto şarabı sosu ve yanında patatesle servis edilmediği sürece hayvanlara karşı bir ilgim bulunmamakta."

"Hampshire'ye git," dedi sertçe Devon. "Çiftçilerle buluş ve problemlerini dinle. Eğer başarabilirsen, empati yapıyormuş gibi görün. Sonrasında bir rapor ve mülkü iyileştirme konusunda önerilerinin olduğu bir liste istiyorum."

Tiksintiyle mırıldanan West ayağa kalkıp kırışmış iç yeleğini çekiştirdi. "Mülkün için tek önerim," dedi odayı terk ederken, "ondan kurtulmandır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekizinci Bölüm

Madam,

Kiracılarla drenaj sorunu hakkında benim adıma konuşmanız konusundaki teklifiniz için size içten teşekkürlerimi sunarım. Her halükârda, üzerinizde birçok yük olduğu için, kardeşim Weston'u bu problemle ilgilenmesi için gönderdim. Eversby Manastırı'na çarşamba günü varacak ve on beş gün kalacaktır. Ona centilmence davranması konusunda uzun uzadıya nutuk çektim. Eğer bir anlık da olsa sıkıntı yaratırsa, bana telgraf gönderin. Durum hemen çözülecektir.

Kardeşim, Alton tren istasyonuna çarşamba günü öğlen saatlerinde varacak. Başka kimsenin onu istemeyeceğinden emin olduğumdan, birini onu alması için göndermenizi umuyorum.

Trenear

Not: Gerçekten şalı siyaha boyadınız mı?

Lordum,

Ordu bandosundan bile daha gürültülü olan günlük inşaat kargaşası arasında, kardeşinizin varlığı muhtemelen fark edilmeyecektir.

Onu çarşamba günü alıp getireceğiz.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Leydi Trenear

Not: Neden bana yas için bariz şekilde uygun olmayan bir şal gönderdiniz?

Kathleen'in mektubuna cevap olarak kasabanın posta ofisinden, West'in planlı varışının sabahında bir telgraf gönderildi.

Madam,

Sonsuza kadar yasta olmayacaksınız.

Trenear

Dalgın dalgın gülen Kathleen mektubu bıraktı. Kendini bir anlığına, Hampshire'ye kardeşinin değil de Devon'un gelmesini dilerken buldu. Kendini bu saçma düşüncesi için azarladı. Sert bir biçimde kendine, adamın onu ne kadar endişelendirdiğini ve sinirlendirdiğini hatırlattı. Onun ısrarıyla her gün Kathleen'e musallat olan tesisat döşemesinin kargaşasından bahsetmiyordu bile. Ayrıca yas perdelerini indirmeye onu zorladığı gerçeğini de göz ardı etmeyecekti. İçten içe tüm ev halkının, hizmetçilerin bile, aydınlık odaların, kumaşlardan âzâde camların keyfini çıkardığını itiraf etmek zorundaydı.

Hayır, Devon'u görmek istemiyordu. Hem de hiç. Onu düşünemeyecek veya gözlerinin açık mavi renginin ona ne hatırlattığı... Bristol camı belki de... Üzerine kafa yoramayacak kadar yoğundu ve sert kolların onu saran hissini, *sen yanımdasın*... diyen fısıltısının kulağını tırmalayan tınısını... o kesilmiş sert kıllarının teninde titremeye sebep olan sürtünmesini çoktan unutmuştu.

Devon'un kiracılarla baş etmesi adına kardeşini göndermek için nedenlerini merak etmek zorundaydı. Kathleen, önceki ziyaretlerinde West'i çok az görmüştü ama öğrendikleri o kadar güven veren türden değildi. West bir sarhoştu ve muhtemelen yardım etmekten çok, ayak bağı olacak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı. Yine de itiraz etmek ona düşmezdi. West, sıradaki kont adayı olduğundan, mülke aşina olması gerekiyordu.

İkizler ve Helen, West'in ziyareti olasılığıyla neşelenmişlerdi ve gezinti, aktivite listesi yapmışlardı. "Eğlenceye pek zamanı olacağını sanmıyorum," diye Kathleen iğne işi yapmak için aile salonunda otururken onları uyarmıştı. "Bay Ravenel buraya iş meselesi için geliyor ve kiracıların onun ilgisine, bizden daha çok ihtiyaçları var."

"Ama Kathleen," dedi endişeyle Cassandra, "halsiz kalana kadar çalışmasına izin vermemeliyiz."

Kathleen kahkahayı patlattı. "Canım, hayatında bir gün çalıştığından şüpheliyim. İlk çabasında dikkatini dağıtmayalım."

"Centilmenlerin çalışması gerekmiyor, değil mi?" diye sordu Cassandra.

"Pek sayılmaz," diye kabullendi Kathleen. "Soylu erkekler genellikle arazilerini idare etmekle veya bazen de meraktan politikayla yakından ilgileniyorlar." Kathleen duraksadı. "Yine de eğer onurlu ve nazik biriyse, halktan bir işçi bile centilmen olarak adlandırılabilir."

"Katılıyorum," dedi Helen.

"Çalışmayı sorun etmezdim," diye duyurdu Pandora. "Bir telgraf kızı olabilirdim ya da kitapçı dükkânım olurdu."

"Şapkalar yapabilirdin," diye tatlı bir şekilde öneride bulundu Cassandra, yüz ifadesini buruşturarak gözlerini korkunç bir şekilde şaşı yaptı, "ve *delirirdin.*"

Pandora sırıttı. "İnsanlar daireler çizerek koşmamı, kollarımı çırpmamı izler ve 'Ah tatlım, Pandora bugün tavuk oldu,' derlerdi."

"Sonra ben de onlara şapka yapmadan önce de bu şekilde davrandığını hatırlatırdım," dedi Helen sakince ve gözleri parlayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kıkırdayan Pandora, iğnesini gevşek bir dikişi düzeltmek için kullandı. "Eğer gerçekten istediğim şeyden beni alıkoyacaksa, çalışmaktan hoşlanmamam gerekiyor."

"Büyük bir hanenin leydisi olduğunda," dedi eğlenerek Kathleen, "zamanının çoğunu alacak yükümlülüklerin olacak."

"O zaman büyük bir hanenin leydisi olmayacağım. Cassandra evlendikten sonra onunla yaşayacağım. Elbette, kocası yasaklamadığı sürece..."

"Seni aptal şey," dedi ikizine Cassandra. "Bizi birbirimizden ayıran bir adamla asla evlenmem."

Çıkarılabilen beyaz bir manşetin dikişini bitiren Pandora, parçayı kenara bırakırken eteğinin takılmasıyla ofladı. "Saçmalık. Makas kimde? Parçayı tamir ederken eteğime dikmişim."

West, öğleden sonra, iki uşağın güçlükle üst kata taşıdığı devasa gemici sandığı, çeşitli ağırlıkta valizler eşliğinde eve vardı. Bir şekilde Kathleen'i dehşete düşüren durum, Ravenel kız kardeşlerin onu geri dönen bir savaş kahramanı gibi karşılamasıydı. Deri bavuluna uzanan West, nazik kâğıt katmanlarına sarılmış, sicime eşdeğer incelikte renkli kurdelelerle bağlanmış şirin paketler dağıtmaya başladı.

Her birinde süslenmiş W harfiyle mühürlenmiş ufak etiketleri fark eden Helen sordu, "Bunun anlamı nedir?"

West anlayışla gülümsedi. "Bu Winterborne'nin mağazasından, dün öğleden sonra alışveriş yaptığım yerden olduğunu gösteriyor. Ufak kuzenlerimi eli boş ziyaret edemezdim, değil mi?"

Kathleen'in şansına, leydilere uygun davranışlar uçup gitmişti. İkizler sevinç çığlıkları atarak bekleme odasında adamın hemen önünde dans etmeye başlamışlardı. Helen'in bile yanakları kızarmış ve nefesi kesilmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu kadar yeter kızlar," dedi sonunda Kathleen, ifadesini olabildiğince kayıtsız tutmaya çalıştı. "Çılgın tavşanlar gibi etrafta hoplamanıza gerek yok."

Pandora çoktan paketlerden birini yırtarak açmaya başlamıştı.

"Kâğıdı sakla!" diye bağırdı Helen. Paketlerden bir tanesini Kathleen'e getirerek kâğıdın katmanlarından bir tanesini kaldırmıştı. "Ne kadar ince ve kaliteli olduğuna baksana Kathleen."

"Eldivenler!" diye bağırdı Pandora, paketini açarak. "Ah, baksana çok şıklar, *ölmek* istiyorum." Onları göğsüne bastırdı. Bilek boyundaki çocuk eldivenleri, yumuşak bir pembe tonuyla hafifçe renklendirilmişti.

"Renkli eldivenler bu sene çok moda," dedi West. "Ya da mağazadaki tezgâhtar öyle söyledi. Her biriniz için bir çift var." Kathleen'in besbelli görünen hoşnutsuzluğuna sırıtırken, gri gözleri muzip şekilde parıldıyordu. "Kuzenlerim," dedi West, sanki bu sözcük yakışık almayan hediyeleri açıklayabilirmiş gibi.

Kathleen gözlerini kıstı. "Canlarım," dedi sakince, "neden paketlerinizi karşılama odasında açmıyorsunuz?"

Gevezelik yapıp ciyaklayan kız kardeşler hızla karşılama odasına giderken, hediyeleri atlas ağacından masanın üzerine yığdılar. Her paketi dikkatle açıp hediye kâğıdının katmanlarını çözerken, her bir parçasını düzelterek yeni dökülmüş süt köpüğüne benzer, birikmiş bir yığının üzerine bıraktılar.

Narin menekşe ve açık mavi tonlarına boyanmış daha fazla eldiven... Teneke kutuda şekerlemeler... Altın ve gümüş işlemeleri kâğıttan katlanmış yelpazeler... Romanlar, şiir kitapları ve vücuda sürmek için, banyo için ya da yastığına serpmek için kullanılan şişelerce çiçek suları vardı. Kitaplar dışında hiçbiri uygun olmasa da Kathleen'in iti-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

raz etmeye gönlü razı olmamıştı. Kızlar çok zamandır ufak zevklerden yoksun bırakılmışlardı.

Theo'nun eve gelirken kız kardeşlerine hediye getirmeyi hiçbir zaman düşünmeyeceğini biliyordu. Londra'da yakın akrabaları olmasına rağmen kızlar hiçbir zaman Winterborne'ye gitmemişlerdi. Leydi Berwick, hayatın hiçbir aşamasında insanlarla dolu büyük bir mağazada onlarla dirsek dirseğe olma fikrinden hoşlanmadığı için Kathleen de gitmemişti. Ürünlerin tezgâha gelişigüzel serildiği yerlerdense belli bir mesafede tutulduğu ufak ve pahalı dükkanlara gitmekte ısrarcı olmuştu.

West'e gizlice bakış atan Kathleen'in rahatını, adamın ağabeyini andıran koyu saçları ve iddialı kemik yapısı gibi benzerlikleri bozmuştu. Ama Devon'un çarpıcı yakışıklılığı daha yuvarlak ve sefahat yüzünden yumuşak yüz hatları olan erkek kardeşine gölge düşürmüştü. West oldukça temiz giyimliydi ve aslında Kathleen'in tarzına göre, işlemeleri ipek iç yelek ve gösterişli, desenli boyun bağı, ya lal taşı ya da yakut taşından altın kol düğmeleriyle fazla savurgan şekilde giyiniyordu. Gün ortasında olmalarına rağmen ağır bir şekilde içki kokuyordu.

"Bana bu kadar sert bakmak istemeyebilirsiniz," diye Kathleen'e fısıldadı West, kız kardeşler hediyelerini toplayıp onları odalarına taşırken. "Benden ne kadar hoşlanmadığınızın farkına varmak, kızları üzebilir."

"Sizi onaylamıyorum," diye ciddi bir şekilde cevap verirken onunla büyük merdivenlerden çıkıyordu. "Bu, hoşlanmamakla aynı şey sayılmaz."

"Leydi Trenear, *ben* de kendimi onaylamıyorum." Ona sırıttı. "O zaman ortak bir noktamız var."

"Bay Ravenel, eğer..."

"Birbirimize kuzen dememeli miyiz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır. Bay Ravenel, eğer burada iki hafta geçirecekseniz, centilmen gibi hareket edeceksiniz yoksa Alton'a zorla götürülmenizi ve durakta duran ilk trene atılmanızı sağlarım."

West gözlerini kırpıştırıp ona bakarken, belli ki ciddi olup olmadığını merak ediyordu.

"O kızlar benim için dünyadaki en önemli şeyler," dedi Kathleen. "Onlara bir zeval gelmesine izin vermeyeceğim."

"Hiç kimseye zarar verme niyetinde değilim," dedi West alınmış şekilde. "Burada kontun buyruğuyla, bir avuç andavalla turp ekimi hakkında konuşmak için bulunuyorum. Bu durum sonuca erer ermez size, Londra'ya olabildiğince çabuk döneceğim konusunda söz verebilirim."

Andaval mı? Kathleen keskin bir şekilde nefes alırken, kiracıların ailelerini ve çalışma şekillerini, çiftçiliğin güçlüklerine direnerek katlanmalarını... Hepsini böylesi, onu hor gören adamların masasına yiyecek koymak için yaptıklarını düşündü.

"Burada yaşayan aileler," demeye çalıştı, "saygınızı hak ediyor. Nesiller boyu, kiracı çiftçiler bu mülkü inşa ettiler ve karşılığında değerli, ufak bir ödül aldılar. Kulübelerine gidip sizin durumunuzun aksine, ne şartlarda yaşadıklarını görün. Sonra belki kendinize *onların* saygısını hak edip etmediğinizi sorabilirsiniz."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı West, "ağabeyim haklıymış. Tuzağa düşürülmüş bir porsuğun öfkesine sahipsiniz."

Birbirlerine nefret dolu bakışlar attıktan sonra yollarını ayırarak uzaklaştılar.

Şansa, kızlar yemekte konuşmayı şenlendirmişlerdi. Sadece Helen, Kathleen ile West arasındaki amansız gerginliği sezmiş gibi görünüyordu ve Kathleen'e gizlice endişeli bakışlar atıyordu. Her yeni servisle West, yeni bir şarap iste-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yerek kilerciyi kilerden şişe ardına şişe getirmeye zorluyordu. Onun bu müsrifliğine öfkelen Kathleen, adam gittikçe sarhoş olurken yorum yapmamak için dilini ısırdı. Yemeğin sonunda, kızları üst kata götürerek West'i masada bir şişe Porto şarabıyla yalnız bırakmıştı.

Sabah Kathleen erken vakitte kalkıp binici elbisesini giyerek her zamanki gibi ahırlara gitti. Ahır ustası Bay Bloom'un talimatıyla Asad'ı, onu korkutan objelerden kaçmaya direnmesi için eğitiyorlardı. Bloom ona otlağa kadar eşlik ederken Asad'ı özel eğitim yular ile yönlendiriyordu.

Kathleen kısa sürede Bloom'un tavsiyelerine değer vermeye başlamıştı. Bay Bloom özellikle bir Arap atını fiziksel olarak dizginlenmenin, korkusunu yenmesine yardımcı olmak için doğru yol olduğuna inanmıyordu. "Bu onun ruhunu kırarak örümceğin ağındaki bir sinek gibi yapışıp kalmasını sağlayacaktır. Güvencesini sizden alacaktır leydim. Onu güvende tutmanız ve onun için en iyisini bilmeniz konusunda size güvenecektir."

Bloom'un yönlendirmesiyle Kathleen, yönlendirici ipi Asad'ın çenesinin altından alarak onu bir adım ileri, bir adım geri atması için yönlendirdi.

"Tekrar," dedi onaylar şekilde Bloom. "Tekrar geri ve ileri yapın."

Asad'ın kafası karışmıştı ama istekle kolayca ileri geri şekilde, sanki dans etmeyi öğreniyormuş gibi hareket ediyordu.

"Aferin kızım," diye övdü Bloom, eğitime o kadar kendini kaptırmıştı ki Kathleen'e unvanıyla hitap etmeyi unutmuştu. "Şimdi bu, onun bütün düşüncelerini meşgul edecek ve korkuya yer bırakmayacaktır." Kathleen'in sol eline bir binici kırbacı aldı. "Bu, gerekirse yanına dokunmanız için." Asad'ın yanında durarak siyah şemsiyeyi açmaya başladı. At irkilerek kişnemeye, içgüdüsel olarak tanıdık olmayan objeden kaçınmaya başladı. "Bu şemsiye seni biraz korkutuyor

BELONGS TO KAKTUS TEAM

değil mi?" Şemsiyeyi kapatıp tekrar açarken Kathleen ile konuşuyordu. "Ona verilen görevi, onu korkutan şeyden daha önemli hâle getir."

Kathleen, Asad'ı ileri geri adımlarla hareket ettirmeye devam ederken, dalgalanan siyah objenin tehditkâr hareketlerine karşı dikkatini dağıtıyordu. Arka ayaklarını savurmaya çalıştığında kırbaçla arkasına dokunarak kendiyle şemsiye arasına mesafe koymasına izin vermedi. Asad açıkça huzursuz olmasına, kulakları her yöne dönmesine rağmen kadının emrettiğini aynen yaptı. Kürkü, şemsiyenin yakınlığından gergince seğirdi... Ama yine de uzaklaşmadı.

Bloom sonunda şemsiyeyi kapatınca Kathleen sırıtıp Asad'ın boynunu sevecen bir gururla okşadı. "Aferin oğluma," diye bağırdı. "Hızlı öğreniyorsun değil mi?" Eteğinin cebinden bir havuç koçanı çıkarıp ona verdi. Asad ikramı kabul ederek gürültüyle yedi.

"Sonrasında bunu siz onu sürerken deneyeceğiz..." diye konuşmaya başladı Bloom.

Ahır seyislerinden, henüz ergenliğe varmamış Freddie tarafından lafı bölündü. "Bay Bloom," dedi oğlan nefes nefese otluk çitlerine hızla koşarak. "Baş seyis, Bay Ravenel'in, atını görmek için ahırlara geldiğini size söylemem için beni gönderdi."

"Tamam, oğlanlara Royal'i eyerlemelerini söyledim."

Freddie'nin ufak suratı gerginlikle buruştu. "Bir problem var efendim. Bay Ravenel çok fazla içmiş ve ata binmek için uygun durumda değil ama onlara at getirmelerini emretti. Baş seyis itiraz etmeye çalıştı ama emlak simsarı Bay Carlow'da orada ve Royal'i Bay Ravenel'e vermelerini, kiracı çiftliğe gitmeleri gerektiğini söyledi.

Kathleen panik içinde bir öfkeyle, bir kez daha sarhoş bir Ravenel'in ahırlardan bir ata binmeye çalıştığını düşündü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tek kelime etmeden çitli otluktan, kapıyla uğraşamayacak kadar aceleyle tırmanarak çıktı. Binici elbisesinin eteğini toparlayarak ahırlara doğru koşarken arkasından seslenen Bloom'u duymazdan geldi.

Binaya girer girmez West'in, başını başka yöne çevirmiş baş seyis John'a öfkeyle el hareketleri yaptığını gördü. Emlak simsarı Carlow sabırsız ve utanmış görünerek kenarda duruyordu. Carlow, kasabada oturan, orta yaşlarında, yapılı bir adamdı ve Theo'nun ailesi için on yılı aşkın bir süredir çalışıyordu. West'e kiracı çiftliklere eşlik etmek onun işiydi.

Tek bir bakış, Kathleen'in durumu değerlendirmesine yetmişti. West'in yüzü kızarmıştı ve terliyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü, aynı zamanda ayakları üzerinde salınıyordu.

"Kabiliyetlerimi ben yargılayabilirim," dedi agresif bir tavırla West. "Bundan çok daha kötü şartlarda ata bindim ve lanet olsun ki..."

"Günaydın baylar," diye araya girdi Kathleen, kalbi hızla atarken. Aniden Theo'nun yaralı suratının görüntüsü aklına geldi; ona bakma şekli, hayatının son saniyeleri geçerken gözlerinin soğuyan köz gibi oluşu. Gözlerini hızla kırpıştırdığı sırada, hatıra ortadan kayboldu. Alkolün leş kokusu burnunda toplanırken midesini bulandırıyordu.

"Leydi Trenear," diye emlak simsarı bir rahatlamayla bağırdı. "Belki de bu yarım akıllıyla makul konuşabilirsiniz."

"Kesinlikle." Konuşmadan West'in kolunu tutarak direndiğini hissettiğinde parmaklarını batırdı. "Benimle dışarı gelin Bay Ravenel."

"Leydim," dedi emlak simsarı rahatsız şekilde, "Baş seyisten bahsediyordum..."

"John yarım akıllı değil," dedi sert bir tavırla Kathleen. "Size gelirsek Carlow, diğer sorumluluklarınızla meşgul

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olabilirsiniz. Bay Ravenel günün geri kalanında müsait olmayacak."

"Evet leydim."

"Ne haltlar oluyor?" West, Kathleen onu dışarı doğru, ahırların etrafından dolanarak sürüklerken, tükürükler saçarak konuştu. "Üstümü giyip şafak sökerken ahırlara geldim..."

"Şafak dört saat önceydi."

Ekipman kulübesinin arkasında kısmen tenha bir yere vardıklarında West, kolunu Kathleen'in tutuşundan kurtararak ona kötü bir bakış attı. "Sorun nedir?"

"Leş gibi içki kokuyorsunuz."

"Güne her zaman brendili kahve ile başlarım."

"Ayağınızın üzerinde sabit duramazken nasıl ata binmeyi bekliyorsunuz?"

"Her zaman ata bindiğim gibi... Berbat şekilde. Sağlığım için endişeleriniz beyhude."

"Endişem sağlığınız için değil. Binmeye niyetlendiğiniz at için ve ziyaret etmeniz gereken kiracınız için. Yeterince güçlüklerle uğraşıyorlar. Sarhoş bir aptalın eşliğine maruz kalmalarına gerek yok."

West ona nefret dolu bir bakış attı. "Ben gidiyorum."

"Bir adım bile atmaya cüret etmeyin." Hâlâ binici kırbacını sıkıca tuttuğunu fark eden Kathleen, onu imalı bir şekilde savurdu. "Yoksa sizi kırbaçlarım."

West'in şaşkın bakışları kırbaca döndü. Şaşırtıcı bir hızla uzanıp kırbacı ondan çekerek alıp yere fırlattı. Bıraktığı etki, dengesini sağlamak için tökezleyince bozulmuştu. "Devam edin ve ne diyeceksiniz söyleyin," diye tersledi.

Kathleen kollarını göğsünde birleştirdi. "Neden Hampshire'ye gelme zahmetinde bulundunuz?"

"Ağabeyime yardım etmek için buradayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

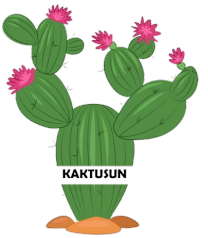
"Hiç kimseye yardım etmiyorsunuz," diye kuşkulu bir tiksintiyle bağırdı. "Lord Trenear'ın üstlendiği yük hakkında *hiçbir* fikriniz var mı? İşlerin ne kadar ciddi olduğuna dair? Eğer başarısız olursa ve mülk bölünerek satılırsa bu insanlara ne olacağını sanıyorsunuz? Üç yüz ailenin kendilerini destekleyecek hiçbir şeyleri olmadan bağları kopartılacak. Çoğu, hayatı boyunca Ravenellere hizmet etmiş elli hizmetçinin de öyle."

West'in ona bakmadığını gören Kathleen, titrek bir nefes alarak öfkesini zapt etmeye çalıştı. "Bu mülkteki herkes hayatta kalmak için çaba gösteriyor ve hepimiz, bu sorunları çıkarmakta payı olmayan kardeşinize problemleri çözmesi için bel bağlıyoruz. Ama siz, yardım etmek yerine kendinizi sarhoş edene kadar içmeyi ve topallayan bencil bir aptal gibi etrafta salınmayı seçiyorsunuz!"

Boğazı öfkeli hıçkırıklarla kasılırken, kısılmış sesiyle devam etmeden önce yutkundu. "Londra'ya geri dönün. Burada kimseye yararınız yok. Eğer isterseniz beni suçlayabilirsiniz. Lord Trenear'a katlanılmayacak bir cadaloz olduğumu söyleyin. Bunu kabullenmekte zorluk çekmeyecektir."

Dönerek ondan uzaklaşırken son birkaç sözü omzunun üzerinden söyledi. "Belki bir gün kendinize, sizi aşırılıklarınızdan kurtaracak birini bulursunuz. Şahsen bu çabaya değdiğinize inanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dokuzuncu Bölüm

West, Kathleen'i şaşırtmış, bir yere ayrılmamıştı. Eve dönüp odasına gitmişti. En azından sarhoşken ata binme teşebbüsünde bulunmadı, diye karamsar şekilde düşündü. En azından bunun, onu zekâ konusunda rahmetli eşinden daha üst bir kademeye koyduğunu varsayıyordu.

Günün geri kalanında West muhtemelen odasında uyuyakalmıştı ama kendini güçlü alkollerle sarhoş etmeye devam etmesi de mümkündü. Akşam yemeği için alt kata inmemiş, sadece bir tepsinin ona getirilmesini talep etmişti.

Kathleen, kızların endişeli sorularına cevap olarak, kuzenlerinin yalnızca hastalandığını ve muhtemelen sabah Londra'ya döneceğini söylemişti. Pandora sorular sormak için ağzını açtığında, kısık sesli bir mırıltıyla onu bastıran Helen olmuştu. Kathleen ona minnettar bir bakış attı. Helen ne kadar saf olsa da aşırı şekilde içen ve aklını kaybeden türde erkekleri iyi biliyordu.

Gün ağrırken, Kathleen kahvaltı odasına indiğinde, West'i yuvarlak masalardan birinde oturup somurtkan bir şekilde çay fincanının derinliklerine bakarken bulduğunda şaşırmıştı. Beti benzi atmış, gözaltları kat kat olmuştu, teni solgun ve nemliydi.

"Günaydın," diye mırıldandı Kathleen kafası karışmış şekilde. "Hasta mısınız?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

West ona sulanmış, kan çanağı olmuş bir çift gözle bakıyordu ve gri teninde kızarıklıklar vardı. "Ayık olmayı hastalık olarak kabul ederseniz, tabii. Ben öyle sayıyorum."

Kathleen büfeye giderek gümüş servis kaşığı alarak bir parça kızarmış ekmeğin üzerine domuz pastırması yığmaya başladı. Bir kızarmış ekmeği daha üzerine koyup sandviçi düzgün şekilde ikiye bölerek tabağı West'e getirdi. "Bunu yiyin," dedi. "Lord Berwick her zaman ertesi gün için domuz pastırmalı sandviçin en iyi ilaç olduğunu söylemiştir."

Kadının, ona takdim ettiği şeyi nefretle inceledi ama elinden alıp sandviçten bir ısırırken aldığı sırada Kathleen kendine kahvaltı hazırladı.

Yanında oturan Kathleen kısık sesle sordu. "Kuşluk vaktindeki treni yakalamanız için arabayı hazırlamamı ister misiniz?"

"Korkarım ki bu kadar şanslı olamayacaksınız." West çayından bir yudum aldı. "Londra'ya geri dönemem. Ziyaret etmeyi planladığım bütün kiracılarla görüşene kadar Hampshire'de kalmam gerekiyor."

"Bay Ravenel..."

"*Zorundayım*," dedi inatla. "Ağabeyim benden hiçbir zaman bir şey istemedi. Bu yüzden bu işi, beni öldürse de yapacağım."

Kathleen ona şaşkınlıkla baktı. "Pekâlâ," dedi bir an sonra. "Bay Carlow'u size eşlik etmesi için çağırayım mı?"

"Bilakis, sizin benimle gelmenizi umuyordum." İfadesini görünce West temkinli şekilde ekledi, "Sadece bu günlük."

"Bay Carlow kiracılarla ve durumlarıyla daha alakadar..."

"Varlığı engelleyici olabilir. Benimle açıkça konuşmalarını istiyorum." Tabağına kötü kötü baktı. "Hepsinden çok konuşmalarını beklediğimden değil. Onların hakkımda şehir adamı diye düşündüklerini biliyorum: çiftlik hayatının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üstün meziyetleri hakkında hiçbir şey bilmeyen, işe yaramaz, koca bir züppe."

"Sizin onları değerlendirmediğinize inandıkları sürece, çok fazla yargılayacaklarını sanmıyorum. Sadece içten olmaya çalışın, fazla güçlükle karşılaşmazsınız."

"İçtenliği beceremem," diye mırıldandı.

"Bu bir beceri değil," dedi Kathleen. "Komik veya cevap vermekten kaçınan biri olmaya çalışmaktansa kalpten konuşmaya istekli olmaktır."

"Lütfen," dedi West kısaca. "Zaten midem bulanıyor." Kaşlarını çatarak domuz pastırması sandviçinden bir ısırık daha aldı.

Kathleen, West'in kiracılar tarafından küstahlıkla, hatta aşağılamayla karşılanma beklentisine rağmen karşılaştığı ilk kişinin oldukça candan oluşunu gördüğüne sevinmişti.

George Strickland, kocaman, kare hatlı yüzü ve nazik bakışlarıyla orta yaşlı, yapılı ve kaslı bir adamdı. Üç oğluna yardım etmek için ektiği arazisi, neredeyse yirmi dört hektardan oluşan ufak bir çiftlikti. Kathleen ve West onunla mısırların harman edilip saklandığı kocaman ambarın yanına dayanmış köhne kulübesinde buluştu. Çiftlik hayvanları, gübrelerin çatılardan akan su dolayısıyla sıvılaştığı, bir avlunun etrafına rasgele yerleştirilmiş çeşitli yıkık dökük, plansız barakalarda saklanıyordu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim," dediği sırada kiracı çiftçi elinde şapkasını tutuyordu. "Merak ediyorum da hanımefendiyle beraber, arazilere kadar benimle biraz yürümeniz sorun olur mu? Ben çalışırken konuşabiliriz. Yağmur başlamadan önce yulafların kesilip taşınması gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zamanında hasatları yapılmazsa?" diye sordu.

"Çok fazla tohum yerlere saçılacaktır," diye cevap verdi Strickland. "Tahıl iyice dişe gelir, dolgun hâle gelse bile, kuvvetli, sert bir rüzgâr kökünden sarsılmasına sebep olabilir. Hasadın üçte birini kaybedebiliriz."

West, Kathleen'e baktığında, kadın gönüllü olduğunu başını hafifçe sallayarak göstermişti. Araziye doğru, sarı-yeşil yulafların tüy gibi tepelerinin West'in omzuna kadar uzadığı yere doğru yürüdüler. Kathleen havadaki tatlı toz kokusunun keyfini çıkarırken bir çift adam oldukça keskin tırpanlarla hasadı biçiyordu. Peşinden takip eden toplayıcılar, kesilmiş sapları demetler halinde bağladı.

Onlardan sonra balyacı, demetleri yığınlar halinde bağlamıştı. Genç bir oğlan, dışarı çıkmış sapları anık tırmıklarından temizledi.

"Bir adam günde ne kadar hasat kesebiliyor?" diye West sorarken Strickland çömelerek ustaca demeti bağlayı verdi.

"Gördüğüm en iyi tırpancılar günde bir hektara kadar kesebiliyor. Ama yulaf diğer tahıllardan daha hızlı büyüyor."

West şüpheli şekilde işçilere baktı. "Peki, biçme makinen olsaydı?"

"Bağlayıcı ekipmanı olan türde mi?" Strickland şapkasını çıkararak kafasını kaşıdı. "Sanırım bir düzine hektardan daha fazla."

"Bir günde mi? Çalıştırmak için kaç tane işçiye ihtiyacın var?"

"İki adam ve bir ata."

"İki adam en azından altı kat daha fazla sonuç mu verecek?" West şaşkın görünüyordu. "Neden mekanik biçici satın almıyorsun?"

Strickland alaycı bir ses çıkardı. "Çünkü yirmi beş pound veya daha fazlasına mal olacaktır."

"Ama çok geçmeden kendi parasını çıkaracaktır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hem atları hem de makineyi karşılayamam, at olmadan da bu işi yapamam."

Kaşlarını çatarak West, Strickland'in balyayı bağlamayı bitirmesini izledi. "Eğer bana nasıl yapıldığını gösterirseniz, biçicilere yetişmenizde yardımcı olurum."

Çiftçi West'in özel dikim takım elbisesine bakış attı. "Arazi işi için giyinmemişsiniz efendim."

"Israr ediyorum," dedi West, ceketini omzundan çıkarıp Kathleen'e vererek. "Şansımız varsa, sonrasında insanlara göstermek için bir nasırım olur." Strickland'in yanına çöktükten sonra, adam ona sapın üst kısmından bağı nasıl sıkıca saracağını gösterdi. "Ekinin hemen altından bağlanması ve çok da sıkı olmaması gerekiyor," diye West'i uyardı. Böylece balyalar alt kısımları birbirine bağlanmış şekilde dururken, havanın dolaşıp ekinlerin hızlıca kuruması için saplar arasında yeterince aralık olacaktı.

Kathleen, West'in bu yenilikten hemen sıkılacağını beklediği halde adam ısrarcı, gayretliydi ve gittikçe kabiliyet kazanıyordu. Çalışırlarken West, drenaj sistemi ve ekim konusunda sorular soruyor, Strickland detaylı şekilde cevap veriyordu.

West'in nezaketi, önünde meydana gelen işlem karşısındaki merakıyla içten bir ilgi hâline gelişi beklenmedikti. Kathleen onu düşünceli bir şekilde izlerken, dünkü sarhoş magandayı bu ilgili ve sempatik yabancıyla bağdaştırma konusunda zorluk çekiyordu. İnsan, neredeyse arazileri ve kiracılarını umursadığını düşünecekti.

Sıranın sonunda, West doğrularak ellerinin tozunu attırdıktan sonra, yüzünü silmek için cebinden mendil çıkardı.

Strickland kaşlarını koluyla kirletti. "Sonrasında size nasıl biçeceğinizi gösterebilirim," diye neşeleyle teklifte bulundu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Teşekkür ederim ama olmaz," diyerek kederli şekilde sırıtırken o kadar Devon'u andırıyordu ki Kathleen'in bu benzerlik karşısında hemen içi sızladı. "Elinde keskin bir bıçak varken güvenilmesi gereken biri olmadığımdan eminim." Araziyi şüpheli bir şekilde inceleyerek sordu. "Mandıra işini hiç düşündünüz mü Bay Strickland?"

"Hayır efendim," diye net bir şekilde söyledi kiracı. "Ürün az olsa bile tahılda süt veya etten daha fazla kazanç var. Pazarda bir söz vardır: Mısır yükselir, boynuz alçalır."

"Belki bu şimdilik doğrudur," dedi West yüksek sesle düşünerek. "Ama insanların hepsinin fabrika kasabalarına taşınmasıyla süt ve et için talep artacak, böylelikle..."

"Mandıracılık yok." Strickland'in geçici sıcakkanlılığı ortadan kayboldu. "En azından benim için."

Kathleen, West'in yanına giderek ona ceketini verdi. Dikkatini çekmek için hafifçe koluna dokundu. "Sanırım Bay Strickland, drenaj sistemini ödemekten kaçınmaya çalışabileceğinizden korkuyor," diye mırıldandı.

West'in ifadesi durumu kavramasıyla hemen düzeldi. "Hayır," dedi çiftçiye, "söz verildiği gibi yeniliklere sahip olacaksınız. Aslında Lord Trenear'ın bu konuda başka bir şansı yok. Bu onun yasal sorumluluğu."

Strickland şüpheci göründü. "Kusura bakmayın efendim ama tutulmayan bu kadar sözden sonra, başka birine güvenmek biraz zor."

West bir anlığına sessiz kalırken, adamın endişeli ifadesini dikkatle seyretti. "Size söz veriyorum," dedi şüpheye yer bırakmayan bir şekilde. Sonra da elini uzattı.

Kathleen ona şaşkınlıkla baktı. El sıkışma, sadece yakın arkadaşlar arasında ya da büyük önem arz eden bir durumda, yalnızca benzer rütbede baylar arasında olurdu. Tereddüt ettikten sonra Strickland yine de uzatıp West'in elini tuttu ve güçlü şekilde el sıkıştılar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çok iyi iş başardınız," dedi Kathleen West'e, düzleştirilmemiş çiftlik yollarında at sürerken. Kendini idare ediş şeklinden ve Strickland'in endişelerine hitap edişinden etkilenmişti. "Arazi işine yardım etmeye çalışarak onu rahatlatmak zekiceydi."

"Zeki olmaya çalışmıyordum." West dalgın gözüküyordu. "Bilgi almak istiyordum."

"Aldınız da."

"Drenaj sorununun kolayca çözülmesini bekliyordum," dedi West. "Biraz çukur kaz, onları kilden borularda doldur, sonra hepsinin üzerini kapat gitsin."

"Kulağa o kadar da karmaşık gelmiyor."

"Karmaşık. Üstüne düşünmediğim biçimlerde karmaşık." West başını iki yana salladı. "Drenaj, problemin o kadar ufak bir kısmı ki geri kalanıyla ilgilenmeden düzeltirsek boşuna para harcamış oluruz."

"Geri kalanı nedir?"

"Henüz emin değilim. Ama öğrenemezsek, *Eversby* Manastırı'nı tekrar kazanç sağlayan ya da kendini idame ettiren bir yer haline getirme şansımız yok." Kathleen ağzını açtığında West ona kötü bir bakış attı. "Beni, mülkü satma konusunda plan yapmakla suçlamayın."

"Suçlamıyordum," dedi kızgınlıkla Kathleen. "Sadece gördüğüm kadarıyla, Strickland çiftliğinin diğer kiracılarla aşağı yukarı aynı durumda olduğunu söyleyecektim."

"Mısır yükselir, boynuz alçalır," diye mırıldandı West. "Kıçımın kenarı. Birkaç yıl içerisinde, 'Boynuz yükselir, mısır alçalır,' olacak ve öyle de kalmaya devam edecek. Strickland'in, dünyasının temelli bir şekilde değiştiğinden haberi yok. Ben bile farkındayım ve çiftçilik konusuna ancak bu kadar cahil olabilirdim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Mandıra ve hayvancılığa dönmesi gerektiğini düşünüyorsun," dedi Kathleen.

"Killi alçak arazileri ekmeye çalışmaktan daha kolay ve kazançlı olacaktır."

"Haklı olabilirsin," dedi ona kederli şekilde. "Ama İngiltere'nin bu kısmında hayvan yetiştirmek, arazide çalışmak kadar saygın görülmüyor."

"Aradaki ne fark var ki? Her şekilde gübre küremekle uğraşıyorsun." West'in dikkati, atının yoldaki yama taşlarında tökezlemesiyle başka yöne çevrildi.

"Dizginleri gevşetin," dedi Kathleen. "Ata biraz daha özgürlük tanıyarak kendi yolunu seçmesine izin verin."

West hemen denilene uydu.

"Biraz daha tavsiye sizi rahatsız eder mi?" diye sorma cesaretini gösterdi.

"Durma, devam et."

"Eyerden düzenli olarak sarkıyorsunuz. Bu atın hareketlerini takip etmenizde size zorluk çıkarıyor. Sonrasında sırtınızın ağrımasına sebep olacaktır. Eğer dik ve rahat şekilde oturursanız... Evet, aynen böyle... Şimdi dengelenmiş oldunuz."

"Teşekkür ederim."

Kathleen gülümserken, West'in bir hanımdan direktifler alma konusunda istekliliği hoşuna gitmişti. "Sürüşünüz kötü değil. Düzenli alıştırmalarla oldukça usta olacaksınız." Duraksadı. "Şehirde pek fazla ata binmediğinizi sanıyorum?"

"Hayır, yürüyerek ya da kiralık arabalarla seyahat ediyorum."

"Ama ağabeyiniz..." diye konuşmaya çalıştı Kathleen, Devon'un kendinden emin biniciliğini düşünerek.

"Devon her gün ata biniyor. Kocaman benekli, gri atı bir gün sıkı egzersiz olmadan geçirirse şeytan kadar acımasız hâle geliyor." Duraksadı. "Ortak bir yanları var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu yüzden Trenear bu kadar zinde," diye mırıldandı Kathleen.

"Sadece binicilik yüzünden değil. Fransız boksu tarzında, birbirlerini bayılana kadar hırpaladıkları bir boksörlük kulübüne üye!"

"O da nedir?"

"Eski Paris'in caddelerinde ortaya çıkmış bir çeşit dövüş şekli. Oldukça sert. Ağabeyim içten içe, bir gün bir grup hödük tarafından saldırıya uğramayı umuyor ama şimdiye kadar şansı yaver gitmedi."

Kathleen gülümsedi. "Bütün bu aşırılığının nedeni nedir?"

"Öfkesini kontrol altında tutmak..."

Gülümsemesi soldu. "Sizin de öfkeli bir tabiatınız var mı?"

West hafif bir kahkaha attı. "Şüphesiz. Sadece ben şeytanlarımla savaşmak yerine, onları alkol alarak uyutmayı tercih ediyorum."

Theo'da öyleydi, diye düşündü ama bunu kendisine sakladı. "Sizden ayıkken daha çok hoşlandım," dedi.

West ona eğlendiğini gösteren bir bakış attı. "Daha günü tamamlamadık bile. Biraz daha bekleyin, fikrinizi değiştireceksiniz."

Her halükârda fikrini değiştirmemişti. Ardından takip eden iki haftada West nispeten ayık kalmaya devam ederek içkisini akşam yemeğinde bir iki kadeh şarapla kısıtlamıştı. Günleri, kiracı çiftlikleri ziyaret edip kira defterlerine odaklanmak, ziraat üzerine kitaplar okuyup Devon için hazırladığı raporuna sayfa üstüne sayfa eklemek arasında bölünmüştü.

Akşam yemeklerinden birinde, kiracıların çoğunu ziyaret edip problemlerinin kapsamlı şekilde anlamayı planladığını anlatmıştı. Derleyip toparladığı her yeni bilgiyle mülkün gerçek durumuna dair görüntü ortaya çıkıyordu ve manzara hiç hoş değildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öte yandan," diyerek bitirdi, "Devon işini yaptığı sürece durum tamamen umutsuz değil."

"İşi nedir?" diye sordu Cassandra.

"Sermaye bulmak," dedi ona West. "Büyük miktarda."

"Bayların çalışmadan para bulması zor olmalı," dedi Pandora. "Özellikle bütün suçlular aynı şeyi yapmaya çalışırlarken."

West sırıtışını bir kap suda gizledi. "Kardeşimin suçluların üstesinden geleceğine ya da onlara katılacağına dair inancım tam," diye cevap vererek dikkatini Kathleen'e çevirdi. "Bu sabah, normalde planladığımdan biraz daha fazla burada kalmam gerektiğinin farkına vardım," dedi. "İki hafta, hatta bir ay daha. Öğrenemediğim hâlâ çok fazla şey var."

"Kalın o zaman," dedi Kathleen sakin şekilde.

West ona şaşkınlıkla baktı. "İtirazınız yok mu?"

"Kiracılara yardımcı olacaksa bir itirazım yok."

"Peki, Noel boyunca kalırsam?"

"Kesinlikle," dedi tereddüt etmeden. "Burada benden daha çok kalma hakkına sahipsiniz. Ama şehirdeki hayatınızı özlemeyecek misiniz?"

West'in dudakları, tabağına bakarken kıvrıldı. "Bazı... Şeyleri özlüyorum. Yine de burada yapılması gereken çok şey var ve ağabeyim güvenilir bir danışmanın eksikliğini çekiyor. Aslında onun rütbesindeki birkaç tane arazi sahibi, nelerle karşı karşıya olduklarını anlıyor gibi görünüyor."

"Ama siz ve Lord Trenear, siz anlıyor musunuz?"

West birden sırıttı. "Hayır, biz de anlamıyoruz. Tek fark, bizim durumun farkında olmamız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onuncu Bölüm

"*Kuzen West*," dedi Kathleen bir ay sonra, onu büyük merdivenlerde şiddetle kovalarken, "kaçmayı bırakın. Sizinle konuşmak istiyorum."

West adımlarını yavaşlatmadı. "Beni Attila Han gibi kovalarken olmaz."

"Bana, bunu neden yaptığınızı anlatın." Onunla aynı anda merdivenlerin son basamağına varıp kaçışını engellemek için etrafında döndü. "Rica ediyorum, eve bir domuz getirmenize ne tür *deli* bir düşüncenin sebep olduğunu açıklayın!"

Köşeye sıkıştırılmış West dürüstlüğe başvurdu. "Düşünmüyordum. John Potter'in çiftliğine gitmiştim ve yavru domuzu normalden küçük olduğu için ıskartaya çıkarılmak üzereydi."

"Anladığım kadarıyla bu genel bir uygulama," dedi sertçe.

"Hayvan bana baktı," diye itiraz etti West. "Gülüyormuş gibi görünüyordu."

"*Bütün* domuzlar gülüyormuş gibi görünür. Dudakları yukarı doğru kıvrılmıştır."

"Elimde değildi. Onu eve getirmek zorundaydım."

Kathleen ona bakarken onaylamayan şekilde başını iki yana salladı. İkizler çoktan bu yaratığı çiğ yumurta ile çır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pılmış inek sütünden hazırlanmış mama ile şişeden beslerken Helen uyuması için yumuşak kumaşlarla doldurduğu bir sepet hazırlamıştı. Artık ondan kurtulmanın yolu yoktu.

"Erişkinliğine ulaştığında, bir domuzla ne yapmamızı bekliyorsunuz?" diye emretti.

West üzerine düşündü. "Yemenizi?"

Kızgın bir şekilde ofladı. "Kızlar çoktan adını Hamlet koydular. Ailenin evcil hayvanını yememizi mi istiyorsunuz Bay Ravenel?"

"Eğer pastırmaya dönüştürülürse, ben yerdim." West kadının ifadesine gülümsedi. "Domuzu büyüdüğünde çiftçiye geri götüreceğim."

"Yapamazsınız..."

Elini, kadını durduran bir hareketle kaldırınca onun önüne geçti. "Daha sonra başımın etini yemeniz gerekiyor. Şu anda vaktim yok. Alton istasyonuna gideceğim. Öğleden sonrası trenini kaçıramam."

"Tren mi? Nereye gidiyorsunuz?"

West etrafından kaytarırken ön kapıya doğru ilerledi. "Size dün söylemiştim. Dinlemediğinizi biliyordum."

Kathleen ters ters bakıp onu takip ederken, Ravenel hanesinde sonunda domuz pastırmasının yasaklanmasını hak ettiğini düşünüyordu.

Karşılama odasının önünde duraklarken işçiler tahta döşemeleri çıkarıp gürültüyle kenara atıyorlardı. Başka yerde, aralıksız çekiç sesi havada yankılanıyordu.

"Dün açıkladığım gibi," dedi West berbat gürültüden duyulması için sesini yükselterek. "Wiltshire'de, modern tarım yöntemleri konusunda deneyler yapmak için kiracı olan bir adamı ziyaret edeceğim."

"Ne kadar süreliğine burada olmayacaksınız?"

"Üç gün," dedi neşeyle. "Dönmeden beni özleme vakti bile bulamayacaksınız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Uzun bir süreliğine gidiyor olsanız da sizi özlemezdim." Ama Kathleen, kâhya ona şapkası ve ceketini giymesine yardım ederken endişeyle baktı. Döndüğünde, kıyafetlerini yine daraltmaları gerektiğini, en azından yedi kilo daha kaybettiğini düşündü. "Uzaktayken yemek yemeyi unutmayın," diye azarladı. "Eğer akşam yemeklerini atlamaya devam ederseniz korkulukla karıştırılacaksınız."

Arazide düzenli olarak ata binme talimleri, topraklarda düzenli yürüyüşler, çiftçilere kapı tamir etmekte veya bahçe duvarlarından atlamış koyunları geri getirmekte yardım etmek, West'in kayda değer bir değişim göstermesini sağlamıştı. O kadar kilo kaybetmişti ki kıyafetleri vücudundan sarkıyordu. Yüzündeki ve boynundaki şişlik giderek sert bir çene hizası ile kemikli yüz hattını ortaya çıkarmıştı. Dışarıda geçirdiği onca zaman, yüzüne sağlıklı bir renk getirmişti ve uykulu tembel görünüşünün yerini alan yaşama sevinci havası, onu daha genç gösteriyordu.

West onun alnına ufak bir buse kondurmak için eğildi. "Güle güle Attila," dedi şefkatle. "Yokluğumda kimsenin gözünü korkutmamaya çalışın."

West'in ayrılmasından sonra Kathleen mutfağın yanındaki kâhyanın odasına yöneldi. Bugün çamaşır yıkama günüydü ve bu, evdeki çamaşırların toplandığı, kaynatıldığı, yıkandığı, durulandığı, bulaşıkhanenin yanındaki kuruma odasına asıldığı zahmetli bir olaydı. Kathleen ve Bayan Church envanter tutarak kumaş sipariş vereceklerdi.

Hizmetçiler için yeni önlüklere ihtiyaçları olduğu hakkında henüz konuşmaya başlamışlardı ki kâhya Sims yanlarında belirdi.

"Kusura bakmayın leydim," derken Sims'in ses tonu ölçülüydü ama yüzündeki kırışıklıkları ve çukurları buruşturmasından memnuniyetsizliği belli oluyordu. "Bir kiracı ve eşi, Bay ve Bayan Wooten, Bay Ravenel ile görüşmek istiyorlar. Onlara uzakta olduğunu açıkladım ama gitmi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yorlar. İhtiyaçlarının acil olduklarını iddia ediyorlar. Onları göndermek için bir uşak göndermeden önce sizi bilgilendirmemin en iyisi olduğunu düşündüm."

Kathleen kaşlarını çattı. "Bunu yapmamalısınız. Wooten ailesi geçerli bir sebepleri olmadan buraya gelmezler. Lütfen onları karşılama odasına alın, onlarla orada buluşacağım."

"Bunu söyleyeceğinizden korkuyordum," dedi somurtkan şekilde Sims. "İtiraz etmeliyim leydim, yasta olan bir dul olarak huzurunuz ve sükûnetiniz bozulmamalı."

Üst kattan gelen bir gürültü tavanın sarsılmasına sebep oldu.

"Yıldızlarım!" diye bağırdı kâhya kadın.

Kathleen kahkahasını bastırarak uşağa baktı.

"Wootenları içeri alacağım," dedi boyun eğerek.

Kathleen karşılama odasına girdiğinde, genç çiftin perişan hâlde olduklarını gördü. Bayan Wooten'ın gözleri şişmiş ve gözyaşıyla parıldarken, kocasının yüzü endişeyle solmuştu.

"Umarım kimse hasta veya yaralı değildir?" diye sordu Kathleen.

"Hayır Leydim," diye cevap verdi Bay Wooten, eşi reverans için eğilip kalkarken. Kepini ileri geri çevirirken, işe aldığı işçilerden birinin araziye izinsiz girerek kendilerini demiryolu şirketi temsilcileri olarak tanıtan kişilerle karşılaştığını açıkladı.

"Araziyi incelediklerini söylediler," diye lafına devam etti Wooten, "Ben de kimin izniyle olduğunu sorduğumda Lord Trenear'ın kendisinin izin verdiğini söylediler." Sesi titredi. "Çiftliğimin demiryolu şirketine satılacağını söylediler. Bay Carlow'a gittim ama bu konuda hiçbir bilgisi yok." Gözleri doldu. "Babam bu çiftliği bana bıraktı leydim. Üzerine raylar koyacaklar ve arazimin altını deşerek beni ve ailemi evlerinden bir halt bırakmadan..." Lafına devam ederdi ama Bayan Wooten hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şaşkına dönen Kathleen başını iki yana salladı. "Bay Ravenel bundan hiç bahsetmedi ve Lord Trenear, kardeşiyle önce konuşmadan bu tür bir şey asla yapmaz. İddianın asılsız olduğundan eminim."

"Kira sözleşmemin dolmak üzere olduğunu biliyorlardı," dedi Bay Wooten, gözlerinde korkuyla. "Tam olarak ne zaman olduğunu biliyorlardı ve yenilenmeyeceğini söylediler."

Bu Kathleen'in duraksamasına sebep olmuştu.

Devon ne şeytanlık peşindeydi? Kiracının çiftliğini onlara haber vermeden satacak kadar kalpsiz ve acımasız olamazdı.

"Aslını öğreneceğim," dedi net bir şekilde. "Bu arada endişelenmenize gerek yok. Bay Ravenel kesinlikle kiracıların tarafında ve Lord Trenear üzerinde bir etkisi var. Bay Ravenel üç gün içerisinde dönene kadar tavsiyem, her zaman olduğu gibi hayatınıza devam etmenizdir. Bayan Wooten, gerçekten ağlamayı bırakmalısınız. Bu kadar stres altında olmanın bebek için iyi olmadığına eminim."

Wootenlar onun tesellisinden belirgin bir rahatlama sağlamadan ayrıldıktan sonra, Kathleen hızla çalışma masasına giderek kocaman masanın başına oturdu. Öfkeyle kaleme uzanarak bir şişe mürekkebi açtı. Devon'a azarlayıcı bir mesaj yazmaya girişirken, onu durum hakkında haberdar ederek neler döndüğünü öğrenmeyi talep ediyordu.

Garantiye almak için, Wootenlar adına kanunu işlem başlatacağına dair aşikâr tehdidini de ekledi. Devon'un mülkünün herhangi bir kısmını satma hakkı olduğu için avukatın yapabileceği hiçbir şey olmasa da kesinlikle onun dikkatini çekecekti.

Mesajını katlayarak bir zarfın içine koydu ve uşağı bunu yerel postane müdürünün telgraf ofisine götürmesi için zili çaldı. "Bunun hemen gönderilmesini istiyorum," dedi ona. "Postane müdürüne çok acil bir durum olduğunu söyleyin."

"Tabii leydim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uşak ayrılırken kâhya kadın kapının girişinde belirdi. "Leydi Trenear," derken canı sıkılmış görünüyordu.

"Bayan Church," dedi Kathleen. "Yıkama kitabı veya önlüklerini unutmadım, yemin ederim."

"Teşekkürler leydim ama konu bu değil. Konu işçiler. Ana banyonun tesisatını bitirdiler."

"Bu güzel haber, değil mi?"

"Öyle sanıyordum ama şimdi üst kattaki odalardan birini ek bir banyoya çevirmeye başladılar ve odanızın zemininden borular geçirmeleri gerekiyor."

Kathleen ayağa fırladı. "Yatak odamda erkekler olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Kimse bana böyle bir şeyden bahsetmedi."

"Baş tesisatçı ve marangoz ancak bu şekilde yapılabileceğini söylüyor."

"İzin vermem!"

"Çoktan zeminin birazını izniniz olmadan kaldırdılar."

Kathleen inanamayarak başını iki yana salladı. "Öğleden sonrası için sanırım katlanılabilir."

"Leydim, hepsini yerine koymanın birkaç gün, muhtemelen bir hafta alacağını söylüyorlar."

Ağzı apaçık kaldı. "Yatak odam parçalara ayrılırken nerede uyumam ve giyinmem gerekiyor?"

"Çoktan eşyalarınızı ana yatak odasına geçirmek için hizmetçileri yönlendirdim," diye cevap verdi Bayan Church. "Lord Trenear Londra'da olduğu için oraya ihtiyacı olmayacak."

Bu, Kathleen'in keyfini yerine getirmeye yaramamıştı. Ana yatak odasından, Theo'yu kazadan önce gördüğü son yerden, *nefret* ediyordu. O oda, amansızca tartıştıkları ve Kathleen'in ömrünün sonuna kadar pişman olacağı şeyler söylediği yerdi. Kötü hatıralar o odanın köşelerinde gece ortaya çıkan kindar canavarlar gibi pusuda bekliyorlardı.

"Kullanabileceğim başka bir oda var mı?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu anda yok leydim. İşçiler sizinkiyle beraber üç odanın zeminini kaldırdılar." Kâhya kadın tereddüt ederken Kathleen'in isteksizliğinin nedenini anlıyordu. "Hizmetçileri doğu kanadındaki yatak odalarını havalandırmaları ve güzelce temizlemeleri için emir vereceğim ama oradaki odalar o kadar süredir kapalılar ki, boşaltması biraz iş gerektiriyor."

Kathleen iç çekerek tekrar sandalyeye çöktü. "Öyleyse bu akşam ana yatak odasında uyumam gerekiyormuş gibi görünüyor."

"Yeni bakır küveti deneyecek ilk kişi olacaksınız," dedi kâhya kadın, üzgün çocuklara şekerleme sunarken kullanabileceği bir tonda.

Kathleen hafifçe gülümsedi. "Bu biraz teselli edici oldu."

Görünüşe göre bakır küvetindeki banyosu o kadar hoş ve gösterişliydi ki ana yatak odasında yatmak zorunda olmayı neredeyse telafi edecekti. Daha önce gördüğü bütün küvetlerden daha derin olmakla birlikte, başını rahatça yaslayabileceği tamamen kıvrımlı kenarlarla taçlandırılmıştı. Geriye doğru yaslanıp boynuna kadar kendini batırabileceği ilk banyoydu ve çok güzeldi.

Küvette olabildiğince uzun süre tembellik yaparak kalırken su soğuyana kadar kısmen içinde süzülüyordu. Hizmetçisi Clara onu yumuşak Türk havlularına sarmak için gelip temiz, beyaz bir geceliği başından geçirdi.

Tüyleri diken diken olan Kathleen ateşin önündeki kapitone koltuğa oturarak *ombré* şalının koltuğun üzerine serilmiş olduğunu keşfetti. Kucağına çekerek yumuşak kaşmirin altına sokuldu. Bakışları, dört adet detaylı şekilde kıvrılmış başlığın yerleştirildiği oymalı tahta güneşliği olan heybetli yatağa çekildi.

İlk bakış, banyonun yarattığı bütün iyi hisleri yok etmeye yetmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Theo ile evlendikleri gece yaşadıkları felaketten sonra o yatakta yatmayı reddediyordu. Ağzında geveleyerek öfkeyle konuştuğu sesi hatıralarının arasında belirmişti.

Tanrı aşkına sana söyleneni yap. Geriye yaslan ve bunu zorlaştırmayı bırak... Bir eş gibi davran, lanet olsun...

Sabah uyandığında Kathleen yorgundu ve ağrılı gözlerinin altı kara gölgelerle oyulmuş gibiydi. Ahırlara gitmeden önce baharat dolabında kâhya kadını bulmaya koyuldu. "Bayan Church, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu akşama kadar bana yeni bir yatak odası hazırladığınızdan emin olmak istiyorum. Bir daha asla ana yatak odasında kalamam. Bir sürü vahşi kediyle evin dışında uyumayı tercih ederim."

Kâhya kadın ona endişeyle baktı. "Tabii leydim. Kızlar çoktan gül bahçesine bakan odayı temizlemeye başladılar. Halıları dövüyorlar ve yeri fırçalıyorlar."

"Teşekkürler."

Kathleen ahıra varır varmaz moralinin yükseldiğini hissetti. Sabah sürüşü her zaman onu rahatlatıyordu. Eyer odasına girip binici elbisesinin çıkarılabilir eteğini çıkardıktan sonra duvar dayanağına astı.

Bir leydinin binici eteğinin altına, sürtünmeyi engellemek için güderi veya yün pantolon giymesi adettendi. Kathleen'in yaptığı gibi *sadece* pantolon giymek, o kadar da uygun değildi.

Ne var ki, Asad'ı yan eyere alıştıramamıştı. Atı, ona binerken eğitmeyi tercih etmişti ki at onu üzerinden atmaya çalışırsa bu çok daha güvenli olacaktı. Bir sürü kumaş katmanıyla binici eteği, etrafa veya alçak ağaç dallarına takılmaya hatta atın ayağına dolanmaya meyilliydi.

Kathleen, otlağa ilk defa üzerinde pantolon varken yürüdüğünde fazlasıyla utanmıştı. Seyis ona öyle şaşkınlıkla bakmıştı ki insan tamamen çıplak olduğunu düşünürdü. Yine de âdetlere uygunluktan çok, güvenliğinden endi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şelenen Bay Bloom, hemen onayını vermişti. Kısa sürede seyisler, Kathleen'in gelenek dışı görünüşüne alışmışlardı ve şimdi üzerine kafa yormuyormuş gibi görünüyorlardı. Vücut hatlarının çok zayıf olması, kadınsı kıvrımlarının olmamasının yardımcı olduğuna şüphe yoktu. Birini baştan çıkarmak konusunda suçlanamazdı.

Asad, idmanlar sırasında uyumlu ve duyarlıydı. Yarı çember ve kıvrımlı hatlar halinde hareket ediyordu. Geçişleri kusursuz, dikkati mükemmeldi. Kathleen, Arap atını çevrelenmiş otlak boyunca sürüşe götürmeye karar vermişti ve o kadar iyi geçmişti ki sabah seanslarını uzatmıştı.

Terlemiş ve egzersizi yüzünden hoşnut şekilde yorulmuş olan Kathleen eve dönerken arka merdivenlerden birini kullandı. Üst kata yaklaşırken çıkarılabilir eteğini ahırda unuttuğunun farkına vardı. Bir uşağı, sonrasında eteği alıp getirmesi için yollayacaktı. Ana yatak odasına giderken üç tane işçi, holde kolları bakır borularla dolu şekilde ilerlerken durup duvara yaslamak zorunda kaldı. Kathleen'in pantolonunu fark eden işçilerden biri neredeyse borusunu düşürecekti ve diğeri, o adama önüne dönüp yoluna devam etmesini söyledi.

Yanakları kızaran Kathleen hızlıca ana yatak odasına girip Clara ortada görünmediği için, doğrudan banyonun açık kapısına yöneldi. Evin içerisinde tesisatın olmasının masrafı konusunda itirazlarına rağmen hizmetçileri çağırmadan sıcak suya sahip olmanın çok hoş olduğunu kabul etti. Banyoya girdikten sonra kapıyı ardından sıkıca kapattı.

Küvetin dolu olduğunu görünce şaşkın bir bağırış ağzından kaçmıştı.

"Yüce Tanrım!" Elleri, yüzünü kapatmak için hızlıca kalktı.

Ama Devon Ravenel'in ıslak ve çıplak görüntüsü çoktan beynine kazınmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Birinci Bölüm

Olamaz. Devon Londra'da olmalıydı! Hayal gücünün bir oyunu... Halüsinasyondu. Ama sıcak ve nemli havada, açıkça onun... Baharatlı ve temiz kokulu sabununun, teninin kokusu vardı.

Kathleen kaygılı bir şekilde parmaklarını, aralarında birazcık bakabilmek için araladı.

Devon bakır küvetinde yaslanırken ona alaycı bir sorguyla bakıyordu. Etrafındaki sıcak gül buğusu, onu duman renginde bir örtüyle kaplamıştı. Su damlacıkları kollarının, omuzlarının kıvrımlı gergin kaslarına tutunmuştu ve göğsünün koyu tüylerinde parlıyordu.

Kathleen yüzünü hızla kapıya dönerken düşünceleri kuka oyunun kukaları gibi etrafa dağılmıştı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sormayı başarmıştı.

Adamın ses tonu iğneleyiciydi. "Davetinizi aldım."

"Benim... Benim... Telgrafımdan mı bahsediyorsunuz?" Beyninin enkazından mantıklı bir düşünce çıkarmak oldukça zordu. "O bir davet değildi."

"Ben öyleymiş gibi okudum."

"Sizi bu kadar erken görmeyi beklemiyordum. Kesinlikle bu kadar fazlasını da!" Adamın kısık sesli kahkahasını duyunca kıpkırmızı oldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kaçmak için çaresiz olan Kathleen inşaatçılar tarafından yerleştirilen kapı koluna tutundu. Birden parça yerinden çıktı ve Kathleen geriye doğru sendeledi. Şaşkına dönmüş şekilde elindeki kırık metal parçasına dönüp baktı.

Bir anlığına yalnızca sessizlik olmuştu.

Devon sert bir şekilde boğazını temizledi. Sesi bastırılmış kahkahasıyla kalın çıkmıştı. "O bir Norfolk kapı mandalı. Kulpu çekmeden önce, başparmağınızın denk geldiği parçaya bastırmanız gerekiyor."

Kathleen önyüzde sallanan başparmak parçasına saldırarak bütün kapı sarsılana kadar sürekli bastırdı.

"Tatlım..." Şimdi Devon konuşamayacak kadar çok gülüyordu. "Bunun... Bunun bir yararı olmayacak."

"Bana böyle seslenmeyin," derken sırtını ona dönük tuttu. "Buradan nasıl çıkacağım?"

"Oda hizmetçim havlu almak için gitti. Döndüğünde kapıyı dışarıdan açacaktır."

Bir anlık dehşete düşen Kathleen alnını tahta panele yasladı. "Burada sizinle olduğumu bilmemeli. Mahvolurum."

Suyun tende ağır ağır aktığını duydu.

"Hiçbir şey söylemeyecek. Ağzı sıkıdır."

"Hayır, değil."

Suyun sıçraması durdu. "Neden böyle söylediniz?"

"Sizin geçmişteki sergüzeşt yaşantınız hakkında hizmetlilere bitmek bilmeyen bir dedikodu verdi. Hizmetçimin dediğine göre, özellikle bir gazino kızının olduğu dikkat çekici bir hikâye varmış." Karamsar bir şekilde eklemeden önce durdu. "Tüyler içinde giyinmiş."

"Lanet olsun," diye homurdandı Devon. Sıçrama sesi devam etti.

Kathleen kapıya doğru yaslanmış şekilde kalırken bütün uzuvları gergindi. Devon'un çıplak vücudu birkaç adım ötede, dün akşam kullandığı aynı küvetteydi. Kendini, ses-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lere eşlik eden görüntüleri hayal etmekten alıkoymak konusunda çaresizdi. Su saçını koyulaştırmıştı, sabun köpükleri teninden akıyordu.

Bakışlarını yerde tutmaya dikkat ederek mandallı kapı kulpunu yere bıraktı. "Neden günün bu kadar erken vaktinde banyo yapıyorsunuz?"

"Trenle geldim ve Alton'da bir araba kiraladım. *Eversby*'e gelirken bir tekerlek gevşedi. Sürücüye, arabayı gideceği yere kadar itmede yardımcı oldum. Soğuk ve çamurlu bir işti."

"Sizin yerinize hizmetçinizden yapmasını isteyemez miydiniz?"

Alaycı bir ses geldi. "Sutton bir at arabası tekerliğini kaldıramaz. Kolları bir kukladan kalın değil."

Kaşlarını çatarak parmağını kapıda biriken nemli yüzeyde gezdirdi. "Hampshire'ye bu kadar acele gelmek zorunda değildiniz."

"Avukat ve Şansölye Mahkemesi tehdidi beni acele ettirecek kadar etkiledi," dedi esrarengiz şekilde.

Belki de telgrafı biraz dramatik olmuştu. "Gerçekten olaya avukatları dâhil etmeyecektim. Sadece dikkatinizi çekmek istemiştim."

Cevabı yumuşak tonda gelmişti. "Her zaman dikkatim üzerinizde."

Kathleen bunu ne manada alması gerektiğinden emin değildi. Soramadan kapıdaki mandal tıkırdadı. Tahta panel birinin içeri girmeye zorlamasıyla titremeye başlamıştı. Kadının ellerini kapıya sıkıştırmasıyla sinirleri dehşet şekilde acı veriyordu. Arkasında ortaya çıkan şiddetli bir sesle Devon küvetten fırlayarak kapının daha fazla açılmasını engellemek için elini dayadı. Diğer elini ağzını kapatmak için kadının etrafından dolandırdı. Buna gerek yoktu. Kathleen o hâldeyken, kendi hayatını kurtarmak için bile çıtını çıkaramazdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sırtındaki iri yarı, ateşli adamın hissiyle bütün uzuvları titredi.

"Efendim," diye hizmetçinin şaşkın sesi geldi.

"Kahretsin, kapıyı çalmayı mı unuttun?" diye emretti Devon. "Evin alev aldığını söylemek dışında odama dalma."

Kathleen belli belirsiz şekilde bayılıp bayılmayacağını merak ediyordu. Leydi Berwick'in böyle durumlarda ondan bunu beklediğinden kesinlikle emindi. Maalesef bilinci, inatçı bir şekilde yerindeydi. Ayakta salınırken dengesini kaybediyordu ve adamın vücudu hemen dengesini sağlayarak sert kasları onu desteklemek için gerildi. Devon'un bütün vücudu ona yaslanmıştı, sıcak su, binici kıyafetinin arkasından içeri sızıyordu. Her nefesle birlikte sabunun ve sıcaklığının kokusunu içine çekiyordu. Kalbi her bir zayıf, hızlı atışla sendeliyordu.

Baş döndürücü şekilde onu kapıya doğru destekleyen iri ellere odaklandı. Adamın teni güneşten kolayca bronzlaşacak türde kısmen sarımsı bir kahverengi tonunu almıştı. Boğumlarından birinin at arabası tekerleğini kaldırmaktan çizilmiş, berelenmiş olduğunu tahmin etti. Tırnakları kısa kesilmişti ve muazzam şekilde temizdi ama iki parmağının kenarlarında hafif mürekkep gölgeleri kalmıştı.

"Affedersiniz Lordum," dedi uşak. Biraz alayla karışık abartılı bir saygıyla ekledi, "Daha önce bu kadar mütevazı olduğunuzu bilmiyordum."

"Ben artık bir aristokratım," dedi Devon. "Varlıklarımızı ortaya sermemeyi tercih ediyoruz."

Devon onu o kadar sıkıştırmıştı ki Kathleen sesinin vücudunda yankılandığını hissedebiliyordu. Onu çevreleyen can alıcı, iktidarlı erkeksiliğini... Bu his yabancı ve dehşet vericiydi ama şaşırtıcı derecede hoştu. Adamın nefes alış hareketi ve sırtı boyunca hissettiği sıcaklığı, Kathleen'in karnı boyunca ufak alevler gönderiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"...bavulunuzun yeri hakkında bazı karışıklıklar olmuş," diye açıkladı Sutton. "Uşaklardan bir tanesi, emrettiğim gibi onu evin içine taşımış ama Bayan Church ona ana yatak odasına getirmemesini, Leydi Trenear'ın geçici olarak burada kaldığını söylemiş."

"Öyle mi söyledi? Bayan Church sizi Leydi Trenear'ın neden odamı işgal ettiği hakkında da bilgilendirdi mi?"

"Tesisatçılar yatak odasının zemininin altına borular döşüyorlarmış. Bana Leydi Trenear'ın durum konusunda çok hoşnut olmadığı söylendi. Uşaklardan biri size fiziksel olarak zarar vereceğine yemin ettiğini duymuş."

"Ne kadar kötü!" Devon'un sesinde güçlükle algılanan bir nükte vardı. Çenesinin sırıtırken saçını dürttüğünü hissetti. "Ona zahmet verdiğim için özür dilerim."

"Sadece bir zahmet değilmiş lordum. Leydi Trenear rahmetli kontun ölümünden hemen sonra ana yatak odasına girmeyi bırakıp o zamandan beri orada tek bir gece bile geçirmemiş. Şimdiye kadar. Hizmetçilerden birine göre..."

Kathleen kaskatı kesildi.

"Nedenini bilmeme gerek yok," diye araya girdi Devon. "Bu Leydi Trenear'ı ilgilendirir, bizi değil."

"Evet efendim," dedi hizmetçi. "Konunun özü, uşaklardan biri bavulunuzu üst kattaki odalardan birine yerleştirmiş ama kimse hangisi olduğunu bilemiyor."

"Kimse ona sormayı düşündü mü?" öneride bulundu duygusuzca.

"Şu anda hiçbir yerde bulanamıyor. Leydi Pandora ve Leydi Cassandra, ona kaybolan domuzlarını bulmalarında yardımcı olmak konusunda iş vermişler."

Devon'un vücudu gerildi. "'Domuz' mu dedin?"

"Evet lordum. Yeni bir aile hayvanı..."

Devon'un eli nazikçe Kathleen'in dudaklarından kaydı ve parmakları fısıltı gibi bir dokunuşla çenesine sürtündü. "Çiftlik hayvanlarını..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen, tam da adam başını eğdiği anda ona bakmak için başını kaldırdı. Devon'un dudakları onun alnına gelmişti ve kazara olan dokunuş kadının duyularının sersemlemesine sebep olmuştu. Devon'un dudakları o kadar sıkı, pürüzsüz, nefesi o kadar sıcak ve huylandırıcıydı ki... Titremeye başladı.

"...evde saklamamız için belirli bir neden mi var?" diye lafını bitirirken ses tonu kalınlaştı. Kapının metal kenarını tutmak için uzanarak tekrar kapanmasını engelledi.

"Mükemmel donanımlı evlerde bu türlü soruların ortaya çıkmayacağını belirtmeme gerek yok sanırım," diye resmi şekilde konuştu Sutton. "Kapıdan havluları uzatayım mı?"

"Hayır, onları diğer tarafta bırak. Hazır olduğumda onları alacağım."

"Yerden mi?" derken sesi şaşkın çıkmıştı. "Lordum onları sandalyenin üzerine bırakmama izin verin." Odada eşyaların yerinden oynatılması ve ufak mobilyaların gürültüsü yankılandı.

Kısılmış gözlerinin arasından Kathleen, Devon'un kapıdaki tutuşunun, başparmağı beyazlaşana kadar sıkılaştığını gördü. Bileğinin, kollarının damarları belirginleşmişti. Ne kadar sıcaktı ve göğsü ile omuzları onu ne kadar sıkı destekliyordu. Pek uymayan tek yeri omurgasının aşağısı, vücudunun baskısının sertçe dürtüldüğü yerdi. Kathleen kıpırdanarak daha rahat bir pozisyon aramaya çalıştı. Devon hızlıca nefesini alıp sağ kalçasını tutmak için uzanarak onu sabit kalmaya zorladı.

Sonra o sertliğin ne olduğunun farkına vardı.

Gerilirken boğazı inlemeyle tıkandı. Bütün o büyüleyici sıcaklık uçmuştu ve teni buz gibi olmuş, ürpermeler devam eden titreşimlere dönüşmüştü. Canı yakılacaktı. Saldırıya uğrayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evlilik ona erkeklerin tahrik olduklarında kendilerini kaybettiklerini öğretmişti. Kontrollerini kaybedip canavarlara dönüşüyorlardı.

Çaresizce Devon'un ne kadar tehlike arz ettiğini, ne kadar ileri gidebileceğini hesaplamaya çalıştı. Eğer canını yakarsa Kathleen bağıracaktı. Kendine veya itibarına olacak sonuçları düşünmeden karşı koyacaktı.

Devon'un ellerinden biri belinin yan tarafına geldi. Baskısını korsesinin üzerinden bile hissetmişti. Ürkmüş bir atı sakinleştirirmişçesine yavaşça ovuşturarak halkalar çiziyordu.

Kulaklarında uğuldayan kanın üzerinden Kathleen, hizmetçinin, bavulun ana yatak odasına mı konulacağını sorduğunu duydu. Devon sonrasında karar vereceğini, şimdilik birkaç kıyafet getirip acele etmesini söyledi. Hizmetçi Devon'la hemfikir oldu.

"Gitti," dedi biraz sonra. Derin bir nefes alıp yavaşça verdikten sonra, mandal mekanizmasını bozmak için kapının kenarına ulaşıp parmakla basılan demiri kapanmaması için büktü. "Kimse domuz hakkında fikrimi sormadığı hâlde," dedi, "Eninde sonunda benden daha ağırlaşacak herhangi bir ev hayvanına karşı olduğumu söylemek istiyorum."

Kendini saldırı için hazırlayan Kathleen belirsiz bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Adam şehvetle gözü dönmüş canavar gibi davranmıyordu ki bu Kathleen'in tereddüt etmesine sebep olmuştu.

Donuk sessizliğine cevap olarak Devon elini çenesine kaldırarak ona bakması için dürttü. Sakin ve değer veren bakışlarından kaçamayan Kathleen, adamın kendini onun üzerinde zorlayacağı anlık bir tehdit olmadığının farkına vardı.

"Başka yöne bakarsan iyi edersin," diye tavsiyede bulundu, "Ravenel'e iyice bakmak istemezsen tabii. Havluları alacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen başıyla onaylayıp Devon banyodan çıkarken gözlerini sıkıca kapattı.

Düşüncelerindeki karmaşanın sakinleşmesine izin verirken bekledi. Ama sinirleri hâlâ onu ve tahrik olmuş vücudunun detaylarını üzerinde hissetmenin yankılarını yaşıyordu.

Kathleen kısa bir süre önce Lord, Leydi Berwick ve kızlarıyla beraber ulusal müzeyi ziyaret etmeye gitmişti. Güney Denizleri'nden efsanevi kâşif Kaptan James Cook tarafından toplanan objelerini görmek için ilerlerken, İtalyan heykellerinden, kapı girişine konulmuş bir çift çıplak erkek heykelinin olduğu galerinin önünden geçmişlerdi. Müzenin müdürü tarafından heykellerin erkeklik organları gizlenmek için icat edilmiş, çıkarılabilen sıvadan incir yapraklarından biri yere düşerek parçalara ayrılmıştı. Leydi Berwick görsel saldırı olarak düşündüğü şey karşısında şaşkınlığa uğramıştı ve Kathleen ile kızlarını, bu insanı gücendiren türden mermer tenin yanından uzaklaştırmıştı... Ama incir yaprağının neyi gizlemek için icat edildiğini tam olarak görmüşlerdi.

Kathleen şaşkındı ama heykelin nezaketinin soğuk mermeri ten gibi göstermesi karşısında büyülenmişti. Kasıklarındaki tüy yumağı dışında her yeri damarlı, narin ve pürüzsüzdü. Utangaç, göze çarpmayan tomurcuk, Leydi Berwick'in çıkardığı yaygaraya değer gözükmüyordu.

Kathleen düğün gecesinde Theo'nun vücudunu yeterince görüp hissederek yaşayan bir erkeğin, müzedeki mermer heykellerden daha büyük olduğunun farkına varmıştı.

Şimdi ise, Devon'un vücudunun üzerindeki baskısı...

Ona bakabilmeyi diliyordu.

Bir anda kendini bu düşüncesi yüzünden azarladı. Yine de... Merak etmeden duramıyordu. Hızlıca bakıp başını çevirmesinin bir zararı olur muydu? Tanrı'nın yarattığı şe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kilde bir erkeği görmesi için tek şansıydı. Kendini aksine ikna etmeden kapının kenarına doğru yaklaşıp dikkatli bir şekilde ardından baktı.

Sağlıklı ve kuvvetli bir erkeği en iyi halinde görmek... Ne kadar şaşırtıcı bir görüntüydü. Güçlü ve karmaşık kaslarıyla... Vahşi ama yine de yakışıklı görünüyordu. Şansa, Devon ondan uzağa baktığı için, Kathleen'in bakışları fark edilmemişti. Saçını kalın buklelerinin uçları kıvrılana kadar kuruttuktan sonra kolları ve göğsüne doğru kuvvetlice kurulayarak indi. Sırtı güçlü, omurgasının hatları belirgin bir oyuk halindeydi. Havluyu arkasına sererek testere hareketiyle kendini kurulamaya başlarken omuzlarının geniş eğimleri kasılıyordu. Uzuvlarının ve göğsünün üst kısmını fazlasıyla tüyle kaplıydı. Beklediği gibi dekoratif bir öbek halinde kasığında daha fazlası vardı. Erkekliğini görebildiği kadarıyla... Kocasıyla aynı ölçülerdeydi, belki biraz daha büyük bile olabilirdi. Böylesi bir uzantının olmasının kesinlikle zahmetli olduğuna karar verdi. Erkekler nasıl ata binebiliyorlardı?

Yüzü kızarmış şekilde, Devon onu dikizlerken yakalamadan önce kapının arkasına çekildi.

Kısa süre sonra yaklaştığını ayağının altındaki zeminin gıcırtısını duydu ve kuru bir Türk havlusu kısmen açılmış kapı aralığından uzatıldı. Kathleen minnettar şekilde alarak havluyu etrafına sardı.

Adama "Uygun şekilde giyindiniz mi?" diye sormak için kendini zorladı.

"İnsanların uygun diye adlandıracağından şüpheliyim."

"Burada beklemek ister misiniz?" diye isteksizce teklif etti. Banyo, soğuk hava akımının olduğu yatak odasından daha sıcaktı.

"Hayır."

"Ama orası buz gibi soğuk..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Aynen öyle," diye kaba şekilde cevap verdi. Sesine bakılırsa kapının hemen diğer tarafında dikiliyordu. "Bu arada, ne halt giyiyorsunuz?"

"Binici elbisemi."

"Yarım bir binici elbisesi gibi görünüyor."

"Asad'ı eğitirken üst eteği bırakıyorum." Adamın cevap vermeyişi karşısında ekledi. "Bay Bloom pantolon giyişimi onaylıyor. Beni neredeyse seyislerden biriyle karıştırabileceğini söylüyor."

"O zaman kendisi kör olmalı. Kafasında gözleri olan hiçbir adam, sizi bir oğlanla karıştıramaz." Devon duraksadı. "Bugünden sonra etekle ata bineceksiniz ya da hiç binmeyeceksiniz."

"Ne?" diye şaşkınlıkla sordu. "Bana emir mi veriyorsunuz?"

"Bu kadar görgü kurallarına karşı hareket edecekseniz, birinin vermesi gerekiyor."

"Sizi gidi ikiyüzlü herif, *siz* mi *bana* kahrolası görgü kuralları hakkında ders vereceksiniz?"

"Sanırım argo konuşmayı ahırlarda öğrendiniz."

"Hayır, kardeşinizden öğrendim," diye karşılık verdi.

Adamın "*Eversby* Manastırı'ndan bu kadar süre uzak kalmamam gerektiğinin farkına varmaya başladım," diye sertçe söylediğini duydu. "Bütün ev kontrolden çıkmış halde."

Kendini daha fazla dizginleyemeyen Kathleen kapıdaki açıklığa giderek ona kötü kötü baktı. "Tesisatçıları tutan *sizdiniz*!" diye tısladı.

"Tesisatçılar problemin sadece bir kısmı. Birinin durumu ele alması gerekiyor."

"Eğer *beni* ele alabileceğinizi düşünecek kadar aptalsanız..."

"Ah, işe sizinle başlayacağım," diye onu duyarlı bir şekilde teselli etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen azarlayıcı bir yorumda bulunacaktı ama dişleri titremeye başlamıştı. Türk havlusu elbiselerindeki nemin birazını alsa da kıyafetleri sırılsıklamdı.

Rahatsızlığını gören Devon, dönüp odada onun üzerini örtmek için bir şey arayışına girdi. Arkası dönük olmasına rağmen Devon'un şömine koltuğunun üzerinde şalını gördüğü anı tam olarak biliyordu.

Konuştuğunda ses tonu değişmişti. "Boyamamışsınız."

"Onu bana geri verin." Kathleen kolunu kapının girişinden uzattı.

Devon şalı eline aldı. Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Sürekli giyiyor musunuz?"

"Bana şalımı uzatın lütfen."

Devon ona getirirken bilerek yavaş hareket ediyordu. Uygunsuz şekilde giyinik olmayışından utanç duymalıydı ama büyük, utanmaz züppe tamamen rahat gözüküyordu.

Şalı uzanabileceği mesafede olur olmaz Kathleen ondan çekerek aldı.

Islak havluyu kenara atarak şalı etrafına sardı. Örtü rahatlatıcı ve tanıdıktı. Yumuşak yün onu hemen ısıtmaya başlamıştı.

"Mahvetmeye içim el vermedi," dedi istemeyerek. Ona hediye uygunsuz olduğu hâlde bunu söyleme isteği duyuyordu... Aslında ona bayılmıştı. Kasvetli dul kıyafetlerinin bazen melankolik ruh hâline yansıdığından ya da buna sebep olup olmadığından emin değildi. Parlak şalı omuzlarına attığında hemen kendini iyi hissediyordu.

Hiçbir hediye onu bu kadar memnun etmemişti.

Ona bunu söyleyemezdi ama söylemek istiyordu.

"O renklerde güzel görünüyorsun Kathleen." Ses tonu kısık ve yumuşaktı.

Kathleen yüzünün yandığını hissetti. "İsmimi kullanmayın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Elbette ki," diye alay etti Devon, havluyla kapanmış vücuduna bakarken, "hadi resmi konuşalım."

Bakışlarını takip etme hatasına düştü ve göğsündeki ilgi çekici koyu kılları, karnındaki kaslarının maun oyma işi gibi oyulmuş görüntüsü karşısında kıpkırmızı oldu.

Yatak odasının kapısına biri vurdu. Kathleen kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi banyonun derinliklerine çekildi.

"Girebilirsin Sutton," diye Devon'un konuştuğunu duydu.

"Kıyafetleriniz efendim."

"Teşekkürler. Yatağın üzerine bırak."

"Yardıma ihtiyacınız yok mu?"

"Bugün yok."

"Kendi başınıza mı giyineceksiniz?" diye şaşkın şekilde sordu hizmetçi.

"Bazı adamların öyle yaptığını duydum," diye alaycı şekilde cevap verdi Devon. "Şimdi gidebilirsin."

Hizmetçi uzun bir iç çekti. "Tabii efendim."

Kapı açılıp kapandıktan sonra Devon, "Bana bir dakika verin. Kısa sürede giyinmiş olurum," dedi.

Kathleen cevap vermedi. O şık kıyafet katmanlarının altında ne olduğunun farkında olmadan ona asla bakamayacağını dehşetle düşünüyordu.

Kıyafet hışırtılarının üzerinden, "Eğer isterseniz ana yatak odasında kalabilirsiniz. Benden önce sizin odanızdı," dedi.

"Hayır, istemiyorum."

"Nasıl isterseniz."

Kathleen konuyu çaresizce değiştirmek istiyordu. "Kiracılar hakkında konuşmalıyız," dedi. "Telgrafta bahsettiğim gibi..."

"Daha sonra. Kardeşimin katılımı olmadan konuşmanın bir anlamı yok. Kâhya kadın Wiltshire'ye gittiğini söyledi. Ne zaman dönecek?"

"Yarın."

"Neden gitti?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Modern ziraat yöntemleri hakkında bir uzmana danışmak için."

"Kardeşimi tanıyorsam, muhtemelen fahişelerin peşine düşmüştür," dedi Devon.

"Görünüşe göre onu *tanımıyorsunuz*." Ona karşı çıkabildiği için memnun olmakla birlikte West için söylediklerine kırılmıştı. "Bay Ravenel buraya geldiğinden beri çok çalıştı. Kiracılar ve mülkteki çiftlikler konusunda emlak simsarlarından bile daha çok şey öğrendiğini söyleyebilirim. Çalışma odasında tuttuğu raporları ve hesap defterlerini okuyarak birkaç dakika geçirdiğinizde tavrınızı değiştireceksiniz."

"Göreceğiz." Devon banyo kapısını ittirerek açtı. Gri yün bir takım elbise giymişti ama boyun bağı takmıyordu ve manşetleri ile yakası düğmelenmemişti. Yüzü ifadesizdi. "Bu konuda yardımcı olur musunuz?" diye sorarak kolunu uzattı.

Tereddütle Kathleen, gevşek manşetlerinden bir tanesini düğmelemek için uzandı. Parmak boğumlarının arkası, bileğinin iç kısmında olan kan sıcaklığındaki ipeksi tene değdi. Adamın dengeli şekilde aldığı nefeslerin fazlasıyla farkındayken diğer manşeti düğmeledi. Gömleğinin açık yakalarına uzanarak birleştirdikten sonra, sıra düğme yerinden sallanan ufak altın bir çiviye geldi. Parmaklarını, yakanın ön kısmının altından geçirirken yutkunmasının dalgalarını hissedebiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Devon. Sesinde sanki boğazı kurumuş gibi bir boğukluk vardı.

Kathleen gitmek için döndüğünde, "Lütfen odadan çıkarken görünmemeye çalışın," dedi.

Devon kapıda duraksayarak dönüp ona baktı. Gözlerinde tanıdık kışkırtıcı bir parlaklık belirdi. "Korkmayın. Leydilerin yatak odalarından ihtiyatlı şekilde çıkmak konusunda oldukça başarılıyım." Kadının kaşlarını çatmasına sırıtarak karşılık verip hole baktıktan sonra odadan gizlice çıktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On İkinci Bölüm

Devon'un gülümsemesi ana yatak odasından çıkar çıkmaz kaybolmuştu. Aklında gidecek bir yer olmadan, koridorlarda ilave cam nişi olan bağlantılı bir boşluğa varana kadar gezindi. Burası hizmetçilerin odası ile tavan arasına doğru dar bir dairesel merdivene açılıyordu. Tavan o kadar alçaktı ki geçebilmesi için kafasını eğmek zorundaydı. *Eversby* Manastırı kadar eski bir ev, yıllar boyunca birçok genişletmeden geçerek ortaya tuhaf ve beklenmedik köşelerin çıkmasına sebep olunmuştu. Bu etkiyi, diğer insanların bulabileceğinden daha az etkileyici buluyordu. Tuhaflık mimaride takdir ettiği bir şey değildi.

Dar merdivenlerde oturmak için çömelen Devon dirseklerini dizlerine yaslayarak başını eğdi. Titrek bir nefes verdi. Kathleen vücuduna bastırılmış şekildeyken durmak, yaşadığı en mükemmel işkenceydi. Ayağa kalkmaya çalışan yeni doğmuş bir tay gibi titremişti. Hayatta, onun yüzünü kendine çevirip dudaklarını, vücudunu, Kathleen kendini ona bırakana kadar uzun ve nüfuz edici öpücükler için dudakları arasına almaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Hafif inleyerek sanki dokunuşu tarafından dağlanmış gibi, parmaklarının sıcaklığının hâlâ durduğu bileklerinden birinin içini ovaladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hizmetçisinin Kathleen hakkında söylemeye çalıştığı şey neydi? Neden Theo'nun ölümünden sonra ana yatak odasında kalmayı reddetmişti? Kocasıyla son tartışmalarının anısının bu konuyla bir alakası olmalıydı... Ama daha fazlası olabilir miydi? Belki de düğün gecesi onun için nahoş geçmişti. Ayrıcalıklı genç bayanlar evlenene kadar böylesi konulardan genellikle habersiz bırakılıyordu.

Devon kuzeninin yatak odasındaki hünerleri konusunda konuşmayı kesinlikle umursamıyordu... Ama Theo bir bakireye ilgi ve sabırla davranılması gerektiğini biliyordu... Değil mi? Theo bile, gergin gelinini sakinleştirip baştan çıkarması gerektiğini, kendi zevkini almadan önce korkularını dindirmesi gerektiğini bilmeliydi.

İkisinin beraber olduğu... Theo'nun ellerinin Kathleen'in üzerinde gezindiği düşüncesi... Kötü niyetli yabancı bir hissin vücuduna yayılmasına sebep oldu. Yüce Tanrım yoksa... Kıskançlık mıydı?

Daha önce hiçbir kadını kıskanmamıştı.

Kısık sesle lanet okuyarak ayağa kalktı Devon. Ellerini ıslak saçlarından geçirdi. Geçmiş üzerine kafa yormak, Kathleen'in önce Theo'ya ait olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti.

Ama en son Devon'a ait olacaktı.

Aklını toplayarak *Eversby* Manastırı'nda gezinirken son ziyaretinden beri olan değişiklikleri inceledi. Birçok odanın farklı aşamalarda tamire ve inşaata gereksinim duymasıyla evdeki hareketlilik her tarafa yayılmıştı. Şimdiye kadar mülkteki tamirler ufak bir servete mal olmuştu ve her şeyin tamamlanması için bunun on katına ihtiyaç vardı.

Kendini hesap defterlerinin, katlanmış kâğıtların masada yığıldığı çalışma odasında buldu. Kardeşinin kesin ve derli toplu yazısını tanıyınca, West'in şimdiye kadar mülk konusunda öğrendiği şeylerin yazılı olduğu raporu eline aldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Raporu okuması iki saatini almıştı ki Devon'un beklediğinden çok daha detaylıydı ve daha yarısı bile bitmemiş gibi görünüyordu. Görünüşe göre West mülkteki bütün kiracı çiftlikleri ziyaret ediyor, her ailenin problemleri, endişeleri, arazilerinin durumları, tarım teknikleri hakkında bilgileri ve bakış açıları hakkında detaylı notlar alıyordu.

Bir hareket fark eden Devon sandalyesinde dönünce Kathleen'i kapının girişinde gördü.

Tekrar dulların yas kıyafetine bürünmüştü ve saçı örülerek sarılıp toplanmıştı, bilekleri vakur, beyaz manşetlerle çevrelemişti. Yanakları fazlasıyla pembeydi.

Devon onu tek ısırıkta yutabilirdi. Bunun yerine ayağa kalkarken kayıtsız bir şekilde ona baktı. "Etekler," dedi hafif şaşkın bir tonda, sanki onu elbise içinde görmek yeni bir şeymiş gibi. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Kızlarla ders yapmak için kütüphaneye. Ama burada olduğunuzu fark edince Bay Ravenel'in raporunu okudunuz mu diye merak ettim."

"Okudum. Bağlılığından etkilendim. Aynı zamanda bayağı şaşırdım çünkü West Londra'yı terk etmeden önce araziyi baştan sona satmam tavsiyesinde bulunmuştu."

Kathleen gülümseyerek onu ilgiyle inceledi. Kadının altın iplikler gibi açık ufak kahverengi irislerinde hafif ışıltılar görebiliyordu. "Satmadığınıza çok sevindim," dedi yumuşak bir tonda. "Onun da böyle düşünebileceğini sanıyorum."

Önceki karşılaşmalarının bütün sıcaklığı ona öyle bir hızla çarpmıştı ki, kıyafetinin katmalarının altında erkekliği hızla sızlayarak kabarmaya başladı. Devon takımının ceketinin örtücülüğüne son derece minnettardı.

Kathleen masanın üzerindeki tahta kalem kutusuna uzandı. Karbon kurşun uç körleşmişti. "Bazen merak ediyorum..." Makası alarak bir bıçağıyla kalemin ucunu keskinleştirirken odundan ince katmanlar kazıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neyi merak ediyorsunuz?" diye boğuk bir ses tonuyla sordu.

Yaptığı işe odaklanarak cevap verirken ses tonu endişeliydi. "Eğer vefat etmeseydi, Theo'nun mülke ne yapacağını merak ediyorum."

"Verecek başka bir karar kalmayana kadar görmemezlikten geleceğinden şüpheleniyorum."

"Ama neden? O aptal bir adam değildi."

Gizli bir adalet dürtüsü Devon'u söylemeye teşvik etti. "Zekâyla bir ilgisi yok."

Kathleen duraklayarak ona kafası karışmış bir şekilde baktı.

"*Eversby* Manastırı, Theo'nun büyüdüğü evdi," diye lafına devam etti Devon. "Eminim çöküşüyle yüzleşmek onun için acı vericiydi."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Ama siz yüzleşiyorsunuz, değil mi? Bunun için bütün hayatınızı değiştirdiniz."

Devon gelişigüzel şekilde omuz silkti. "Yapacak daha iyi bir şeyim olduğundan değildi."

"Ama sizin için de kolay olmadı." Hafif mahcup bir tebessüm dudaklarında belirdi. "Her zaman bunu göz önünde bulundurmuyorum." Başını eğerek kalem üzerindeki işine geri döndü.

Devon çalışkan bir öğrenci gibi kalemi kazıdığı görüntü karşısında çaresizce büyülenmişti.

"Böyle giderse," dedi bir an sonra, "bütün gününüzü buna harcamanız gerek. Neden bıçak kullanmıyorsunuz?"

"Lord Berwick asla izin vermezdi. Hep makasların daha güvenli olduğunu söylerdi."

"Aksine. Parmağınızı kaybetmediğinize şaşırdım. Alın, onu yerine bırakın." Devon masanın öbür yanına, mürekkep tepsisinde duran gümüş kalem bıçağını almak için uzandı. Katlanmış bıçağı açarak Kathleen'e sapından uzat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı. "Bıçağı bu şekilde tutun." Kadının parmaklarını, onun itirazını görmezden gelerek ayarladı. "Her zaman keskinleştirirken kalemi vücudunuzdan uzağa yönlendirin."

"Gerçekten gerek yoktu... Makas benim için yeterliydi..."

"Deneyin. Çok daha etkilidir. Bunu yanlış şekilde yaparak hayatınıza devam edemezsiniz. Boşa harcanmış dakikalar toplanırsa günlere, hatta haftalara dönüşebilir."

Sanki kışkırtılan genç bir kız gibi beklenmedik şekilde ağzından kıkırdama çıktı. "Kalemi *o kadar* sık kullanmıyorum."

Devon etrafından uzanarak elleriyle onunkileri sardı. Kathleen ona izin vermişti. Dik dururken bütün vücudu temkinli ama itaatkârdı. Bu kırılgan güven, önceki karşılaşmalarında oluşmuştu. Ondan başka ne sebepten korkarsa korksun, Devon'un onu incitmeyeceğini anlamış görünüyordu.

Onu tutmanın verdiği haz, tekrarlayan dalgalar halinde vücudunda yankılandı. Kathleen ufak tefek ve ince kemikliydi; leziz gül kokusu burnuna geliyordu. Onu öncesinde kolları arasında tutarken fark etmişti... Boğucu bir parfüm değildi ama hafif çiçekli bir esans, kış havasının keskin ferahlığının önüne geçmişti.

"Tek gereken altı tane kesik," dedi kadının kulağının yakınında. Kathleen başıyla onaylarken adam ellerini titizlikle yönlendirerek ona doğru yaslanmıştı. Bıçağın tek derin dokunuşu ağacın kıvrım bölümünü düzgünce kesip atmıştı. Kalemi döndürerek peşi sıra kesiklerle keskin bir üçgen elde etmişlerdi. "Şimdi keskin kısımları törpüleyin." Elleri hâlâ onunkiler üzerinde destek tutarken, bıçağı ağacın her köşesini temiz, tatmin edici bir uç ortaya çıkarana kadar oluk açmak için kullandılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bitti.

Son bir defa zevk verici kokusunu içine çektikten sonra Devon, onu yavaşça bırakırken hayatının sonuna kadar tek bir nefes gül kokusunun onu bu ana geri döndüreceğini biliyordu.

Kathleen bıçağı, kalemi kenara bırakarak Devon'un yüzüne bakmak için döndü.

Birbirlerine çok yakınlardı ama pek dokunuyor ya da uzakta sayılmazlardı.

Kathleen tereddütlü duruyordu. Dudakları sanki bir şey söylemek istiyor ama ne olduğunu düşünemiyormuş gibi aralanıyordu.

Devon heyecan verici sessizlikte, kontrolünü ufak ufak kaybetmeye başlıyordu. Kendini elleri onun etrafında masaya yaslayacak kadar kademe kademe eğilirken bulmuştu. Kathleen geriye doğru eğilmek, dengesini sağlamak için ön kollarına tutunmak zorunda kalmıştı. Devon itiraz etmesini, onu ittirmesini, geri çekilmesini söylemesini bekliyordu.

Ama ona sanki büyülenmiş gibi bakıyordu ve nefesi kesik kesik çıkıyordu. Kollarındaki tutuşu sanki kedi patileriyle masaj yaparmış gibi sıkılaşıp gevşetiyordu. Kathleen başını eğerek onun dudaklarını mavi damarların hafifçe belirgin olduğu alnına dokundurdu. Devon şaşkınlığını, ona karşı olan istemsiz ilgisinin gücünü hissedebiliyordu.

Belirsiz biçimde iradesinin sonuna gelirken kendini doğrulmaya ve ellerini masadan çekmeye zorladı. Uzaklaşmaya çalıştı ama Kathleen onunla kalıp hâlâ kollarına tutunurken bakışları odaklanmamıştı. *Tanrım...* Böyle olması gerekiyordu. Onu kaldırıp içini doldururken kadının vücudu, çaba gerektirmeden, onunkini takip etmeliydi.

Her kalp atışı onu kadına daha çok yaklaştırıyordu.

Elini Kathleen'in yüzünün kenarına götürüp yukarı kaldırırken diğer kolu beline dolanmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kirpikleri aşağı çekilirken pembe teninde siyah hilal işareti bırakmıştı. Kafa karışıklığı kaşlarının arasında nazik bir kesme işareti gerginliği bırakmıştı ve hoş çentikleri öptükten sonra dudakları onunkilere yaklaştırdı.

Kathleen'in itiraz etmesini, onu iterek uzaklaştırmasını bekliyordu ama uysal hâle gelip omurgasından aşağı ürpermesini sağlayacak şekilde ufak zevk sesleri çıkarıyordu. Ama Devon'un iki eli de yüzüne dokunarak nazikçe çenesinin açısını, dudaklarını aralamaya ikna edecek şekilde ayarladı. Onu aramaya, masumane hevesli dudaklarından duyular ve tatlılıklar koparmaya çalışıyordu... Ama Kathleen onun ilk dokunuşuyla dilini hemen geri çekmişti.

Arzuyla ve sevecen bir keyifle Devon dudaklarını kulağına doğru kaydırdı. "Hayır," diye fısıldadı, "seni tatmama... İçeriden ne kadar yumuşak olduğunu hissetmeme izin ver..."

Onu tekrar yavaşça ve acımasız bir nezaketle, dudakları onunkilere yapışıp dilinin karşılık veren dokunuşunu hissedene kadar öptü. Elleri Devon'un göğsünde yükselerek çaresiz şekilde teslim olurken başı geriye doğru çekiliyordu. Zevkin tarifi yoktu ve onun kadar Kathleen için de alışılmadık olmalıydı. Arzudan kıvranırken ellerini üzerinde gezdirip okşayarak onu yakına çekmeye çalışıyordu. Hışırdayan elbisenin, bütün o sert kola, dantel ve tarlatanla kaplanmış, leziz, sıkı teninin hareketini hissedebiliyordu. Hepsini üzerinden yırtıp atmak istiyordu... Savunmasız, mahrem teninin dudaklarının altında ortaya koyulmasını istiyordu.

Parmağıyla yanaklarını okşayabilmek için yüzünü elleri arasına alınca bir ıslaklık hissetti.

Gözyaşı.

Devon kaskatı kesildi. Başını kaldırınca kesik kesik nefesleri birbirine karışırken Kathleen'e baktı. Gözleri ıslak ve şaşkındı. Parmaklarını dudaklarına götürerek sanki yanmışlar gibi onlara nazikçe dokundu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kısık sesle kadını kısa zamanda çok fazla zorladığını bilerek kendini azarladı.

Bir şekilde onu bırakıp uzaklaşmayı, aralarına önemli bir uzaklık bırakmayı başardı.

"Kathleen," diye boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Yapmamalıydım..."

Bir kelime daha edemeden Kathleen kaçıp gitmişti.

Ertesi sabah Devon, aile şoförüyle West'in trenini karşılamak için götürdü. Alton kasabasındaki market, zengin dükkânları ve güzel evlerden oluşan mahalleleri, bombazen *kıyafet fabrikasını ve kâğıt fabrikasını uzun bir ana caddeyle ikiye bölmüştü. Maalesef kâğıt fabrikasının kükürtlü kokusu, bina görünmeden önce kendini belli ediyordu.

Uşak istasyona doğru yakınlaşırken keskin Kasım rüzgârından kaçınarak sığındı. Sabit kalmak için fazlasıyla huzursuz hisseden Devon, platform boyunca yürürken ellerini siyah, yün paltosunun ceplerine sokulmuştu. Yarın Londra'ya dönmesi gerekiyordu. Mobilyalarla doldurulmuş ama bir o kadar da boş ve sessiz olan evin düşüncesi onu tiksintiyle dolduruyordu. Ama Hampshire'den uzak durması gerekiyordu. Kathleen'den uzak durması gerekiyordu yoksa o hazır olmadan önce onu baştan çıkarmak konusunda kendini durduramayacaktı.

Oyunu uzun soluklu oynuyordu ve kendine bunu unutma izni veremezdi.

Kahrolası yas dönemi.

Platform, ellerinde biletleriyle gelecek yolcuları karşılamak için bekleyen diğerler insanlarla dolmaya başlayınca yürüyüş mesafesini kısaltmak zorunda kalmıştı. Yakında

* İngiliz yapağısından yapılan, çok ince yünlü kumaş. (ç.n)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuşmalar ve kahkahalar, yaklaşan lokomotifin gürüldeyen, tıslayan bir canavar gibi aceleyle partırtılar çıkaran gelişiyle bastırılmıştı.

Tren tiz bir metal sesiyle durduktan sonra, hamallar sandık ve valizleri dışarı taşırken gelen ve gidecek olan yolcular kalabalığa karışıyorlardı. İnsanlar birden fazla yöne ilerlerken birbirlerine çarpıyorlardı. Eşyalar düşürülüp hızlıca yerden alınıyordu. Yolcular ayrı düşerek birbirlerini arayışa geçiyor, kargaşa içerisinde isimler sesleniyordu. Devon kardeşini aramak için insan kalabalığını iterek ilerledi. Onu bulamayınca tekrar uşağa bakarak West'i görüp görmediğini merak etti. Uşak eliyle gösterip bir şey bağırıyordu ama sesi yaygara içerisinde duyulmuyordu.

Devon, uşağın yanına giderken hizmetçinin, bir kâtibin ya da tüccarın giyebileceği, vücuduna uymayan ama kaliteli dökümtüler giyen bir yabancıyla konuştuğunu gördü. Adam genç ve zayıftı. Kapkara saçlarının kesilmesi gerekiyordu. Oxford günlerindeki West'e benziyordu, özellikle sanki kişisel bir şaka yapıyormuş gibi çenesini eğerek gülümsemesi onu andırıyordu. Aslında...

Lanet olsun. Bu kişi kardeşi West'ti.

"Devon." West beklenmedik bir kahkaha atarken Devon'un elini içtenlikle sıkmak için uzandı. "Neden Londra'da değilsin?"

Devon aklını toplamakta güçlük geçti. West daha genç... Sağlıklı, keskin görüşlü, onu bir daha hiç göremeyeceğini düşündüğü hâlde görünüyordu.

"Kathleen beni çağırdı," dedi sonunda.

"Öyle mi? Neden?"

"Sonra açıklarım. Sana ne oldu? Neredeyse seni tanıyamadım."

"Hiçbir şey olmadı. Ne demek... Ah, evet, biraz kilo verdim. Onu boş ver, harman makinesi alımını ayarladım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

West'in yüzü zevkle parlıyordu. İlk başta Devon alay ettiğini düşündü.

Benim kardeşim, diye düşündü, *bir tarım ekipmanı için heyecanlanmış.*

At arabasına doğru yürürlerken West, Wiltshire'deki ziyaretini anlattı. Örnek çiftliğinde modern teknikleri uygulayan bir ziraatçıdan öğrendikleri hakkında neşeli bir şekilde konuştu. Derin drenaj ve buhar gücüyle arazisindeki verimi, iş gücünün yarısından da azıyla iki katına çıkarmıştı. Üstelik ziraatçı en yeni makineleri almak istiyordu ve kendi ekipmanları üzerine pazarlık etmeye niyetliydi. "Biraz yatırım gerektirecek," diye itiraf etti West, "ama geri dönüşü kat be kat fazla olacak. Sana göstermek istediğim bazı tahminler..."

"Bazılarını gördüm. Etkileyici bir iş çıkarmışsın."

West soğukkanlı şekilde omuz silkti.

Arabaya binip kaliteli deri koltuklara yerleştiler. "*Eversby* Manastırı'nda başarılı oluyormuşsun gibi görünüyor," diye Devon yorumda bulunurken araçları hareket etmeye başladı.

"Ne hikmetse. Bir anlık huzur veya mahremiyet yok. İnsan fazla heyecanlı bir köpek üzerine atlamadan ya da çenebaz kadınlar tarafından rahatsız edilmeden oturup düşünemiyor bile. Her zaman acil bir durum söz konusu... Bir şeyler kırılıyor, patlıyor ya da çöküyor..."

"Patlıyor mu?"

"Bir patlama oldu. Çamaşır kurutma odasının sobası düzgünce havalandırılmamış. Hayır, endişelenmene gerek yok. Tuğla duvar patlamanın etkisini azalttı. Kimse yaralanmadı. Durum şu ki, ev daima karmaşa hâlinde."

"O zaman neden Londra'ya dönmüyorsun?"

"Dönemem."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Mülkteki bütün kiracı aileleri ziyaret etme planın yüzündense, gerek görmüyorum..."

"Hayır, o yüzden değil. Gerçek şu ki... *Eversby* Manastırı bana iyi geliyor. Kahrolsun ki nedenini bilmiyorum."

"Birine... Bağlanmaya mı başladın?" diye sordu Devon, ruhu West'in Kathleen'i isteme şüphesiyle buz kesildi.

"Hepsine," diye hemen kabullendi West.

"Ama özellikle birine değil?"

West gözlerini kırpıştırdı. "Kızlardan birine karşı romantik olarak bağlanmaktan mı bahsediyorsun? Yüce Tanrım, hayır! Onlar hakkında çok fazla şey biliyorum. Onlar sanki kız kardeşlerim gibiler."

"Kathleen bile mi?"

"Özellikle Kathleen." Yüzünden dalgın bir tebessüm belirdi. "Ondan hoşlanmaya başladım," dedi açıkça. "Theo kendi için iyi bir seçim yapmış. Kathleen onu adam edebilirdi."

"Theo onu hak etmiyordu," diye mırıldandı Devon.

West omzunu silkti. "Hak edecek bir adam düşünemiyorum."

Devon, boğumlarındaki yara kabukları acı verici şekilde gerilene kadar yumruklarını sıktı. "Theo'dan hiç bahsediyor mu?"

"Pek fazla değil. Birinin yasını tutmak için daha sadık bir çaba düşünemiyorum ama kalbini bu işe vermediği belli oluyor." Devon'un keskin bakışlarını fark eden West, "Theo'yu birkaç aydır tanıyordu ve onunla üç gündür evliydi. Üç gün! Bir kadın zar zor tanıdığı bir adam için ne kadar süre yas tutabilir ki? Durumu hesaba katmadan, toplumun sabit bir yas tutma döneminde ısrarcı olması çok saçma. Bu tür şeylerin doğal olarak gelişmesine izin verilemez mi?"

"Toplumun amacı doğal davranışı önlemektir," dedi duygusuzca Devon.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

West sırıttı. "Kabul ediyorum. Ama Kathleen kasvetli dul rolüne uygun biri değil. İçten içe hayat dolu biri. Bu yüzden başından Ravenel'i cazip buldu."

West ile Kathleen arasındaki samimi ilişki *Eversby* Manastırı'na dönüşlerinde hemen belli olmuştu. Kâhya kadın hâlâ şapka ve mantolarını toplarken Kathleen giriş salonuna gelip ellerini kalçalarına yerleştirdikten sonra West'i sahte bir şüpheyle inceledi. "Herhangi bir çiftlik hayvanı getirdiniz mi?" diye sordu.

"Bu sefer değil." West gülümseyerek alnını öptü.

Devon, Kathleen bu sevgi dolu hareketi itiraz etmeden kabul edince şaşırdı. "Umduğunuz kadar çok fazla şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu.

"Çok daha fazlasını," dedi West gecikmeden. "Sadece gübre konusunda bile sizi saatlerce meşgul edebilirim."

Kathleen kahkaha attı ama Devon'a döndüğünde ifadesi mesafeli bir hâl aldı. "Lordum."

Fazlasıyla resmi duruş yüzünden canı sıkılan Devon, karşılığında başını salladı.

Görünüşe göre onu uzakta tutmaya ve öpüşmeleri hiç olmamış gibi davranmaya karar vermişti.

"Kont onu çağırdığınızı iddia ediyor Leydim," dedi West. "Büyüleyici eşliğini özlediğinizi mi varsaymalıyım yoksa başka bir neden mi var?"

"Siz gittikten sonra Wootenların çiftliğinde bir badire oldu," dedi ona Kathleen. "Trenear'ı konudan haber edip ne bildiğini sordum. Şimdiye kadar gizemli davranmakta ısrarcı görünüyor."

"Wootenlara ne oldu?" diye sordu West, birinden öbürüne bakarken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu kütüphanede konuşacağız," dedi Devon. "Leydi Trenear, bulunmanız gerekmiyor ama..."

"Orada *bulunacağım*." Kathleen'in kaşlarını çatıldı. "Wootenlara şahsen her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verdim."

"Size gelmemeleri gerekiyordu," diye açıkça söyledi Devon. "Kardeşimle veya Bay Carlow ile konuşmak için beklemelilerdi."

"Öncelikle Bay Carlow'a gittiler," diye sertçe cevap verdi, "ve beyefendinin konu hakkında bir bilgisi yoktu. Bay Ravenel ise burada değildi. Müsait olan tek kişi bendim."

"Bugünden sonra kiralama konuları konuşmak söz konusu olduğunda, kendinizi müsait duruma getirmemenizi tercih ederim. Kendinizi, malikânenin leydisi olarak yapmanız gerekenlerle kısıtlamalısınız. İnsanlara hasta olduklarında sepetler getirmek gibi."

"Ne kadar ukala ve küçümseyici..." diye lafına başladı Kathleen.

"Giriş salonunda durup didişecek miyiz?" diye hızlıca araya girdi West. "Medeni birileri gibi davranıp kütüphaneye doğru ilerleyelim." Kathleen'in kolunu kendi kolunun üzerine koyup ona giriş salonundan kütüphaneye kadar eşlik etti. "Biraz çay ve sandviç gönderilmesine itirazım olmazdı," dedi. "Tren yolculuğundan sonra fazlasıyla acıktım. Bana her zaman yememi söylüyordun, hatırladın mı?"

Devon peşlerinden hızla ilerlerken konuşmalarını kısmen dinliyordu. Kaşlarını çatarak Kathleen'in kolunun West'in üzerindeki görüntüsüne odaklandı. Kardeşi neden ona dokunuyordu? Kathleen neden izin veriyordu? Alışılmadık kıskançlık zehri geri dönmüş, göğsünde dolanıyordu.

"... Ve Bayan Wooten ağlamaktan konuşamıyordu," dedi Kathleen kızgın şekilde. "Dört tane çocuklarına ve Bayan Wooten'ın yaşlı teyzesine bakıyorlar. Eğer çiftliği kaybederlerse..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Merak etme," diye araya girdi West, rahatlatıcı şekilde mırıldanarak. "Bir çözüm bulacağız. Söz veriyorum."

"Evet ama eğer Trenear böyle önemli bir kararı *hiçbir şey* söylemeden ..."

"Henüz bir şey kararlaştırılmadı," dedi Devon soğuk bir şekilde, çifti takip ederken.

Kathleen omzunun üzerinden bakarak kaşlarını çattı. "O zaman neden demiryolu müfettişleri onların arazilerindeydi?"

"İş ilişkilerimi koridorda konuşmamayı tercih ederim."

"Onlara orada olma izni verdiniz, değil mi?" Kathleen durarak onunla yüzleşmeye çalıştı ama West onu dosdoğru kütüphaneye doğru çekiştirdi.

"*Darjeeling* çayı mı alsam acaba?" diye yüksek sesle düşündü West. "Hayır, belki de daha güçlü bir şey... Seylan ya da *pekoe* olabilir... Ve yanında biraz kremalı, reçelli ufak çöreklerden... Adlarına ne deniyordu Kathleen?"

"*Cornish split*."

"Ah, onları sevmeme şaşmamalı. Kulağa bir zamanlar dans salonunda performansını izlediğim bir şey gibi geliyor."

Kütüphaneye girdiler. Kathleen kapının yanındaki zili çalarak hizmetçi gelene kadar bekledi. Çay tepsisi, bir tabak sandviç ve çörek istedikten sonra Kathleen uzun masaya, Devon'un arazinin haritalarını açtığı yere yöneldi.

"Eh, yaptınız mı?" diye sordu.

Devon ona uğursuz bir bakış attı. "Ne yaptım mı?"

"Demiryolu adamlarına araziyi incelemeleri için izin verdiniz mi?"

"Evet," diye açıkça söyledi. "Ama bu konuda kimseyle konuşma izinleri yoktu. Ağızlarını kapalı tutmaları gerekiyordu."

---

* Mayalı ufak ekmeklerin arasında krema ve reçelle konularak servis edilen klasik bir İngiliz tatlısı. (ç.n)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen'in gözleri öfkeyle parladı. "O zaman her şey doğru? Wootenların çiftliğinizi sattınız?"

"Hayır ve öyle bir niyetimde yok."

"O zaman ne..."

"Kathleen," diye West nazikçe araya girdi. "Eğer konuşmasını bitirmesine izin vermezsen, bütün gece burada kalacağız."

Kaşlarını çatarak susarken Devon'un haritaların kenarlarına çeşitli eşyalar yerleştirmesini izledi.

Devon kalemini alarak arazinin doğu kısmı boyunca bir çizgi çizdi. "Yakınlarda *London Ironstone* demir yolunun müdürüyle tanıştım," dedi. Kathleen için açıkladı, "Arkadaşım olan Tom Severin'e ait özel bir şirket."

"Aynı Londra kulübündeyiz," diye ekledi West.

Devon haritayı paralel çizgiler çizmeden önce ciddiyetle inceledi. "Severin, *London Ironstone*'nin Portsmouth güzergâhındaki mesafeyi azaltmak istiyor. Aynı zamanda yüz kilometrenin başından sonuna kadar hızlı trenlere uyum sağlayacak şekilde daha ağır raylar döşemek istiyor."

"Böyle bir projeyi karşılayabilir mi?" diye sordu West.

"Çoktan bir milyon poundu güvenceye aldı."

West sözsüz bir nida attı.

"Kesinlikle," dedi Devon ve gerçekçi bir tonda lafına devam etti. "Güzergâhı kısaltmak için umulan planların hepsinde doğal meyil bu bölgede bulunuyor." Hafifçe paralel çizgilerin arasını gölgeledi. "Eğer *London Ironstone*'nin mülkün doğu çevresinden geçmesine izin verirsek, finansal problemlerimizi azaltmamıza yarayacak yıllık büyük bir meblağ alacağız."

Kathleen masaya yaslanarak dikkatle kalem çizgilerine baktı. "Ama bu imkânsız," dedi. "Çizdiklerinize göre raylar sadece Wooten çiftliği değil, üç diğer kiracının arazisinden de geçecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dört kiracı çiftlik etkilenecek," diye kabul etti Devon.

West haritayı incelerken kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Raylar iki tane özel yolun üzerinden geçiyormuş gibi görünüyor. Doğu kısmına ulaşımımız olmayacak."

"Demiryolu bütün mülkü bağlantıda tutmak için kendi harcamalarıyla işgal köprüleri inşa edecek."

West yorumda bulunmadan Kathleen doğrularak masanın karşısından Devon ile yüzleşti. Sarsılmış gözüküyordu. "Bunu kabul edemezsiniz. O ailelerden çiftliklerini alamazsınız."

"Avukat yasal olduğunu onayladı."

"Yasal olarak değil, ahlaken demek istedim. Onları evlerinden, geçim kaynaklarından mahrum edemezsiniz. O ailelere ne olacak? Bütün o çocuklara? Siz bile bunlar vicdanınızı sızlatırken yaşayamazsınız."

Devon ona küçümseyici bir bakış atarak hemen hakkında en kötüsünü düşündüğü için sinirlenmişti. "O kiracıları terk etmeyeceğim. Yeni iş bulmalarında yardım etmeye niyetliyim."

Kathleen daha adam lafını bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Bu insanlar nesiller boyunca çiftçilik yaptılar. Bu onların kanında var. Arazilerini almanız onları parçalayacaktır."

Devon, onun tam olarak böyle davranacağını biliyordu. İnsanlar öncelikti, iş ise sonra geliyordu. Ama bu her zaman mümkün değildi. "İki yüz ailenin arasından dört tanesinden bahsediyoruz," dedi. "Eğer *London Ironstone* ile anlaşma yapmazsam, *bütün Eversby* Manastırı kiracıları çiftliklerini kaybedebilir."

"Başka bir yol olmalı," diye ısrarcı oldu Kathleen.

"Eğer varsa, bulmuş olurdum." Alternatif bulmak için harcadığı uykusuz geceleri, yorgun günleri bilmiyordu. İyi bir çözüm yoktu. Sadece birkaç kötü çözüm arasından se-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çim yapılması gerekiyordu ve bu aralarından en zararsız olanıydı.

Kathleen ona sanki bir öksüzün elinden ekmek çalmış gibi bakıyordu. "Ama..."

"Bana bu konuda baskı yapmayın," diye tersledi Devon, sabrını kaybederek. "Çocuksu dramalar olmadan da yeterince zorlu bir durum."

Kathleen'in beti benzi attı. Tek kelime etmeden dönüp kütüphaneden hızlı adımlarla çıktı.

West iç çekerek Devon'a baktı. "Aferin. Onu boyun eğmeye zorlayacaksan neden ikna etmeye çalıyorsun ki?"

Kardeşi, Devon cevap veremeden Kathleen'i takip etmek için gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Üçüncü Bölüm

Kathleen koridoru yarılamadan önce West ona yetişmişti.

Kathleen ile tanışık olduğu ve Devon'u herkesten daha iyi bildiği için bilirkişi olarak birbirlerinin en kötü özelliklerini ortaya çıkardıkları kanısındaydı. Aynı odalardayken öfkelerin alevlendiğini ve kelimelerin bir kurşun hale geldiğini bıkkınlıkla yansıttı. Birbirlerine karşı neden medeni olmayı bu kadar zor bulduklarını Tanrı bilirdi.

"Kathleen," dedi West kısık sesle yanına yaklaşırken.

Durup yüzüne bakmak için döndü. Yüz ifadesi asık, dudakları gergindi.

Devon'un öfkesine geçmişte birkaç kere katlanmış biri olarak West, bunun ne kadar derinden acıttığını biliyordu. "Mülkün finansal felaketinden Devon sorumlu değil," dedi. "Sadece zararı en aza indirmeye çalışıyor. Onu bunun için suçlayamazsın."

"Onu ne için suçlayabileceğimi söyle o zaman."

"Bu durumda mı?" Sesinde bir özür tınısı vardı. "Gerçekçi olduğu için."

Kathleen ona sitemkâr bir bakış attı. "Neden dört aile hepimizin hayatta kalması için bedeli ödesin ki? Başka bir yol bulmalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

West soğuk bir çiftlikteki topak topak yatakta iki gece uyuduğu için kaskatı kesilen boynunu ovaladı. "Hayat pek adil sayılmaz küçük dostum. Senin de iyi bildiğin gibi."

"Onu kararından vazgeçirebilir misin?" diye kendini sormaya zorladı.

"Yerinde olsam ben de aynı kararı verecekken bunu yapamam. Gerçek şu ki, araziyi *London Ironstone*'ye kiraladığımızda, mülkün doğu kısmının ufak bir parçası tek güvenilir gelir kaynağımız olacak."

Başını eğdi. "Kiracıların tarafında olacağını sanmıştım."

"Öyleyim. Öyle olduğumu biliyorsun." West dar omuzlarını sıcak bir tutuşla kavradı. "Sana yemin ederim, onlara yardımcı olmak için her şeyi yapacağız. Çiftliklerinin boyutu küçülecek ama eğer modern yöntemleri öğrenmeye isteklilerse, yıllık verimlerinin iki katını üretebilirler." Dinlediğinden emin olmak için onu olabildiğince nazikçe sarstı. "Onlara her türlü avantajı vermesi için Devon'u ikna edeceğim. Kiralarını azaltarak onlara drenaj sağlayıp bina yenilemesi yapacağız. Tarlayı sürüp hasat almalarına yardımcı olmak için makine bile sağlayacağız." Kadının isyankâr yüzüne bakarken kederli bir şekilde, "Öyle bakma. Yüce Tanrım, birini öldürmek için komplo kurduğumuz sanılacak."

"Aklımda tam da aranan biri var," diye mırıldandı.

"Ona hiçbir şey olmaması için dua etsen iyi olur çünkü o zaman ben kont olacağım. Ben mülkten çoktan kurtulmuş olurdum."

"Gerçekten kurtulur muydun?"

"Sen gözünü bile kırpamadan."

"Ama kiracılar için o kadar çalıştın..."

"Bir keresinde kendinde söylediğin gibi, Devon ağır bir yük taşıyor. Dünyada ağabeyimin yaptığını yapmak için istekli olmaktan çok istediğim bir şey yok. Bu da onu desteklemekten başka şansım olmadığı anlamına geliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen somurtkan şekilde başıyla onayladı.

"Şimdi gerçekçi olmaya başladın." West hafifçe gülümsedi. "Aslanın inine dönerken bana eşlik eder misin?"

"Hayır, tartışmaktan yoruldum." Bir anlığına alnını West'in göğsüne yerleştirdi. Onu şaşırttığı kadar etkileyen, samimi ve güven dolu bir hareketti.

Kathleen'den ayrıldıktan sonra West kütüphaneye döndü.

Devon masada oturup haritaya bakarken sakin görünüyordu. Her nasılsa kalem birçok parçaya ayrılıp halı boyunca savrulmuştu.

Devon'un sert yüz hatlarını dikkatle seyreden West yumuşak bir şekilde sordu. "Onunla baş ederken biraz daha akıllıca düşünerek hareket edebilir misin? Belki de biraz ikna yeteneğini kullanmalısın. Çünkü duruşunu onayladığım hâlde bu konuda densizlik yaptığını düşünüyorum."

Devon ona öfkeli bir bakış attı. "Mülküm hakkında kararlar vermeden önce, onun onayı alırsam lanet olsun."

"İkimizin aksine, onun bir vicdanı var. Fikrini duyman sana zarar vermez. Özellikle haklı olduğunda..."

"Az önce benim duruşumu onayladığını söyledin!"

"Mantıklı bir bakış açısından. Ahlaken Kathleen haklı." West, ağabeyinin masanın etrafında hapsedilmiş kaplan gibi dolaşmasını izledi. "Onun hakkında şunu anlaman gerekiyor," dedi. "Yüzeyde hayat dolu ama içten içe hassas biri. Eğer ona biraz itibar edersen..."

"Onu bana açıklamana ihtiyacım yok."

"Onu senden daha iyi tanıyorum," dedi West, biraz çileden çıkmış şekilde. "Tanrı aşkına onunla aynı evde yaşıyorum."

Bu ona buz gibi bir bakış kazandırmıştı. "Onu istiyor musun?" diye kaba bir şekilde sordu Devon.

West birden ortaya çıkan soru karşısında şaşkına çevrilmişti. "Onu *istemek* mi? Kutsal kitap açısından mı? Elbette hayır, o bir dul. Theo'nun dulu. Herhangi bir insan nası..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devon'un dolanmaya devam ettiğini, öldürücü yüz ifadesini görünce sesi kısılıp gitti.

West, hayrete düşmüş şekilde, Devon ile Kathleen arasında dalgalanan düşmanlığın ve yüksek gerilimin muhtemel sebebinin farkına vardı. Gözlerini hafifçe kapattı. Bu kötüydü. Herkes için, gelecek için, her yönden kötülük üstüne kötülüktü. Yanılıyor olduğunu umarak teorisini test etmeye karar verdi.

"Yine de" diye lafına devam etti, "biraz güzel bir kadın değil mi? O tatlı dudaklarda her türlü eğlenceyi bulabilirsin. Onu karanlık bir köşede yakalayıp biraz eğlenmeyi sorun etmezdim. İlk başta itiraz edebilir ama kısa sürede kedi gibi kıvran..."

Devon gözle görülmeyecek kadar hızlı bir hareketle fırlayarak West'i yakalarından yakaladı. "Ona dokunursan seni öldürürüm," diye hırıldadı.

West ona dehşete düşmüş bir kuşkuyla baktı. "Biliyordum. Yüce Tanrım! *Sen* onu istiyorsun."

Devon'un ilkel öfkesi köşeye sıkıştırıldığını anlayınca biraz kaybolmuş görünüyordu. West'i hemen bıraktı.

"Theo'nun unvanını ve evini aldın," diye dehşete düşmüş şekilde lafına devam etti, "şimdi de eşini istiyorsun."

"Dulunu," diye mırıldandı Devon.

"Onu baştan çıkardın mı?"

"Henüz değil."

West eliyle alnına vurdu. "Tanrım. Yeterince acı çektiğini düşünmüyor musun? Ah, hadi ama dik dik bak. Beni kahrolası kalem gibi parçalara ayır. Bu sadece Theo'dan bir farkın olmadığını kanıtlayacaktır." Kardeşinin ifadesindeki öfkeyi okuyarak, "İlişkilerin genellikle çok uzun sürmez. Şeytani bir öfken var ve onunla az önceki başa çıkma şeklin, anlaşmazlıklarla nasıl başa çıkacağının bir örneğiyse..."

"Bu kadar yeter," dedi Devon tehlikeli bir uysallıkla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Alnını ovan West, iç çekerek bıkkın şekilde lafına devam etti. "Devon, ikimiz her daim hatalarımızı görmezden geldik ama bu onlardan bihaber olduğumuz anlamına gelmiyor. Bu körkütük, aptalca bir arzudan başka bir şey değil. Onu kendi haline bırakma anlayışını göstermelisin. Kathleen sevilmeyi hak eden duygusal, merhametli bir kadın... Ve bu konuda bir kabiliyetin varsa bile daha önce şahit olmadım. Seni önemseyen kadınların başına neler geldiğini gördüm. Arzunu, sevgiden daha hızlı hiçbir şey soğutamaz."

Devon ona soğuk bir bakış attı. "Ona bir şey söyleyecek misin?"

"Hayır, çenemi kapalı tutup aklının başına gelmesini bekleyeceğim."

"Endişelenmene gerek yok," dedi Devon gizemli şekilde. "Bu noktada onu kendime karşı o kadar kötü niyetli bir hâle getirdim ki, yatağıma gelmesi için ayartmam bir mucize olacak."

Akşam yemeğini iki gün üst üste kaçırma fikrini düşündükten sonra Kathleen, soğuk bir meydan okumayla yemek salonunda aileye katılmaya karar verdi. Devon'un *Eversby* Manastırı'ndaki son akşamıydı ve kendini onunla aynı masada bir buçuk saat oturmaya katlanmak için zorlayabilirdi. Devon sandalyesini çekip onu oturtmakta ısrarcı olmuştu. Yüz ifadesi anlaşılmazdı ve birkaç kısa kelimeyle ona teşekkür etti. Aralarında bu medeni mesafe olsa bile, Kathleen'in sinirleri bozulmuştu ve öfkeliydi... Bu duyguların çoğu kendine yönelmişti.

O öpücükler... Verdikleri inanılmaz ve korkunç zevk... Bunu ona nasıl yapabilirdi? Ona nasıl bu kadar ahlaksızca karşılık vermişti? Hata, Devon'dan çok ondaydı. O bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Londra çapkınıydı. Elbette kendisine veya yakınındaki herhangi bir kadına asılacaktı. Kathleen karşı koymalı, tokat atmalıydı ama onun yerine öylece durup onun... Onun...

Yaptığı şey için doğru kelimeleri bulamıyordu. Varlığından haberi olmadığı bir tarafını ona göstermişti. Şehvetin günah olduğuna inanarak yetiştirilmişti ve kendini bilmiş bir şekilde şehevi zevklerin üzerinde olduğunu düşünmüştü... Ta ki Devon aksini kanıtlayana kadar. Ah, onun dilinin kendi dili üzerindeki şaşırtıcı sıcaklığı, titrek bir zayıflıkla yere çökmeyi istemesine sebep olmuştu ve Devon'un üzerini kaplamasını istemesine... Utançtan ağlayabilirdi.

Onun yerine etrafında konuşmalar dönerken ancak boğularak oturabilmişti. Kızartılmış midye köfteleriyle servis edilmiş lezzetli keklik turtası, tuzlanmış kıtır kereviz, turp ve salatalık salatasından oluşan yemeğin keyfini çıkaramaması yazık olmuştu. Kendini birkaç ısırık almaya zorlarken her ağzına attığı boğazına yapışıyormuş gibiydi.

Konuşma yaklaşan yortuya dönerken Cassandra, Devon'a Noel için *Eversby* Manastırı'na gelme planlarını sordu.

"Bu sizi memnun eder mi?" diye sordu Devon.

"Ah evet!"

"Hediyeler getirecek misiniz?" diye sordu Pandora.

"Pandora," diye kınadı Kathleen.

Devon sırıttı. "Ne istersiniz?" diye ikizlere sordu.

"Winterborne'den herhangi bir şey," diye bağırdı Pandora.

"Noel için insanların gelmesini istiyorum," diye özlem dolu şekilde söyledi Cassandra. "Pandora biz küçükken annemin düzenlediği Noel balosunu hatırlıyor musun? Bütün kadınlar şık kıyafetleri içerisinde ve baylar ise resmi kıyafetleriyle... Müzik ve dans..."

"Ve ziyafet..." diye ekledi Pandora. "Pudingler, pastalar, börekler..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gelecek yıl tekrar eğleneceğiz," dedi nazikçe Helen, ikisine gülümseyerek. West'e döndü. "Noel'i genellikle nasıl kutlarsınız kuzen?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. Dürüstçe cevap verip vermemek üzerine düşünüyor gibi görünüyordu. Dürüstlük kazandı. "Noel gününde bir asalak gibi evden eve gidip sonunda birinin salonunda bayılana kadar içerek arkadaşlarımı ziyaret ederim. Sonra biri beni at arabasına bindirir ve eve gönderir. Hizmetçim de beni yatağıma yatırır."

"Bu hiç de neşeli görünmüyor," dedi Cassandra.

"Bu yıldan itibaren," dedi Devon, "hepimizin yortunun hakkını vermesi niyetindeyim. Aslında Noel'i bizimle paylaşması için *Eversby* Manastırı'na bir arkadaş davet ettim."

Masaya sessizlik çökerken herkes ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Kim?" diye şüpheyle sordu Kathleen. Onun yararına, kiracı çiftlikleri yok etmeyi planlayan demiryolu adamlarından biri olmamasını umuyordu.

"Bay Winterborne'nin kendisi."

Kızların nefeslerini tutarak ciyaklamasının ortasında Kathleen, Devon'a kaşlarını çattı. Ona lanet olsun, yas tutan bir eve yabancı davet etmenin doğru olmadığını *biliyordu*. "Büyük mağazanın sahibi mi?" diye sordu? "Muhtemelen asorti arkadaşları ve dalkavukların eşliğinde? Lordum, eminim hepimizin yasta olduğunu unutmamışsınızdır!"

"Nasıl unutabilirim?" diye onu öfkelendirecek bir manalı bir bakış attı. "Aslında Winterborne yalnız gelecek. Noel arifesinde masaya ekstra tabak koymanın ev halkına gereksiz yere yük olacağından şüpheliyim."

"Bay Winterborne'nin nüfuzuna sahip bir bayın yortu için binlerce davetiye aldığına eminim. Neden buraya gelmesi gerekiyor?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Devon'un gözleri, onun güçlükle zapt ettiği öfkesi karşısında zevkle parıldadı. "Winterborne mahremiyetine önem veren bir adamdır. Sanırım taşrada sakin bir yortu fikri ona cazip gelmiştir. Onun adına, düzgün bir Noel ziyafeti olmasını istiyorum. Belki de birkaç Noel ilahisi söylenebilir."

Kızlar anında ahenkle şarkı söylemeye başladılar.

"Ah, lütfen evet deyin Kathleen!"

"Bu muhteşem üstü olur!"

Helen bile bir zararı olacağını göremediğini belirten bir şeyler mırıldandı.

"Neden bu kadarıyla kalalım ki?" diye alaycı bir şekilde sorarken Devon'a açık açık bir düşmanca bakış attı. "Neden müzisyenler ve dansçılar çağırıp mumlarla kaplı büyük bir ağaç dikmeyelim?"

"Ne kadar harika bir öneri," diye Devon'un ipeksi tondaki cevabı geldi. "Evet, hadi hepsini yapalım."

Tek kelime edemeyecek kadar öfkelenen Kathleen ona ters bakışlar atarken Helen tedbirli bir şekilde tereyağı bıçağını sıkılmış parmaklarından zorla aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dördüncü Bölüm

Aralık, Hampshire boyunca yayılırken soğuk rüzgârlar, beyazlamış ağaçlar ve donmuş çalıları beraberinde getiriyordu. Evin genel olarak yaklaşan yortu için heyecanıyla Kathleen kutlamaları gizleme ümidinden yakın zamanda vazgeçmişti. Kendini çeşitli evreler tarafından çevrelenmiş şekilde buldu. Öncelikle kendi Noel arifesi partilerini planlamaları için hizmetkârlara izin verdikten sonra, giriş salonuna büyük bir çam ağacının girmesine izin vermişti.

Sonra West, şenlik biraz daha büyüyebilir mi, diye sordu.

Kathleen'i çalışma odasında, mektuplar üzerinde çalışırken bulmuştu. "İşini birkaç dakika bölebilir miyim?"

"Elbette." Yazı masasının yanındaki sandalyeyi göstererek kalemini kabına yerleştirdi. Yüzünü bilerek ifadesiz bıraktığını fark edince sordu. "Ne tür dolaplar çeviriyorsun?"

Şaşkınlıkla gözünü kırptı. "Bir dolap çevrildiğini nereden biliyorsun?"

"Ne zaman masum görünmeye çalışsan, bir iş çevirmekte olduğun belli oluyor."

West sırıttı. "Kızlar sana bu konuda yanaşmaya cesaret edemedi ama ben onlara yapabileceğimi söyledim. Gerektiğinde önüne geçebildiğim kanıtlanmış." Duraksadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Görünüşe göre Lord ve Leydi Trenear Noel arifesinde bütün kiracı aileleri ve bazı yerli tüccarları partiye davet ediyormuş..."

"Kesinlikle olmaz."

"Evet, bu benim de ilk tepkimdi. Ama..." Ona hoşgörülü ve cezbedici bir bakış attı. "Topluluğun moralini artmaya teşvik etmek, mülkteki herkesin yararına olacaktır." Duraksadı. "Ailelere teker teker yaptığın yardım ziyaretlerinden çok da farklı değil."

Kathleen inleyerek yüzünü ellerine gömdü. Büyük bir parti... Müzik. Hediyeler, şekerlemeler, tatil sevinci. Leydi Berwick'in tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu. Yas tutulan bir evde böylesi bir şenliğe ev sahipliği yapmak uygunsuzdu. Hüzün için ayrılmış bir yıldan bir iki gün neşe çalmak yanlıştı. En kötüsü... Onun da içten içe bunu istemesiydi.

Parmakları arasından konuştu. "Uygun değil," dedi bitkin şekilde. "Hiçbir şeyi yapmamız gerektiği şekilde yapmadık. Siyah kumaşlar camlardan çok erken indirildi. Artık kimse duvak takmıyor ve..."

"Kimsenin umurunda değil," dedi West. "Kiracılardan birinin, yas dönemini bir geceliğine kenara bıraktığın için seni suçlayacağını mı sanıyorsun? Aksine, nezaket ve iyi niyet gösterisi olarak takdir edeceklerdir. Elbette Noel konusunda neredeyse hiçbir şey bilmiyorum ama öyle bile... Yortu ruhunu yüksek tutmak, bana ahenk içinde olmak gibi bir izlenim bırakıyor." Uzun süre tereddüt edince West öldürücü darbeyi vurdu. "Kendi kazancımdan karşılayacağım. Ne de olsa..." ufak bir kendine acıma sesini gölgeliyordu, "başka türlü Noel hakkında şeyler nasıl öğrenebilirim ki?"

Ellerini indirerek Kathleen ona kötü bir bakış attı. "Utanmaz bir manipülatörsün Weston Ravenel."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sırıttı. "Evet diyeceğini biliyordum."

"Çok büyük bir ağaç," diye bir hafta sonra, hepsi giriş salonunda dururken yorumda bulundu Helen.

"Daha önce bu kadar büyüğüne sahip olmamıştık," diye kaygıyla kaşlarını çatarak kabul etti Bayan Church.

Birlikte, West, birkaç uşak ve kâhyanın devasa çam ağacı gövdesini taşlarla dolu bir metal küvete doğru kaldırma çabalarını izliyorlardı. Hava erkeksi homurdanmalar ve küfürlü konuşmalarla dolmuştu. Parlak yeşil iğneler ve kalem inceliğindeki kozalaklar, ağaç yukarı doğru kaldırıldığında yere serpilmişti. Baş kâhya, kıvrımlı büyük merdivenlerin yarısında durarak kütüğün üst kısmına bağlanmış olan ipin diğer ucunu tutuyordu. Salonun diğer tarafında Pandora ve Cassandra ikinci katın balkonunda durarak ağaca bağlı diğer ipi tutuyorlardı. Ağaç gövdesi mükemmel bir şekilde pozisyon aldığında, bir yöne eğilmesini engellemek için parmaklıklara bağlanacaktı.

Baş kâhya ipi sabit şekilde çekerken, West ve uşaklar alt kısımdan itiyorlardı. Yavaş yavaş çam ağacı yukarı doğru kalkıyordu ve büyük dalları görkemli şekilde salınırken, havaya keskin bir koku yayıyorlardı.

"Mükemmel kokuyor," diye bağırdı Helen derin bir iç çekerek. "Lord ve Leydi Berwick'in Noel ağacı var mıydı Kathleen?"

"Her yıl," diye gülümsedi Kathleen. "Ama sadece ufak bir tane çünkü Leydi Berwick putperestlerin geleneği olduğunu söylemişti."

"Cassandra, çok fazla süslemeye ihtiyacımız olacak," diye Pandora'nın ikinci kat balkonundan bağırdığını duydu. "Daha önce bu kadar büyük bir ağacımız olmamıştı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İkizler "Bir yığın daha mum yapacağız," diye cevap verdi.

"Daha fazla mum yok," diye onlara seslendi Kathleen. "Bu ağaç çoktan yangın tehlikesi oluşturuyor."

"Ama Kathleen," dedi Pandora ona yukarıdan bakarken, "eğer yeterli dekorasyonumuz olmazsa ağaç korkunç gözükecektir. Kesinlikle *çıplak* görünecektir."

"Belki de ağ veya kurdele parçalarına biraz şekerlemeler bağlayabiliriz," diye teklifte bulundu Helen. "Dallardan sarkmaları hoş görünebilir."

West ellerinden dalları silkelerken, başparmağını avcundaki ağaç özünü silmek için kullandı. "Hepiniz bu sabah Winterborne'den teslim edilen sandığa bakmak isteyebilirsiniz," dedi. "Eminim içinde Noel süsleri vardır."

Salondaki bütün hareketler ve sesler, herkesin ona bakmasıyla dinmişti.

"Hangi sandık?" diye emretti Kathleen. "Neden bunu şimdiye kadar bir sır gibi sakladın?"

West ona dokunaklı bir bakış gönderip köşeyi, kocaman tahta bir sandığın koyulduğu yeri gösterdi. "Pek de sır sayılmaz. Saatlerdir orada duruyor. Bu kahrolası ağaçla uğraştığım için bahsedecek vaktim olmadı."

"Sen mi sipariş verdin?"

"Hayır. Devon son mektubunda Winterborne'nin kalması için davet ettiğiniz için minnettarlık gösterisi olarak dükkânından Noel süslemeleri göndereceğinden bahsetmişti."

Kathleen ona tereddütle baktı. "Yapmamamız gerektiğini düşünüyorum. Görgü kurallarından emin değildim ama uygun gibi görünmüyor. O bekâr bir erkek ve burası ise eşlikçi olarak sadece bana sahip olan genç kızların yaşadığı bir ev. Eğer on yaş daha büyük ve oturaklı bir nama sahip olsaydım farklı olabilirdi ama durumlar..."

"Ben de bu evin bir üyesiyim," diye itiraz etti West. "Bu durumu daha saygıdeğer bir hâle getirmiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen ona baktı. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

West gözlerini devirdi. "Demek istediğim, eğer birileri Winterborne'nin hediyelerine uygunsuz mânâlar katmaya çalışırsa, benim burada olduğum gerçeği..."

Yüzü kırmızıya dönen Helen'den boğulma sesleri duyunca durdu.

"Helen?" diye endişeyle sordu Kathleen ama kız arkasını dönmüştü ve omuzları titriyordu. Kathleen West'e endişeli bir bakış attı.

"Helen," dedi kısık sesle West, öne doğru hızla ilerleyip omzunu aceleyle tutarken. "Tatlım, hasta mısın? Ne..." Başını hızla sallayıp bir şey söylemeye çalışırken ellerini arkasındaki yöne doğru çılgınca hareket etmesiyle West atik şekilde başını kaldırdı. Yüz ifadesi değişti ve kahkaha attı.

"İkinizin sorunu nedir?" diye sordu Kathleen. Giriş holüne bakınca sandığın artık köşede olmadığının farkına vardı. İkizler bahsedildiği an alt kata hızla inmiş olmalılardı. İki tarafından tutarak karşılama odasına doğru gizlice sürüklemişlerdi.

"Kızlar," diye hızla söyledi Kathleen, "onu hemen buraya geri getirin!"

Ama çok geçti. Karşılama odasının çift kapıları kilidin döndürülüş sesiyle beraber kapanmıştı. Kathleen'in çenesi gevşemiş, aniden konuşmayı kesmişti

West ve Helen birlikte tökezlerken kendilerini neşeye kaptırmışlardı.

"Bilmenizi isterim ki," dedi Bayan Church şaşkınlıkla, "o sandığı eve iki şişman uşağımız ancak getirebildi. İki genç leydi bu kadar hızla nasıl taşıyabilmeyi başardı?"

"T-tamamen kararlılık," diye nefes nefese söyledi Helen.

"Hayatta tek istediğim," dedi Kathleen'e, West, "sandığı o ikisinden zorla almaya çalışmanı görmek."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Cesaret edemem," diye cevap verdi pes ederek. "Bana zarar verebilirler."

Helen sevinç gözyaşını sildi. "Hadi gel Kathleen, gidip Bay Winterborne'nin gönderdiklerine bakalım. Siz de gelin Bayan Church."

"Bizi odaya almazlar," diye mırıldandı Kathleen.

Helen ona sırıttı. "Eğer ben istersem alırlar."

Sincaplar kadar meşgul ikizler, herkesi sonunda karşılama odasına aldıklarında paketlerin çoğunu açmışlardı.

Kâhya, baş kâhya ve uşaklar sandığın içinde olanları görmek için kapının girişine yaklaşmaya cesaret etmiştiler. Korsanın hazine sandığını andıran sandık, meyveler gibi boyanmış cam küreler, gerçek tüylerle süslenmiş kâğıt hamurları, yetenekli tenekeden dansçı, asker ve hayvan figürleriyle taşmıştı.

Ufak renkli cam bardakların, yağla doldurulması, mum fitilleriyle doldurup ağaca asılması gereken peri ışıklarının olduğu büyük bir kutu bile vardı.

"Yangın çıkması kaçınılmaz," dedi Kathleen endişeyle birçok mum çanaklarına bakarak.

"Yandığında ağacın yanına su kovalarıyla beraber birkaç oğlan yerleştiririz," diye güvence verdi Bayan Church. "Eğer dallardan biri alev alırsa hemen söndürürler."

Pandora sandıktan kocaman bir Noel meleği çıkardığında herkes nefesini tutmuştu. Porselen yüzü, altın saçlarla çevrelenirken parıltılı peruğu, inciler ve altın ipliklerle süslenmiş küçük saten elbisesiyle öne çıkartılmıştı.

Aile ve hizmetkârlar muhteşem yapıtı görmek için hürmetkâr şekilde toplanırken Kathleen West'in kolunu tutarak onu odanın dışına doğru çekiştirdi. "Burada bir şeyler dönüyor," dedi. "Kontun Bay Winterborne'yi davet etmesindeki gerçek sebebi bilmek istiyorum," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyük merdivenlerin altında, ağacın arkasındaki boşlukta durdular.

"Gizli bir niyeti olmadan bir arkadaşına konukseverlik gösteremez mi?" diye kaçamak cevap verdi West.

Başını iki yana salladı. "Ağabeyinin yaptığı her şeyin altında bir gizli niyet vardır. Neden Bay Winterborne'yi davet etti?"

"Winterborne'nin birçok şeyde parmağı vardır. Sanırım Devon tavsiyelerinden yararlanmayı, gelecekte onunla bir iş anlaşmasına girmeyi umuyor."

Bu yeterince mantıklı görünüyordu. Ama sezgileri hâlâ bu durumda şüpheli bir şey olduğuna dair onu uyarıyordu. "Birbirlerini nereden tanıyorlar?"

"Üç yıl önce Winterborne, iki ayrı Londra kulübünde üyelik için aday gösterildi ama ikisi de onu reddettiler. Winterborne avam kesimden biri. Babası Gallerli bir bakkaldı. O yüzden Winterborne'nin nasıl reddedildiğine dair kıs kıs gülündüğünü duyunca Devon kulübümüz *Brabbler*'ın ona üyelik teklif etmesini ayarladı. Winterborne bu iyiliğini hiçbir zaman unutmadı."

"*Brabbler* mı?" diye tekrar etti Kathleen. "Ne tuhaf bir isim."

"Önemsiz şeyler üzerine kavga eden arkadaşlar için bir isim." West bakışlarını yere çevirirken avucundaki yapışkan bitki özünü ovuşturuyordu. "*Brabbler*, *White* ya da *Brooks*'a alınması izin verilmeyenler için ikinci tabaka bir kulüp ama üyelerinden bazıları Londra'daki en başarı ve akıllı adamları."

"Bay Winterborne gibi."

"Kesinlikle."

"Nasıl biri? Karakteri nasıl?"

West omzunu silkti. "Sessiz biri ama işine geldiğince çekici biri olabiliyor."

sweet witch

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Genç mi yaşlı mı?"

"Otuz veya ona yakın bir yaşta."

"Peki ya görünüşü? Yakışıklı mı?"

"Leydiler öyle düşünüyor gibi. Her ne kadar Winterborne kurbağa gibi görünse de serveti yüzünden üzerine üşüşürlerdi."

"İyi bir adam mı?"

"Bir adam kilise korosunun üyesi olarak servet kazanamaz."

Bakışlarını üzerinde tutan Kathleen, ondan ancak bu kadarını koparabileceğinin farkına vardı. "Kont ve Bay Winterborne'nin yarın öğleden sonra gelmeleri planlanmıştı değil mi?"

"Evet, onlarla Alton istasyonunda buluşacağım. Bana eşlik etmek ister misin?"

"Teşekkür ederim ama zamanım Bayan Church ve aşçıyla, her şeyin hazır olunduğundan emin olarak daha verimli geçecektir." İç çekerek kocaman ağaca pişmanlıkla bakarken suçlu ve huzursuz hissediyordu. "Yerli üst tabakalardan hiçbirinin şenliğimizden haberleri olmamalarını umuyorum. Ama duyacaklarından eminim. Bunların hiçbirine izin vermemeliydim. Bunun farkındasın."

"Ama verdiğine göre," dedi West omzuna yumuşak şekilde vurarak, "keyfini çıkarsan iyi edersin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Beşinci Bölüm

"*White*'ta üyelik için aday gösterileceksin," dedi Rhys Winterborne, tren Londra'dan Hampshire'ye doğru ilerleyen yolda tıngırdayıp sallanırken. Birinci sınıf özel kompartımanlarının içine dört yolcu daha kolaylıkla sığdırabilirdi. Winterborne alanın kendilerine kalması için boş koltukların parasını ödemişti. Devon'un hizmetçisi Sutton, trenin gerilerindeki alt sınıf vagonlardan birinde seyahat ediyordu.

Devon ona şaşkın bir bakış attı. "Nasıl biliyorsun?"

Winterborne'nin tek cevabı imalı bir bakış olmuştu. Çoğunlukla insanların kendileri öğrenmeden önce, onların özel hayatları konusunda bir şeyler öğrenebiliyordu. Neredeyse Londra'daki herkes mağazasına kredi için başvurduğundan mali durumları hakkındaki özel detayları, aldıklarını, kişisel alışkanlıklarını biliyordu. Buna ek olarak, mağaza çalışanların duyduklarının çoğu Winterborne'nin ofisine kadar çıkıyordu.

"Zahmet etmelerine gerek yoktu," dedi bacakları koltukların arasındaki boşluğa doğru esnetirken. "Kabul etmem."

"*White*, *Brabbler*'den daha saygın bir kulüp."

"Çoğu kulüp öyle," diye alaycı bir şekilde katıldı Devon. "Ama böylesi bir soylu çevrede ortam biraz havasız oluyor. Eğer *White* beni kont olmadan önce istemiyorsa,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şu anda istemesinin de bir sebebi yok. Şimdi soyluların geri kalanı gibi, borca batmış olmam gerçeği dışındaki hiçbir konuda değişmiş değilim."

"Tek değişen bu değil. Sosyal ve politik olarak güç kazandın."

"Sermayesi olmayan bir güç... Paramın olmasını tercih ederdim."

Winterborne başını iki yana salladı. "Ben her zaman gücü seçtim. Para çalınabilir ya da değeri düşebilir, sonra elinde bir hiçle kalırsın. Güçle her zaman daha fazla para bulabilirsin."

"Umarım bu konuda haklısındır."

"Ben her zaman haklıyımdır," dedi açıkça Winterborne.

Birkaç adam böylesi bir beyanı inandırıcı şekilde söyleyebilirdi ama Rhys Winterborne bunu kesinlikle başarmıştı.

Yeteneklerine uyacak, mükemmel zaman ve yerde doğmuş nadir bireylerden biriydi. Hastalanan babasının yıkık dökük dükkânı, şaşırtıcı derece kısa sürede ticaret imparatorluğuna çevirmişti. Winterborne'nin kalite için bir içgüdüsü ve halkın isteği konusunda kurnaz bir anlayışı vardı... Bir şekilde insanlar daha bilmeden ne almak istediğini kestirebiliyordu. Tanınmış biri olarak çok fazla arkadaşı, tanıdığı ve düşmanları vardı ama kimse açıkça adamı tanıdığını iddia edemezdi.

Pencerenin altındaki tik ağacından raylı rafa yerleştirilmiş sürahiye uzanan Winterborne, iki kadeh malt viski doldurup bir tanesini Devon'a uzattı. Sessizce kadeh kaldırdıktan sonra, konforlu koltuklarına yaslanıp sürekli değişen manzarayı pencereden izlediler.

Bu lüks kompartıman, vagondaki üç tanesinden biriydi ve her birinin dışarı açılan kapıları vardı. Kapılar biletsiz yolcuların gizlice girmesini engellemek için, standart demiryolu uygulaması olarak kapı görevlileri tarafından

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kitlenmişti. Aynı sebepler yüzünden pencerelere pirinç alaşımdan parmaklıklar takılmıştı. Tuzağa düşmüş gibi belirsiz bir histen kendini uzaklaştırmak için Devon manzaraya odaklandı.

İngiltere, günler süren uzaklıkları saatler içerisinde aşınca ne kadar ufak hale gelmişti. Hızlıca geçmeden önce manzarayı kavramak için çok az zaman vardı ki bu bazı insanların demiryolunu 'büyücünün yolu' diye tanımlaması için ilham vermişti. Tren köprülerden, otlaklardan, yerleşim yerlerinin içinden, tarihi köylerden, derin kireçli kıyılardan geçerek şimdi açık fundalıkta pat pat ederek ilerlemekteydi.

Eve dönme olasılığı, Devon'un içini beklentiyle dolduruyordu. Ailedeki herkes için hediyeler getirmişti ama Kathleen'e ne vermesi gerektiği üzerinde iyice düşünmüştü. Winterborne'nin kuyumcu tezgâhlarından birinde benzersiz, bir Yunan tanrıçasının ata biniş sahnesinin zarifçe oyulduğu bir broş bulmuştu. Krem rengindeki broş, oniks arka plan üzerine yerleştirilmiş ve minik beyaz incilerle çevrelenmişti.

Broş, oniks üzerine yerleştirildiği için tezgâhtar kadın Devon'a, yas döneminde bir kadın için uygun olduğunu söylemişti. İnciler gözyaşlarını temsil ettikleri için kabul edilebilirdi. Devon hemen o anda satın almıştı. Sabahına ona teslim edilmişti ve demiryolu istasyonu için evden çıkmadan önce cebine koymuştu.

Kathleen'i tekrar görmek için sabırsızlanıyordu ve onun görüntüsüne, sesini duymaya karşı bir açlık duyuyordu. Gülümsemelerini, kaşlarını çatmasını, uygunsuzluklar, domuzlar ve tesisatçılar konusundaki çekici hüsranını özlemişti.

Beklentiyle dolarken tren bir tepeyi çıkmaya uğraşıp aşağı doğru meyilli hâle gelirken manzarayı dikkatle seyretti. Yakında Wey nehrini geçeceklerdi. Sonra Alton istas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yonu için birkaç kilometre kalmış olacaktı. Vagonların sadece yarısı doluydu. Yolcuların çoğunluğu Noel arifesinde seyahat edeceklerdi.

Köprüye yaklaştıklarında trenin ivmesi toplandı, ancak motorun ileri savurma kuvveti ani bir sarsıntı ve yalpalama ile altüst oldu. Birden Devon'un kulakları frenin metalik tiz sesiyle doldu. Vagonda şiddetli sarsıntılar oluştu. Refleks olarak Devon pirinç pencere parmaklarından birini koltuğundan zıplamamak için tutundu.

Sonrasında büyük bir çarpışma, elini parmaklardan gevşetmesine sebep oldu; hayır, parmaklığın kendisi yerinden çıkmıştı. Vagon raylardan çıkarken, pencere kırıldı. Devon cam, odun parçaları, bükülmüş metal ve korkunç gürültü eşliğinde savrulmuştu. Çılgın şekilde yukarı fırlatılmasına bağlantının kopması eşlik etmişti. Beraberinde iki adam kompartıman boyunca savrulurken devrilmeleri hissetti. Kör edici beyaz ışık, Devon'un kafasında belirirken, bütün bu çılgınlık içinde odaklanacak bir nokta bulmaya çalışıyordu. Düşmeye devam ederken bunu durdurmak konusunda çaresizdi, ta ki vücudu yere çarparak mızrak gibi bir acı göğsüne saplanıp aklı sersemleyerek karanlığa çökene kadar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Altıncı Bölüm

Kuvvetli soğuk, onu kendine getirirken ciğerlerinden nefesini çekip almıştı. Devon ıslak suratını ovalarken kendini yukarı kaldırmaya çalıştı. Nehir suyunun pis kokusu tren kompartımanına ya da ondan geri kalana istikrarlı şekilde doluyordu. Parçalara ayrılmış cam ve enkazın üzerine tırmanmaya çalışan Devon camın boşluğuna doğru hareket edip parmaklıkların arasından baktı.

Görünüşe göre lokomotif köprünün ucundaki duvardan aşağı dikine düşmüş ve beraberinde üç vagonu götürüp yukarıdaki toprak set üzerinde iki vagonu bırakmıştı. Vagonunun kırık kütlesi, yere yıkılmış bir hayvan gibi suya düşmüştü. Çaresiz yardım feryatları havada dolanıyordu.

Devon dönerek çılgınca Winterborne'yi ararken arkadaşının bilincini kaybetmiş bedenini, zeminden kopmuş bir sandalyenin altında bulana kadar tik ağacından tahtaları kenara fırlattı. Yüzü suya gömülmeye başlamıştı.

Devon onu yukarı doğru güçlükle kaldırırken her hareket göğsüne ve yanlarına inanılmaz bir acı veriyordu.

"Winterborne," dedi boğuk bir sesle, hafif titreyerek. "Uyan. Kendine gel. *Hemen.*"

Winterborne öksürerek pürüzlü bir sesle inledi. "Ne oldu?" diye boğuk bir sesle sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tren raylardan çıktı," diye cevap verirken nefes nefeseydi. "Vagon nehre düştü."

Winterborne kanlanmış suratını ovalarken acıyla homurdandı. "Göremiyorum."

Devon su gittikçe yükselirken onu daha yukarı çekmeye çalıştı. "Hareket etmelisin yoksa boğulacağız."

Winterborne İngilizce konuşmadan önce, anlaşılmaz Galce kelimeler havada yankılandı. "Bacağım kırık."

Devon lanet okuyarak daha fazla molozu kenara ittirirken yerinden çıkmış olan parmaklığı buldu. Bir tanesinin daha üzerinden sürünerek kapının kilitli tarafına, akıntının aşağı doğru aktığı yere doğru, yukarı uzandı. Çabayla nefes nefese kalarak pirinç parmaklıkları kapıyı söküp açmak için eğreti bir levye olarak kullandı. Vagonun çapraz duruşu işini güçleştiriyordu. Bu arada su hızla içeri girerek dizlerine kadar çıkmıştı.

Kilit kırıldığında Devon kapıyı ardına kadar açıp aracın dış kısmına vuracak kadar ittirdi.

Başını dışarı çıkararak nehir yatağına kadar olan mesafeyi hesapladı. Su görünüşe göre kalçayı geçmeyen bir boyuttaydı.

Sorun ise oldukça soğuk olmasıydı ki bu onların hemen sonunu getirirdi. Yardımı beklemeye zamanları yoktu.

Dumanlı hava yüzünden öksüren Devon tekrar vagonun içine girdi. Yüzü kanlı sıyrıklarla dolu, gözleri hâlâ kapalı olan Winterborne'yi saçından camlar çıkarırken buldu. "Seni dışarı çekip nehir yatağına doğru yönlendireceğim," dedi Devon.

"Senin durum nedir?" diye sordu Winterborne, gözü görmeyen ve bacağı kırılmış bir adama göre son derece aklı başındaydı.

"Senden daha iyiyim."

"Sert zeminden ne kadar uzaktayız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yirmi adım kadar."

"Peki ya akıntı? Ne kadar güçlü?"

"Kahrolası bir önemi yok. Burada kalamayız."

"Bensiz şansın daha fazla," diye sakin bir yorum geldi.

"Seni burada bırakmayacağım, eksik akıllı şerefsiz." Devon, Winterborne'nin bileğini kavrayıp onu omzuna doğru çekti. "Eğer hayatını kurtardıktan sonra bana borçlu olacağından korkuyorsan..." Çaba göstererek onu açık kapıya doğru çekiştirdi, "...haklısın. Bana *fena* borçlusun." Yanlış yere adım atınca ikisi de sendeledi. Boş eliyle uzanan Devon dengelerini sağlamak için kapıya tutundu.

İçini parçalayan cinsten bir sarsıntı göğsünde yankılanarak bir anlığına nefesini kesmişti. "Tanrım, çok ağırsın," demeyi başardı.

Cevap yoktu. Winterborne'nin bilincini kaybetmemek için savaştığının farkına vardı.

Canını yakan her bir nefesle Devon'un göğsündeki saplantılar, acı bir işkenceye dönüşmüştü. Kasları kaskatı ve gergindi.

Çok fazla zorluk üst üste gelmişti. Nehir, soğuk, Winterborne'nin yaraları ve şimdi ona acı veren her neyse. Ama hareket etmeye devam etmekten başka şans yoktu.

Dişlerini gıcırdatarak Winterborne'yi vagondan çıkaracak kadar yukarı çekmeyi başarmıştı. Birlikte suyun içine düşmeleri Winterborne'nin acı içinde bağırmasına sebep olmuştu.

Onu kavrayan Devon, nehrin balçık zemininde ayağını sağlam basmakta zorlanıyordu. Su tahmin ettiğinden daha derindi ve belini geçiyordu.

Bir anlığına soğuk onu felce uğratmıştı. Kitlenmiş kaslarını hareket ettirmeye odaklandı.

"Winterborne," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "çok uzak değil. Başaracağız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkadaşının veciz bir küfürle cevap vermesi bir anlığına sırıtmasına sebep oldu. Akıntıya karşı çabalarken Devon, nehir yatağındaki kamışlığa doğru, kazadan kurtulanların dışarı çıktığı yere ilerledi.

Zor ve yorucu bir işti. Çamur ayağına yapışıyor, buz gibi su koordinasyonunu tüketerek onu hissizleştiriyordu.

"Lordum! Lordum, buradayım!" Uşağı Sutton nehrin kenarında durarak ona endişeyle elini sallıyordu. Görünüşe göre hâlâ köprünün üzerinde duran raydan çıkmış vagonlardan kurtularak sarplık yerden aşağı inmişti.

Hizmetçi sığ sulara dalarak insanı kemiğine kadar donduran su karşısında nefesini tuttu.

Kaba bir tavırla "Tut onu," derken Devon, yarı baygın Winterborne'yi sazlık boyunca sürüklüyordu.

Sutton kollarını adamın göğsüne sararak Winterborne'yi güvenli yere doğru çekti.

Devon dizlerinin altından kaydığını hissetti ve sazlıkta sendelerken düşmemek için çabaladı. Yorgun beynini gücünün son kaynağını toplaması için zorladı ve kıyıya doğru yalpaladı.

Telaşlı çığlıkları duyunca durdu. Omzunun üzerinden bakınca, nehre çapraz bir şekilde düşerek suyla dolan kompartımanlarda hâlâ yolcuların olduğunu gördü.

Kilitli kapıları açabilmiş değillerdi. Kimse onlara yardım etmek için dönmemişti. Sudan çıkabilen kurtulanlar soğuktan yere düşmüştü. Kurtarıcılar yeni gelmeye başlamışlardı ve nehir kıyısına gelene kadar çok geç olacaktı.

Üzerine düşünmeden Devon dönüp tekrar suya daldı.

"*Efendim*," diye Sutton'un seslendiğini duydu.

"Winterborne ile ilgilen," dedi kaba bir şekilde Devon.

Vagona ulaşana kadar belden aşağısı hissizleşmişti ve karmaşa içerisinde çabalıyordu. Sadece irade gücüyle kompartımanın içerisine doğru, kazanın gücüyle parçalanmış duvardaki boşluktan girmeye çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pencereye doğru gidip parmaklıkları kavradı. Ellerini düzgünce etrafına sarmak çok büyük bir konsantrasyon gerektirmişti. Bir şekilde duvardan kurtarabilmeyi başarmış ve vagon etrafında dolaşmak için tekrar nehre dalmıştı.

Demiri kilitli kompartımanın kapısını söküp açmak için kullanırken içeriden rahatlama nidâları duydu. Kapı, metalin direnme sesiyle açılınca yolcular girişe üşüştüler. Devon bulanık bakışlarla kucağında feryat eden bebeğini tutan orta yaşlı kadını, iki tane ağlayan ufak kızı ve ergenliğinin başında olan bir oğlanı inceledi.

"İçeride daha fazla kişi var mı?" diye oğlana sordu. Sesi bir sarhoş gibiydi, kelimeleri geveliyordu.

"Hayatta olan yok efendim," dedi oğlan titreyerek.

"Nehrin yanındaki o insanları görüyor musun?"

"Sanırım efendim."

"Oraya git. Kızların koluna gir ve oraya götür. Akıntıya karşı yan durmalısın... Daha az zorlanırsın. *Git.*"

Oğlan başıyla onaylayıp nehre dalarken, delici soğuğun göğsüne erişmesiyle nefesini tuttu. Korkmuş kızlar çığlıklarla onu takip ederek kollarından tuttular. Üçlü beraber nehir kıyısına doğru ilerlerken akıntıya karşı birbirlerinin dengelerini kuvvetlendiriyorlardı.

Devon korkmuş kadına dönerek sertçe, "Bana çocuğu ver," dedi.

Kadın başını çılgınca salladı. "Lütfen efendim, neden..."

"*Hemen.*" Daha fazla ayakta duramayacaktı.

Kadın, söylediklerine uyarken ağlıyordu ve çocuk ufak kollarını Devon'un boynuna dolarken feryat etmeye devam ediyordu. Kadın Devon'un boştaki kolunu tutup vagondan çıktıktan sonra suya atlarken tiz bir çığlık attı. Adım adım, Devon onu nehirde sürüklerken eteğinin ağırlığı durumu zorlaştırıyordu. Kısa sürede zaman mefhumunu kaybetmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nerede olduğundan veya neler olduğundan pek emin değildi. Bacaklarının çalıştığından emin olamazdı çünkü onları hissetmiyordu. Çocuk ağlamayı bırakırken, elleri Devon'un yüzüne merakla, bir denizyıldızı gibi tutunuyordu. Kadının bir şey bağırdığının kısmen farkındaydı ama kulağındaki ağır atan nabızdan kelimeleri duyamıyordu.

Uzakta insanlar vardı... El fenerleri... Işık, dumanla kaplı havada dans ediyordu. İttirmeye devam ederken bir anlığına bile tereddüt etmesiyle bilincinin son zincirinin de kırılacağının kısmen farkında olarak hareket ediyordu.

Beyni kucağındaki çocuğu çekiştirdiklerini algıladı. Bir başka güçlü çekişe bir anlığına direndi. Yabancılar çocuğu alırken diğerleri sazlık ve çamurluğun arasındaki kadına yardım etmek için öne çıktılar.

Dengesini kaybeden Devon geriye doğru sendelerken kasları artık emirlerine uymuyordu. Su, onu anında yakalayıp baş aşağı ederek uzağa doğru sürükledi.

Akıntı tarafından sürüklendiğini hissederken, beyni kendi vücudunun yavaşça simsiyah suda yuvarlandığını yukarıdan inceliyordu. Sersem bir şaşkınlıkla kendini kurtaramayacağının farkına vardı. Kimse onu kurtarmayacaktı. Bütün Ravenel erkeleri gibi zamansız bir şekilde kaderiyle buluşup geride çok fazla bitmemiş iş bırakmıştı ve bunu umursamak elinden gelmiyordu. Düşüncelerinin enkazında bir yerde, West'in onsuz baş edebileceğini biliyordu. West hayatta kalacaktı.

Ama Kathleen...

Onun için ne anlama geldiğini asla bilemeyecekti.

Bu yitirmeye başladığı bilincini delip geçmişti. Yüce Tanrım, neden zaman emrine amadeymiş gibi beklemişti? Eğer ona anlatabilecek beş dakikası olsaydı... Lanet olsun, bir dakikası bile olsaydı... Ama çok geçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen onsuz hayatına devam edecekti. Başka bir adam onunla evlenecek... Onunla yaşlanacaktı... Ve Devon soluk bir hatıra haline gelecekti.

Eğer onu hatırlarsa.

Çabalayarak çırpınırken, sessiz bir uluma içinde kapana kısıldı. Kathleen onun kaderiydi, *onundu*. Onunla kalmak için bütün cehennemlere karşı çıkardı. Ama bir yararı yoktu. Nehir onu gittikçe karanlığına doğru çekiyordu.

Bir şey onu yakaladı. Sert, kuvvetli ipler koluna ve göğsüne derinlerden gelen bir canavar gibi sarılmıştı. Acımasız bir güç onu acı verici şekilde geriye doğru çekiştiriyordu. Tutulduğunu ve akıntıya doğru kavrandığını hissetti.

"Ah hayır, yapamazsın," diye bir adam kulağına yakın homurdanırken çabayla zor nefes alıyordu. Karnındaki tutuş sıkılaştı ve öksürmeye başlayarak delici acı vücudunda dolanırken ses konuşmaya devam etti. "Kahrolası mülkü tek başıma yönetmem için beni bırakmıyorsun."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Yedinci Bölüm

"Tren gecikmiş olmalı," dedi sinirle Pandora, karşılama odasının zemininde köpeğiyle oynarken. "Beklemekten nefret ediyorum."

"Kendini faydalı işlerle meşgul edebilirsin," dedi Cassandra, iğne işine iğnesini saplarken. "Bu zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyor."

"İnsanlar bunu sürekli söylüyor ama doğru değil. Faydalı olsan da olmasan da beklemek aynı süreyi alıyor."

"Belki de centilmenler Alton'dan gelirken serinletici bir içki için durmuşlardır," diye akıl yürüttü Helen, karmaşık bir dikiş yaparken nakış kasnağına doğru eğilirken.

Kathleen, West'in ona önerdiği ziraat kitabından başını kaldırıp baktı. "Eğer durum buysa, geldiklerinde açlıktan ölüyor olsalar iyi olur," dedi alaycı bir kızgınlıkla. "Aşçının hazırladığı ziyafetten sonra oburluktan aşağısı yeterli olmayacaktır." Napoleon'un Pandora'nın dalgalanan elbise katlarına oturduğunu görünce yüzünü buruşturdu. "Tatlım, centilmenler gelene kadar köpek tüyüyle kaplanmış olacaksın."

"Fark etmeyeceklerdir," diye onu temin etti Pandora. "Elbisem siyah ve köpek de öyle."

"Belki de ama yine de..." Kathleen, Hamlet karşılama odasında ebedi bir sırıtışla koşunca konuşmayı bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Akşam için yortu hazırlıklarının karmaşasında domuzu unutmuştu. Napoleon ve Josphine'yi her yerde takip eden görüntüsüne o kadar alışmıştı ki onu üçüncü bir köpek gibi düşünmeye başlamıştı. "Ah tatlım," dedi, "Hamlet hakkında bir şey yapılmalı. Bay Winterborne buradayken etrafta dolaşmasına izin veremeyiz."

"Hamlet oldukça temiz," dedi Cassandra, yanına gelince domuzu okşamak için uzandığında domuz sevgiyle homurdandı. "Aslında köpeklerden daha temiz."

Doğruydu. Hamlet o kadar terbiyeliydi ki, onu evden uzaklaştırmak haksızlık gibi görünüyordu. "Başka seçenek yok," dedi Kathleen pişmanlık duyarak. "Korkarım ki Bay Winterborne'den bizim domuzlar hakkındaki entelektüel bakışımızı paylaşmasını bekleyemeyiz. Hamlet'in ahırda uyuması gerekiyor. Ona saman ve battaniyelerden güzel bir yatak yapabilirsin."

İkizler aynı anda itiraz ederken dehşet içindelerdi.

"Ama bu duygularını incitir..."

"Cezalandırıldığını düşünecek!"

"Mükemmel şekilde rahat edecek..." diye konuşmaya başlamıştı Kathleen ama iki köpeğin de çoktan bir ses tarafından tetikte oluşuyla odadan kuyruklarını sallayarak aceleyle gittiklerini fark etti. Hamlet onları kararlı bir ciyaklamayla takip etti.

"Ön kapıda biri var," dedi Helen nakşını kenarına koyarak. Evin önüne ve verandaya göz atmak için pencereye gitti.

Devon ve misafiri gelmiş olmalıydı. Ayağa fırlayan Kathleen ikizlere hızla, "Domuzu kilere götür! Acele et!" dedi.

İtaat etmek için koşarlarken sırıtışlarını bastırdılar.

Eteğini ve elbise kolunu düzeltirken Kathleen, camın önünde Helen'in yanında durdu. Şansına yol üzerine at arabası veya bir dizi at yoktu. Sadece kenarları terle kaplanmış, güçlükle nefes alan güçlü bir midilli vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Midilliyi tanışmıştı. Genellikle gönderilen telgrafları teslim eden posta müdürünün en küçük oğlu Nate'ye aitti. Ama Nate normalde teslimatları için apar topar at sürmezdi.

Huzursuzluk omurgasından aşağı kayıp geçti.

Yaşlı kâhya kapıya geldi. "Leydim."

Elinde bir telgraf tuttuğunu görünce Kathleen'in boğazında nefes düğümlendi. Onu tanıdığı süre boyunca Sims ona kendi elinden mektup veya telgraf vermemiş, her zaman ufak gümüş bir tepsiyle takdim etmişti.

"Oğlan acele bir durum olduğunu söyledi," dedi Sims, yüzü telgrafı ona verirken bastırılmış duygularla gerilmişti. "Posta müdürüne göndermesi için bir haber yollanmış. Görünüşe göre Alton'da bir tren kazası olmuş."

Kathleen, yüzünden kanın çekildiğini hissetti. Keskin bir uğultu kulaklarında duyuldu. Acelesi yüzünden beceriksiz şekilde telgrafı ondan alarak açtı.

Alton İstasyonu'nun yakınlarında raydan çıkma. Trenear ve Winterborne yaralı. Eve varışları için doktoru hazırda tutun. Kiralık bir arabayla geri döneceğim.
Sutton

Devon... Yaralıydı.

Kathleen sanki korkunç düşünceyi elleriyle uzaklaştırabilecekmiş gibi kendini ellerini yumruk haline getirirken bulmuştu. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

"Sims, doktoru getirmesi için bir uşak gönderin." Paniğin baskısının arasından kelimeleri söylemeye kendini zorladı. "Gecikme olmadan gelmeli. Lord Trenear ve Bay Winterborne'nin doktorun alakasına ihtiyaçları var."

"Tabii Leydim." Kâhya karşılama odasını terk ederken yaşına göre olağanüstü bir atiklikle hareket ediyordu.

"Okuyabilir miyim?" diye sordu Helen.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen telgrafı ona uzatırken kâğıdın kenarları yakalanmış kelebekler gibi kıpırdanıyordu.

Nate'nin nefes nefese sesi kapının girişinden geldi. Karışık pas renkli saçları, çillerle dolu yuvarlak yüzü olan, ufak tefek ve ince bir çocuktu. "Babam haberi bana kablolardan söyledi." İki kadının da dikkatini kazandığını görünce heyecanla devam etti. "Köprüde, istasyonun hemen öncesinde olmuş. Çakıl vagonu hattan geçiyormuş ve zamanında hattan çıkmamış. Yolcu treni ona çarpmış ve bazı vagonlar köprüden Wey nehrine dökülmüş." Oğlanın gözleri şaşkınlıkla kocaman olmuştu. "Bir düzineden fazla insan ölmüş ve bir o kadar da insan kayıpmış. Babam gelecek günlerde ölümler olabileceğini söyledi. Kolları ve bacakları koparılabilir ve kemikleri parçalanmış..."

"Nate," diye araya girdi Helen, Kathleen hızla uzaklaşırken, "Neden mutfağa koşup aşçıdan bisküvi veya zencefilli çöreğin dibini istemiyorsun?"

"Teşekkürler Leydi Helen."

Kathleen yumruk yapılmış ellerini, gözlerine götürüp sertçe oyuklarına bastırdı. Acı dolu bir korku tepeden tırnağa titremesine sebep oldu.

Devon'un yaralandığını duymaya katlanamıyordu. Şu anda o yakışıklı, ukala, son derece sağlıklı adam acı içindeydi... Belki korkmuştu... Belki ölüyordu. Öksürerek nefes alırken birkaç tane sıcak gözyaşı boğumlarının arasından kaydı. Hayır, ağlamak için kendine izin veremezdi, yapılması gereken çok şey vardı. Geldiklerinde hazır olmalılardı. Ona yardım etmek için gerekli olan her şey hemen hazırda bulundurulmalıydı.

"Ne yapabilirim?" diye arkasından Helen'in sorduğunu duydu.

Manşetleriyle ıslak yanaklarını sildi. Düşünmek zordu. Beyni sisle kaplanmıştı. "İkizlere olanları söyle ve erkekler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içeri getirildiğinde ortalarda olmadıklarından emin ol. Ne durumda olduklarını veya yaralarının ne kadar ciddi olduğunu bilmiyoruz ve... Ben... Kızların görmesini..."

"Elbette."

Kathleen, Helen'e bakmak için döndü. Kan, alnında zonklayarak atıyordu. "Bayan Church'ü bulmaya gidiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Evdeki bütün medikal malzemeleri, temiz çarşafları, paçavraları toplamamız gerekiyor..." Boğazı düğümlendi.

"West onlarla," dedi Helen, omuzlarına nazikçe elini koyarken. Yüzünden kan çekilmiş ve gergin görünmesine rağmen oldukça sakindi. "Kardeşiyle güzelce ilgilenecektir. Kontun yapılı ve çok güçlü olduğunu unutma. Diğer erkeklerin hayatta kalamayacağı tehlikeleri atlatacaktır."

Kathleen istemsizce başıyla onayladı. Ama kelimeler onu rahatlatmıyordu. Evet, Devon iri yarı ve dinç bir adamdı ama demiryolu kazaları diğer felaketlerden daha farklıydı. Çarpışmalar ve raydan çıkmalar yüzünden olan yaralanmalar, nadiren ufak tefek olurdu. Saatte yüz kilometre hızla fırlatılırken birinin ne kadar güçlü, cesur ve zeki olduğunun bir önemi yoktu. Her şey şansla alakalıydı... Ki bu Ravenel ailesinde pek bulunan bir şey gibi görünmüyordu.

Kathleen'i rahatlatan bir şekilde, Doktor Weeks'i bulmak için gönderilen uşak hemen adamla beraber geri dönmüştü. Weeks, Londra'da tahsil görmüş, işinin ehli, yetenekli bir hekimdi. Theo'nun kazasının olduğu gün malikâneye gelmişti ve Ravenel kızlarına ağabeylerinin ölümünün haberini veren o olmuştu. Ev ahalisinden biri ne zaman hasta olsa, Weeks hemen gelerek hizmetkârlarının Ravenel ailesine gösterdiği aynı ehemmiyet ve saygıyla onları tedavi ediyordu. Kathleen ondan hemen hoşlanmış ve ona güvenmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lord Trenear ile tanışma şerefine henüz nail olamadım," dedi Weeks yakında varacak hastalar için hazırlanan odalardan birinde medikal çantasını açarken. "İlk seferin böylesi bir durumda olmasından pişmanlık duyuyorum."

"Ben de öyle," dedi Kathleen, bakışları büyük, siyah valizin içinde olanlara odaklanırken. Yara bantları, iğne, iplik, parlayan metal alet edevatlar, tozlarla dolu cam tüpler ve kimyasallarla dolu ufak şişeler. Devon'un ne zaman varacağını ve ne tür bir yarasının olduğunu merak ederken gerçekdışı bir his onu sarmalamıştı.

Yüce Tanrım, bu Theo'nun öldüğü sabaha korkunç bir biçimde benziyordu.

Kollarını birleştirerek dirseklerini tutarken, vücudunda dolanan titremeleri dindirmeye çalışıyordu. Devon'un *Eversby* Manastırı'ndan ayrıldığı son seferde ona veda edemeyecek kadar kızgın olduğunu düşündü.

"Leydi Trenear," diye nazikçe konuştu Doktor, "Eminim bu talihsiz durum ve buradaki varlığım size kocanızın ölümünü hatırlatmış olmalı. Size hafif bir sakinleştirici yapmamın bir yardımı olur mu?"

"Hayır, teşekkür ederim. Aklımın başında olmasını istiyorum. Sadece... İnanamıyorum... Bir başka Ravenel..." Cümleyi bitirmeye içi elvermedi.

Weeks kaşlarını çatarak kısa kesilmiş sakalını okşarken yorumda bulundu. "Bu ailedeki erkeklere uzun ömür bahşedilmiş gibi görünmüyor. Yine de hemen en kötüsünü düşünmeyelim. Lord Trenear'ın durumu hakkında detayları yakında öğreneceğiz."

Doktor birçok eşyayı masaya yerleştirirken Kathleen, Sims'in uzaktaki bir odada uşağa, ahırlara koşup geçici olarak sedye niyetine kullanılması için birkaç tane eğitim direği getirmesini söylediğini duyabiliyordu. Merdivenlerde hızlı adım sesleri ve sıcak su tenekeleri ile köz kovaları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tangırtıları vardı. Bayan Church kör bir makas getirdiği için bir hizmetçiyi azarlamak üzereydi ama lafının ortasında durdu.

Kathleen ani bir sessizlikle gerildi. Bir an sonra kâhyanın telaşlı sesi koridordan duyuldu.

"Leydim, aile arabası geliyor!"

Yanmış gibi yerinden fırlayan Kathleen odadan dışarı fırladı. Büyük merdivenlere doğru giderken Bayan Church'ün yanından geçip gitti.

"Leydi Trenear," diye bağırdı kâhya kadın, onu takip ederken, "yuvarlanacaksınız!"

Kathleen uyarıyı görmezden gelerek merdivenlerde hızla ilerleyerek Sims ve bir grup hizmetçiyle uşağın toplandığı sütunlu girişe çıktı.

Tekerlekler hareket etmeyi bırakmadan önce arkadaki uşak yere atladı ve arabanın kapısı içeriden ardına kadar açıldı.

West dışarı çıkarken bağırışlar havada yankılandı. Korkunç durumdaydı. Kıyafetleri kirli ve ıslaktı. Herkes hemen etrafında toparlanmaya çalıştı.

West onları geride tutmak için elini kaldırarak kendini arabanın yanına doğru yasladı. Vücudu durmadan titrerken, dişleri sesli bir şekilde birbirine vuruyordu. "Hayır... Ö-önce kontla ilgilenin. K-kahrolası doktor nerede?"

Doktor Weeks çoktan yanındaydı. "Buradayım Bay Ravenel. Yaralı mısınız?"

West başını iki yana salladı. "Sadece ü-üşüyorum. A-ağabeyimi nehirden çıkarmak zorunda kaldım."

Kalabalığı iterek yol almak zorunda kalan Kathleen, onu ayakta tutabilmek için West'in kolunu tuttu. Titriyor ve sallanıyordu. Teni griye dönmüştü. Pis nehrin kokusu üzerine sinmişti. Kıyafetleri çamur ve kirli su kokuyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Devon nasıl?" diye aceleyle sordu.

West ağırlığını ona vererek yaslandı. "Bilinci z-zar zor yerinde. Pek m-mantıklı konuşmuyor. Çok uzun s-süre sudaydı."

"Bayan Church," dedi Weeks, kâhya kadına. "Bay Ravenel'in doğrudan yatağına taşınması gerekiyor. Şömineye odun atın ve onu battaniyelerle sarın. Kimsenin herhangi bir alkol vermemesi gerekiyor. Bu çok önemli, anladınız mı? Ona ılık, tatlı çay verebilirsiniz ama sıcak olmasın."

"T-taşınmama gerek yok," diye itiraz etti West. "Bakın, ö-önünüzde duruyorum!" Ama konuşurken bile yere çökmeye başlamıştı. Kathleen ağırlığı karşısında dizlerini destekleyerek düşmesini engellemeye çalışıyordu. Hızlıca iki tane uşak onu yakalayarak sedyeye doğru indirdi.

West çabalarken doktor sertçe konuştu. "Sabit durun Bay Ravenel. İçten dışa ısınana kadar herhangi bir gayret ölümünüze sebep olabilir. Eğer eller ve ayaklarınızdaki soğuk kan kalbinize çok hızlı ulaşırsa..." Sabırsızca konuşmayı bırakıp uşağa, "Onu içeri götürün," dedi.

Kathleen arabanın katlanmış adımlarından çıkmaya başladı. Karanlık ortam kaygı verici şekilde sessizdi. "Lordum? Devon, acaba..."

"Onları önce görmeme izin verin," dedi doktor arkasından, onu sabırlı bir şekilde araçtan uzaklaştırdı.

"Bana Lord Trenear'ın nasıl olduğunu söyleyin," diye emretti.

"Öğrenir öğrenmez." Weeks araca tırmandı.

Kathleen sabırlı olmak için vücudundaki bütün kasları sıkılmıştı. Zonklayana kadar alt dudağını ısırmıştı.

Bir an sonra doktorun sesi yeni bir acele tınıyla içeriden gelmişti. "Bay Winterborne'yi önce çıkarmamız gerekiyor. Hemen yardım için güçlü birine ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peter," diye yönlendirdi Sims ve uşak hızla emre uydu.

Peki ya Devon? Kathleen endişeden çılgına dönmüştü. Arabanın içine bakmaya çalıştı ama önünü kapatan doktor ve uşaktan hiçbir şey göremiyordu. "Doktor Weeks..."

"Bir dakika Leydim."

"Evet ama..." İri yarı, karanlık bir şekil arabadan çıkarken geri adım attı.

Bu, giysileri yırtık pırtık ve neredeyse tanınamayan Devon'du. Kathleen'in sesini duymuştu.

"Lord Trenear," diye doktorun kızgın emri geldi, "kendinizi *yormayın*. Arkadaşınızla ilgilenir ilgilenmez size bakacağım."

Devon onu görmezden gelerek yere vardığında ayağının üzerinde salınıyordu. Açılan kapının kenarına düşmemek için tutundu. Tepeden tırnağa kirli ve hırpalanmıştı. Gömleği ıslaktı ve üzerinde kan lekeleri vardı. Kathleen ona telaş içerisinde bakarken kayıp bir uzvu, açık yarası olmadığını görünce rahatladı. Tek parça halindeydi.

Odaklanmayan bakışları, kutsal olmayan mavi bir alev gibi kadının bakışlarıyla buluşmuştu ve dudaklarında ismi belirmişti.

Kathleen yanına iki adımla varınca Devon, ona sertçe tutundu. Bir eli kafasının arasında örülerek toplanmış saçlarını acıtacak bir kavrayışla tutmuştu. Kısık sesli bir inleme boğazında yankılanırken, dudaklarını onunkilerin üzerine cezalandırıcı bir öpüşle bastırırken onları gören insanlardan çekinmiyordu. Vücudu titrerken dengesi viran olmuştu ve Kathleen onu destelemek için bacaklarını kullandı.

"Ayakta olmamalısın," dedi sarsak şekilde. "Yardım etmeme izin verin. Yerde oturacağız. Devon lütfen..."

Ama onu hiç dinlemiyordu. İlkel, hırslı bir homurtuyla dönüp onu arabanın köşesine ittirerek onu tekrar öptü. Ya-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ralı ve yorgun olmasına rağmen inanılmaz derecede güçlüydü. Dudakları onunkilere incitici bir güçle sahip olurken, sadece nefes almak için durmuştu. Kathleen, Devon'un omzunun üzerinden Bay Church ve birkaç uşağın yanlarına sedyeyle geldiklerini gördü.

"Devon," diye yalvardı, "uzanman gerekiyor. Hemen şurada bir sedye var. Seni eve götürmeleri gerekiyor. Seninle kalacağıma söz veriyorum."

Vücudunu sarsan şiddetli titreşimler dışında hareketsizdi.

Kathleen "Canım," diye kulağına acı dolu bir endişeyle fısıldadı, "lütfen beni bırak."

Ona anlaşılmaz bir sesle cevap verirken kolları etrafında daha sıkı dolandı... Ve bilincini kaybetmeye başladı.

Şansa uşak, Kathleen'i adamın ağırlığı altında ezilmeden önce Devon'u tutmak için yakınlarında bekliyordu. Onu üzerinden alarak sedyeye uzattıklarında, Kathleen'in şaşkın beyni, onun söylediği kelimeyi kavramaya çalışıyordu.

Asla.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Sekizinci Bölüm

Devon'u sedyeye yerleştirirken ıslak gömleğinin kenarı yukarı çekildi. Kathleen ve Bayan Church yemek tabağı büyüklüğünde korkunç mor-siyah bir berenin, kaburga kemiğinin sağ tarafından göğsü boyunca uzandığını görünce nefeslerini tuttular.

Kathleen böylesi bir yaralanmaya sebep olacak gücü düşününce yüzünden kan çekildi. Kaburga kemiklerini kırmış olmalıydı. Çaresizce ciğerlerinden bir tanesi çökmüş mü diye merak etti. Dikkatlice savrulmuş kollarından birini yanına koymak için eğildi. Böyle zinde bir adamı esnek ve sabit şekilde yatarken görmek ne kadar şaşkınlık vericiydi.

Bay Church üzerine battaniye örterek uşağa, "Onu ana yatak odasına götürün. Nazik olun... Sarsmayın. Yeni doğmuş bir bebekmiş gibi davranın," dedi.

Beraber geriye doğru saydıktan sonra, uşaklar sedyeyi kaldırdı. "Doksan kilo bir bebek," diye bir tanesi homurdandı.

Bayan Church sert görünmeye çalıştı ama gözlerinin kenarı bir anlığına kırışmıştı. "Sözlerine dikkat et David."

Kathleen uşakların peşinden giderken sabırsızca gözlerinden akan yaşları siliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanında yürüyen kâhya kadın rahatlatıcı şekilde mırıldanıyordu. "Geçti, geçti. Kendinizi üzmeyin Leydim. Kısa sürede onu sargılarla sarıp eskisi gibi olmasını sağlayacağız."

Kathleen ona inanmayı çok istese de gergin şekilde fısıldadı. "O kadar hırpalanmış ve güçsüz görünüyor ki, iç yaralanması olabilir."

"Az önce o kadar da güçsüz görünmüyordu," diye umursamaz şekilde gözlemledi kâhya kadın.

Kathleen kıpkırmızı oldu. "Sinirleri gergindi. Ne yaptığının farkında değildi."

"Siz öyle diyorsanız doğrudur Leydim." Bayan Church'ün hafif tebessümü lafına devam ederken soldu. "Sanırım endişemizi Bay Winterborne için saklamalıyız. Bay Ravenel içeri taşınmadan önce Bay Winterborne'nin bacağının kırılmış olduğunu ve aynı zamanda kör olduğunu söyledi."

"Ah olamaz. Birini çağırmamızı isteyip istemediğini öğrenmeliyiz."

"Eğer isterse şaşıracağım," dedi kâhya kadın pragmatik şekilde, eve girerlerken.

"Neden böyle söyledin?" diye sordu Kathleen.

"Eğer bir ailesi olsaydı, Noel'de buraya yalnız başına gelmezdi zaten."

Doktor Weeks Devon'un yaralarıyla ilgilenirken, Kathleen West'i ziyaret etmeye gitti.

Odasının açık kapısına varmadan önce bile koridora taşan gürültü ve kahkahayı duymuştu. Girişte durarak West'in yatağında doğrularak oturduğunu, yarım düzine hizmetkâr, Pandora, Cassandra, köpeklerin ikisi ve Hamlet'ten oluşan bir grup içinde krallar gibi durduğunu sevgi dolu teslimiyetle izledi. Helen lambanın yanında durarak cam termometreyi okuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şansa West artık titriyormuş gibi görünmüyordu ve rengi daha iyiydi.

"... İşte o zaman tekrar nehre dalan bir adam gördüm," dedi, "içinde insanların tıkalı kaldığı, suya yarı yarıya batmış vagonlara doğru. Kendi kendime 'O adam bir kahraman, aynı zamanda bir aptal. Çünkü suda zaten uzun zaman geçirdi ve onları kurtaramayacak. Hayatı bir hiç uğruna feda etmek üzere,' dedim. Toprak set boyunca aşağıya doğru inmeye devam ederken Sutton'u buldum. 'Kont nerede?' diye sordum." West dramatik bir etki yaratmak için durup izleyicilerinin mest olmuş ilgilerinin tadını çıkarıyordu. "Peki, Sutton'un nereyi gösterdi sizce? Nehri, üç tane çocuğu kurtaran ve tek kolunda çocuk, diğeriyle bir kadını tutarak peşlerinden güçlükle yürüyen gözü kara aptalı."

"Adam *Lord Trenear* mıydı?" diye hizmetçilerden biri nefesini tuttu.

"Ta kendisi."

Bütün grup keyifle ve sahiplenici bir gururla haykırdı.

"Lordumuz kadar yapılı bir adam için hiçbir şeydir," dedi uşaklardan biri sırıtarak.

"Bunun için gazeteye haber olacağını düşünüyorum," diye bir tanesi bağırdı.

"Umarım," dedi West, "çünkü bundan ne kadar nefret edeceğini biliyorum." Kathleen'i kapıda görünce durdu.

"Hepiniz," dedi Kathleen alçak sesle hizmetkârlara, "Sims ya da Bayan Church sizi burada yakalamadan önce gitseniz iyi olur."

"En iyi kısmına gelmek üzereydim," diye itiraz etti West. "Tam da kontu heyecan verici ama etkili bir şekilde kurtarmamın detaylarını tarif etmek üzereydim."

"Daha sonra anlatabilirsin," dedi Kathleen, hizmetkârlar hızla dışarı çıkarlarken kapının girişinde duruyordu. "Şimdilik dinlenmelisin." Helen'e baktı. "Vücut ısısı nasıl?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir derece daha yükselmesi gerekiyor."

"Öyle mi diyorsun," dedi West. "Ateşin bu kadar harlanmasıyla oda bir fırın gibi zaten. Yakında Noel kazı kadar kahverengi olacağım. Bundan bahsetmişken... Açlıktan ölüyorum."

"Doktor uygun vücut ısısına varmadan sana bir şey yediremeyeceğimizi söyledi."

"Bir fincan çay daha ister misin?" diye sordu Cassandra.

"Bir brendi alırım," diye tersledi West, "beraberinde bir dilim kuş üzümü turtası, peynir tabağı, bir kâse patates ve turp püresi ile biftek."

Cassandra gülümsedi. "Doktora et suyuna çorba içip içemeyeceğini soracağım."

"Et suyuna çorba mı?" diye kızgın şekilde tekrarladı.

"Hadi gel gidelim Hamlet," dedi Pandora, "West bir de domuz pastırması istediğine karar vermeden önce."

"Bekle," dedi Kathleen kaşlarını çatarak. "Hamlet'in kilerde olması gerekmiyor mu?"

"Aşçı izin vermedi," dedi Cassandra. "Bir şekilde sandıkları devirip bütün kök sebzeleri yemenin bir yolunu bulacağını söyledi." Neşeli görünen yaratığa gurur dolu bir bakış attı. "Çünkü o çok yaratıcı ve uyanık bir domuz."

"Aşçı son kısmı söylemedi," dedi.

"Hayır," diye itiraf etti Cassandra, "ama bunu imâ etti."

İkizler odadan köpekleri ve domuzu çıkararak gittiler.

Helen termometreyi West'e uzattı. "Dilinin altına lütfen," dedi ciddi şekilde.

West çilekeş bir ifadeyle dediğini yaptı.

"Tatlım," diye Helen'e seslendi Kathleen, "Bayan Church ile akşam yemeği hakkında konuşur musun? Evde üç hasta varken bu akşam resmi olmayan şekilde yememizin en iyisi olacağını düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"*İki* hasta," diye termometrenin etrafından kızgınlıkla mırıldandı West. "Ben gayet iyiyim."

"Evet, elbette," diye Kathleen'e cevap verdi Helen. "Doktor Weeks için bir tepsi hazırlatacağım. Lord Trenear ve Bay Winterborne ile bir süre meşgul olabilir. Kesinlikle bir akşam yemeğini hak etti."

"İyi fikir," dedi Kathleen. "Bir tabak limonlu *syllabub** eklemeyi unutma. Hatırladığım kadarıyla Doktor Weeks tatlıya düşkündü."

"Tabii ya," dedi termometrenin etrafından West, "hadi açlıktan ölen adamın önünde yemekten bahsedelim."

Gitmeden önce Helen durup çenesini yukarı kaldırarak ağzını kapatması için dürttü. "Konuşmak yok."

Helen gittikten sonra Kathleen West'e biraz çay getirdi ve ağzından termometreyi aldı. Cıvanın çizgisini dikkatle inceledi. "Yarım derece daha yükseldi. Yemeğini yiyebilirsin."

West yastığına doğru yaslanırken neşeli ifadesi gergin hatlara dönüştü. "Ağabeyim nasıl?"

"Doktor Weeks onunla ilgileniyor. Bayan Church ve ben göğsünde, yanlarında korkunç bir bere gördük. Kaburgalarını kırmış olabileceğini düşünüyoruz. Ama arabadan indiğinde bilinci yerindeydi ve odasına getirildiğinde gözlerini açtı."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye derinden iç çekti West. "Kırık kaburgalardan daha fazlası olmaması bir mucize! O kaza... Yüce Tanrım, demiryolu vagonları çocuk oyuncakları gibi etrafa saçılmıştı. Sağ çıkamayan insanlar..." Lafını bitirmeyip güçlükle yutkundu. "Keşke gördüklerini unutabilsem..."

* 16. ve 19. yüzyıllar arasında popüler olan İngiliz tatlı köpüklü bir içecektir. Süt veya krema, şeker ve şarap karışımından yapılır. (ç.n)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yatağın kenarındaki sandalyede oturan Kathleen, uzanıp West'in elini nazikçe sıktı. "Yorgunsun," diye mırıldandı.

West neşesiz bir kahkaha attı. "Resmen pestilim çıkmış, yorgun olmak bir gelişme olacaktır."

"Dinlenmene izin vereyim."

Elini döndürüp onunkilere doladı. "Henüz değil," diye mırıldandı. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Kathleen başıyla onaylayarak sandalyesinde kaldı.

West elini bırakarak çayına uzandı.

"Doğru mu?" diye sordu Kathleen. "Devon hakkında anlattığın hikâye?"

Çayı iki yudumda bitirdikten sonra, West ona tekin olmayan bir bakış attı. "Hepsi doğru. Şerefsiz, neredeyse kendini öldürmekte başarılı olacaktı."

Kathleen fincanı West'in elinden aldı.

"Nasıl yaptığını bilmiyorum," diye lafına devam etti West. "İki dakikadan fazla suda kalmamıştım ve bacaklarım kemiklerime kadar hissizleşmişti. Çok acı vericiydi. Herkesin dediğine göre, Devon o nehirde en az on beş dakika geçirmiş, sorumsuz aptal."

"Çocukları kurtarıyordu," dedi Kathleen küçümseme taklidi yaparak. "Nasıl cüret eder?"

"Evet," dedi West sesinde neşeden iz yoktu. Sıçrayan şömine ateşine bakarken düşüncelere dalmıştı. "Şimdi ona bel bağlayan onca insan hakkında söylediklerini anlıyorum ve ben de onlardan birisi oldum. Ona lanet olsun. Ağabeyim kendi hayatında tekrar berbat kararlar alamaz yoksa yemin ederim onu öldürürüm."

"Anlıyorum," dedi Kathleen, iğneleyici kelimelerinin altındaki korkunun farkına vararak.

"Hayır anlamıyorsun. Orada değildin. Tanrım, neredeyse yanına zamanında varamıyordum. Birkaç saniye daha geç varsaydım..." West titrek bir nefes alıp yüzünü eğdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunu daha önce yapmazdı. Hayatını başka biri için tehlikeye atması konusunda daha sağduyuluydu. Özellikle yabancılar için. Mankafa."

Kathleen gülümsedi. Boğazındaki gerginliği yutkunurken uzanıp West'in saçlarını geriye doğru düzeltti. "Sevgili arkadaşım," diye fısıldadı, "bunu söylediğim için üzgünüm... Ama sen de aynı şeyi yapardın."

Gece yarısından sonra Kathleen, hastaları kontrol etmek için yataktan çıktı. Geceliğinin üzerine bir sabahlık geçirip başucu mumluğunu alarak hole çıktı.

İlk başta kafasını Winterborne'nin odasına soktu. "Girebilir miyim?" diye yatağın kenarındaki sandalyede oturan Doktor Weeks'e sordu.

"Elbette Leydim."

"Lütfen yerinizden kalkmayın," dedi Kathleen adam ayağa kalkmadan. "Sadece hastayı sormak istemiştim.

Doktor için zorlu bir gece olduğunu biliyordu. Winterborne'nin kırık bacağını yerine oturtmak için kâhya ve iki uşaktan yardım istemişti. Sims sonrasında Kathleen ve Bayan Church'e tarif ettiğine göre yaralı bacaktaki iri kaslar kasılmıştı ve kemiği eski hâline getirmek adına bacağı uzatmak çok büyük bir çaba gerektirmişti. Bacak sabitlendikten sonra Sims, doktora bacağı alçıyla ıslatmasında, sonrasında sertleşecek olan kumaşları şeritler halinde bacağı sarmasında yardımcı olmuştu.

"Bay Winterborne beklenilebilecek kadar iyi durumda," diye mırıldandı Doktor Weeks. "İncik kemiğindeki kırığı temiz olduğu için şanslıydı. Üstelik ciddi soğukla yüzleştikten sonra kan basıncı o kadar düşmüştü ki, bu da kan akışını azaltmış. Komplikasyonlar dışında bacağın iyice iyileşmesini bekliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki görüşü?" Kathleen, Winterborne'nin yatağının yanına gidip adama endişeyle baktı. Yatıştırılmış bir uykudaydı ve yüzünün yarısı gözünün etrafına sarılmış bandajlarla gizlenmişti.

"Korneasında çizikler var," diye cevap verdi doktor, "uçan camlar yüzünden. Birkaç sıyrığı çıkararak merhem uyguladım. Aşınmaların hiçbiri fazla derin görünmüyor ki bu da görüşünü tekrar kazanacağını umut etmem için bana iyi bir sebep veriyor. Ona iyileşmek için en iyi şansı vermeliyiz. Kıpırdamadan tutulmalı ve birkaç günlüğüne uyutulmalı."

"Zavallı adam," dedim Kathleen kısık sesle. "Ona iyi bakacağız." Bakışları doktora yöneldi. "Lord Trenear'ın da uyutulması gerecek mi?"

"Sadece geceleri uyumakta zorluk çekiyorsa... Kaburgaların kırılmadığını, yalnızca çatladığını sanıyorum. Elle muayene edildiğinde kırık kaburgaları genellikle hissedebilirsiniz. Kesinlikle acı vericidir ama birkaç hafta içerisinde eski hâline dönecektir."

Elindeki mum dalgalanarak bileğine sıcak mum damlası sıçrattı. "Bunu duyduğuma ne kadar mutlu olduğumu bilemezsiniz."

"Sanırım biliyorum," dedi Doktor Weeks umursamaz bir alaycılıkla. "Lord Trenear'a karşı sevginizin gözden kaçması zor."

Kathleen'in gülümsemesi düştü. "Ah, sevgi değil, sadece... Aile için ve mülk için endişe... Yas dönemindeyken bir adama karşı... İlgi duyamam. Bu kesinlikle çok yanlış olurdu."

"Leydim..." Doktor Weeks onu uzun bir süre dikkatle seyrederken gözleri yorgun ve nazikti. "İnsan kalbi hakkında birçok bilimsel gerçek biliyorum... Kalbi kolayca durdurmak için yanlış insanı sevmekten daha kolay bir şey yoktur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen sonrasında Devon'un odasına gitti. Yumuşak şekilde kapıyı çaldıktan sonra cevap alamayınca içeri girdi. Yana yatmış şekilde uyuyordu ve uzun vücudu örtülerin altında hareketsizdi. Nefes alışının sesi rahatlatıcı şekilde derin ve düzenliydi.

Yatağın yanında durarak ona hassas bir koruma içgüdüsüyle baktı. Dudakları çenesindeki sert kıllarla, nazik hatlar halinde gevşemişti. Kirpikleri uzun ve mürekkep kadar siyahtı. İki, ufak, beyaz yara bandı yanağında ve alnındaki kesiklerinin üzerine yerleştirilmişti. Alnının sağ tarafındaki bir yöne uzamış saçları, gün içerisinde hiç izin vermeyeceği şekilde yerinden fırlamıştı. Düzeltmemek için elinden gelen çabayı gösterdi. Çatışmayı kaybederek bukleleri nazikçe cezbederek okşadı.

Devon'un nefesi sekteye uğradı. Ayılırken gözlerini kırparak açtığında yorgunluktan ve uyutucu ilaç yüzünden uyku basmıştı.

"Kathleen." Sesi kısık ve pürüzlüydü.

"Sadece seni kontrol etmek istemiştim. İhtiyacın olan bir şey var mı? Bir bardak su mesela?"

"Sen." Boştaki elini yakalayarak yakınına çekti. Kathleen adamın dudaklarının parmaklarına bastırıldığını hissetti. "Seninle konuşmaya ihtiyacım var."

Nefesi kesildi. Nabzı, vücudundaki bütün zayıf noktalarda atmaya başladı. "Sana... Sana bir fili uyutacak kadar yeterli afyon ruhu verildi," dedi ses tonu ciddi tutmamaya çalışarak. "Şu anda bana herhangi bir şey söylemen akıllıca olmaz. Uyu, sabah..."

"Benimle uzan."

Karnı özlemle gerildi. "Yapamayacağımı biliyorsun," diye fısıldadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kararlı şekilde bileğini sıkıca tutarak onu acılı bir ısrarla kendine doğru çekmeye başladı.

"Bekle, kendine zarar vereceksin..." Kathleen mumu yakındaki masaya koymakla uğraşırken Devon koluna baskı uygulamaya devam etti. "Yapma... Kaburgaların... Ah, *neden* bu kadar inatçı olmak zorundasın?" Telaşlı ve huzursuz şekilde çaba gösterirken kendine zarar verme riskini almaktansa yatağa tırmandı. "Sadece bir dakikalığına," diye uyardı. "*Bir* dakika."

Devon dibe çökmüştü, bileğinin etrafında kalan parmakları gevşek bir kelepçe gibiydi.

Yüzüne bakmak için yanına doğru uzanan Kathleen hemen bu kararından pişman oldu. Onunla, vücudu bu kadar yakınken uzanmak feci halde mahremdi. Uykulu mavi gözlere bakarken acıyla bir özlem dalgası vücudunda dolandı.

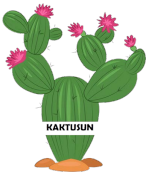
"Senin için çok korktum," dedi belli belirsiz şekilde.

Devon yüzüne bir parmak ucuyla dokunurken yanağının kenarı boyunca dokunarak ilerliyordu.

"Nasıl oldu?" diye fısıldadı Kathleen.

Parmakları burnunun eğiminden üst dudağının hassas eşiğine kadar ilerledi. "Her şey sıradandı," dedi yavaşça, "sonra... Dünya patladı. Gürültü... Camların uçuşması, eşyaların tekrar tekrar yuvarlanması... Acı..." Kathleen elini tutup yanağına bastırınca duraksadı. "En kötü kısmı ise," diye lafına devam etti, "soğuktu. Hiçbir şey hissedemedim. Devam etmek için çok yorgundum. Kendimi bırakmak... O kadar da kötü... Görünmemeye başlamıştı." Yorgunluk onu ele geçirirken sesi gittikçe kısılmaya başlamıştı. "Hayatım... Gözlerimin önünden geçmedi. Tek görebildiğim sendin." Kirpikleri kapanarak elleri yüzünden düştü. Uykuya dalmadan önce bir şey daha fısıldamayı başardı. "Son anda... Seni isteyerek öleceğimi düşündüm."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Dokuzuncu Bölüm

Afyon ruhu yüzündendi.

Bu düşünceyi dün akşam uykuya dalana kadar kendine söylemişti ve uyandığında da aklındaki ilk düşünce buydu. Şafağın narin gri ışıklarıyla yataktan çıkarak hiçbir yerde bulunamayan terliklerini aradı.

Uykulu bir hâlde, yalınayak köşedeki mermer kaplı lavaboya giderek yüzünü ovalayıp dişlerini fırçaladı. Yuvarlak heykel tabanı gibi görünen aynaya bakarken gözlerinin kan çanağı gibi olduğunu ve gözaltlarının morardığını görmüştü.

Seni isteyerek öleceğimi düşündüm.

Muhtemelen hatırlamayacaktır, diye düşündü. İnsanlar nadiren afyon etkisindeyken söylediklerini hatırlarlardı. Arabanın yanında onu öptüğünü bile hatırlamayabilirdi ama hizmetkârlar uzun bir süre dedikodusunu yapacaklardı. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı ve şansı varsa Devon ya unutur ya da bahsini açmama nezaketini gösterirdi.

Clara'yı çağırmak için zilin yanına gidince fikrinden vazgeçerek elini geri çekti. Hâlâ erkendi. Karmaşık giyinme ve saçlarını yapma işine girişmeden önce hastaları kontrol edecekti. Kaşmir şalını geceliğinin üzerine sararak önce Devon'u görmeye gitti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Uyanık olmasını beklemediği hâlde odasının kapısı aralıktı ve perdeler açılmıştı.

Devon yatağında yastıklara yaslanmış şekilde oturuyordu. Saçının kalın bukleleri, ıslak ve temiz gözüküyordu. Teni dikkatli bir tıraş sayesinde parlıyordu. Hasta yatağında bile güçlü ve sanki kısıtlanması yüzünden sinirliymiş gibi huzursuzdu.

Kathleen kapı girişinde duraksadı. Aralarındaki boşluğu dolduran gergin sessizlikte acı verici bir utangaçlık, yanaklarının kızarmasına sebep oldu. Ona daha önce hiç bakmadığı şekilde... Cüretkâr ve kısmen sahiplenici şekilde bakması duruma yardımcı olmuyordu. Bir şey değişti, diye düşündü.

Bakışlarını çevirip üzerindeki renkli şalda dolanırken Devon'un dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Kathleen kapıyı kapattı ama tereddüt ederken ona yaklaşmak konusunda gergin hissediyordu.

"Neden bu kadar erken kalktın?"

"Acıkarak uyandım. Yıkanmam ve tıraş olmam gerektiği için Sutton'u çağırdım."

"Ağrın var mı?" diye endişeyle sordu.

"Evet," diye vurgulayarak söyledi. "Buraya gel de iyi hissetmemi sağla."

Temkinli şekilde yaklaşırken, sinirleri piyano telleri gibi gerilmişti. Yatağın yanına yaklaşırken onun için normal olmayan keskin bir koku fark etti ama tuhaf bir şekilde tanıdıktı... yarpuz ve kafur kokusu yayılıyordu.

"Sıvı merhem kokusu alıyorum," dedi kafası karışmış şekilde. "Atlar üzerinde kullandığımız cinsten."

"Bay Bloom ahırdan bir çanak gönderdi ve kaburgalarıma yara lapası uygulamamızı emretti. Onu reddedemedim."

"Ah." Kaşlarını düzeltti. "Çok iyi işe yarıyor," diye onu temin etti. "Atların çekilmiş kaslarını normalden daha hızlı iyileştiriyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eminim öyledir." Acıklı bir tebessüm dudaklarında belirdi. "Keşke yara merhemi, yanlarımı yakarak delik açmaya çalışmasaydı."

"Sutton tamamına mı uyguladı?" diye kaşlarını çatarak sordu. "Karışım atlar için hazırlanmış. Yağla veya beyaz mumla seyreltmesi gerekiyordu."

"Kimse ona bunu söylemedi."

"Hemen alınması gerekiyor. Yardım etmeme izin ver." Ona uzanmaya çalıştı ama tereddütle durdu. Yara lapası beyaz geceliğinin altından bağlanmıştı. Ya gömleği kaldırıp kenarın altından uzanacaktı ya da önünün düğmelerini açması gerecekti.

Huzursuzluğunu gören Devon gülümseyerek başını iki yana salladı. "Sutton dönene kadar bekleyeceğim."

"Hayır, ben de yapabilecek kapasiteye sahibim," diye ısrar etti Kathleen, yanakları kızarmış şekilde. "Ne de olsa daha önce evlenmiş bir kadındım."

"Ne kadar dünyevi zevklere düşkünsün," diye hafifçe takıldı Devon, bakışlarıyla onu okşarken.

Kathleen'in dudakları kararlı bir çizgi halinde bastırıldı. Kendini toparlamış gibi görünerek düğmeleri çözmeye başladı. Giysi mükemmel, pürüzsüz beyaz bir kumaştan yapılmıştı ve kumaş biraz iç gösterdiği kadar ağırdı da. "Bu çok kaliteli bir gecelik," diye aptalca yorumda bulundu.

"Sutton getirene kadar böyle bir şeye sahip olduğumun farkında bile değildim."

Kathleen şaşırmış şekilde Duraksadı. "Eğer gecelik giymiyorsan, yatarken ne giyiyorsun?"

Devon ona dudağının kenarı kıvrılmış şekilde anlamlı bir bakış attı.

Ne demek istediğini anlamaya başlayınca ağzı açık kalmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu seni şaşırtıyor mu?" diye sordu Devon, gözlerinde neşe pırıltılarıyla.

"Kesinlikle şaşırtmıyor. Zaten bir barbar olduğunun farkındaydım." Ama dikkatini tamamen düğmelere verirken, yüzü olgun bir nar rengine dönmüştü. Geceliğin önü açılarak hafif tüylerle kaplı, adaleli bir göğsü ortaya çıkarmıştı. Sormadan önce boğazını temizledi. "Kaldırabilir misin?"

Cevap olarak Devon homurdanarak kendini yastıklardan uzaklaştırdı.

Kathleen şalının düşmesine izin vererek altına doğru uzanırken bağlanan kumaşın bitiş kısmını arıyordu. Ortaya sokuşturulmuştu. "Bir dakika..." Kumaşın öbür kısmını çekmek için diğer koluyla etrafına uzandı. Beklediğinden daha uzundu ve çözmek için birkaç kere çekiştirmesi gerekmişti.

Pozisyonunu daha fazla koruyamayan Devon, acılı bir sesle yastıklarına doğru düşerken ağırlığı ellerini bastırıyordu. "Özür dilerim," demeyi başardı.

Kathleen hapsolmuş kollarını çekiştirdi. "Önemli değil... Ama eğer sorun değilse..."

Nefesini toparlayabilen Devon bulundukları durumu anlamaya çalışırken cevap vermekte gecikmişti.

Devon'un gözlerindeki muzip ışıltıyı görünce eğlence ile öfke arasında kalmıştı. "Kalkmama izin ver seni *çapkın*."

Sıcak elleri omuzlarının arasına giderek yavaşça, daireler çizerek okşuyordu. "Benimle yatağa gel."

"Çıldırdın mı?"

Kendini kurtarmak için çabalarken, Devon omuzundan asılan gevşek örgüsüne uzanıp aylak aylak oynuyordu. "Dün akşam yaptın," diye belirtti.

Kathleen kaskatı kesilerek gözleri kocaman açılmıştı.

Demek hatırlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benden bunu alışkanlık hâline getirmemi bekleyemezsin," dedi nefes nefese. "Ayrıca hizmetçim yakında beni aramaya gelecektir."

Devon yanına doğru hareket ederek onu tamamen yatağa doğru çekti. "Buraya gelmeyecektir."

Kathleen kaşlarını çattı. "İnanılmazsın! Yara lapasının birkaç kat derini yakmasına izin vermeliyim."

Devon kaşlarını kaldırdı. "Bana en azından atlarından biri gibi davranacağını düşünüyorum."

"Atlardan herhangi biri senden daha terbiyelidir," diye onu bilgilendirirken tek kolla geceliğinden arkasına doğru uzandı. "Bir eşek bile daha ehildir." Bandajın ucunu çözülene kadar çekti. Yara lapasından oluşan yığın ve düğüm çözülünce, Kathleen çekip çıkararak yere fırlattı.

Devon özenli bakımı sırasında uzanıyordu ve belli ki hâlinden memnundu.

Yakışıklı alçak herife yukarıdan bakan Kathleen, gülümsemesine karşılık vermeyi cazip bulmaktaydı. Onun yerine azarlayıcı bir bakış attı. "Doktor Weeks kaburgalarına baskı uygulayacak herhangi bir harekette bulunmaman gerektiğini söyledi. *Hiçbir şeyi* çekiştirmek veya kaldırmak yok. Dinlenmelisin."

"Benimle kaldığın sürece dinleneceğim."

Temiz, sıcak ve davetkâr hissiyle Kathleen iradesinin zayıfladığını hissetti. Dikkatlice kolunun kıvrımına doğru uzandı. "Bu canını yakıyor mu?"

"Her geçen an, daha iyi hissediyorum." Üzerlerine örtüleri çekerek beyaz çarşaf ve yumuşak yün battaniyelerle onu sarıp sarmaladı.

Önleri birbirine değecek şekilde uzandı Kathleen, zevk ve sinirleri yüzünden titrerken mükemmel şekilde sert ve sıcak vücut hatlarının onunkilere ne kadar mükemmel uyduğunu hissetti. "Biri görecek."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kapı kapalı." Devon kulağının narin kıvrımıyla oynamak için uzandı. "Benden korkmuyorsun değil mi?"

Başını iki yana sallasa da nabzı hızla atıyordu.

Devon burnuyla saçına sokuldu. "Dün..." duraklayarak kelimeyi bulmaya çalıştı, "heyecanımda seni incitmiş ya da korkutmuş olduğum konusunda endişeliydim," diye kuru bir şekilde lafını bitirdi.

"Sen... Sen ne yaptığını bilmiyordun."

Kendiyle alay ettiği sesinde belirgindi. "Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Sadece düzgün şekilde yapamadım." Parmak uçları Kathleen'in alt dudağının kenarında dolanırken dolgun kıvrımlarla oynuyordu. Parmakları çenesi boyunca kayıp açıyı yukarı doğru dürterek çenesinin altındaki yumuşak teni okşadığında nefesini tuttu. "Seni... Böyle daha çok öpmeye niyetim var."

Dudakları davetkâr bir baskıyla onunkilerin üzerine kapandı. Fazlasıyla ateşli ve ağır hareketlerle, Kathleen kendini geri çekmeyi düşünmeden önce, dudakları çaresiz bir cevap almak için onu ikna ediyordu. Sıkı ve aranan dudakları çok nazikti. Vücudunun adlarını bile bilmediği kısımlarına huylandıran sancılar gönderiyordu. Öpücük gittikçe uzayarak biri bitmeden diğeri başlıyordu. Örtülerin altında kıllarla kaplı bacaklarından biri onunkilere sürtündü. Devon'un boynunun arkasına uzanarak parmaklarını, kafasına doğru yatırılmış ipeksi koyu renk saçlarına daldırdı.

Devon ellerini kadının omurgası boyunca, kalçalarını kendine doğru sıkıca yerleştirmek için kaydırdı. Onları ayıran pazen ve keten üzerinden bile, Kathleen vücutlarının mahrem bir şekilde uyduğunu, yumuşaklığın sertliğe boyun eğdiğini hissetti. Onu daha saldırgan bir şekilde öperken dili dürtüyor, daha derinleri araştırıyordu ve Kathleen bunun zevkiyle inledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu yatağın dışında hiçbir şey yoktu. Birbirine geçmiş uzuvların ve nazikçe dolanan ellerin erotik hisler uyandıran sürtünüşü vardı. Devon kalçalarını kavrayıp onu tahrik olmuş teninin sertliğine doğru getirince inledi. Onun kalçalarını yavaş bir ritimle yönlendirirken, her dokunuşla inlemeye başlayana kadar onu kendine doğru sürtüyordu. Dokunarak uyardığı yumuşak yer şişmeye ve arzuyla seğirmeye başladı. Utançtan kıpkırmızı olmuştu. Bu şekilde hissetmemeliydi. İstediği şeyi... İstememeliydi. Devon'a doğru ne kadar sıkıca bastırılmış olsa da daha fazlasına ihtiyacı vardı. Neredeyse ona saldırabilirdi. Arzu o kadar güçlüydü.

Yakışıklı adamın vücuduna doğru kıvranırken, Devon irkilerek nefesi kesildi. İstemeyerek kaburgalarına baskı uyguladığının farkına vardı.

"Ah özür dilerim..." Kathleen ondan nefes nefese yuvarlanarak uzaklaşmaya başladı.

"Zararı yok." Onu olduğu yerde tuttu. "Gitme." Güçlükle nefes alıyordu. Canını yakıyor olmalıydı ama umurunda değil gibiydi.

"Durmalıyız," diye itiraz etti Kathleen. "Bu senin için yanlış ve tehlikeli. Ben ise..." Duraksadı. İçini dolduran kavurucu çaresizliği ve acı verici gerginliği, açıklayacak bir kelime sözlükte yoktu.

Devon hemen onu dürttü. Kathleen derinden titremesine sebep olan hafif bir hareketti.

"*Yapma*," diye inledi. "Sıcak ve hasta hissediyorum. Düşünemiyorum. Nefes bile alamıyorum."

Neden Devon'un eğlenirmiş gibi gözüktüğü anlayamıyordu ama dudakları Kathleen'in yanağına değdirdiğinde gülümsemesinin şeklini hissetti.

"Sana yardım etmeme izin ver aşkım."

"Yapamazsın," dedi Kathleen boğuk bir sesle.

"Yapabilirim. Güven bana."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen'i sırt üstü bastırarak aralanmış dudaklarını boğazında ve göğsünde gezdirdi. Elbisesini ardına açana kadar Devon'un kıyafetlerini çözmekle uğraştığının farkına varmamıştı.

Serin hava çıplak teninde gezince irkildi. "Devon..."

"Sessiz ol." Kelime göğsünün ucuna üflenerek söylenmişti.

Dudakları onu kavrayıp hassas tenini sıkı ve sıcak çekişmelerle uzatınca inledi.

Görünüşe göre ona yardım etme algısı, Kathleen'e daha fazla işkence uygulamaktı. Göğüslerini elleriyle kavrayıp olabilecek en hafif çekişlerle, ta ki kalçaları çaresizce acımasız gerginlikten kurtulmak için kıpırdayana kadar emiyordu. Avuçları geceliğin altına çıplak kalçalarını kavramak için kaydı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, "tenin, kıvrımların, her kısmın." Elleri uyluklarının arasına sızarken onları aralıyordu. "Benim için aç... Biraz daha fazla... Evet... Tanrım, ne kadar yumuşaksın buran... Ve buran..."

Katmanları boyunca gezinirken, narin kıvrımlarını okşayarak ıslak ve yumuşak katmanları parmaklarıyla, sızlayan teninin tepesi ortaya çıkana kadar ayırdı. Becerikli şekilde etrafıyla uğraşarak eriyen yumuşak katmanlardan vücudunun ön kısmına doğru parmaklarıyla takip etti. Parmağı içindeki sıkılığa doğru kayarken bir şaşkınlıkla sarsıldı. Gözleri kocaman açıldı ve refleks olarak aşağı doğru uzatarak kalın kaslı bileğini tuttu.

Devon kaskatı kesilerek Kathleen'in kıpkırmızı yüzüne bakarken kafası karışmış gözüküyordu. İfadesi şaşkınlık, arzu ve şehvetin karışımı arasında değişiyordu. "Acıyor mu sevgilim?" diye boğuk bir sesle sordu.

Kathleen vücudu davetsiz dokunuş karşısında kasılırken, nabız gibi atarak yanıyordu. "B...biraz." Tuhaf bir şekilde bileğini çekiştirdi ama Devon bu sözsüz yalvarışa direndi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nazikçe başparmağını sıkı, hassas tepecikte dolaştırdı. Parmakları daha derine girerek okşuyor, öyle fazla ıslaklık ortaya çıkarıyordu ki Kathleen yüzünü buruşturarak belinin etrafındaki toplanan geceliğinden uzağa bakmaya çalıştı.

Güçlükle nefes alırken, Devon dudaklarını alnının gergin hatlarına bastırdı. "Hayır, endişelenme. Buraların... Bana hazır olduğunda... Islanıyor... Bu çok güzel, seni daha fazla istememe sebep oluyor... Ah, ne kadar tatlı... Beni tuttuğunu hissedebiliyorum."

Kathleen de hissedebiliyordu. Teni onu karşılamak için kaygan çekişler halinde hareket ediyordu. İstila hafifçe geri çekildi ve iki parmak içine kayarak onu rahatsız edecek şekilde germesine sebep oldu. Bütün eli onu avuçluyordu. Avucunun içini kadınlığının yumuşak tepesine bastırıyor, parmaklarının derinlerine girip çıkışıyla alev alev haldeyken kafası karışık bir şekilde vücudunun kalkmasına engel olamıyordu. Çok fazla his vücudunda dolanıyor, kalbinin o kadar hızla çarpmasına neden oluyordu ki bu onu korkmuştu.

"Dur," diye kuru dudakları arasından fısıldadı. "Lütfen... Bayılacağım..."

Devon'un alaycı fısıltısı kulağını gıdıkladı. "Bayıl o zaman."

Gerginlik katlanılmaz şekilde yükseldi. Bacaklarını açarak çaresizce adamın eline doğru kendini hareket ettiriyordu. Her şey şaşırtıcı bir güçle çözülerek, onu ölmek gibi tüketen bir şekilde boşalmasına sebep olmuştu. His gittikçe uzanıp dallanıp budaklanarak, zevkten kasılarak titremesine sebep oluyordu. İnleyip nefes nefeseyken Devon onu öperek zevk seslerinin tadına varabilirmiş gibi dudaklarını emdi. Bir başka dalga vücudunda dolanırken sıcaklık başına, göğüslerine, karnına, kasıklarına yayılırken, Devon'un dudakları onu kendinden geçirmeyi hiç bırakmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Titremeleri dindikten sonra başı dönerken güçlükle onun üzerine düştü. Yanına doğru dönüp başını Devon'un yumuşak bir şekilde yayılmış göğüs kıllarının üzerine koyduğunun kısmen farkındaydı. Devon geceliğini kalçalarına doğru çekmişti ve bir eliyle poposunu dairesel hareketlerle okşarken, nefesi tekrar normale dönmeye başladı. Kathleen daha önce hiç şu anki kadar uyumak istememişti. Devon'un vücudunun sıcaklığına, kollarının arasına sokuldu. Ama hizmetçilerinin sabah işlerine şömineleri temizleyip halıları süpürerek başladıklarının uzaktan gelen sesleriyle duyabiliyorlardı. Eğer daha fazla kalırsa fark edilecekti.

"Vücudun yay gibi gerildi," dedi Devon kafasının üzerinden uykulu şekilde. "Hem de seni sakinleştirmek için onca çaba sarf ettikten sonra." Kathleen'in utanç dolu sessizliği karşısında bir kıkırtı ağzından çıktı. Elleri tekrar kadının sırtına giderek omurgası boyunca okşadı. "Bu daha önce hiç başına gelmemiş miydi?"

Başını iki yana salladı. "Kadınlar için mümkün olabileceğini bilmiyordum." Sesi kendi kulağına bile tuhaf geliyordu, kısık ve mahmur.

"Sana düğün gecenden önce kimse söylememiş miydi?"

"Leydi Berwick söylemişti ama eminim bundan kendisinin bile haberi yoktur. Ya da belki..." Bozguna uğratan bir düşünce aklına gelince duraksadı. "Belki de saygıdeğer bir kadının başına gelen bir şey değildir."

Elleri yavaşça, güven veren bir şekilde sırtını yukarı aşağı okşamaya devam etti. "Neden olmaması gerektiğini anlayamıyorum." Elleri aşağı inerken kulağının yakınına fısıldadı. "Ama söylemeyeceğim."

Kathleen ürkek bir şekilde parmaklarını Devon'un yanlarına uzanan kocaman morluğun kenarında gezdirdi. "Diğer adamlar... Bunu nasıl yapacağını biliyorlar mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kadınlara zevk vermekten mi bahsediyorsun? Evet, sadece sabırlı olmak gerekiyor." Örgüsünden çıkan birkaç tutam saçla oynadı. "Ama bu çabaya fazlasıyla değiyor. Bir kadının keyfi, eylemi daha tatmin edici yapıyor."

"Öyle mi? Neden?"

"Bir kadının onu arzulamasını sağlayabileceğini bilmek erkeğin gururunu okşuyor. Aynı zamanda..." Elleri kadının uyluklarının arasındaki yumuşak koya kayarak geceliğinin katmanları üzerinden okşadı, "... Parmaklarımın etrafında gerilmen... Bu, adam içindeyken ona zevk veriyor."

Kathleen yüzünü onun omzuna gizledi. "Leydi Berwick durumu çok basitçe anlatmıştı. Ama bazı önemli detayları atladığını düşünmeye başladım."

Devon kısık sesli bir kahkaha attı. "Sevişmenin basit olduğunu söyleyen herkes, hiçbir zaman düzgün bir şekilde yapmamıştır."

Beraber uzanırken, yatak odasının dışındaki sesleri dinliyorlardı. Dışarıda bahçıvanlar tekerlekli biçicileri, kenar kesicileri çimler boyunca ittirmeye başlamıştı ve bıçaklı silindirler pürüzsüz şekilde dönmeye başladı. Gökyüzü çelik rengindeydi ve güçlü rüzgârlar camın yakınlarındaki meşe ağaçlarının son birkaç solmuş kahverengi yaprağını sarsıyordu.

Devon saçına bir öpücük kondurdu. "Kathleen... Theo'nun en son seninle konuştuğunda, 'Benim karım değilsin,' dediğini söylemiştin."

Donakalırken ne soracağını fark ederek panik damarlarında dolanıyordu.

Ses tonu nazikti. "Doğru mu?"

Kathleen uzaklaşmaya çalıştı ama Devon onu sıkıcı kendine doğru tuttu.

"Nasıl cevap vereceğinin bir önemi yok," dedi. "Sadece neler olduğunu anlamak istiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ona söyleyerek her şeyi tehlikeye atabilirdi. Kaybedecek çok şeyi vardı. Ama bir kısmı ona gerçeği söylemeyi çok istiyordu. "Evet," diye kendini söylemeye zorlarken ses tonu tizdi. "Doğruydu. Evlilik hiç tamama erdirilmemişti."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirminci Bölüm

"Demek bu yüzden kavga ettiniz," diye mırıldandı Devon, kadının sırtını yavaşça okşayarak.

"Evet. Çünkü Theo'ya izin vermedim..." Titrek bir şekilde iç çekerek duraksadı. "Leydi Trenear diye anılmaya hakkım yok. Sonrasında *Eversby* Manastırı'nda kalmamalıydım ama... Çeyizimi tutmama izin verileceğini bilmiyordum. Lord ve Leydi Berwick ile yaşamaya dönmek istemiyordum; ayrıca utanç verici olurdu. O yüzden Theo'nun eşi olduğum konusunda yalan söyledim."

"Biri onunla yatıp yatmadığını sordu mu?" diye sorarken sesi şaşkın çıkmıştı.

"Hayır ama boşluktan yararlanarak yalan söylemiş oldum. Bu da diğer yalanlar kadar kötü. İçler acısı gerçek ise hâlâ bakireyim. Bir sahtekâr." Göğsünde bastırılmış bir kahkaha hırıltısı hissedince şaşkına döndü. "Bunda komik olan ne bulduğunu göremiyorum!"

"Özür dilerim." Ama sesinde bir tebessüm tınısı vardı. "Sadece kiracıların drenaj sorunları, tesisatçılar, mülk borçları ve yüzleştiğim yüzlerce sorun arasında... Sonunda hakkında bir şey yapabileceğim bir sorunla karşı karşıya olduğumu düşünüyordum."

Kathleen ona azarlayıcı bir bakış attı ama Devon sırıttı. Daha rahat bir pozisyon bulup kendini yukarı kaldırma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan önce kadını öptü. Yastıklara uzanan Kathleen, onları omuzlarının arkasına yasladı. Bacakları kısmen dizlerinin altına kıvrılmış şekilde onun yüzüne bakacak şekilde oturdu ve geceliğini düğümledi.

Devon ellerinden birini kadının bacağının üzerine koydu. "Bana neler olduğunu anlat sevgilim."

Artık bir şeyleri gizlemek imkânsızdı. Bakışlarını ondan uzağa çevirirken parmakları içliğinin düğmelerini tutuyordu. "Anlaman gerekiyor... Düğün gecesine kadar Theo ile hiçbir zaman yalnız kalmamıştım. Leydi Berwick, düğünden sonrasına kadar her an bize eşlik etmişti. Mülkün şapelinde evlendik. Bir hafta süren çok büyük bir düğündü ve..." Yeni bir düşünce aklına gelince durdu. "Sen ve West davet edilmeliydiniz. Edilmediğiniz için çok özür dilerim."

"Ben değilim," dedi Devon. "Seninle düğünden önce tanışsaydım, ne yapacağımı bilmiyorum."

İlk başta şaka yaptığını sanmıştı ama bakışları fazlasıyla ciddiydi.

"Devam et," dedi.

"Törenden sonra Theo arkadaşlarıyla beraber tavernaya gidip geceye kadar orda kalmıştı. Evde kalmakla yükümlüydüm çünkü... Anlayabileceğin üzere, gelin için bu çok tuhaftı. Düğün gecesinden önce etrafta takılıp insanlarla konuşması görülmemiş bir durumdur. O yüzden banyo yaptım ve Clara saçlarımı sıcak maşalarla kıvırdı. Beyaz dantel gecelik giydirildikten sonra yalnız başına otururak bekledim... Bekledim... Ve bekledim. Bir şey yemek için fazlasıyla gergindim ve yapacak başka bir şey yoktu. Gece yarısı yatağa gittim. Uyuyamadım. Öylece endişelenerek uzanıyordum."

Devon'un bacağındaki eli sıkılaştı.

Hemen ona baktı ve içini erimiş bala çeviren bir endişeyle onu kendisine bakarken buldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sonunda Theo odaya geldi," diye devam etti, "içki yüzünden fazlasıyla sarhoş olmuştu. Kıyafetleri fazlasıyla kirliydi ve ekşi kokuyordu. Yıkanmamıştı bile. Sadece kıyafetlerini çıkarıp yatağa girmiş ve..." Kathleen durup uzun örgüsüne uzanarak ucuyla uğraştı. Çıplak erkek vücudunun hissine alışmadan kavranmanın, baskı altında hissetmenin şaşkınlığını açıklamanın bir yolu yoktu. Theo onu öpmemişti... Ondan bunu istediğinden değildi... Bir insan olarak farkında değilmiş gibiydi.

"İlk başka kıpırdamadan durmaya çalıştım," dedi. "Leydi Berwick bunu yapmam gerektiğini söylemişti. Ama çok ağırdı ve sert davranıyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için sinirliydi. İtiraz etmeye başladım. Beni susturmaya çalıştı. Ellerimi ağzıma götürdü, işte o zaman kontrolümü kaybettim. Elimde değildi. Karşı koyarak onu tekmeledim. Bir anda geri çekilerek iki büklüm oldu. Bok yığını gibi koktuğunu ve bana dokunmasını istemediğimi ona söyledim."

Duraksayarak Devon'a kaygılı şekilde bakarken hoşnutsuz olmasını ya da alay etmesini bekliyordu. Ama ifadesi anlaşılmıyordu.

"Odadan kaçtım," diye lafına devam etti "ve gecenin kalanını Helen'in odasındaki divanda geçirdim. Çok nazikti ve soru sormadı. Ertesi sabah hizmetçiler görmeden önce geceliğimin yırtılmış dantelini tamir etmemde bana yardım etti. Theo ertesi gün bana çok sinirliydi ama sonrasında bu kadar içmemesi gerektiğini itiraf etti. Baştan başlamamızı istedi. Ve ben..." Güçlükle yutkunarak itirafı yüzünden utançla doldu, "özrünü kabul etmedim. O akşam veya herhangi bir akşam onunla aynı yatağı paylaşmayı reddettiğimi söyledim."

"Güzel," dedi Devon, daha önce kullandığını duyduğundan farklı bir tonda. Bakışlarını sanki Kathleen'in göz-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lerinde olanı görmesini istemiyormuş gibi uzağa çevirdi ama yüz hatları gergindi.

"Hayır, korkunç bir şey yaptım. Leydi Berwick'in yanına gidip ne yapmam gerektiğini sorduğumda bir eşin, kocası içkiliyken bile girişimlerine katlanması gerektiğini, hiçbir zaman hoş olmadığını ama bunun evlilik pazarlığının doğasında olduğunu söyledi. Bir eşin kocasının koruması karşılığında özgürlüğünü takas etmesiymiş."

"Kocası eşini gerekli olduğunda kendisinden koruması gerekmiyor mu?"

Kathleen yumuşak tonda söylenen soru karşısında kaşlarını çattı. "Bilmiyorum."

Devon devam etmesini beklerken sessiz kaldı.

"Sonraki iki günde," dedi, "bütün düğün misafirleri evlerine gittiler. Kendimi Theo'nun yatağına gitmeye zorlayamadım. İncinmiş ve öfkeliydi. Haklarını talep ediyordu. Ama hâlâ çok içiyordu ve ayık olana kadar onunla hiçbir şey yapmayacağımı söyledim. Korkunç şekilde tartıştık. Frijit olduğumu bilseydi benimle asla evlenmeyeceğini söyledi. Üçüncü sabah Asad ile ata binmek için gitti ve... Geri kalanını biliyorsun."

Devon'un elleri, geceliğinin kenarından kayarak hafifçe çıplak uyluğunu okşadı. Kadını incelerken bakışları sıcak ve ilgiliydi. "Theo ile aynı hataları yapsaydım" diye sonunda söyledi, "ne yapardım biliyor musun?" Kathleen dikkatli şekilde başını sallamasıyla lafına devam etti, "Senden dizlerimin üzerine çökerek özür dilerdim ve tekrar olmasına izin vermeyeceğine dair yemin ederdim. Tekrar güvenini kazanan kadar istediğin kadar beklerdim... Ve sonrasında seni yatağa götürüp gün boyunca sevişirdim. Frijit olman konusuna gelirsek... Sanırım bunun doğru olmadığını kesin olarak kanıtladık."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen'in yanakları kızardı. "Erkeklerin ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Gitmeden önce senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Hüzünlü bir tebessüm dudaklarında belirdi. "Teklifini takdir ediyorum. Ama şu an derin nefes almak canımı acıtıyor. Senin tarafından zevk verilmek işimi kesin olarak bitirir." Kadının uyluğunu sıktı. "Bir dahaki sefere."

"Ama başka bir sefer olamaz," dedi kasvetli şekilde. "Her şey eski haline dönmesi gerekiyor."

Devon'un kaşları kısmen kalktı. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet, neden olmasın?"

"Belirli arzuları, bir kere uyandırıldı mı, görmezden gelmek zordur."

"Bir önemi yok. Ben bir dulum. Bunu tekrar yapamam."

Devon ayak bileklerinden birini yakalayarak ona sebep olduğu ağrıya rağmen Kathleen'i kendine çekti. "Kes şunu," diye fısıldadı sertçe Kathleen, geceliğinin kenarı yukarı doğru yuvarlanırken aşağı çekmeye çalışarak. "Kendini inciteceksin..."

"Bana bak."

Devon omuzlarını kavramıştı. İstemsizce Kathleen kendini gözlerinin içine bakmaya zorladı ve midesinin pırpır etmesine sebep olan istikrarlı bir sıcaklık gördü.

"Theo'nun ölümünden pişmanlık duyduğunu biliyorum," dedi kısık sesle Devon. "Onunla iyi niyetle evlendiğini ve içten bir şekilde yasını tutacağını biliyorum. Ama Kathleen, aşkım... Onun eşi olmadığın gibi, dulu da değilsin."

Bu kelimeler yüzüne vurulmuş bir tokat gibiydi. Şaşkın ve dargın şekilde yataktan aceleyle kalkıp şalını çekip aldı. "Sana asla güvenip sırrımı vermemeliydim," diye bağırdı.

"Sadece, en azından başkaları yokken, gerçek bir dulun sorumluluklarıyla yükümlü olmadığını belirtiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben gerçek bir dulum!"

Devon alaycı şekilde baktı. "Theo'yu zar zor tanıyordun."

"Onu sevdim," diye ısrar etti.

"Öyle mi? Onda en çok sevdiğin neydi?"

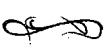
Kızgınlıkla Kathleen dudaklarını cevap vermek için aradı... Ama tek bir kelime bile çıkmadı. Avucunu karnına korkunç bir şeyin farkına vararak koydu. Şimdi Theo'nun ölümüne karşı olan suçluluğu kısmen bastırılmıştı. Aynı kaderle buluşmuş bir yabancıya da duyabileceği acıma dışında, ona karşı barındırdığı herhangi bir his bulamıyordu.

Onun dışında Theo'nun dulu olarak yerini almış, evinde yaşamış, kız kardeşlerini arkadaş edinmiş, Leydi Trenear olmanın bütün ayrıcalıklarının keyfine varmıştı. Theo bir sahtekâr olduğunu bilmiyordu. Kendi bile bilmezken Theo onu sevmediğini biliyordu. Bu yüzden son sözleri suçlamayla söylenmişti.

Öfkeli ve utanç içinde olan Kathleen dönüp kapıya gitti. İhtiyatlı davranması gerektiğini bir an bile düşünmeden ardına kadar açıp eşikten koşarak geçti. Kuvvetli bir gövdeyle çarpıştığında, nefesi neredeyse kesilmişti.

"Bu da ne..." diye West'in onu dengesini sağlaması için uzanırken söylediğini duydu. "Bu da nedir? Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet," diye tersledi, "ağabeyini tekrar nehre fırlatabilirsin." Cevap vermeden önce hızlı adımlarla uzaklaştı.

West ana yatak odasına girdi. "Gördüğüme göre, tekrar çekici haline dönmüşsün."

Devon sırıtarak kesik bir şekilde nefesini verirken son birkaç dakikanın öfkeli sıcaklığının çekilmesini için istekliydi. Kathleen'e yatağında sahip olmak hayal edebilir en

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyük işkenceydi. Ağrılar, saplamalar ve arzular vücudunda toplanmıştı.

Daha önce hayatında hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

"Neden öfkeliydi?" diye sordu West. "Boş ver, bilmek istemiyorum." Yatağın yanındaki sandalyeyi tek eliyle tutarak ters çevirdi. "Bana bir çift ayakkabı borçlusun." Sandalyeye ata biner gibi oturarak kollarını sırtında destekledi.

"Sana bundan daha fazlasını borçluyum." Birkaç ay önce West'in onu nehirden çıkarmak için gereken soğukkanlılığı bulmak bir yana, fiziksel gücü olacağından şüpheli olduğunu düşündü Devon. "Teşekkürler," dedi basit bir şekilde bakışlarını kardeşinden çekmeden.

"Tamamen kendi çıkarım için olduğuna dair seni temin ederim. Trenear Kontu olmaya niyetim yok."

Devon kısa bir kahkaha attı. "Benim de öyle."

"Ah? Bu aralar bu rol sana beklediğimden daha iyi uyuyor." West şüpheli bir şekilde ona baktı. "Kaburgaların nasıl?"

"Çatlamış ama kırılmamış."

"Winterborne'den çok daha iyi durumdasın."

"O camın yanında oturuyordu." Trenlerin çarpıştığı anı hatırlayan Devon yüzünü buruşturdu. "O nasıl?"

"Uyuyor. Weeks ağrısına iyi gelmesi ve düzgün bir şekilde iyileşmesini ilerletmek için onu yatıştırmaya devam etmek istiyor. Aynı zamanda Londra'dan bir göz doktorunun gönderilmesini tavsiye etti."

"Winterborne görüşünü geri kazanacak mı?"

"Doktor öyle düşünüyor ama test edilene kadar bilmenin bir yolu yok."

"Peki ya bacağı?"

"Kırık temizmiş ve düzgünce iyileşecek. Ama Winterborne bizimle planlanandan biraz daha uzun kalacak. En azından bir aylığına..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Güzel. Bu Helen ile tanışık olması için ona daha fazla zaman verecektir."

West'in yüz ifadesi bir an donuk bir hal aldı. "Tekrar o fikre mi döndün? Aralarında bir eşleşme ayarlamaya? Peki, Winterborne topal ve kör kalırsa?"

"Hâlâ zengin olacak."

Alaycı görünerek West, "Ölümle yüz yüze gelmek belli ki önceliklerini değiştirmemiş."

"Neden değiştirsin ki? Evlilik herkesin yararına olacaktır."

"*Sen* bundan nasıl yararlanacaksın?"

"Winterborne'ye Helen için yüklü bir çeyiz ayarlaması ve yatırımları için beni vekil tayin etmesi konusunda şart koyacağım."

"Sonra o parayı uygun gördüğün şekilde kullanacak mısın?" diye inanamaz şekilde sordu. "Yüce Tanrım, önceki gün boğulan çocukları kurtarmak için canını riske ederken, ertesi gün böylesi acımasız bir plan nasıl yapabilirsin?"

Canı sıkılan Devon ona gözlerini kısarak baktı. "Helen mihraba zincirlerle sürüklenecekmiş gibi konuşmaya gerek yok. Bu konuda bir seçme şansı olacak."

"Doğru kelimeler birini zincirlerden daha etkili bir şekilde bağlayabilir. O kendisinin ne istediğini düşünmeden, senin istediğini yapması için onu manipüle edeceksin."

"Ahlak kürsüsünden manzaranın keyfini çıkar," dedi Devon. "Maalesef ayaklarımı sağlam zeminde tutmam gerekiyor."

West ayağa kalkıp cam kenarına giderek manzaraya kaşlarını çattı. "Planında bir kusur var. Winterborne Helen'in, kendi tipi olmadığına karar verebilir."

"Ah, onu kesinlikle alacaktır," diye ona güvence verdi Devon. "Bir soylunun kızıyla evlenmek sosyete merdivenlerini çıkmasındaki tek yol. Bir düşün West. Winterborne, Londra'daki en zengin adamlardan biri ve soyluların yarısı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nın ona borcu var. Ama kredilerini uzatmaları için yalvaran aynı aristokratlar, onu misafir odalarında karşılamayı reddediyorlar. Eğer bir kontun kızıyla evlenirse, ona kapatılan kapılar hemen açılacaktır." Devon dalgın bir şekilde durdu. "Helen onun için yeterli olacaktır."

"Helen onu istemeyebilir."

"Parasız bir kız kurusu olmayı mı tercih edecek?"

"Belki," diye ters bir şekilde cevap verdi West. "Nereden bilebilirim?"

"Lafın gelişi öyle sordum. Elbette Helen bu eşleşmeyi kabul edecektir. Aristokratik evlilikler her zaman ailenin yararına ayarlanır."

"Evet ama gelinler genellikle kendi sosyal denkleriyle eşleştirilirler. Teklif ettiğin şey, Helen'i kendi yararına cebi derin olan halktan bir adama satarak onu düşürmek."

"Sıradan bir halk adamı değil," dedi Devon. "Arkadaşlarımızdan biri.

West isteksizce kahkaha atarak ona döndü. "Bizim arkadaşımız olmak onu tam olarak önerilir saymaz. Pandora veya Cassandra'yı almasını tercih ederim. En azından içlerinde ona karşı çıkacak kadar cesaret var."

Helen, Noel Arifesi partisinin ve hizmetkârlar balosunun planlandığı şekilde gerçekleşeceğine sevinmiş, aynı zamanda rahatlamıştı. Hepsi zavallı Bay Winterborne'nin yaralı durumuna hassas davranarak aile arasında tartışılmıştı. Ama Devon ve West, Winterborne'nin onun adına bir yortunun, bütün yıl güçlükle çalışan hizmetkârlar ve kiracılar için bu kadar önemi varken iptal edilmesini isteyecek son adam olduğunu kesin bir şekilde söylemişlerdi. Kutlamalara planlandığı gibi devam etmek, bütün ev ahalisinin mo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rali için iyi olacaktı ve Helen'in fikrine göre yortu ruhunu onurlandırmak önemliydi. Sevgi ve iyi niyeti teşvik etmekte bir zarar yoktu.

Herkes hediyeleri paketleyip hazırlıklar yaparken, mutfaktan gelen yoğun çörek ve kızartma kokularıyla ev ahalisi tekrar yenilenen bir heyecanla telaş içerisindeydi. Sepetler dolusu portakal ve elmayla birlikte dönen topaçlar, oyulmuş tahta hayvanlar, zıplama ipler, bardak ve top oyuncağıyla dolu sepetler giriş salonuna yerleştirilmişti.

"Bay Winterborne için üzülüyorum," diye yorumda bulundu Pandora. O ve Cassandra şekerli bademleri ufak kâğıtlara sarmakla meşgulken Helen büyük bir vazoda çiçekleri düzenliyordu. "Karanlık bir odada yalnızken," diye lafına devam etti, "geri kalanımız bize gönderdiği dekorasyonların keyfine bakacağız ve o göremiyor bile!"

"Ben de onun için üzülüyorum," dedi Cassandra. "Ama odası onu rahatsız edemeyecek kadar uzakta. Doktor Weeks'in ona verdiği ilaç çoğunlukla uyumasını sağlıyor. Muhtemelen neler olduğunu bilmeyecektir bile."

"Şu anda uyumuyor," dedi Pandora. "Bayan Church'e göre öğlen dozunu almayı reddetmiş. Elinden bir kabı devirmiş ve korkunç bir şey söyleyerek özür bile dilememiş!"

Helen büyük bir vazo kırmızı gül, hiç solmayan yeşil dallar, beyaz zambaklar ve kasımpatıları ayarlamakla uğraşıyordu. "Çok fazla acı çekiyor," dedi "ve muhtemel onun durumunda olan her erkek gibi korkuyordur. Onu haksız şekilde yargılamayın canım."

"Sanırım haklısın," dedi Pandora. "Dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadan, öylece uzanmak korkunç derece sıkıcı olmalı. Kitap bile okuyamamak! Kathleen, onu ziyaret edeceğini ve biraz et suyu ya da çay içmesi için ikna etmeye çalışacağını söyledi. Umarım Bayan Church'ten daha fazla şansı olur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kaşlarını çatan Helen, bir başka gül kökünü daha kırparak aranjmanın içine koydu. "Üst kata çıkacağım," dedi "ve yardım edebileceğim bir şey var mı diye soracağım. Cassandra, bu çiçekleri benim için bitirir misin?"

"Eğer Bay Winterborne isterse," diye teklifte bulundu Pandora, "Cassie ve ben ona Bay Pickwick'in Maceralarını okuyabiliriz. Bütün karakterlerin seslerini taklit ederek oldukça eğlenceli hâle getirebiliriz."

"Çiçeklerle işim bittiğinde, Josephine'yi onu ziyaret etmeye getirebilirim," diye teklif etti Cassandra. "O Napoleon'dan çok daha sakin ve hasta olduğumda yanımda bir köpeğin olması beni her zaman daha iyi hissettirmiştir."

"Belki de Hamlet ile tanışmak ister," diye bağırdı Pandora.

Helen ufak kız kardeşlerinin istekli yüzlerine gülerek baktı. "İkiniz de çok naziksiniz. Bay Winterborne'nin biraz dinlendikten sonra eğlence için minnettar olacağın şüphem yok."

Yemek odasından çıkıp giriş salonunu gelerek parıldayan ağacın görüntüsünün keyfini çıkardı. Süslenen dalların altında bir hizmetçi düşen iğneleri toplarken Noel ilahisi mırıldanıyordu. Üst kata çıktığında Kathleen ile Bayan Church'ü Winterborne'nin odasının önünde dururken buldu. İkisi de kısık sesli müzakere ederken endişeli ve kızgın görünüyorlardı.

"Misafirimizin nasıl olduğunu görmeye geldim," dedi Helen onlara katılarak.

Kathleen kaşlarını çatarak cevap verdi. "Ateşi var ve hiçbir şeyi midesinde tutamıyor. Bir yudum suyu bile. Oldukça endişelendirici."

Helen kısmen açık kapı girişinden hafif karanlık odaya bakış attı. İnlemeyle homurdanma arasında kısık bir ses duyduğunda, ensesindeki tüyler ürpermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doktor Weeks'i mi çağırtayım?" diye sordu Bayan Church.

"Sanırım," dedi Kathleen, "bütün gece Bay Winterborne'nin başında bekleyerek uyanık kaldı. Birkaç saat dinlemeye çok ihtiyacı var. Dahası hastamızı ilaç veya su içmeye ikna edemezsek, Weeks'in nasıl idare edeceğini bilemiyorum."

"Deneyebilir miyim?" diye teklifte bulundu Helen.

İki kadın da aynı anda "Hayır," dedi.

Helen'e dönen Kathleen açıkladı. "Şimdiye kadar Bay Winterborne'den küfürden başka bir şey duymadık. Şansa, en az yarısından fazlası Galce ama yine de senin kulakların için fazla müstehcen. Ayrıca hâlâ evli değilsin ve zavallı adam düzgün bir şekilde giyinmiş olmadığı için, bu söz konusu bile değil."

Bir küfür odanın derinliklerinden gelirken, bunu acılı bir inleme takip etti.

Helen bir acıma duygusu hissetti. "Hasta odasında benim için şaşırtıcı bir şey yok," dedi. "Annem gittikten sonra babama birçok hastalığında bakıcılık yaptım."

"Evet ama Winterborne akraban değil."

"Kesinlikle başka birini riske atacak pozisyonda değil... Sen ve Bayan Church zaten birçok yükü üstlendiniz." Kathleen'e yalvaran bir bakış attı. "Onu görmeme izin verin."

"Pekâlâ," dedi Kathleen isteksizce. "Ama kapıyı açık bırak."

Helen başıyla onaylayarak odaya girdi.

Atmosfer sıcak ve boğucuydu. Havada ter, ilaç ve alçının kekremsi kokusu vardı. Winterborne'nin iri ve karanlık formu, yatakta dolanmış çarşaflar arasında kıvranıyordu. Gecelik giydiği ve bir bacağı dizinden aşağı alçıyla kaplanmış olduğu hâlde, esmer tenini ve kıllı bacaklarını görebilmişti. Saçındaki bukleler obsidiyen siyahı ve hafif dalgalıy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Beyaz dişleri, gözlerinden bandajları çekmeye çalışırken acılı bir çabayla sıkılmıştı. Helen tereddüt etti. Winterborne vahşi bir canavar gibi görünüyordu. Ama ellerinin çaba gösterdiğini ve titrediğini görünce içi merhametle doldu.

"Hayır, hayır..." diyerek yanına aceleyle gitti. Alnına nazik şekilde elini koyunca, fırın tepsisi kadar kuru ve sıcak olduğunu gördü. "Rahat olun. Sakin durun."

Winterborne onu itmeye çalıştı ama soğuk parmaklarını hissettiğinde kısık bir ses çıkararak hareketsiz kaldı. Ateşten çılgına dönmüş görünüyordu. Dudakları pütür pütür olmuştu ve kenarları çatlamıştı. Adamın başını sabit tutturmak için omzuna getiren Helen, gözün etrafındaki bandajları gevşeyen kısımları düzelterek yerine oturttu. "Bunu çekmeyin," diye mırıldandı. "Gözlerinizin iyileşirken kapalı kalması gerekiyor." Adam ona yaslanarak dururken, kısa ve kesik nefesler alıyordu. "Biraz su içmeye ne dersiniz?" diye sordu.

"Yapamam," diye adam acınası halde söylemeyi başarmıştı.

Helen bakışlarını kapı girişinde duran kâhya kadına çevirdi. "Bayan Church, lütfen camı açın."

"Doktor Weeks odayı sıcak tutmamızı söyledi."

"Beyefendi ateşler içerisinde," diye ısrar etti Helen. "Sanırım kendini daha rahat hissetmesine yardımcı olacaktır."

Bayan Church camın yanına gitti. Pencereyi ardına kadar açınca soğuk bir esinti odaya girerek hastalık kokusunu uzaklaştırdı.

Helen, Winterborne'nin derin bir nefes alırken göğsünün hareketlerini hissetti. Sırtının ve kollarının ağır kasları rahatlamayla kasılırken korkunç gerginlik uzaklaşıyordu. Adamın başı, omuzlarına yorgun bir çocuk gibi yerleşmişti. Üstünün giyinik olmadığının farkında olan Helen, aşağı bakmaya cesaret edemedi.

Adamı kollarında tutarken komodindeki bir bardak suya uzandı. "Birkaç damla su içmeye çalışın," diye ikna etmeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalıştı. Adam bardağı dudaklarına bastırdığını hissedince ufak bir itiraz sesi çıkardı ama dudaklarını ıslatmasına izin vermişti.

En fazla bu kadarını yapabileceğinin farkına varan Helen, bardağı kenara bırakarak fısıldadı. "İşte, böylesi daha iyi oldu." Onu tutmaya devam ederken kâhya kadın tek kelime etmeden öne çıkıp çarşafları düzeltmeye başladı.

Helen yabancı bir yana, herhangi bir adamla böyle davranmasının çok ayıp olduğunu biliyordu. Kathleen'in şaşırıp kaldığına şüphe yoktu. Ama Helen bütün hayatı boyunca sosyetenin gözlerinden uzakta yaşamıştı ve mümkün olduğu kadar kuralları uygulaması konusunda istekli olsa da gerekli olduğunda onları gözden çıkarmaya istekliydi. Ayrıca Winterborne günlük yaşantısında güçlü, nüfuz sahibi bir adam olsa da şu anda acı içerisinde ve oldukça hastaydı. Onu neredeyse yardıma ihtiyacı olan bir çocuk gibi düşünüyordu.

Onu yastıklara doğru yatırdı ama adam homurdanarak itiraz etti. Ellerinden biri bileklerine dolandı. Tutuşu acı verici olmasa da gücünü hissetmişti. Eğer isterse Helen'in kolayca kemiklerini kırabilirdi. "Gidip sizi daha iyi hissettirecek bir şey getireceğim," dedi nazikçe. "Hemen geleceğim."

Winterborne, kadının onu yastıklara yatırmasına izin vermişti ama onu bırakmamıştı. Tedirgin olan Helen, bakışları adamın yüzünde dolanmadan önce iri ellerini dikkatle izledi. Gözleri ve alnı bandajlarla kaplanmıştı ama yaralı ve çizilmiş yüzünün altındaki kemik yapısı sert biçimde köşeliydi. Elmacık kemikleri ufak bir bıçak kadar keskin, çenesinin ise güçlü ve baskın bir hali vardı. Dudağının kenarlarında tebessüm izleri veya herhangi bir yerinde ufak da olsa bir yumuşak dokunuş yoktu.

"Yarım saat içerisinde döneceğim," dedi Helen. "Söz veriyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Winterborne tutuşunu bırakmadı.

"Söz veriyorum," diye tekrar etti. Boş eliyle parmaklarını gevşetmeye ikna etmek için hafifçe okşadı.

Adam konuşmadan önce dudaklarını diliyle ıslatmaya çalıştı. "Siz kimsiniz?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Leydi Helen."

"Saat kaç?"

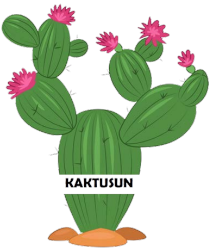
Helen, Bayan Church'e sorgular bir bakış atınca kadın şöminenin üzerindeki saatin yanına gitti. "Saat dört," diye bildirdi kâhya kadın.

Onun için zaman tutacağının farkına vardı Helen. Eğer geç kalırsa, Tanrı yardımcısı olsun.

"Dört buçukta döneceğim," dedi. Hemen sonra yumuşak bir tonda ekledi. "Söz veriyorum."

Yavaş yavaş Winterborne'nin eli açılarak onu serbest bıraktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Birinci Bölüm

Rhys'in demiryolu kazasından sonra ilk farkına vardığı şey bir insanın, belki de bir doktorun, haber gönderilmesini istediği birinin olup olmadığını sormasıydı. Hemen başını reddederek sallamıştı. Babası ölmüştü ve Londra'da yaşayan sert ve keyifsiz annesi görmek istediği son kişiydi. Kendini rahatlamasını istese bile annesi bunu nasıl yapacağını bilemeyecekti.

Rhys hayatında ciddi bir şekilde yaralanmamış veya hastalanmamıştı. Küçükken bile, iri kemikli ve fiziksel olarak korkusuzdu. Gallerli ailesi herhangi bir yaramazlık veya bir anlık üşengeçlik için onu fıçı tahtasıyla kırbaçlarlardı ve o da en kötü cezalandırmaları kılını kıpırdatmadan karşılaşırdı. Babası bakkaldı ve esnafların olduğu bir sokakta yaşamışlardı. Rhys satın alma, satma yeteneklerini o kadar iyi öğrenmişti ki nefes almak kadar doğal bir şey gibi onları özümsemişti.

Kendi işini kurduktan sonra hiçbir kişisel ilişkinin değerini düşürmesine izin vermemişti. Elbette bazı kadınlar olmuştu ama bunlar sadece onun şartlarında bir ilişkiye istekli olanlardı. Tamamen cinselliğe yönelik ve duygudan yoksun. Şimdi yabancı bir yatak odasında boğucu şekilde uzanırken, acının vücudunda dolanmasıyla Rhys'in aklına

BELONGS TO KAKTUS TEAM

belki de çok fazla özgür ruhlu olduğu geldi. Böylesi açıklanamaz yaralanma durumlarında haber gönderebileceği, onu önemseyen biri *olmalıydı.*

Pencereden gelen soğuk esintiye rağmen vücudunun her yeri yanıp kavruluyordu. Bacağındaki alçının ağırlığı, onu kırık kemiğin dur durak bilmeyen ağrısı kadar delirtiyordu. Oda etrafında dönüyormuş gibiydi ve bu, midesinin çok kötü bulanmasına sebep oluyordu. Tek yapabildiği çaresizce geçen dakikalar boyunca kadının dönmesini beklemekti.

Leydi Helen... İçten içe her zaman küçümseyen gözlerle baktığı nadir yaratıklardan biriydi. Ondan daha üstün olanlardan biriydi.

Sonsuzluk gibi hissettiren bir süre sonra, birinin odaya girdiğinin farkına vardı. Cam ya da porselenin metale değmesi gibi bir gürültü duydu. Kaba bir şekilde, "Saat kaç?" diye sordu.

"Dördü yirmi yedi geçiyor." Bu, Leydi Helen'in neşeyle karışık berrak sesiydi. "Üç dakikam kaldı."

Eteğinin hışırtılarını dikkatle dinledi... Bir şeyin doldurulduğu ve karıştırıldığının sesini... Su ve buzun çatırtısını... Eğer bir şey içmesine niyetlenmişse, yanılmıştı. Yutkunma fikri, vücuduna iğrenmeyle titreşim dalgıları gönderdi.

Şimdi yakınındaydı. Ona doğru eğildiğini hissediyordu. Uzun, serin ve ıslak bir parça kumaşı alnı, yanakları ve boğazı boyunca sürdü. O kadar iyi hissettirmişti ki iç çekmesine sebep olmuştu. Kumaş bir anlığına alındığında nefes nefese uzanmıştı. "Durma." İçten içe ufak lütuflar için yalvarmak zorunda kaldığına öfkeliydi.

"Şşş..." Kumaşı tazeleyip daha soğuk ve ıslak hale getirdi. Yavaşça okşamaya devam ederken, parmakları kadının eteğinin katlarını bulup o kadar sıkıca tutundu ki hiçbir şey kumaşı kurtaramazdı. Kadının nazik elleri, adamın başının arkasına götürerek boynunun arkasına kumaşı kaydıracak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar kaldırmıştı. Verdiği zevk, ondan utanç verici şekilde rahatlamayla bir inleme çıkmasına sebep olmuştu.

Rahatlayıp derin nefes aldığında, kumaş kenara bırakılmıştı. Etrafında dolandığını, başını ve omuzlarını yukarı kaldırarak altına yastıklar yerleştirdiğini hissetti. Ona daha fazla su veya belki de önceki kötü kokulu afyon ruhu toniği vermeye niyetli olduğunun farkına varınca, sıkılı dişlerinin arasından itiraz etti.

"Hayır... Lanet olsun..."

"Sadece dene." Nazik ama acımasızdı. Narin ağırlığı yatağın kenarını bastırırken ince bir kol, altına doğru kaydı. Kısmen sarılıyormuş gibi bir tutuş halinde kendini bulurken, kadını yataktan ittirmeyi düşündü. Ama elleri yanağına o kadar nazik bir şekilde dokunmuştu ki bu bir şekilde onu incitmek konusundaki isteğini bastırmıştı.

Bir bardak dudaklarına getirilip tatlı, oldukça soğuk bir sıvı dudaklarına değdi. Dikkatli şekilde yudumlarken, dilinin tüylü tarafı kısmen buruk içeceği içmişti. Lezizdi.

"Daha yavaş," diye uyardı.

Çok susamıştı ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kabı tutan eline uzanmaya çalışarak sabit şekilde tutup kadın onu durdurmadan önce hevesle yutkundu.

"Bekle." Bardak ellerinden alındı. "Bakalım midenizde tutabilecek misiniz?"

İçeceği ondan uzak tuttuğu için ona lanet okumayı cazip bulduğu hâlde, beyninin uzak bir kısmı mantığını anlamıştı.

Sonunda bardak tekrar dudaklarına getirildi.

Kendini, bardaktakini yavaşça yudumlamaya zorladı. Bitirdikten sonra, Leydi Helen sabırla hâlâ onu destekleyerek bekliyordu. Nefes alışı yavaş ve düzenliydi. Göğüsleri başının altında yumuşacık bir yastıktı. Vanilya ve bir parça çiçekli bir esans kokuyordu. Yetişkinlik hayatında bu kadar dezavantaj içerisinde bulunmamıştı. Her zaman güzelce giyinmiş ve kontrol altında olurdu ama bu kadının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek gördüğü çaresiz ve fena şekilde bakımsız bırakılmış bir hastaydı. Sinir bozucuydu.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"*Ydw*," diye düşünmeden Galce cevap verdi. Evet. İmkânsız görünüyordu ama oda dönmeyi bırakmıştı. Acı dalgaları uzaktan ateş edilmiş bir kurşun gibi bacağında dolaşmasına rağmen mide bulantısı geçtiği sürece her şeye katlanabilirdi.

Kadın onu kucağından indirmeye yeltenmişti ama Rhys sağlam bir kolunu üzerine sermişti. Her şeyin en azından birkaç dakikalığına olduğu şekilde kalmasına ihtiyacı vardı. Kadın onu memnun edecek şekilde kendini ona doğru yaslamıştı.

"Bana ne verdiniz?" diye sordu.

"Orkidelerden yaptığım bir çay."

"Orkide," diye tekrarlarken şaşkındı.

Daha önce bu tuhaf, çirkin çiçek için egzotik bir süsten başka bir kullanım duymamıştı.

"*Dendrobium* ve *Spiranthes*'in iki çeşidi. Birçok orkidenin ilaç özelliği vardır. Annem onları toplayıp biriktirdiği bilgilerden oluşan yirmi tane not defteri doldurmuştu."

Ah, kızın sesinden hoşlanmıştı. Kısık ve sakinleştirici bir melodiydi. Tekrar hareket ettiğini hissetti. Kadın bir kere daha onu kenara bırakma çabasındaydı. Daha fazla kucağına doğru ağırlığını vererek başı kızın kollarına, onu kalmaya zorlamaya kararlı şekilde sıkıştırıyordu.

"Bay Winterborne, şimdi sizi dinlenmenizi için bırakmalıyım..."

"Benimle konuşun."

Tereddüt etti. "Nasıl isterseniz. Ne hakkında konuşalım?"

Kalıcı bir şekilde kör olup olmadığını ona sormak istiyordu. Eğer bu konu hakkında bir şey söylemişseler, hatırla-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mayacak kadar fazla ilaç etkisindeydi. Ama soruyu sorma cesaretini gösterememişti. Cevabından çok korkuyordu. Sessiz odada tek başınayken bu konuda düşünmesini engellemenin bir yolu yoktu. İlgisinin dağılmasına ve konfora ihtiyacı vardı.

Ona ihtiyacı vardı.

"Size orkidelerden bahsedeyim mi?" diye sessizlik arasından sordu. Cevap beklemeden konuşmaya devam ederken, pozisyonunu daha rahat bir hâle getirmeye çalıştı. "Orkide kelimesi Yunan mitolojisinden gelmektedir. Orchis bir satir ve nemfin oğluydu. *Bacchus*'u kutlamak için yapılan bir festivalde, Orchis çok fazla şarap içerek alakasını bir rahibenin üzerine zorlamaya çalışmıştı. *Bacchus* bundan hiç de hoşnut olmamıştı ve Orchis'in parçalara ayrılması yönünde tepki vermişti. O parçalar çok uzaklara yayılarak düştükleri yerde orkidelerin büyümesine sebep olmuştur." Duraklayarak ondan birkaç saniyelerine uzağa eğilerek bir şeye uzandı. Yumuşak ve hafif bir şey çatlak dudaklarına dokundu... Parmak uçlarıyla merhem sürüyordu. "Çoğu insan vanilyanın, orkide asmasının meyvesi olduğunu bilmez. Mülkteki seramızda bir tane var. Çok uzun ve duvarda enlemesine büyüyor. Çiçeklerden bir tanesi tamamen büyüdüğünde sabahları açar ve eğer polen yaymazsa akşam sönerek bir daha çiçek açmaz. Beyaz çiçekler ve içindeki vanilya kabukları dünyadaki en tatlı kokuya sahiptir..."

Nazik sesi konuşmaya devam ediyordu ve Rhys uçuyormuş gibi bir hisse kapılırken ateşi diniyordu. Kollarında uykulu şekilde uzanmak ne kadar tuhaf ve hoştu, muhtemelen sevişmeden bile daha iyiydi... Ama bu düşünce onunla beraber olmanın nasıl bir his olacağına dair uygunsuz düşüncelere yönlenmesine sebep olmuştu... Bütün çiçeksi yumuşaklığını, vanilya tadını tüketirken altında nasıl sessizce uzanacağını... Yavaşça Leydi Helen'in kollarında uykuya daldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

Akşama doğru Devon, yemek odasında, Noel Arifesi çayında aileye katılma niyetiyle yataktan çıktı. Hizmetçisinin yardımıyla giyinmeyi başarmıştı ama tahmin ettiğinden çok daha uzun sürmüştü. Sürecin karnını, çatlamış kaburgalarını desteklemeye yetecek ve ani hareket etmesini önleyecek kadar sıkıca bağlamak ile başlaması gerekmişti. Sutton'un yardımıyla bile kollarını gömlekten geçirmek çok acı vericiydi. Göğsünü ufacık oynatması vücuduna acı çektiriyordu. Devon ceketini giymeden önce acısını dindirmesi için yarım doz afyon ruhu almak zorunda kalmıştı.

Sonunda Sutton boyun bağını düzgün bir düğümle bağlayıp onu incelemek için geri çekildi. "Nasıl hissediyorsunuz Lordum?"

"Bir süreliğine alt kata inecek kadar iyi," dedi Devon. "Ama artık dinç değilim. Eğer hapşırırsam, bebek gibi haykırarak ağlayacağımdan fazlasıyla eminim."

Hizmetçi hafifçe tebessüm etti. "Size yardımcı olmak isteyen insanların eksikliği çekmeyeceksiniz. Uşaklar resmen size aşağıya kadar eşlik etme ayrıcalığına kimin sahip olacağına karar vermek için kısa çöp çekmeye çalıştılar."

"Kimsenin bana eşlik etmesine ihtiyacım yok," dedi Devon, yaşlı bir moruk gibi davranılma fikrinden hoşlanmamıştı. "Kendimi sabit tutmak için tırabzanları tutacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Korkarım ki Sims bu konuda ısrarcı. Bütün hizmetkârları sizi daha fazla yaralanmadan korumalarının önemi konusunda uyardı. Üstelik hizmetkârların yardımlarını reddederek hayal kırıklığına uğratamazsınız. O insanları kurtardıktan sonra tam bir kahraman hâline geldiniz."

"Ben kahraman değilim," diye alay etti Devon. "Herhangi biri aynısını yapardı."

"Anladığınızı sanmıyorum Lordum. Gazetedeki açıklamaya göre değirmencinin eşini kurtarmışsınız. Londra'ya, annesi öldükten sonra ufak yeğenini almak için gitmiş. Oğlan ve kız kardeşleri fabrika çalışanlarının çocukları. Büyükbaba ve büyükanneleriyle yaşamaları için taşraya gönderilmişler." Sutton duraklayıp biraz daha vurguyla, "Hepsi ikinci sınıf yolcular," dedi.

Devon ona şüpheyle baktı.

"Sizin için hayatınızı herhangi biri için riske atmanız kahramanca," dedi hizmetçi. "Ama sizin rütbenizde birinin, her şeyi böylesi mütevazı nedenlerle feda etmeye istekli olması... Eh, *Eversby* Manastırı söz konusu olunca, onların herhangi biri için aynısını yapmış gibisiniz." Sutton, Devon'un mağlup olmuş ifadesini görünce gülmeye başladı. "Bu yüzden hizmetkârlarınızın hürmetiyle ve sevgisiyle yıllar boyunca rahatsız edileceksiniz."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Devon yüzü kızarırken. "Afyon ruhu nerede?"

Uşak sırıtarak hizmetçi zilini çalmaya gitti.

Devon odayı terk ettikten sonra, fazla istenmeyen ilgi yüzünden baskı altında hissetmişti. Bir değil iki tane uşak, merdivenlerden inerken ona eşlik ederek kenarı tam olarak düz olmayan belirli basamakların ya da yakın zamanda cilalanmış olabilecek kıvrımlı parmaklık bölümünün tehlikelerini belirtmek konusunda heveslilerdi. Merdivenin apaçık ortada olan tehlikeleri konusundaki konuşmadan sonra,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devon ana koridorda ilerledi ve önünde reverans verip koro halinde 'İyi Noeller' ve 'Tanrı sizi korusun Lordum' diye mırıldanarak sağlığı için bolca iyi dilekleri sunan bir dizi hizmetçi yüzünden durmak zorunda kaldı.

Konulduğu rol yüzünden utanmış görünen Devon, gülümseyerek onlara teşekkür etti. İtinalı bir şekilde, Noel çiçek aranjmanlarının ve altın kurdelelerle bağlanmış yeşil çelenlerle dolmuş yemek odasına ilerledi. Kathleen, West ve ikizlerin hepsi yerlerine oturmuş, sakin ve neşeleyle kahkaha atıyor, muhabbet ediyorlardı.

"Yaklaştığını," dedi Pandora Devon'a, "giriş salonundaki bütün neşeli seslerden anlamıştık."

"Geldiğinde, insanların onu neşeyle haykırmasına alışık değil," dedi West ciddi şekilde. "Genellikle bunu, o gittiğinde yaparlar."

Devon, kardeşine şakayla karışık tehditkâr bir bakış atarak Kathleen'in yanındaki boş yere oturdu. Hemen kapının yanında bekleyen baş kâhya, sandalyesini çekerek onun abartılı bir dikkatle oturmasına yardımcı oldu.

Kathleen, Devon'un bakışlarıyla buluşmakta zorluk çekiyormuş gibiydi. "Kendinizi çok yormamalısınız," dedi nazik bir endişeyle.

"Yormam," diye cevap verdi Devon. "Çay alacağım ve misafirler vardıklarında kiracıları karşılaması için aileye yardımcı olacağım. Ondan sonra işimin bitmesini bekliyorum." Masanın etrafına bakındı. "Helen nerede?"

"Bay Winterborne'ye eşlik ediyor," dedi neşeyle Cassandra.

Bu nereden çıkmıştı? Devon omzunu hafifçe silken West'e sorgular bir bakış attı.

"Bay Winterborne biraz zorlu bir gün geçirdi," diye açıkladı Kathleen. "Ateşi var ve afyon ruhu midesini bulandırıyor. Adaba aykırı olduğu belli ama Helen ona yardım etmeyi deneyebilir mi, diye sordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok nazik bir hareket olmuş," dedi Devon. "Sizin de izin vermeniz hoş olmuş."

"Bayan Church bana, Bay Winterborne'nin artık terslenip hırlamadığını söyledi," diye gönüllü oldu Pandora. "Yastıklara yaslanıp orkide çayı içiyor. Helen saatlerdir saksağan gibi gevezelik ediyor."

Cassandra şaşkın gözüktü. "Helen saatlerdir gevezelik mi ediyor? Bu mümkün değil."

"Çok fazla söyleyecek bir şeyi olduğunu düşünmezdim," diye katıldı Pandora.

"Belki de bir kelimeyi yanlamasına kaydıramadığındandır," diye sıradan bir şekilde yorumda bulundu West.

Birkaç dakika sonra şeker topağı yağmuruna yakalanmıştı.

"*Kızlar*," diye kızgın şekilde bağırdı Kathleen. "Hemen şunu kesin! West, sakın kahkaha atarak onları teşvik edeyim deme!" Çaresiz şekilde kahkahasını bastırmaya çalışan Devon'a tehditkâr bir bakış gönderdi. "Ya da sen," diye ciddiyetle söyledi.

"Etmem," diye söz verirken yüzünü buruşturdu ve kahkahanın en iyi ilaç olduğunu kim söylemişse, kaburgasını hiç çatlatmamış olduğunu kederli şekilde düşündü.

Kathleen, kiracılar ve kasabalılar varana kadar ailenin makul derece oturaklı bir görünüşe bürünmeyi başarmasının bir mucize olduğunu düşündü.

Bir dizi misafiri karşılayan Devon, kendinden emindi ve kibirden uzak bir kibarlık gösteriyordu. Çekici olmak için çaba gösterirken, övgüler ve takdir yorumları alıyordu. İyice yıkanıp paklanmış çocuklar öne çıktılar ve ufak oğlanlar başlarını eğerken kızlar reverans verdiler. Devon karşılığında başını eğerken hissediyor olduğu acıyı göstermiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama bir buçuk saatten sonra Kathleen, yüzünde beliren gerginlik çizgilerini fark etmişti. Devon'un durma zamanı, diye düşündü. West ve kızlar onsuz birkaç karşılamayı başarabilirlerdi.

Devon'u uzaklaştırmadan önce, kırmızı yanaklı bebekleri ve kurdeleyle bağlanmış sarı saçlı kızları olan bir çift yaklaştı.

"Onu kucağınıza alır mısınız Lordum?" diye genç anne umutlu bir şekilde sordu. "Şans için?" Belli ki Devon'un tren kazasında başına gelen yaralardan haberi yoktu.

"Ah lütfen benim tutmama izin verin," diye Devon cevap vermeden seslendi Kathleen. Nur topu gibi olan bebeğe uzanırken ufak çocuklar hakkında pek bir şey bilmediği için biraz tuhaf hissediyordu. Ama bebek hâlinden memnun bir şekilde kollarında rahatlarken, ona düğme gibi yuvarlak gözlerle bakıyordu. Kathleen bebeğe gülümserken, teninin narinliği ve gül goncası şeklindeki mükemmel dudaklarına hayret etmişti.

Devon'a dönerek bebeği kucağında kaldırarak teklifte bulundu. "Şans için bir öpücük?"

Tereddüt etmeden dudaklarını bebeğin başına dokundurmak için eğilerek kadının dediğine uymuştu.

Doğrulurken bakışları bebekten Kathleen'in yüzüne çekildi, adamın buz mavisi, mat gözlerinde bir anlığına boş bakış oluştu. İfadesi ustaca gizlenmişti ama Kathleen görebilmişti. İçgüdüsel olarak kollarında bir bebek tuttuğu görüntüsünün, onun yüzleşmek istemediği duygulara yol açtığının farkındaydı.

Dudaklarına güçlükle gülümseme kondurarak bebeği tekrar gururlu annesine verirken, "Ne kadar güzel bir bebek. Bir melek!" diye bağırdı.

Şansa, sıraya giren misafirlerin uğultusu vardı ve Kathleen hızlıca bu avantajı kullandı. Kolunu Devon'unkine geçirerek kısık sesle, "Hadi gidelim," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Giriş holünden geçerlerken rahat bir nefes vererek, tek kelime etmeden ona eşlik etti.

Kathleen rahatsız edilmeden oturabilmeleri için sessiz bir yer bulma niyetindeydi ama Devon onu Noel ağacının arkasına çekerek şaşırtmıştı. Onu, ağır dalların gizlediği merdivenlerin altındaki boşluğa çekmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu.

Yüzlerce ufak mumun ışıkları gözlerinde dans ediyordu. "Senin için bir hediyem var."

Telaşla, "Ah, ama... Aile, hediyelerini birbirlerine yarın verecek," dedi.

"Maalesef sana Londra'dan aldığım hediye kazada kayboldu." Ceketinin cebine uzanarak, "Bu, saklamayı başarabildiğim tek şeydi. Diğerleri için hiçbir hediyem olmadığı için sana şahsen vermeyi tercih ediyorum."

Tereddüt ederek objeyi adamın açık avucundan aldı.

Ufak incilerle kenarları döşenmiş, oymalı, siyah bir broştu. Üzerinde ata binen bir kadın vardı.

"Kadın Athena'yı simgeliyor," dedi Devon. "Mitolojiye göre, dizgini icat edip bir atı ehlileştiren ilk kişiymiş."

Kathleen hediyeye şaşkınlıkla baktı. Önce şal... Şimdi de bu. Kişisel, güzel ve düşünceli eşyalar. Kimse onun zevkini bu kadar iyi anlamamıştı.

Ona lanet olsun.

"Çok hoş," dedi kararsız şekilde. "Teşekkürler."

Yeni birikmeye başlayan gözyaşlarının arasından, onun sırıttığını gördü.

Ufak iğnesini çözerek yakasının ortasına iliştirmeye çalıştı. "Düz duruyor mu?"

"Pek değil." Parmaklarının tersi boğazına değerken broşu ayarlayıp iğneledi. "Henüz ata binişini görmedim. West, gördüğü herkesten daha başarılı olduğunu iddia ediyor."

"Tam bir abartı..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç sanmıyorum." Parmakları yakasından uzaklaştı. "İyi Noeller," diye mırıldanırken kadının alnını öpmek için eğildi.

Dudaklarının baskısı çekildiğinde Kathleen bir adım geri atıp aralarına gerekli mesafeyi koymaya çalıştı. Topuğu sert, canlı ve keskin bir şeye değince kızgın bir çığlık onu ürküttü.

"*Ah*!" Kathleen içgüdüsel olarak öne fırlayarak Devon'un göğsüyle çarpıştı. Adamın kolları hemen ona dolanırken ağrılı bir şekilde homurdanmıştı. "Ah, özür dilerim... Tanrı aşkına..." Arkasını görmek için döndü ve Noel ağacının dallarından alınırken, kâğıt külahlardan yere düşmüş şekerler için ağacın dibine gelmiş olan Hamlet'in görüntüsü karşısında lafı kesilmişti. Domuz ağacın eteklerini ve yere düşmüş renkli kâğıtlara sarılı şekerleri kokluyordu. Yiyecek kırıntılar bulurken memnuniyetle sesler çıkarıyordu.

Kathleen başını iki yana sallayarak Devon'a tutunurken ikisi de kahkahadan titriyordu. "Seni incittim mi?" diye sorarken elleri hafifçe onun iç yeleğinin yanlarında geziniyordu.

Devon'un gülümseyen dudakları alnına değdi. "Elbette incitmedin, tüy sıklet."

Etrafa dağılmış ışık, ladin kokusu ve karşı konulmaz bir çekimden oluşan hoş bir anda beraber kaldılar. Giriş salonu artık sessizdi ve konuklar hep beraber misafir odasına geçmişlerdi.

Devon başını eğerek Kathleen'in boynunu öptü. "Seni tekrar yatağımda istiyorum," diye fısıldadı. Boğazından yukarı doğru ilerlerken, titrediği ve yukarı doğru gerildiği bir noktayı bulup dilinin ucuyla yumuşak nabzını okşadı. Vücudu ona uyum sağlamış gibi görünüyordu. Yakınlığıyla heyecanı artıyor ve haz karnını dağlıyordu. Onun istediği her şeyi almasına izin vermek ne kadar kolaydı. Ona verebileceği zevke boyun eğmek ve sadece şu anı düşünmek.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonra bir gün... Hepsi parçalara ayrılacaktı ve Kathleen harap olacaktı.

Kendini ondan çekmeye zorlayarak Devon'a eşit derecede ıstırap ve kararlılıkla baktı. "Seninle bir ilişkim olamaz."

Devon'un ifadesi hemen mesafeli bir hâl aldı.

"Bundan daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi duygusal şekilde. "Seninle ıstıraptan başka bir şekilde sonlanacak herhangi bir ilişkimiz olabileceğini tasavvur edemiyorum."

Bu sözler adamın kayıtsız tavrını, çelik uçlu bir ok gibi delip geçmişti.

"Referans ister misin?" diye sorarken ses tonunda soğuk bir tını vardı. "Yatak odasındaki tatmin edici performansımı onaylamak için?"

"Elbette hayır," dedi kısaca. "Art niyetli olmayı bırak."

Devon'un bakışları ona çekilirken haşin mavi gözlerinin derinliklerinde için için yanan bir ateş uyanıyordu. "O zaman beni neden reddediyorsun? Neden kendini istediğin bir şeyden mahrum bırakıyorsun? Daha önce evliydin... Kimse senden bakire olmanı beklemiyor. Birbirimizin eşliğinden zevk almamızın kimseye bir zararı olmayacaktır."

"Bu, önünde sonunda bana zarar verecektir."

Devon ona şaşkınlıkla dolu bir öfkeyle baktı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü kendimi tanıyorum," dedi. "Seni, hiçbir kadına bilerek zarar vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Ama benim için tehlikelisin. Beni aksine ikna etmeye çalıştıkça, bu daha açıkça belli oluyor."

Helen, Rhys Winterborne'nin odasında adam ateşler içinde ve çoğunlukla sessizce yatarken, gevezelik ederek üç gün

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçirmişti. Kendi sesini duymaktan fazlasıyla yorulmuştu ve ikinci günün sonuna doğru bu konuda bir şey söyledi.

"Ben sıkılmadım," dedi kısaca adam. "Konuşmaya devam edin."

Winterborne'nin kırık bacağı, ateşi, zorunlu yatakta dinlenmesi onun somurtkan ve hırçın olmasına sebep olmuştu. Helen onu eğlendirmek için ne zaman orada olmasa, hüsranını ulaşabileceği herkeste dışarı vuruyor, sabahları temizliğe ve şömineyi yakmaya gelen zavallı hizmetçileri bile tersliyordu.

Çocukluk hikâyelerini, Ravenel ailesinin detaylı tarihini, bütün mürebbiyelerinin tasvirlerini, en sevdiği evcil hayvanlarını ve *Eversby*'nin etrafında en resmedilmeye değer yürüyüş yerlerinin hepsini anlatmıştı. Helen okuyacak bir şeyler bulmaya çıkmıştı. Winterborne'nin merakını Dickens romanlarıyla cezp etmeye çalıştı ama adamın kurguya veya şiire ilgisi olmadığı için kesin şekilde reddetmişti. Helen sonrasında gazeteleri denemişti ve bu kabul görülmüştü. Aslında Rhys reklamlar dâhil, her kelimesini okumasını istemişti.

"Ona bir şey okumak istemene şaşıyorum," dedi Kathleen, Helen ona sonrasında anlatınca. "Ben olsaydım zahmet etmezdim."

Helen ona hafif bir şaşkınlıkla baktı. Orkide evindelerdi ve Kathleen ona, vanilya çiçeklerinin polenlerini elle yayma konusundaki itinalı vazifesi konusunda yardım ediyordu. "Bay Winterborne'den hoşlanmamış gibisin."

"Hizmetçileri korkuttu, Bayan Church'e lanet okudu, Sims'i aşağıladı ve bana karşı kısmen asabi davrandı," dedi Kathleen. "Ev ahalisinden kırmadığı tek kişinin domuz olduğunu düşünmeye başladım. Bu da Hamlet onun odasına henüz gitmediğinden."

"Ateşi vardı," diye itiraz etti Helen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"En azından huysuz ve talepkâr olduğunu kabullenmelisin."

Helen dudakları gülümseyerek gerilirken itiraf etti. "Belki de biraz emrivaki."

Kathleen kahkaha attı. "İnatçı insanlarla baş etme yeteneğinden hiç bu kadar etkilenmemiştim."

Helen soğuk sarı renkte bir çiçeği sökerek, içinde polen uçlarının olduğu filizi buldu. "Eğer Ravenellerin evinde yaşamak buna hazırlık için yeterli değilse, başka ne olacağını düşünemiyorum." Bir kürdan alıp polen taneciklerini toparlayarak, onlara dişicik başının ufak katlarında bulunan nektardan biraz sürdü.

Bir çiçekle işi bittikten sonra Kathleen görümcesine şaşkın bir bakış attı. "Her zaman, neden sinirli olmayan tek kişinin sen olduğunu merak etmişimdir. Seni daha önce hiç öfkeli görmedim."

"Sinirlenebiliyorum," diye onu alaycı şekilde güvence verdi.

"Evet sinirlenebiliyorsun. Ama bağırdığın, bir şeyleri fırlattığın, sonrasında da pişman olacağın çirkin yorumlarda bulunacağın türde bir öfken yok."

Helen vanilya sarmaşıklarının üzerinde özenle ve sebat ederek çalışırken cevap verdi. "Belki de geç olgunlaşıyorumdur. Daha sonra asabi bir ruh halim olabilir."

"Tanrım, umarım öyle olmaz. Eğer olursa, aramızda Bay Winterborne gibi vahşi yaratıkları sakinleştirecek sakin ve nazik bir insan kalmayacak."

Helen ona hızla yan bir bakış attı. "O vahşi değil. Çok fazla hareketliliğin ortasında olmaya alışkın biri. Güçlü bir tabiatı olan biri için, başıboş ve hasta olmak zordur."

"Bugün daha iyi değil mi?"

"Kesinlikle. Göz doktoru bugün görüşünü kontrol etmek için gelecek." Helen duraksayarak bir başka çiçeği

BELONGS TO KAKTUS TEAM

açtı. "Bay Winterborne'nin huyunun, tekrar görmeye başladığında çok daha iyileşmesini bekliyorum."

"Peki ya göremezse?"

"Görebilmesi için dua ediyorum." Soruyu düşünürken Helen endişeli görünüyordu. "Sanırım... Kendinde zayıflık olarak düşündüğü hiçbir şeye katlanamayacaktır."

Kathleen onu hüzünle inceledi. "Hayatta hepimizin katlanılmaz şeylere katlanması gereken zamanlar vardır."

Vanilya çiçeklerinin hepsine polenleme uygulandıktan sonra, Helen ve Kathleen eve dönünce göz uzmanı Doktor Janzer'in çoktan geldiğini gördüler. Winterborne'nin gözünü incelerken Doktor Week ve Devon, onlarla odada kalmıştı. Birkaç kere kapı dinleme konusunda utanmaz bir çaba göstermelerine rağmen kimse kapalı kapılardan bir şey duyamamıştı.

"İngiltere'de, Janzer'in deneyim seviyesindeki göz merceği konusunda uzman olan," dedi West ailenin geri kalanıyla beraber üst kattaki özel salonda beklerken, "kişi sayısı bir elin parmakları kadardır. Doğrudan canlı bir gözü görebilmesi için ışık yansıtan bir cihaz olan göz aynası kullanması için eğitilmiş."

"Gözbebeğine mi?" diye sordu Cassandra şaşkınlıkla. "Orada ne görülebilir ki?"

"Sanırım sinirler ve kan damarları."

Birkaç dakika önce salondan çıkmış olan Pandora, kapı girişine koşarak dramatik şekilde duyurdu. "Bay Winterborne görebiliyor!"

Helen hızlıca nefesini tutarken kalbi hızla atıyordu. "Nerede biliyorsun tatlım?" diye sakince sordu.

"Göz çizelgesindeki kelimeleri okuyuşuna kulak verdim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen Pandora'ya azarlayıcı bir bakış gönderdi. "Senden kapıyı dinlememeni istedim Pandora."

"Dinlemedim." Pandora boş bardağı kaldırdı. "Yandaki odaya giderek bunu duvara dayadım. Kulağınızı yeterince yaklaştırdığınızda neler söylediklerini anlayabiliyorsunuz."

"Denemek istiyorum!" diye bağırdı Cassandra.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi ona Kathleen, Pandora'ya salona gelip oturması için işaret etti. "Bay Winterborne'nin kendi mahremiyetine sahip olma hakkı var. Yakında görüşünün sağlam olup olmadığını öğreneceğiz."

"Sağlam," dedi ukala bir tavırla Pandora.

"Emin misin?" Helen kendini sormaktan alıkoyamamıştı.

Pandora ona ısrarlı bir şekilde başını salladı.

Helen hanımefendi duruşunu sürdürdü ama içten içe rahatlamayla güçten düşmüştü ve minnettarlıkla sessizce dua etti.

Yanındaki kanepede uzanan West'in, kısık sesle "Tanrı'ya şükürler olsun," dediğini duymuştu.

Odadaki diğer herkes konuşmalarına devam ederken, Helen West'e sordu. "Bay Winterborne'nin görüşü konusunda iyimser düşünmüyor muydun?"

"Yeterince iyileşeceğini umuyordum ama bazı şeylerin yolunda gitmeyeceği olasılığı vardı. Bunun Winterborne'ye olmasından hiç hoşlanmazdım. Sert darbeleri müsamaha ve nezaketle karşılayan biri değildir."

Helen, Winterborne'nin sabırsızlığının tamamen hasta odasına bağımlı kalmasının sonucu olmadığını anlamıştı. "Büyük bir mağazası olan bir adamın oldukça çekici ve insanları rahatlatan biri olduğunu hayal etmiştim."

West ona sırıttı. "Öyle de olabilir. Ama çekici olduğu ve insanları rahatlattığı anlar, en tehlikeli olduğu zamanlar. Ona iyi olduğu zamanlarda asla güvenme."

Kızın gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. "Senin arkadaşın olduğunu sanıyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, evet arkadaşım. Ama Winterborne hakkında hayaller kurma. Daha önce tanıdığın adamlara benzemez ya da ailenin sosyetede tanışmana izin vereceği biri değildir."

"Ailemin," dedi Helen, "sosyetede biriyle tanışmama izin verme niyeti yoktu."

Ona hevesle bakan West sordu, "Nedenini merak ettim."

Yorumundan pişman olarak sessiz kaldı.

"İnzivaya çekilmiş bir rahibe gibi yaşamak zorunda kalmanın," diye yorumda bulundu West, "her zaman tuhaf olduğunu düşünmüşümdür. Neden ağabeyin Kathleen'e kur yaparken, seni sezon için Londra'ya götürmedi?"

Doğrudan bakışlarıyla buluştu. "Şehir benim ilgimi çekmiyor. Burada kalmaktan çok mutluyum."

West'in eli onunkilerin üzerine kapanarak hafifçe sıktı. "Küçük arkadaşım... Sana gelecekte, sosyete içindeyken yardımcı olabilecek bir tavsiye vermeme izin ver. Yalan söylediğinde ellerini eğip bükme. Onları sabit ve rahat bir şekilde kucağında bırak."

"Söylemiyordum..." Helen'in lafı birden kesildi. Hafifçe nefes aldıktan sonra sakince konuştu. "Her zaman gitmek istemiştim ama Theo hazır olduğumu düşünmedi."

"Daha iyi." West ona sırıttı. "Hâlâ bir yalan... Ama daha iyi..."

Helen, Devon kapının girişine gelince cevap verme gereksiniminden kurtulmuştu. Gülümseyerek odanın geneline konuştu. "Doktor Janzer'e göre, Winterborne'nin gözleri güzelce iyileşti ve görüşü fevkalade." Memnun bağırışlar, gruptan yankılanırken durdu. "Winterborne muayeneden sonra yorgundu. Sonrasında hepimiz yanında gidip Bristol Hayvanat Bahçesi'ndeki bir şebekmiş gibi ona ağzı açık bakmak yerine aralıklarla onu ziyaret edebiliriz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Üçüncü Bölüm

Görüşü düzelmiş ve ateşi düşmüş olan Rhys, neredeyse eskisi gibi hissediyordu. Sabırsız bir enerji dalgası vücudunda dolanırken, aklı mağazasının düşünceleriyle meşguldü. Müdürleriyle, basın sözcüsüyle, özel sekreteriyle, tedarikçi ve imalatçılarıyla bağlantıya geçmesi gerekiyordu. Elemanlarına kısa süreliğine yetenekli bir şekilde devam etmeleri konusunda güvenmesine rağmen, eğer onları gözetim altına almazsa, işleri özensiz hâle gelecekti. Mağazada yeni kitap bölümü açılmıştı. İki haftalık satışlar nasıl gitmişti? Büyütülmüş, tadilat yapılmış içecek odası bir ay içerisinde açılacaktı. Marangozlar ve teknisyenler planlarına uymuşlar mıydı?

Çenesini okşadığında bir kirpi kadar kıllı olduğunu keşfetti. Hoşnutsuz şekilde yatağının yanındaki zili çaldı. Yarım saat geçip kimse gelmeyince, Rhys tekrar zili çalmak üzereydi ki beyaz saçlı yaşlı bir adam belirdi. Kısa boylu, siyah renkte kırlangıç kuyruk ceket ve koyu gri pantolon giymiş, iri yarı bir adamdı. Basit, sıradan, eşit şekilde kabarmamış ekmek somununa benzer bir görüntüdeydi. Burnu bir şekilde bombeliydi... Ama beyazlarla süslenmiş kaşlarının altındaki kuş üzümü gözleri bilge ve nazikti. Kendini Quincy olarak tanıştıran uşak, nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yıkanmaya ve tıraş olmaya ihtiyacım var," dedi Rhys. Fazlasıyla alçak gönüllü olduğu nadir anlardan birindeymiş gibi hissederek ekledi, "Belli ki fazlasıyla işin var."

Quincy hazırlıklar yapmak için gitmiş ve bir tepsi tıraş malzemesi; makas, parlayan çelik alet edevat ve çeşitli sıvılarla doldurulmuş cam şişeler getirmişti. Hizmetçinin yönlendirmesiyle bir uşak upuzun bir havlu yığını ile iki koca tas sıcak su ve küvet taşımıştı.

Belli ki hizmetçi, onu basit bir şekilde yıkayıp tıraş etmekten daha fazla çeki düzen vermeye niyetliydi. Rhys toplanan malzemelere biraz şüpheyle baktı. Şahsi uşağı yoktu. Her zaman bunu üst kesimlerin yapmacık hareketleri olarak görmüştü, ayrıca mahremiyetine bir saldırıydı. Genellikle kendi yüzünü tıraş eder, kendi tırnaklarını keser, basit bir sabunla yıkanır, dişlerini temiz tutar ve ayda iki kez saçını kesmesi için Mayfair'de bir berbere giderdi. Kendine çeki düzen vermek üzerine limiti bunlarla kısıtlıydı.

Hizmetçi öncelikle saçı üzerine çalışmaya başlayarak, boynunun ve omuzlarının etrafına havlu örtüp başa çıkılmaz buklelerini ıslattı. "Boyutu ve şekli konusunda bir tercihiniz var mı efendim?"

"En iyisinin ne olacağını düşünüyorsan onu yap," dedi Rhys.

Quincy gözlük taktıktan sonra, Rhys'in saçını kesmeye, ağır katmanlardan kendine güvenerek makasla geçmeye başladı. Sorularına kolaylıkla cevap verirken, rahmetli Trenear Kontunun ve ondan önceki kontun şahsi hizmetçisi olarak çalıştığını, Ravenel ailesine otuz beş yıl boyunca hizmet ettiği ortaya çıkarmıştı. Şimdiki kont kendi uşağını beraberinde getirdiği için, Quincy şimdi, gelen misafirlere ve baş kâhyaya gümüşleri cilalamakta, kâhya kadına tamirler konusunda yardım etmek gibi farklı konularda destek olması için rütbesi düşürülmüştü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dikiş biliyor musun?" diye sordu Rhys.

"Elbette efendim. Efendisinin kıyafetlerini, aşınmış dikiş yerleri veya eksik düğmeler olmadan mükemmel şekilde tamir etmek şahsi hizmetçinin görevidir. Eğer değişiklikler gerekirse, bir hizmetçi o anda yerine getirebilmelidir."

İki saat boyunca yaşlı adam, Rhys'in saçını yıkayıp biraz briyantin ile yatıştırdıktan sonra yüzünü sıcak havlularla nemlendirip tıraşını yapmış, elleri ve ayaklarının bakımını çeşitli aletlerin yardımıyla yapmıştı. Quincy sonunda aynasını kaldırmıştı ve Rhys görüntüsünü biraz şaşkınlıkla izledi. Saçı daha kısaydı ve düzgünce şekillendirilmişti. Çenesi yumurta kabuğu kadar pürüzsüzdü. Elleri hiç bu kadar temiz görünmemişti. Tırnakların yüzeyi hafifçe törpüyle parlatılmıştı.

"Memnun kaldınız mı efendim?" diye sordu Quincy.

"Kaldım."

Hizmetçi malzemelerini kaldırırken, Rhys onu düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak izledi. Görünüşe göre şahsi uşaklar konusunda yanılmıştı. Devon Ravenel ve benzerlerinin her zaman bu kadar kusursuz ve gösterişli görünmesine şaşırmamalıydı.

Uşak ona, West'ten ödünç alınmış temiz bir gecelik giydirmeye devam ederken, sabahlığı siyah kadife üzerine gümüş muflonluydu ve ipek yakası, bağcığı ve ipek kordon süslemeleri vardı. İkisi de Rhys'in daha önce sahip olduklarından çok daha iyi kıyafetlerdi.

Rhys "Avam takımından biri, bir soylu gibi giyinmeye cüret etmeli mi?" diye sorarken Quincy sabahlığın kenarlarını bacaklarının üzerine çekiyordu.

"Her erkeğin olabildiğince iyi giyinmesi gerektiğine inanıyorum."

Rhys'in gözleri kısıldı. "İnsanların bir adamı giydiklerine göre yargılamalarının doğru olduğunu düşünüyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğru olup olmadığına karar vermek bana düşmez efendim. Gerçek şu ki, yargılıyorlar."

Başka hiçbir cevap Rhys'i bu kadar memnun edemezdi. Her zaman anladığı ve güvendiği bir işlevsellikti.

Bedeli ne olursa olsun, Quincy'i işe alacaktı. Başka hiç kimse yeterli olamazdı. Rhys'in yaşlı, deneyimli, aristokratların karmaşık görgü kurallarına ve moda anlayışına aşina birine ihtiyacı vardı. Daha önce iki konta şahsi uşaklık yapmış Quincy, ona aptal gibi görünmemesi konusunda gerekli güvenceyi sağlayacaktı.

"Yıllık maaşınız nedir?" diye sordu Rhys.

Uşak şaşkın gözüktü. "Efendim?"

"Otuz pound diye tahmin ediyorum." Adamın ifadesinden rakamın biraz fazla olduğu sonucu çıkardı. "Sana kırk pound vereceğim," dedi soğukkanlılıkla, "eğer bana Londra'da uşaklık yaparsan. Senin yönlendirmene ve uzmanlığına ihtiyacım var. Titizlik isteyen bir patronum ama adilim ve iyi bir maaş veririm. Sana terfi şansı da vereceğim."

Zaman kazanmak için uşak, gözlüklerini çıkarıp camlarını temizleyerek onları ceketinin cebine yerleştirdi. Boğazını temizledi. "Benim yaşımdaki," dedi, "bir adam genellikle hayatını değiştirip yabancı yerlere taşınmayı düşünmez."

"Burada bir eşin var mı? Ailen?"

Kısa ama etkili bir tereddütten sonra uşak cevap verdi. "Hayır efendim. Ama Hampshire'de arkadaşlarım var."

"Londra'da yeni arkadaşlar edinebilirsin," dedi Rhys.

"Özel bir evde oturuyor musunuz diye sorabilir miyim efendim?"

"Evet, mağazamın yanında, ayrı ama birleştirilmiş binalarda. Cork Caddesindeki bütün mülklerin ve arkasındaki ahırların sahibiyim. Yakın zamanlarda Savile Sokağına kadar giden Clifford'da bir blok satın aldım. Hizmetkârlarım haftanın altı günü çalışıp genel tatillerde izin yaparlar. Ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğaza çalışanları gibi, özel doktor ve dişçi ayrıcalıklarından yararlanacaksın. Para ödemeden personel kantininde yiyebilirsin ve Winterborne's mağazasından almak istediğin her şeyde bir indirimin olacak." Rhys duraksarken avdaki tazı gibi keskin bir şekilde kararsızlık kokusunu alabiliyordu. "Hadi ama adamım," dedi yumuşak bir tonda, "burada harcanıyorsun. Benim için yararlı olabilecekken, neden geri kalan yıllarını gittikçe önemini kaybederek taşrada yaşayasın ki? İçinde yeterince iş aşkı var ve Londra'nın zevkleri için çok yaşlı değilsin." Quincy'nin kararsızlığını okuyunca son darbeyi vurdu. "Yıllık kırk beş pound. Bu son teklifim."

Uşak teklifi düşünürken güçlükle yutkundu. "Ne zaman başlayabilirim?" diye sordu.

Rhys gülümsedi. "Bugün."

Ravenel evinde haberler hızlı yayılmıştı. Devon, Rhys'i akşamın geç saatlerinde ziyaret etmeye geldiğinde Quincy'nin yeni pozisyonundan çoktan haberdardı.

"Görünüşe göre hizmetkârlarımı işe alarak benden uzaklaştırmaya başlamışsın."

"İtirazın var mı?" Rhys bir kadeh şarabı dudaklarına götürdü. Akşam yemeği tepsisini henüz bitirmişti ve huzursuz, sinirli bir ruh halindeydi. Bir uşağı işe almak, ona birkaç dakika süren bir memnuniyet vermişti. Şimdi kararlar vermeye, bir şeyler başarmaya, bir kere daha dizginleri ele almaya açlık duyuyordu. Görünüşe göre ufak bir yatak odasında sonsuza kadar kapana kısılacaktı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Devon. "Kahrolası çok fazla hizmetkârım var. On tane daha işe alırken, neşeden dans edeceğim."

"En azından birimiz dans edebiliyor," diye mırıldandı Rhys.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bacağını kırmadan önce de dans edemiyordun."

Rhys isteksiz şekilde sırıttı. Devon, dünyada onunla dalga geçme korkusu olmayan birkaç adamdan biriydi.

"Quincy ile sorun yaşamazsın," diye lafına devam etti Devon. "Sağlam bir yaşlı adamdır." Yatağın yanındaki sandalyeye yerleşerek bacaklarını uzatıp birini diğerinin üzerine attı.

"Nasılsın?" diye sordu Rhys, ona özgü olmayan bir dikkatle hareket ettiğini fark ederek.

"Hayatta olduğum için minnettarım." Devon onu, daha önce gördüğünden daha sakin ve memnun gözüküyordu. "Aynadaki yansımamda bir kırk yıl daha yaşamayacağımın farkına vardım. *Eversby* Manastırı'nda yapılacak çok şey var."

Rhys iç çekerken düşünceleri tekrar mağazasına yöneldi. "Burada aklımı yitireceğim Trenear. En kısa zamanda Londra'ya dönmem gerekiyor."

"Doktor Weeks üç hafta içerisinde alçının üzerinde koltuk değneği yardımıyla yürümeye başlayabileceğini söyledi."

"İki hafta içerisinde yapmam gerekiyor."

"Anlıyorum," dedi Devon.

"Eğer itirazın olmazsa bazı personellerime haber yollayıp bir günlüğüne beni ziyaret etmelerini sağlayacağım. Yokluğumda neler olduğunu öğrenmem gerekiyor."

"Elbette. Nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

Rhys, Devon'a daha önce hiç hissetmediği bir boyutta minnettardı. Bu, rahatlatıcı bir his değildi. Herhangi birine borçlu olmaktan hoşlanmıyordu. "Boynumu kurtararak yeterince yardımcı oldun. Şimdi iyiliğinin karşılığını ödemek istiyorum."

"Eğer araziyi Severin'in demiryoluna kiralama konusunda bana tavsiyelerde bulunmaya devam edersen, ödeştik sayacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer mülkün finanslarına ve kira gelirlerin hesaplamalarına bakmama izin verirsen, çok daha fazlasını yapacağım. İngiliz ziraatı, kötü bir yatırım. Çiftliklerden farklı olarak, diğer gelir kaynaklarına ihtiyacın var."

"West yıllık kazancı en azından yarı yarıya artıracak değişimler yapıyor."

"Bu iyi bir başlangıç! Yetenek ve şansla, mülkün tekrar kendini idame ettirmesini sağlayabilirsin. Ama asla kazanç sağlayamayacaksın. Bu anca araziden başka yerlere girişimde bulunursan mümkün olabilir. İmalat ya da şehir gayrimenkulleri gibi..."

"Sorun sermaye."

"Öyle olmasına gerek yok."

Devon'un bakışları ilgiyle keskinleşti. Daha fazla açıklayamadan Rhys, kapının önünden geçen ince, karanlık bir siluetin görüntüsünü yakalamıştı. Sadece bir anlık bir bakıştı... Ama vücuduna bir farkındalık dalgası yayması için yeterli olmuştu.

"*Sen*," dedi koridor boyunca yayılacak bir sesle. "Kapının önünden geçen! Buraya gel."

Dikkat çeken sessizlikte, genç bir kadın kapı girişinde belirdi. Yüz hatları narin bir şekilde açılı, gümüş mavi gözleri, yuvarlak ve iriydi. Lamba ışığının kenarında dururken beyaz teni, soluk sarı saçlarıyla kendi ışığını yayıyormuş gibiydi, Eski Ahit resimlerdeki meleklerde gördüğü bir etkiydi.

"Kalite kendini gösteriyor,", Rhys'in babası iyi, gösterişli, mükemmel ve en yüksek kalitede bir şey gönderdiğinde tarif etmek için böyle söylerdi. Ah, bu kadında kaliteli bir şey vardı. Orta boylardaydı ama fazlasıyla zayıf olması, onu uzunmuş gibi gösteriyordu. Göğüsleri dik ve zarif bir şekilde yüksek yakalı elbisesinin altında yuvarlak duruyorlardı. Memnun edici ve kafa karıştırıcı bir an boyunca Rhys, ona orkide çayı yudumlaması için verirken başını oraya yasladığını hatırladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bir şey söyle," diye kaba bir şekilde emretti.

Gülümsemesindeki utangaç ışıltı, havada aydınlanıyordu. "Sizi sağlığınız daha iyiyken gördüğüme sevindim Bay Winterborne."

Helen'in sesi.

Yıldız ışıklarından bile daha güzeldi ve onlar kadar ulaşılamazdı. Ona bakarken, Rhys buruk bir şekilde üst sınıf leydilerin mağazada çalışırken ona küçümseyerek baktığını, sanki görmezden gelmeye çalıştıkları, kirli, başıboş bir köpekmiş gibi sokakta yanlarından geçerken eteklerini tutarak geri çekmelerini hatırladı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Rhys başını iki yana sallarken hâlâ gözlerini ondan alamıyordu. "Sadece sese eşlik edecek bir yüz istemiştim."

"Belki de haftanın sonunda," diye Devon Helen'e teklifte bulundu, "salonda oturabildiğinde Winterborne için piyano çalabilirsin."

Gülümsedi. "Evet, eğer Bay Winterborne'nin vasat eğlencelere bir itiraz yoksa."

Devon Rhys'e baktı. "Yapmacık mütevazı görüntüsüne aldanma," dedi. "Leydi Helen oldukça yetenekli bir piyanist."

"Yapmacık değil," diye kahkaha atarak itiraz etti. "Doğrusu biraz yeteneğim var. Pratik yaparak saatler geçirdiğim için."

Rhys soluk tenli ellerine bakarak, hafif parmak uçlarıyla dudaklarına merhem sürme şeklini hatırladı. Hayatındaki en erotik anlardan biriydi. Şehevi arzularına engel koymadan teslim olan bir adam için, bu yeterince durumu açıklıyordu.

"Çok çalışmak genellikle yetenekten daha iyi sonuçlar doğurur," diye onun yorumuna karşılık cevap verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Helen hafifçe kızarırken bakışlarını yere eğdi. "İyi akşamlar o zaman. Sizi konuşmanıza devam etmeniz için bırakıyorum."

Rhys cevap vermemiş, sadece kadehini kaldırıp büyük bir yudum almıştı. Ama bakışları odayı terk edene kadar her an onu takip etmişti.

Devon geriye yaslanıp parmaklarını birleştirerek karnının üzerine yasladı. "Leydi Helen çok başarılı genç bir bayan. Tarih, edebiyat, sanat üzerine eğitim görmüş ve Fransızcası oldukça akıcı. Aynı zamanda hizmetkârları ve üst düzey bir evi nasıl yöneteceğini biliyor. Yas dönemi bittikten sonra, onu ilk sezonu için ikizlerle beraber Londra'ya götürmeye niyetliyim."

"Birçok mükemmel teklifi olacağına şüphe yok," diye buruk bir şekilde söyledi Rhys.

Devon başını iki yana salladı. "En fazla birkaç uygun teklif gelecektir. Hiçbiri onun kalitesinde bir kız için mükemmel ya da uygun bile olmayacaktır." Rhys'in şaşkın bakışına cevap olarak açıkladı. "Rahmetli kont ona bir çeyiz sağlamadı."

"Ne yazık." Eğer Devon, Leydi Helen'in bir soylu ile evlenme şansını artırmak için ondan para ödünç almaya çalışıyorsa, Rhys ona çekip gitmesini söyleyecekti. "Bunun benimle ilgisi nedir?"

"Hiçbir şey, eğer senin gönlünü hoşnut etmiyorsa." Rhys'in şaşkına dönmüş ifadesini görünce, Devon başını abartılı bir kahkahayla salladı. "Lanet olsun Winterborne, kalın kafalı olma. Eğer Leydi Helen'e bir ilgin varsa, bir imkân olduğunu belirtmeye çalışıyorum."

Rhys sessizdi. Nutku tutulmuştu.

Devon'un kelimelerini dikkatle seçtiği açıkça ortadaydı. "Görünürde, en belirgin eşleşme değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eşleşme mi? *Evlilik* eşleşmesi mi? Aşağılık herif belli ki neyi teklif ettiğini anlamamıştı. Öyle olsa bile... Rhys ruhunun bu fikirle boğulduğunu hissetti.

"Yine de" diye lafına devam etti Devon, "iki taraf için de avantajlar var. Helen, yaşam boyu güvenlik ve konfor kazanacak. Kendi evine sahip olacak. Senin tarafından bakılırsa, şu anda sana kapalı olan birçok kapıya girmeni sağlayacak soylu bir aristokrat eşe sahip olacaksın." Kısa bir duraksamadan sonra gelişigüzel bir şekilde ekledi. "Kontun kızı olarak, karın olduktan sonra bile unvanını tutabilecek. Leydi Helen Winterborne."

Devon bunun onu nasıl etkileyeceğini anlayacak kadar kurnazdı. Leydi Helen Winterborne... Evet, kahretsin ki Rhys bu fikri çok *sevmişti*. Bir soylunun kızı olması bir kenara, saygıdeğer bir kadınla evlenmeyi bile hayal etmemişti.

Ama o, kız için uygun biri değildi. Ağır aksanı, küfürlü ağzı, avam soyu olan Gallerli bir adamdı. Bir tüccar. Nasıl giyinse de, tavrını nasıl düzeltse de doğası her zaman kaba saba ve hırslı olacaktı. İnsanlar onları beraber görerek fısıldayacaklardı... Onunla evlenmenin kızın değerini düşürdüğü konusunda hemfikir olacaklardı. Helen acımaların, belki de küçümsemelerinin hedefi olacaktı.

İçten içe ondan nefret edecekti.

Rhys'in zerre umurunda değildi.

Devon'un, Leydi Helen'i şartsız olarak evlilik için teklif ettiği konusunda elbette bir yanılgısı yoktu. Yüklü bir bedel olacaktı. Ravenellerin para ihtiyacı çok fazlaydı. Ama Helen ödemek zorunda olacağı her şeye değerdi. Mirası, insanların tahmin ettiğinden bile daha fazlaydı. Eğer isterse ufak bir ülke bile satın alabilirdi.

"Henüz bunu Leydi Helen ile konuştun mu?" diye sordu Rhys. "Bu yüzden mi ateşim varken *Florence Nightingale* rolüne bürünmüştü? Beni pazarlık aşamasında yumuşatmak için mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç de bile," dedi Devon burnundan alaycı bir ses çıkararak. "Helen böyle şeyleri kendi çıkarına kullanma konusunda hile kullanmaz. Sana doğuştan merhametli olduğu için yardım etti. Hayır, onun için bir eşleşme ayarlamayı düşündüğüme dair bir kuşkusu yok."

Rhys dobra olmaya karar verdi. "Benim gibi biriyle evlenmeye niyetli olacağını sana düşürten nedir?"

Devon açıkça cevap verdi. "Şu anda az bir seçeneği var. Şu anda soylu kadınların düzgün bir şekilde yaşamayı karşılayabilmelerine uyan bir uğraş bulunmamakta ve kendini asla fahişeliğe indirgemez. Üstelik Helen'in vicdanı, başka birine yük olmasına izin vermez ki bu da bir koca edinmesi gerektiği anlamına geliyor. Çeyizi olmadan ya aletini kaldıramayan, çelimsiz, yaşlı bir bunakla ya da birinin akraba evliliği sonucu doğmuş dördüncü oğluyla evlenmeye zorlanmış olacak. Ya da kendi sınıfının dışından biriyle..." Devon omzunu silkerek hoş bir şekilde gülümsedi. Elinde iyi kartlar tutan bir adamın gülümsemesiydi. "Elbette hiçbir zorunluluğun yok. Onu her daim Severin ile tanıştırabilirim."

Rhys, bu önerge içini bir öfke patlamasıyla doldursa bile, herhangi bir tepki göstermeyecek kadar deneyimli bir müzakereciydi. Dışarıdan sakin kalarak mırıldandı. "Belki de öyle yapmalısın. Severin onu hemen kabul edecektir. Benimse hak ettiğim gibi bir kadınla evlenmem muhtemelen daha iyi olacaktır." Duraksayıp kadehini dikkatle incelerken, içinde ufak kırmızı bir damlanın yuvarlanması için döndürdü. "Yine de" dedi, "her zaman hak ettiğimden daha iyisini isterim."

Bütün hırsı ve kararlılığı tek bir isteğe yönelmişti... Leydi Helen Ravenel ile evlenmeye. Onun çocuklarını, yakışıklı soylu çocuklarını karnında taşıyacaktı. Eğitimli, lüks içinde yetişmiş olduklarından emin olacak ve dünyayı ayaklarına serecekti.

Gerçekten bir gün insanlar Winterborneler ile evlenmek için *yalvaracaklardı.*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Dördüncü Bölüm

Demiryolu kazasından bir hafta sonra, Devon hâlâ âdet haline getirdiği atla sabah gezintisi için çıkmak adına yeterince iyileşmemişti. Her gününe bir çeşit fiziksel çabayla başlamaya alışmıştı. Basit bir yürüyüş yeterli değildi. Ruh hali hareketsizliğe zorlandığı için bozulmak üzereydi ve bir de bunun üstüne, herhangi bir şekilde rahatlatamayacağı bir problemle çok fazla tahrik olmuş hissediyordu. Kathleen'in onunla bir ilişkiyi düşünmeyi bile reddetmesi konusunda aklı hâlâ karışıktı. *Benim için tehlikelisin...* Bu açıklama onu şaşkınlığa uğratmış ve öfkelendirmişti. Saçının tek bir teline bile zarar vermezdi. Aksini nasıl düşünebilirdi?

Leydi Berwick tarafından düzgün bir şekilde yetiştirilmesinin, ona aşırı faal bir vicdan anlayışı verdiğine karar verdi. Belli ki, her zaman sıkıca takip ettiği kurallara artık bağlı olmadığı fikrine alışması için zamana ihtiyacı vardı.

Kendi payına, Devon kadının güvenini kazanmak zorunda olduğunu biliyordu.

Ya da onu baştan çıkarmak...

Önce hangisi gerçekleşirse.

Orman boyunca yürüyüp orta çağdan kalma bir ahırın kalıntılarının kenarından geçen yaya yolu sayesinde, kırsal kesimde ilerledi. Bugün biraz nemliydi ve hava kırağı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzünden soğuktu ama hızlı adımlarla yürüyüş onu hoş bir şekilde sıcak tutmuştu. Dişi bir gökdoğanın yere yakın uçtuğunu fark edince, avlanmasını izlemek için duraksadı. Kuş avını ararken kıvrımlar çiziyormuş gibiydi. Gri ve beyaz tüyleri, sabah ışığında hayalet gibi görünüyordu. Uzaktan dağ ispinozu sürüsü uçarak havada kıpırdanıyordu. Yaya yolu boyunca ilerlerken, mülke bağlanmaya başladığını düşündü. Korumak ve evi yenilemek adına sahip olduğu hayat boyu sorumluluk, artık ceza gibi görünmüyordu. Atalarından kalma derin içgüdülerine sesleniyordu.

Keşke Raveneller birkaç nesildir bu kadar dar görüşlü aptallar olmasalardı. En azından *Eversby* Manastırı'ndaki iki düzine oda yaşanmaz hâle gelmişti. Sızan yağmur suları duvarları ıslatıp çürüterek alçıları ve mobilyaları mahvetmişti. Hasar tamir edilemez hâle gelmeden, yakında bir vakitte yenileme yapılması gerekiyordu.

Acilen büyük miktarda bir paraya ihtiyacı vardı. Londra'daki Ravenel evini satmayı ve kârını *Eversby* Manastırı'na hemen akıtmak isterdi ama bu, muhtemel borç verecekler ve iş ortaklarının gözünde zayıflık olarak gözükürdü. Ama ilerleme hiç etkileyici olmayacaktı... Ve Norfolk kiracılarını çıkarmaya karar verirse şimdiden Kathleen ve West'ten gelecek şikâyet bağırışlarını duyabiliyordu.

Kendiyle alay eder şekilde bir gülümse dudaklarında belirirken, çok da uzun olmayan bir süre önce, problemlerinin aşçının az demlenmiş çay getirmesi ya da atının tekrar nallanmasının gerekmesiyle kısıtlı olduğunu hatırladı.

Derin düşüncelere dalarak *Eversby* Manastırı'na geri dönerken, bir Aralık gününde karmakarışık çatı hattı gökyüzünü yansıtıyordu.

Ajur parmaklıklara, taş direkli kemerlere ve süslerle kaplanmış ince bacalara bakınca, tatsız şekilde hangi kısmın önce yerle bir olacağını merak etti. Evin arazisindeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

binaların yanından geçerek ahırların arkasındaki kireç taşlı otlaklara yaklaştı. Bir seyis girişte duruyordu ve en büyük açıklığı çitle kapatırken ufak tefek, ince yapılı bir sürücünün atı tırıs götürmesini izliyordu.

Kathleen ve Asad.

Devon'un nabzı ilgiyle hızlandı. Çitlerdeki çocuğun yanına giderek ona katılırken kolunun ön kısımlarını çitin üstüne yasladı.

"Lordum," dedi oğlan hızlıca, başındaki şapkayı ona saygıdeğer bir şekilde selam vermek için tuttu.

Devon karşılığında başıyla selam verirken Kathleen'in altın rengi Arap atını, otlağın en uzak köşesinde sürmesini dikkatle izliyordu.

Özel dikim sürüş ceketi ve dar bir tepesi olan ufak şapka, alt kısımda ise pantolon ile çizmeler giyiyordu. Daha önce gördüğü pantolonlar gibi tek başına değil, sürücü eteğinin altında giyilmesi için tasarlanmıştı. Yine de Devon'un, bu tuhaf takımın Kathleen'e sarkan ağır eteklerin asla izin vermeyeceği bir özgürlük ve atletik rahatlık verdiğini kabul etmesi gerekiyordu.

Asad'ı bir dizi yarı daire hâlinde yönlendirirken, ağırlığı her dönüşte akıcı bir şekilde yer değiştirip kalçalarının iç kısmı dizlerini içe gömerek öne doğru çıkıyordu. Vücudunun duruşu mükemmel ve o kadar rahattı ki izlerken Devon'un ensesindeki tüyler ürpermişti. Erkek ya da kadın olsun, hiç kimsenin böyle rahat hareketlerle ata bindiğini görmemişti. Arap atı, kadının dizlerinin ve uyluklarının hafif baskılarına karşı fazlasıyla hassastı ve onun yönlendirmesini sanki aklını okuyormuş gibi takip ediyordu. İkisi de soylu, zarif ve atik halleriyle mükemmel bir eşleşme ortaya koyuyorlardı.

Devon'un varlığını fark eden Kathleen, ona parlak bir sırıtış gönderdi. Gösteriş yapmaktan kaçınmayarak atı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uyumlu bir şekilde tırıs getirirken dizleri ayrıktı ve bacaklarının arkaları kasılmıştı. Yılan deseni çizen Asad, arka ayakların üzerinde mükemmel bir dönüş gerçekleştirdiği yere tırıs gittikten sonra, sağ tarafına doğru halkalar çizmişti ve soluna doğru tam dönüş yaptığında ise altın kuyruğu dramatik şekilde sallanıyordu.

Kahrolası at dans ediyordu.

Devon hafifçe başını sallarken, onları şaşkınlıkla izliyordu.

Atı otlakta sallanan ve süzülen bir şekilde eşkin götürürken, Kathleen onu tırıs gidecek şekilde yavaşlatarak çitlere doğru yürüttü. Asad Devon'u tanıdığında, ona karşılama olarak kişneyip burnunu çitler arasına sokuşturdu.

"Aferin," dedi Devon atın altın rengi kürkünü okşayarak. Başını kaldırıp Kathleen'e baktı. "Çok güzel ata biniyorsunuz. Tıpkı bir Tanrıça gibi..."

"Asad herkesin başarılı görünmesini sağlayabilir."

Bakışlarını ondan ayırmadı. "Sizden başka kimse, kanatları varmış gibi onu süremez."

Yanakları pembeleşen Kathleen seyise baktı. "Freddie, Asad'a önderlik ederek yürütüp onu otlak dışına çıkarır mısın?"

"Evet Leydim!" Oğlan çitler arasından kayarken Kathleen rahat bir şekilde attan indi.

"İnmenize yardımcı olurdum," dedi Devon.

Kathleen çitlerin arasından tırmandı. "Yardıma ihtiyacım yok," dedi, Devon'un çok tatlı bulduğu hafif bir ukalalıkla.

"Şimdi eve mi gideceksin?" diye sordu.

"Evet ama öncellikle eyer odasından üst eteğimi alacağım."

Devon onunla yürürken arka kısmına ve kalçalarına gizli bakışlar atıyordu. Sıkı ve kadınsı hatlarının açıkça ortada oluşu, nabzının hızlanmasına sebep oluyordu. "Jokey pantolonları hakkında bir kural hatırlar gibiyim," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunlar jokey pantolonu değil, bol kesim pantolonlar."

Devon tek kaşını kaldırdı. "Harfi harfine uyduğun sürece, kanunun ruhunu bozma hakkının olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Ayrıca zaten kıyafetlerim hakkında kurallar çıkarma hakkına sahip değilsin."

Devon sırıtışını bastırdı. Eğer arsızlığıyla hevesini kırmaya niyetliyse, tam tersi etkisi olmuştu. Ne de olsa o bir erkekti ve dibine kadar Ravenel'di.

"Yine de" dedi, "bazı sonuçları olacak."

Kathleen ona şüpheli bir bakış attı.

Ahırdaki eyer odasına ilerlerken, ifadesini kayıtsız tuttu.

"Bana eşlik etmenize gerek yok," dedi adımlarını hızlandırırken. "Eminim yapacak çok işiniz vardır."

"Hiçbir şey bunun kadar önemli değil."

"Neyden?" diye şüpheyle sordu.

"Tek bir sorunun cevabını bulmaktan..."

Kathleen eyer raflarının olduğu dolabın yakınında durarak omuzlarını dikleştirdi ve kararlı şekilde onunla yüzleşmek için döndü. "Hangi soru?" Sürüş eldivenlerinin parmaklarını özenle çekiştirerek onları ellerinden çıkardı.

Devon onun kendisinin yarısı kadar olduğu hâlde, kafa tutma isteğine bayılıyordu. Yavaşça uzanarak şapkasını çıkarıp köşeye fırlattı. Devon'un onunla oynadığını fark ettiğinde cüretkâr gerginlik narin vücudunu terk etmişti. Yanakları kızarmış, ata bindiği için saçı biraz karışmış hâliyle çok genç gözüküyordu.

Öne doğru hareket ederken, kadını iki sıra boş rafın arasındaki duvara doğru, dar alanda başarılı bir şekilde sıkıştırmıştı. Sürüş ceketinin dar yakalarını tutarak dudaklarını kulağına doğru eğerek yumuşak tonda sordu. "Leydiler sürüş pantolonlarının altına ne giyerler?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nefes nefese bir kahkaha dudaklarından kaçtı. Eldivenler yere düşmüştü. "Sizin gibi adı kötüye çıkmış bir çapkının çoktan bileceğini düşünürdüm."

"Hiçbir zaman adım kötüye çıkmadı. Aslında çapkınlık söz konusu olduğunda fazlasıyla standart biriyim."

"İnkâr edenler genellikle en kötüleridir." Adam, boynunun yanını öpmeye başlayınca uzaklaşmaya çalıştı. Kathleen'in teni bu çaba yüzünden sıcacık, biraz tuzlu ve kokusu ise muhteşem şekilde tahrik ediciydi. At, temiz kış havası, ter ve gül kokuyordu. "Eminim Londra'da sarhoş olup kumar oynayarak, âlem yaparak, hafifmeşrep kadınları kovalayarak yeterince karmaşa yaratmışsınızdır..."

"Çok fazla içmiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Çok az kumar oynuyorum. Âlem konusunu itiraf edebilirim."

"Peki, hafif meşrep kadınlar?"

"Hiç." Kathleen'in şüpheci şekilde alaycı ses çıkarmasıyla Devon başını kaldırdı. "Seninle tanışalı beri hiç olmadı."

Kathleen geri çekilirken şaşkın bakışlarını ona yöneltti. "Hiçbir kadın olmadı..."

"Evet. Birini yatağıma nasıl getirebilirim ki? Sabah seni isteyerek uyanacaktım." Yakına gelirken büyük ayakları onun ufak ayaklarını aralarına alıyordu. "Sorumu cevaplamadın."

Başını tahta kalaslarla kaplı duvara bastırana kadar geri çekti. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"O zaman kendi başıma öğrenmem gerekiyor." Devon kollarını kadının etrafına dolarken bir eli sürüş ceketinin kenarından sırtına doğru yol alıyordu. Parmak uçları, normalinden daha kısa ve hafif olan sürüş korsesinin çıkıntılı yüzeyinde gezindi. Pantolonunun belinin altını keşfederken keten veya pamuk beklediği hâlde ince, ipeksi bir kumaşla karşılaştı. Büyülenmiş şekilde bir elini pantolonunun önün-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

deki düğmeleri açmak için kullanırken diğeri arkaya doğru kaydı. "Bunlar iç çamaşırı mı? Neyden yapılmışlar?"

Kathleen onu itmeye başladı ama yarasını hatırlayınca durdu. Devon kalçalarını kendine doğru çekerken, Kathleen'in elleri havada asılı kalmıştı. Ne kadar sert olduğunu hisseden Kathleen hızla nefesini içine çekti.

"*Biri görecek*," diye tısladı.

Devon Kathleen'in iç çamaşırlarıyla, söylediklerini umursamayacak kadar fazla meşguldü. "İpek," dedi elleri pantolonun derinlerinde gezinirken.

"Evet, böylelikle yukarı katlanmamış... Ah, kes şunu..."

İç çamaşırının bacakları kıvrılmıştı, böylelikle sadece uylukların üst kısmını kapatıyorlardı. Devon keşfe devam ederken, külotunda açık bir dikiş olmadığını keşfetti. "Dikişler kapatılmış."

Kathleen adamın samimi şaşkınlığını görünce, kızgınlığının arasından gergin bir kıkırtı ağzından çıktı. "At sürerken bir açıklığa ihtiyacın yoktur." Ellerinden bir tanesi, kadını ipek kumaş üzerinden okşamak için öne doğru kayınca titredi.

Narin katmanlarında ve kadınsı teninin kıvrımlarında, kumaş üzerinden yayılan sıcaklığında elini gezdirdi. Parmak uçları kumaşın üzerinden onunla oynuyor, gıdıklıyor, sakinleştiriyordu. Devon, Kathleen'in vücudundaki değişikliği, ona doğru yumuşamaya başlayışını hissetti. Dudaklarını kadının boynuna tekrar çevirerek ceketinin yakasından aşağı olan pürüzsüz kıvrımı öptü. Çok nazikçe, parmak boğumlarını bacakların arasındaki boşluğu ve yumruyu onu inletene kadar okşadı.

Çaresizce nefes alırken bir şey söylemeye başlamıştı ama Devon kelimeleri dudaklarında hapsedip onu apaçık bir açlıkla öptü. Kathleen'in elleri omuzlarını kavrayıp ona heyecanlı bir sesle tutundu. İsteksizliği yok olurken, leziz bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şekilde eriyordu ve ona bir anlığına bile soluk alma fırsatı vermeyerek sadece ipek üzerinden ufak bir ıslaklık sızana kadar öpmeye ve okşamaya devam etmişti.

Kathleen, Devon onu bırakıp geri çekilene kadar çabaladı. Pantolonunun önünü kapalı tutarak üst eteğini duvardaki kancadan çekip almaya gitti. Kumaşın ağır katmanlarıyla boğuşurken bağlama yerini bulamıyordu.

"Yapmamı ister..." diye konuşmaya başladı Devon.

"*Hayır.*" Hüsranla oflayarak vazgeçti ve eteği kollarında toparladı.

İçgüdüsel olarak Devon ona uzandı. Kadın gergin bir kahkaha atarak geriye doğru hopladı.

Bu ses onu katlanılmaz şekilde tahrik etmişti. Sıcaklık, vücudunda sinirden sinire geziniyordu.

"Kathleen." Gözlerindeki şehveti saklama çabası göstermedi. "Eğer kıpırdamadan durursan eteğin konusunda yardımcı olurum. Ama benden kaçarsan, yakalanacaksın." Yumuşak bir şekilde eklemeden önce titrek bir nefes aldı. "Benim için tekrar gelmeni sağlarım."

Kathleen'in gözleri kocaman açıldı.

Devon temkinli şekilde öne adım attı. Kathleen, köpek tarafından kovalanan bir tavşan gibi fırlayıp en yakındaki kapı girişini geçerek, at arabası odasına kaçtı. Devon hemen peşindeydi. Onu, uzun marangoz tezgâhının ve alet dolaplarının olduğu atölyeyi geçerek kovaladı. At arabalarının bulunduğu oda hoş bir şekilde talaş, şaft yağı, lake verniği ve deri cilası kokuyordu. İçerisi sessiz ve gölgeliydi. Mülkün araba yoluna açılabilecek kocaman menteşeli kapılarının üzerinden gelen günışığı tarafından aydınlanıyordu.

Kathleen sırasıyla farklı sebeplerle kullanılan araçların arasından geçti. Yük arabası, el arabası, hafif fayton, üstü açılır bir araba, payton, yaz için tenteli bir fayton vardı. Devon etrafta daireler çizerek onunla ancak altı at tarafın-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dan çekilebilecek kocaman, haşmetli bir aile faytonunun önünde çakıştı. Üzerinde Ravenel ailesinin, beyaz ve altın rengi kalkanın üzerinde üç tane karganın olduğu mührü yanlarına resmedilmiş araç güç ve itibar sembolü olarak tasarlanmıştı.

Aniden duran Kathleen ona loş ışığın arasından baktı.

Üst eteğini ondan alan Devon, onu yere bırakarak kadını arabanın kenarına sıkıştırdı.

"Sürüş eteğim," diye dehşetle bağırdı. "Mahvedeceksin."

Devon kahkaha attı. "Bir daha hiç giymeyeceksin zaten." Sürüş ceketinin önündeki düğmeleri çözerken Kathleen çaresizce tükürükler saçarak konuşuyordu.

Onu dudaklarıyla sustururken sırasıyla düğmeler üzerinde çalışıyordu. Ceketin kenarları açıldıktan sonra, Devon kadının başını elleri arasına alıp daha derinden öperek dudaklarını yağmalıyordu ve Kathleen kendine hâkim olamıyormuş gibi karşılık veriyordu. Dili utangaç bir şekilde hafifçe çekilip emilirken arzu dalgası vücuduna yayıldı. Arabanın kapısındaki halka şeklindeki kulba ulaşmaya çalıştı.

Niyetini anlayan Kathleen sersem bir şekilde konuştu. "Yapamazsın."

Devon hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuş ve eğlenmişti. Kapıyı çekip açtıktan sonra katlanan merdivenleri çekti. "İşte şansın. Gelip geçen herkesin görebileceği yerde ya da kimsenin göremeyeceği arabanın içerisinde..."

Gözlerini kırpıştırarak ona bakarken donakalmış görünüyordu. Ama yüzündeki heyecandan olan kızarıklığı gizlemenin bir yolu yoktu.

"Açıklıkta o zaman," dedi Devon acımasızca ve Kathleen'in pantolonunun beline uzandı.

Hemen harekete geçen Kathleen inleyerek dönüp arabaya bindi.

Devon hemen ardından takip etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arabanın içi lüks bir şekilde deri, kadife döşeliyken kristal bardak ve şarap için bölümler lake ağaçla kaplanmış, ipek saçaklı damask perdeler camları çevrelemişti. İlk başta göremeyecek kadar karanlıktı ama Devon'un gözü alışınca, Kathleen'in teninin soluk parıltısını seçebilmişti.

Tedirgin şekilde hareket ederek kollarını öncesinde çekiştirdiği sürüş ceketinden çıkarıyordu. Bluzun arkasındaki düğmelerini çözmek için arkasına uzanınca, titrediğini hissetti. Kulağının köşesini dişleri arasına alarak hafifçe ısırdıktan sonra, o ufak bölgeyi dilinin ucuyla yatıştırdı.

"Eğer durmamı söylersen dururum," diye fısıldadı Devon, "O zamana kadar benim kurallarımla oynayacağız." Ceketini çıkarmak için hareket ederken çabayla yüzünü buruşturdu. Kathleen'in ellerini boyun bağının düğümünde hissettiğinde başında gülümsemesini bastırdı.

Çıkarılan her kıyafetle... İç yelekler... Pantolon askıları... Gömlek... Kendini ne kadar tutabileceğini ciddi manada sorgulamaya başlamıştı. Çıplak göğsünü Kathleen'e bastırırken, kadın kollarını, onun etrafına dolayıp avuç içlerini omuzlarının arkasına yasladı. İnleyerek göğüslerinin üst kıvrımlarından aşağı doğru, korsenin onları yukarı doğru kabarttığı yere kadar öptü. Korseyi çözmeyi çok istiyordu ama karanlıkta tekrar bağlamasının bir yolu yoktu.

Pantolonunun gevşemiş belinin altını ararken ipek külotunun iplerini buldu ve çekiştirerek çözdü. Kathleen kaskatı kesildi ama çamaşırı kalçalarından aşağı titrek ellerle iterek, buna itiraz etmemişti. Kalbi kesik ve kuvvetli şekilde atarken, vücudundaki bütün kaslar şiddetli arzuyla düğümleniyordu. Halıyla kaplanmış zemine diz çökerek avuçlarını Kathleen'in çıplak kalçaları ve uyluğu boyunca yumuşak kıvrımlarında gezindirdi. Sürüş pantolonu kısa botlara takılmış, bileklerinde katlanmıştı. Yanlarındaki takviyeler ve arkadaki deri çıkıntı sayesinde, botlar kolaylıkla çıkarıla-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bilmişti. Onu pantolondan kurtardıktan sonra Devon tek bir parmak ucunu kasılmış uyluklarının hizasında gezdirdi.

"Benim için bacaklarını aç," diye fısıldadı.

Kathleen yapmamıştı.

Anlayışlı ama durumu eğlenceli bulan Devon bacaklarını sabırlı ellerle okşadı. "Utangaç olma. Güzel olmayan hiçbir kısmın yok." Elleri uyluğunun üst kısımda dolanıp başparmağını narin tüylerin arasından kaydırdı. "Seni buradan öpmeme izin ver," diye dil döktü. "Bir kere."

"Ah Tanrım... hayır." Aşağı uzanıp başarısız bir şekilde adamın elini uzaklaştırmaya çalıştı. "Bunu yapmak günah..."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü öyle hissettiriyor," demeyi başarabilmişti.

Kısık sesle kahkaha atarken, kalçaları ondan ufak bir çığlık koparacak şekilde kararlılıkla öne çekti. "Bu durumda... Asla yarım yamalak bir şekilde günah işlemem."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Beşinci Bölüm

"İkimiz de cehennemi boylayacağız," dedi Kathleen, Devon kasılmış uyluklarının kenarını boylu boyunca öperken.

"Her zaman öyle olacağımızı düşünmüştüm." Devon bu konuda çok endişeli değilmiş gibiydi.

İhlal edilmiş bir hayâyla kıpırdanırken, kendini onunla yarı çıplak bir şekilde arabada nasıl bulduğunu çılgınca merak ediyordu. Hava soğuktu ve kadife döşemeler çıplak kalçaların altında soğuktu. Sıcak eller, dudaklar bütün vücudunda tüylerinin ürpermesine sebep oluyordu.

Eller bacaklarını kavramıştı ama açılmaları için zorlamıyor, sadece gerilmiş kasları ovuyordu ve o kadar iyi hissettiriyordu ki çaresizce inledi. Başparmağı yumuşak üçgenin üst kısmında çalışırken nazikçe ovuyordu. Titrek bir arzu, karnının derinliklerinde hayata geçerken, Devon'un bacaklarını açmaya ikna etmesine izin vermedi. Kaybolmuştu ve düşünemiyordu. Bütün duyuları, iç bacakları, teninin ince ve hassas olduğu yerler boyunca bastırılan öpücüklere odaklanmıştı. Kapalı dudaklarının, narin kıvrımlarına ulaşıp yukarı doğru yalayarak onları diliyle ayırınca dizleri sarsıldı. Üst kısımdaki yumruya ulaşmadan önce durdu. Nefes nefese, kafası için uzanıp parmaklarını saçına geçirirken onu uzaklaştırmak mı yoksa yakına çekmek mi is-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tediğinden emin değildi. Dış katmanların kenarını hafifçe ısırırken, nefesi sıcak ve gıdıklayıcıydı. Yavaşça arıyor, en çok sızlayan yere bir türlü ulaşamıyordu.

Şeytani bir fısıltı karanlığı delerek ulaştı. "Seni öpmemi istiyor musun?"

"Hayır." Hemen sonra güçlükle nefes alarak, "Evet," dedi.

Kısık sesli bir kahkaha, ıslak teninde titreşirken neredeyse bu histen bayılacaktı. "Hangisi?" diye sordu. "Evet mi hayır mı?"

"Evet. Evet."

Bir ahlakın ortadan kaldırılmasının, ıslak bir karton gücünde olduğunu keşfetmek hoş olmamıştı.

"Bana nerede istediğini göster," diye mırıldandı.

Heyecanlı bir ıstırapla zor nefes alırken, kendine bunu yapma izni verdi. Ufak yumruyu ortaya çıkarmak için aşağı uzandı. Dudakları yavaşça, nazikçe onun üzerine kapanırken dilinin düz kısmı mahrem şekilde zonklayan yer üzerinde duruyordu. Elleri yana düşmüş ve altındaki kadife yastıkları kavrarken, parmak uçları sıkıca içe batıyordu. Devon'un dili üzerinde kaydı. Bir kere. Sarsılarak ve kısmen bayılarak titrek bir şekilde inledi.

Yavaş bir dokunuş dilini değdirmesiyle sonlanmıştı. "Bana ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana ihtiyacım var," diye nefes nefese söyledi.

Dilini günahkârca tahrik eden halkalar halinde kullandı. "Şimdi bana ait olduğunu söyle."

Neredeyse her şeyi söylerdi, arzu o kadar tüketiciydi. Ama sesindeki belirgin bir değişiklik, artık oyun oynamadığı konusunda uyaran sahiplenici bir ton vardı.

Cevap vermediğinde vücudunun girişine bir parmak yerleştirdi... Hayır, iki tane... Etinin hassas katmanlarını ve kıvrımlarını dürtüyordu. Doluluk hissi rahatsız ediciydi ama

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mükemmeldi. İçeride, kaslarının nabız gibi attığını parmakları daha derinlere çekmeye çalıştıklarını hissedebiliyordu. Devon arayış içerisindeyken içinde bir şeye, belirgin şekilde hassas bir noktaya dokunması dizlerini yukarı kaldırmasına ve ayak parmaklarını kıvırmasına sebep olmuştu.

Sesini kısılarak... Karanlık bir tını haline geldi. "Söyle."

"Ben seninim," dedi kesik kesik şekilde.

Neredeyse kedi mırlaması gibi bir memnuniyet sesi çıkardı.

Kathleen'in kalçaları yukarı kalkarak, tekrar içindeki yumuşak noktaya dokunması için ona yalvarıyordu ve Devon bulduğunda sarsıldı. Bütün uzuvları güçten düşmüştü. "*Ah*. Evet, orası, orası..." Sesi, Devon'un dudaklarının üzerinde aralanıp onu emerek tahrik ettiğini hissedince kesildi. Onu sabit ritimle ödüllendirirken boş eli kıpırdanan kalçalarının altına kayıp yönlendirerek daha sertçe dudaklarına doğru sallıyordu. Kalçalarının her inişiyle yukarı doğru yalıyordu ve dilinin ucu kadınlığının hemen üstündeki ıslak, ufak inciye arada değiyordu. Hıçkırıklar halinde nefes aldığını ve sözsüz bir şekilde inlediğini duymuştu. Artık kontrol etmenin bir yolu yoktu. Düşünce veya irade yoktu. Sert sarsıntılar başlayana kadar, gittikçe yükselen çok büyük bir arzu vardı. Kısık sesli bir çığlıkla Devon'a doğru sarsılırken bacakları onun omuzlarına doğru istemsizce kasılıyordu.

Bir kere daha uzun ve çaresiz titremede dindikten sonra, Kathleen kadife yastıklara kenara atılmış bez bebek gibi çöktü. Devon dudaklarını onun üzerinde tutarak arzuyu sakinleştirmeye çalıştı. Kathleen uzanıp saçlarını okşayacak kadar enerjiyi toplayabilmişti.

Bu cehenneme gitmeye değer olabilir, diye düşünürken onun gülümsediğini hissedene kadar yüksek sesle söylediğinin farkında değildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birkaç genizden söylenen kelime, Helen'in adımlarının üst kattaki salona yaklaşırken yavaşlamasına sebep oldu. Galce küfür, geçtikleri hafta boyunca Bay Winterborne yaralarının ve ağır bacak alçısının sınırları zorlarken alışık olduğu sesler haline gelmişti. Asla bağırmadığı hâlde, sesindeki bir şey normal bir erkekten daha uzağa yayılmasını sağlıyordu. Bronz çan metali gibi derin bir tınısı vardı. Aksanı tek düze sesli harfleri ve vırlama tınısı taşıyormuş gibi vurgulu R'leri, kadife kadar yumuşak, ünsüz harfleriyle kulağına hoş geliyordu.

Winterborne'nin varlığı üst kattaki odasına hapis kalsa da, sanki evi dolduruyormuş gibi görünüyordu. Enerjik, kolayca sıkılan, herhangi bir kısıtlamaya sinirlenen bir adamdı. Hareketlilik ve gürültü istiyordu. Devon, Winterborne iyileşirken onlara durmalarını söylediği hâlde marangoz ve tesisatçılardan günlük iş gürültülerine devam etmeleri konusunda ısrar edecek noktaya gelmişti. Görünüşe göre Winterborne'nin en son istediği şey, huzur ve sessizlikti.

Şimdiye kadar babasının eski uşağını sürekli işlere koşuşturuyordu ki Quincy Winterborne'nin yeni uşağı olarak pozisyonunda başarılı gibi görünmeseydi endişeye sebep olabilirdi. Birkaç gün önce Quincy, Helen'e, Winterborne için bazı telgrafları kasabaya bırakmak üzereyken haberi vermişti.

"Sizin için çok memnun oldum," diye seslendi Helen, şaşkınlık geçtikten sonra. "Ama itiraf etmeliyim, *Eversby* Manastırı'nı siz burada olmadan hayal edemiyorum."

"Evet Leydim." Yaşlı adam ona şefkatle bakarken, bakışları dile dökemeyeceği sevgisini gösteriyordu. Disiplinli, sessiz bir adamdı ama her zaman Helen ve ikizlere kibarca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

davranıp kayıp bir oyuncağı bulmak ya da çizilmiş bir dirseğe kendi mendilini sarmak için kendi işine arar verirdi. İçten içe Helen, üç kız kardeş arasından kendisinin Quincy'nin favorisi olduğunu biliyordu. Belki de tabiatları bir şekilde birbirine benzediği içindi. İkisi de sakin, sessiz ve elverişli olmaktan hoşlanıyordu.

Helen'in Quincy ile dile getirilmemiş bağları, babasının soğuk ve ıslak hâlde gün boyunca avlanması yüzünden hastalandıktan sonra, son günlerinde ona beraber bakmalarıyla kuvvetlenmişti. Sims ve Bayan Church kontun acısını elinden geldiğince azaltmaya çalışsalar da yatağının yanında nöbetleşe kalan Helen ve Quincy olmuştu. Başka hiç kimse yoktu. Kontun hastalığının bulaşıcı olması korkusundan ikizlerin odaya girmelerine izin verilmiyordu ve Theo Londra'dan veda etmek için zamanında dönmemişti.

Quincy'nin *Eversby* Manastırı'ndan ayrıldığını öğrendikten sonra Helen bencil şekilde kalmasını dilemek yerine, onun adına mutlu olmayı denemişti. "Londra'da yaşamaktan hoşlanacak mısın Quincy?"

"Öyle umuyorum Leydim. Bir macera olarak göreceğim. Belki de örümcek ağlarını atmak için yeterli olacaktır."

Ona gergin bir şekilde gülümsedi. "Seni özleyeceğim Quincy."

Uşak soğukkanlı kaldı ama gözleri şüpheci bir şekilde parlamıştı. "Londra'yı ziyaret ettiğinizde Leydim, her zaman hizmetinizde olduğumu hatırlamanıza güveniyor olacağım. Sadece haber göndermeniz yeterli."

"Bay Winterborne ile ilgileneceğine memnun oldum. Sana ihtiyacı var."

"Evet," dedi Quincy duygulu şekilde. "İhtiyacı var."

Helen, Quincy'nin yeni patronunun alışkanlıkları, tercihleri ve garipliklerine alışmasının biraz zaman alacağını düşündü. Şansa, Quincy istikrarsız ruh halleri olan kişilerle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baş ederek uzun yıllar geçirmişti. Winterborne kesinlikle Ravenellerden daha kötü olamazdı.

Son iki günde Winterborne'nin bir grup elemanı, mağaza müdürleri, muhasebeci ve basın sözcüsü de dâhil Londra'dan ziyarete gelmişti. Winterborne ile salonda saatler harcayarak, raporlar sunarak talimatlar almışlardı. Doktor Weeks, kendini çok fazla yormanın iyileşme sürecini uzatabileceği konusunda uyarmasına rağmen, Winterborne enerjisini çalışanlarıyla etkileşimde bulunarak alıyormuş gibiydi.

"Mağaza onun için bir işten çok daha fazlası," dedi West, Helen'e, Winterborne üst katta müdürleriyle konuşurken. "Onun benliğini yansıtıyor. Bütün zamanı ve ilgisini tüketiyor."

"Ama bunu ne için yapıyor?" diye sordu Helen şaşkın şekilde. "Genellikle erkekler daha önemli şeyler elde edebilmek için gelir isterler... Ailesiyle ve arkadaşlarıyla vakit geçirmek... Yeteneğini ve içsel yaşantısını geliştirmek gibi..."

"Winterborne'nin içsel bir yaşantısı yok," diye kuru bir tonda cevap verdi West. "Muhtemelen bunun olduğuna dair bir öneri, onu kızdıracaktır."

Çalışanlar bu sabah gitmişlerdi. Winterborne gününün çoğunu, ya salonda ya da yatak odasında doktorun yaralı bacağına ağırlık vermemesi konusundaki talimatlarına rağmen inatçı bir şekilde koltuk değnekleriyle yardım almadan dolanmasıyla geçiyordu.

Kapı pervazına bakınca Helen, Winterborne'nin salonda tek başına, cevizden üstü mermer kaplı masanın yanında, bir sandalyede oturduğunu gördü. Kazara masadan bir yığın kâğıt devirmişti ve yerde etrafına yayılmışlardı. Tuhaf bir şekilde eğilerek düşen kâğıtları, sandalyeden devrilmeden almaya çalışıyordu.

Endişe Helen'in utangaçlığını yenmesine sebep oldu ve odaya üzerine fazla düşünmeden girdi. "Tünaydın Bay Winterborne." Dizleri üzerine çökerek kâğıtları topladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Zahmet etme," diye Winterborne'nin kaba şekilde söylediğini duydu.

"Kesinlikle zahmet değil." Hâlâ dizleri üzerindeyken ona tedirgin şekilde baktı. Daha önce benzerini hiç görmediği, neredeyse siyah gibi görünen kahverengi gözler, koyu renk kirpiklerin üzerinde durduğu koyu kahverengi tene bakarken kalbi bir anda tekledi. Acımasız yakışıklılığı sinirini bozuyordu. Öylece otururken Lucifer'ın kendisi bile olabilirdi. Sandığından çok daha yapılıydı. Bacağındaki alçı bile onun daha az heybetli görünmesine yaramıyordu.

Kâğıtları ona uzatırken, parmakları bir anlığına dokundu. Farkındalığın verdiği şaşkınlıkla irkilerek hızlıca geri çekildi. Adamın dudakları somurtkan bir hâl alırken kalın kaşları çatıldı.

Helen ayağa kalktı. "Daha rahat olmanız için yapabileceğim bir şey var mı? Çay veya tazeleyici bir içecek gönderilmesini sağlayayım mı?"

Başını iki yana salladı. "Quincy birazdan tepsi getirecek."

Buna nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmiyordu. Onunla hasta ve çaresizken konuşmak daha kolaydı.

"Bay Quincy bana Londra'da sizin için çalışacağını söyledi. İkiniz adına, ona böyle bir fırsat verdiğiniz için sevindim. Mükemmel bir uşak olacaktır."

"Ona verdiğim maaşa bakılırsa," dedi Winterborne, "İngiltere'deki en iyisi olsa iyi olur."

Helen bir anlığına hayretler içerisinde kaldı. "Öyle olacağına hiç şüphem yok," diye cesaret etti.

Özenle Winterborne kâğıt yığınını toparladı. "Gömleklerimden kurtularak işe girişmek istiyor."

"Gömlekleriniz," diye şaşkınlıkla tekrar etti Helen.

"Müdürlerimden biri, Londra'dan bazı kıyafetlerimi getirdi. Quincy gömleklerin hazır giyim olduklarını anlayabildi." Rhys ona uyanık bir şekilde bakarken, tepkisini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ölçüyordu. "Doğrusu," diye lafına devam etti, "kısmen dikilmiş şekilde satılıyorlar, böylelikle müşterinin tercihine göre şekillendirilebiliyorlar. Kumaşın kalitesi herhangi ısmarlama gömlek kadar iyi ama Quincy yine de burnunu kıvırıyor."

Helen cevabını dikkatlice düşündü. "Quincy'nin uzmanlığında, bir adamın detaylar söz konusu olduğunda titiz bir bakış açısı vardır." Muhtemelen konuşmayı burada kesmeliydi. Bir adamın kıyafeti hakkında konuşmak tamamen uygunsuzdu ama Quincy'nin endişelerini anlaması konusunda ona yardım etmesi gerektiğini hissediyordu. "Söz konusu olan kumaştan çok daha fazlası...Ismarlama bir gömlekte dikiş daha farklıdır. Dikiş yerleri mükemmel şekilde düz bir çizgi halindedir ve düzgün teyellenmiştir. Düğme delikleri genellikle düğmenin sapına olan baskıyı azaltmak için bir tarafı anahtar deliği şeklindeelle işlenir." Tebessüm ederek duraksadı. "Etek cepleri ve manşetler konusunda detaylara girersem, korkarım sandalyenizde uyuya kalırsınız."

"Detayların değerinden haberim var. Ama gömlekler söz konusu olduğunda..." Duraksadı. "Sattığın türde şeyleri giyme konusunda önemli bir algı yarattım, bu şekilde müşteriler mağaza sahibiyle aynı kaliteye sahip olduklarını bilecekler."

"Bu, zeki bir satış stratejisi gibi görünüyor."

"Öyle. Londra'daki birçok mağazadan daha fazla gömlek satıyorum. Ama üst tabakanın düğme deliklerine önem verdiği aklıma gelmemişti."

Sosyal açıdan üstün insanların arasına karışırken, kendini dezavantaja soktuğunun farkına varmak gururunu incitti diye düşündü Helen.

"Eminim ki önem vermemeliler," dedi üzgün şekilde Helen. "Endişe edecek çok daha önemli şeyler var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Rhys'in bakışları sorgulayan bir hâl aldı. "Sanki onlardan biri değilmişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

Hafifçe tebessüm etti. "Hayatımın çoğunda dünyadan uzakta yaşadım Bay Winterborne, bazen kim olduğumu veya bir yere ait olup olmadığımı merak ediyorum."

Winterborne onu inceledi. "Trenear sizi ve kız kardeşlerinizi yas dönemin bittiğinde Londra'ya götürmeyi planlıyor."

Helen başıyla onayladı. "Küçüklüğümden beri şehre gitmedim. Çok büyük ve heyecanlı bir yer olduğunu hatırlıyorum." Duraksayarak ona içini açtığı için belirsiz bir şekilde şaşırmıştı. "Şimdi ise... Göz korkutucu bulabileceğimi düşünüyorum."

Genç adamın dudaklarının kenarında bir tebessüm belirdi. "Gözünüz korktuğunda ne olur? En yakın köşeye koşup saklanırsınız değil mi?"

"Öyle olmadığımı söylemeliyim," diye ciddi bir şekilde söylerken ona takılıyor mu diye merak etti. "Durum ne olursa olsun yapmam gerekeni yapmalıyım."

Winterborne'nin gülümsemesi koyu bronz teninde beyaz dişlerin parlaklığını gösterecek kadar genişledi. "Sanırım çoğundan daha iyisini biliyorum," dedi yumuşak bir tonda.

Ateşini dindirmesinde ona nasıl yardım ettiğinden bahsettiğini anlayarak... Ve koyu renk başını nasıl kolunun kıvrımında tuttuğunu, yüzünü ve boynunu yıkadığını... Hatırlayan Helen kızarmaya başladığını hissetti. Başlar başlamaz dinen sıradan bir kızarıklık değildi. Bu gittikçe alevleniyor, kendini güçlükle nefes alacak kadar rahatsız hissedecek kadar yayılıyordu. Alev alev yanan, kahve karası gözlerine bakma hatasına düştü ve yanıp kül olduğunu hissetti.

Çaresiz bakışlarını köşedeki hurdası çıkmış piyanoya çevirdi. "Sizin için bir şey çalayım mı?" Cevap beklemeden ayağa kalktı. Odadan fırlayıp kaçmak dışında tek seçenekti. Gözünün kenarından Winterborne'nin bacağının alçı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu hatırlamadan önce kalkma hazırlığı için sandalyenin hemen kenarına tutunduğunu gördü.

"Evet," dediğini duydu. "Bu hoşuma gider." Sandalyeyi, çalarken Helen'in yüzünü görebilecek kadar biraz yerinden oynattı.

Piyano tuşların önünde oturarak tuşları örten, biraz koruma sağlıyormuş gibi görünen menteşeli kapağı kaldırdı. Yavaş ve teskin edici bir nefes alarak Helen eteğini, duruşunu ayarlayıp parmak uçlarını tuşların üzerine koydu. Ezbere bildiği bir parçaya giriş yaptı. *Handel'in F Major* ile piyano süitinden bir *allegro*. Hayat ve karmaşa doluydu. Onu, kızarmak dışında bir şey düşünmeye zorlayacak kadar meydan okuyucuydu. Parmakları tuşların üzerinde hızla dans ederken, hayat dolu hız kararlı bir şekilde iki buçuk dakika boyunca devam etmişti. Bitirdiğinde Winterborne'ye bakarken hoşlandığını umuyordu.

"Fazlasıyla yetenekli şekilde çalıyorsunuz," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Bu en sevdiğiniz parça mı?"

"Öğrendiğim en zor parçam," dedi Helen, "ama en sevdiğim değil."

"Dinleyecek kimse olmadığında ne çalıyorsunuz?"

Nazik bir soruydu ve omuzları kadar geniş, sesli harflere vurgu yapan bir aksanla konuşulması Helen'in karnının zevkle gerilmesine sebep oldu. Hissettikleri karşısında aklı karıştığı için cevap vermekte gecikmişti. "İsmini hatırlamıyorum. Piyano hocası uzun zaman önce bana öğretmişti. Yıllar boyunca ne olduğunu öğrenmeye çalıştım kimse melodiyi tanıyamadı."

"Benim için çal."

Melodiyi çağırarak akıldan çıkmayan akortları tatlı bir şekilde çalarken, elleri nazikçe klavyede dolanıyordu. Hüzünlü akortlar onu her seferinde etkiliyor, kalbinin an-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lam veremediği şeyler için sızlamasını sağlıyordu. Sonunda Helen başını tuşlardan kaldırıp Winterborne'ye ona sanki afallamış gibi bakarken buldu. İfadesini gizliyordu ama şaşkınlık, hayranlık ve ateşli, aynı zamanda huzursuz edici bir işaret görmeyi başarmıştı.

"Galce," dedi.

Helen başını şaşkınlıkla, inanamayarak kahkaha atarken salladı. "Biliyor musun?"

"'*A Ei Di'r Deryn Du.*' Doğan bütün Gallerliler bilir."

"Ne hakkında?"

"Bir aşığın, karatavuktan sevdiğine mesaj göndermesini rica etmesi..."

"Neden ona kendi gidemiyor?" Helen ikisinin de sanki sır anlatıyorlarmış gibi kısık sesle konuştuklarını fark etti.

"Onu bulamıyordu. Çok âşık olmuştu, düzgün bir şekilde görebilmesini engelliyordu."

"Karatavuk onu buldu mu?"

"Şarkıda söylenmiyor," dedi omuzunu silkerek.

"Ama hikâyenin sonunu öğrenmeliyim," diye itiraz etti Helen.

Winterborne kahkaha attı. Karşı konulamaz, sertten yumuşağa giden muzip bir sesti. Cevap verdiğinde aksanı derinleşmişti. "İşte romanlar okumaktan başınıza bu gelir. Hikâyenin bir sonu yok. Önemli olan bu değil."

"O zaman önemli olan nedir?" diye sorma cesaretinde bulundu.

Karanlık bakışları onunkileri tuttu. "Âşık olması. Arayışta olması. Biz zavallı iblislerin geri kalanı gibi, kalbini arzu ettiğine kavuşabilecek mi asla bilemiyor."

Peki, sen, diye sormayı arzu ediyordu Helen. Sen neyin arayışındasın? Soru yabancı bir yana dursun, uzun zamandır tanıdığın birine sormak için bile fazla kişiseldi. Öyle olsa bile kelimeler konuşulmak için yalvararak dilinin

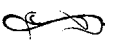
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ucunda duruyordu. Bakışlarını uzağa çevirerek onları içinde tutmaya çalıştı. Bakışlarını tekrar Winterborne'ye çevirdiğinde, ifadesi tekrar mesafeli bir hâl almıştı. Bu rahatlatıcı bir şeydi çünkü hiç kimseye anlatmadığı düşüncelerini ve isteklerini sır vermekten bir nefes uzakta olduğu yönünde endişe verici bir hisse kapılmıştı.

Helen'i fazlasıyla rahatlatan bir şekilde, Quincy elinde yemek tepsisiyle geldi. Uşağın beyaz kaşları onu Winterborne ile odada yalnız görünce yukarı kalkmıştı ama tek kelime etmedi. Quincy çatal bıçakları, bardakları ve tabakları masanın üzerinde düzenlemeye devam ederken, Helen duruşunu geri kazandı. Döşemeli sıradan ayağa kalkarak Winterborne'ye tarafsız şekilde gülümsedi. "Sizi yemeğinizin keyfini çıkarmanız için yalnız bırakıyorum."

Adamın bakışları üzerinde gezinirken, yüzünde oyalandı. "Bir akşam benim için tekrar çalar mısınız?"

"Tabii, eğer isterseniz." Salondan minnetle ayrılırken koşmamak için kendini zor tuttu.

Rhys, Helen'in peşinden bakarken, beyni son birkaç dakikanın bütün detaylarını toparlamaya çalışıyordu. Kızın ondan iğrendiği açıkça ortadaydı. Dokunuşundan kaçınmıştı ve bakışlarıyla buluşmakta sorun yaşıyordu. Kişisel konulara çekilince hemen konuyu değiştirmişti.

Belki de görünüşü onun zevkine uygun değildi. Aksanının itici olduğuna şüphe yoktu. Onun sınıfındaki diğer korunmuş genç kızlar gibi, muhtemelen Gallerlileri üçüncü sınıf barbarlar olarak düşünüyordu. Helen kendisinin, onun gibiler için fazla iyi olduğunu biliyordu. Tanrı biliyor ki Rhys buna karşı çıkamazdı.

Ama yine de ona sahip olacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Leydi Helen hakkındaki düşüncelerin nelerdir?" diye sorarken Quincy yemeği önündeki masada ayarlamıştı.

"Ravenellerin mücevheridir," dedi Quincy. "Tanışabileceğiniz en iyi niyetli kızdır. Maalesef, her zaman görmezlikten gelindi. Ağabeyi ailesinin ilgisinin en büyüğünü alırken geri kalan birazı ise ikizlere gitti."

Rhys birkaç gün önce ikizlerle tanışmıştı. İkisi de çok neşeli, eğlenceliydi ve mağazası hakkında birçok soru sormuşlardı. Kızlardan yeterince hoşlanmıştı ama hiçbiri ilgisini tutamamıştı. Gizemli ve çekici bir ilgisizliği olan Helen'e yaklaşamazlardı bile. Tek renkte görünen sedef kabuğu gibiydi ama farklı açılardan narin lavanta, pembe, mavi ve yeşil ışıltıları ortaya çıkıyordu. Gerçek doğasının çok azını ortaya koyan bir dış görünüş...

"Bütün yabancılara karşı böyle soğuk mu?" diye sorarken kucağındaki peçeteyi düzeltti. "Ya da sadece benimle mi böyle?"

"Soğuk mu?" Uşak samimi bir şekilde şaşkındı. Devam etmeden önce, bir çift kısa boylu siyah spanyel salona girip Rhys'e doğru zıplayarak giderken neşeyle nefes nefeseydiler. "Yüce Tanrım," diye uşak kaşlarını çatarak mırıldandı.

Köpeklerden hoşlanan Rhys kesintiye uğramayı aldırmıyordu. Endişe verici bulduğu şey ise odaya peşlerinden salınarak giren ve iddialı şekilde sandalyesine oturan üçüncü hayvandı.

"Quincy," diye boş boş sordu Rhy, "neden salonda bir domuz var?"

Köpekleri odadan kovmakla meşgul olan uşak, dikkati dağılmış şekilde konuştu. "Ailenin evcil hayvanı efendim. Onu ahırda tutmaya çalışıyorlar ama eve girmekte ısrarcı oluyor."

"Ama neden..." Rhys kelimesini bitirmeden, açıklamaya rağmen onun için mantıklı olmayacağının farkına vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben evimde çiftlik hayvanı tutarsam insanlar bana cahil ya da aptal diyecekleri hâlde neden kontun malikânesinde serbestçe bir domuzun gezmesi acayip bir davranış olarak görülüyor?" diye yerine sordu.

"Herkesin aristokratlardan beklediği üç şey vardır," diye cevap verdi uşak, sıkıca domuzun tasmasını çekiştirerek. "Bir taşra evi, zayıf bir çene ve acayiplik..." Quincy domuzu gittikçe artan bir kararlılıkla ittirip çekiştirdi ama hayvan daha sağlam bir şekilde oturmaya devam etti. "Yemin ederim," diye nefes nefese söyledi uşak, hayvanı sadece birazcık yerinden kıpırdatabilerek, "yarınki kahvaltı için seni sosise ve et dilimlerine çevireceğim!"

Kararlı uşağı görmezden gelen domuz, sabırla ve umutlu gözlerle Rhys'e baktı.

"Quincy," dedi Rhys, "yakala." Tabağından ufak, yuvarlak bir ekmek alarak öylesine havaya fırlattı.

Uşak ustaca beyaz eldivenli elleriyle yakaladı. "Teşekkür ederim efendim." Elinde ekmekle kapıya yürürken, domuz peşinden koştu.

Rhys hafif bir tebessümle izledi. "İstek," dedi, "her zaman korkudan daha iyi bir motivasyondur. Bunu unutma Quincy."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Altıncı Bölüm

Theo! Theo, yapma!

Kâbus her zamanki gibi gerçekçi ve katlanılmazdı. Ahırlara doğru koşarken, her adımında zemin yanlamasına doğru hareket ediyordu. Asad'ın çıldırmış gibi kişnediğini uzaktan duyabiliyordu. Birkaç seyis atın dizginine tutunuyordu. Kocasının hükmeden figürü, atın sırtına binerken onu sabit kalmaya zorluyorlardı. Sabah ışıkları parlak bir gözdağı verir gibi Asad'ın altın figürüne doğru parlarken, toynakları dalgalanıyor ve yeri ayağıyla eziyordu.

Kocasının elinde bir kırbaç olduğunu görünce kalbi hızla atmaya başladı. Asad buna boyun eğmektense ölmeyi yeğlerdi. *'Dur!'* diye feryat etti ama seyisler dizginleri bıraktı ve at öne doğru fırladı. Gözleri kocaman olmuş ve panikleyen Asad şaha kalkıp öne doğru fırlarken vücudunu eyerini kırmak için kabarttı. Theo'nun kırbaçlı eli kalkıp tekrar tekrar indi.

Arap atı bükülerek sıçrarken, Theo eyerden fırlatıldı. Vücudu yere şiddetli bir şekilde düşmeden önce kütürdemişti.

Kathleen, onun yerde yatan vücuduna ulaşmadan önceki birkaç metreyi tökezleyerek giderken, çok geç olduğunu zaten biliyordu.

Ama yerde yatan Theo değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir çığlık boğazını dağladı.

Kathleen rüyadan uyanırken üzerine dolanmış örtüler yüzünden güçlükle oturdu. Nefesini güçlükle alıyordu. Sarsak bir şekilde yatak örtüsünü kavrayarak ıslak suratını sildi ve başını, vücuduna çekilmiş dizlerinin üzerine yasladı.

"Gerçek değildi," diye kendine fısıldarken korkunun dinmesini bekliyordu. Tekrar örtülere yaslandı ama sırtındaki, bacaklarındaki gerilmiş kaslar düz yatmasına izin vermiyordu.

Burnunu çekerek yana dönüp tekrar oturdu. Teker teker bacaklarını yataktan aşağı indirdi. *Yatakta kal*, demişti kendine ama bacaklarını çoktan yere indirmişti. Yere değdikleri an geri dönüş yoktu.

Hızlıca odayı terk edip hayaletler ve hatıralar topuklarındayken karanlıkta hızla ilerledi.

Ana yatak odasına varana kadar durmamıştı.

Parmak boğumları kapıya vururken bile, onu buraya sürükleyen dürtüden pişman olmuştu. Ama yine de kapı aniden açılana kadar kapıya vurmaktan kendini alamamıştı.

Devon'un yüzünü görememişti. Sadece kocaman, karanlık bir şekil vardı ama tanıdık bariton sesini duyabiliyordu.

"Sorun ne?" Onu odaya çekerek kapıyı kapattı. "Ne oldu?"

Devon'un kolları, onun titreyen vücuduna dolandı. Kathleen kendini ona bastırırken karnındaki bağlar dışında çıplak olduğunun farkına vardı. Ama o kadar sert, sıcak ve rahatlatıcıydı ki kendini geri çekememişti.

"Kâbus gördüm," diye fısıldarken yanaklarını adamın göğsündeki ipeksi kalın tüylerine yasladı.

Başının üstünde sakinleştirici, ayırt edilemeyen bir mırıltı duydu.

"Seni rahatsız etmemeliydim," diyerek sesi titredi. "Özür dilerim. Ama çok gerçekçiydi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Neyin kâbusunu gördün?" diye nazikçe saçını okşarken sordu.

"Theo'nun öldüğü sabahı. Aynı kâbusu birçok kez görmüştüm. Ama bu akşam farklıydı. Ona doğru koştum, yerdeydi ve yüzüne baktığımda ona ait değildi, o... o..." Hüzünlü bir sesle konuşmayı bırakarak gözlerini daha sıkıca kapattı.

"Ben miydim?" diye sakince sordu Devon, eli kadının ensesindeyken.

Kathleen hıçkırarak nefes alırken başıyla onayladı. "N-nereden bildin?"

"Rüyaların, hatıraları ve endişeleri bir şekilde birleştirme huyları vardır." Dudakları onun alnına değdi. "Yakın zamanda olanlardan sonra, aklının eski kocanın ölümüyle bağlantı kurması şaşırtıcı değil. Ama gerçek değildi." Kathleen'in başını geriye doğru eğerek ıslak kirpiklerini öptü. "Buradayım. Bana hiçbir şey olmayacak."

Kadın titrek bir şekilde iç çekti.

Devon onu titremesinin dindiğini hissedene kadar sarılmaya devam etti. Sonunda "Seni odana geri götürmemi ister misin?" diye sordu.

Kathleen cevap vermeden önce uzun bir dakika geçmişti. Doğru cevap evet olmalıydı ama hissetiği cevap hayırdı. Kendine lanet okuyarak başını hafifçe iki yana sallamakla yetindi.

Devon kaskatı kesildi. Derin bir nefes alarak yavaşça verdi. Bir kolunu onun etrafında tutarken diğeriyle onu yatağa yönlendirdi.

Suçluluk ve zevk arasında kalan Kathleen, yatağa tırmanarak örtülerin ağırlığının altındaki sıcaklığa doğru kaydı.

Devon yatağın kenarında oyalandı. Bir kibrit yandı ve kısa bir an sonra mavi cızırtı mum ateşinin ışığını takip etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devon ona örtülerin altında katıldığında, Kathleen gerildi. Bunun nereye gideceği konusunda şüphe yoktu. En parlak döneminde olan güçlü ve erkeksi bir yetişkinlikle, çıplak hâldeyken yatağını paylaşıp bakire çıkmayı bekleyemezdin. Ama aynı zamanda bunun nereye *gitmeyeceğini* de biliyordu. Noel arifesinde Devon'un kiracının kız bebeğini tutarken yüzündeki ifadesini görmüştü. Yüzündeki ifade acımasız bir korkuyla donakalmıştı.

Eğer bunun daha fazla ilerlemesine izin vermeyi seçerse, mülk hakkında nasıl bir planı varsa kabul etmesi gerekiyordu. Bunlar evlenmek ve çocuk sahibi olmayı içermiyordu.

"Bu bir ilişki değil," dedi ondan çok kendine. "Sadece bir gecelik."

Devon yanına doğru uzan ona doğru baktığında bir tutam saç alnına düştü. "Ya bundan daha fazlasını istersen?" diye boğuk sesle sordu.

"Yine de bir ilişki olmayacak."

Elleri onu örtüler üzerinden okşarken kalçalarının ve karnının şeklini ortaya çıkarıyordu. "Bu kelimenin ne önemi var ki?"

"Çünkü ilişkiler sona erer. Adına ilişki demek, birimiz gitmek istediğinde durumu zorlaştırır."

Devon'un elleri durdu. Ona doğru bakarken mavi gözleri simsiyahtı. Mum ışığı, yanaklarının sert ve çıkıntılı hatlarında kıpırdanıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum." Çenesini elleri arasına alarak dudaklarına güçlü, aceleci ve sahiplenici bir öpücük kondurdu. Kathleen dudaklarını açarak istediğini yapmasına izin verirken, Devon onu saldırgan bir şevkle keşfediyordu.

Kathleen'in üstündekileri çıkararak göğsüne doğru eğildi. Nefesi, Kathleen'in ince pamuklu geceliğinin altına geçen bir buhar gibi göğüs uçlarının belirginleşmesine sebep olmuştu. Sızlayan noktasına parmaklarıyla dokunurken,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerilen tenini dudaklarıyla kaplayıp kumaş üzerinden yalamadan önce şekle sokuyordu. İnce pamuklu kumaş, dilinin altında ıslanırken geriye çekilip nazikçe üflediğinde gergin uçların üzerinde serin bir hâl almıştı.

Kathleen inleyerek, içliğini bir arada tutan ince düğmelere uzanıp aceleci şekilde çekiştirerek açmaya çalışıyordu.

Devon bileğini tutup onları yanlarına sabitleyerek onu kolayca esir alırken, geceliğinin üzerinden emmeye ve hafifçe ısırmaya devam etti. Vücudunu açık bacaklarının arasına yerleşince, ağırlığı çetin ve tahrik ediciydi. Kathleen dokunuşuna doğru kıpırdanıp yükselmeye çalışırken Devon'un ona değen aletinin gerilerek kabardığını hissetti ve bu nefis sürtünme ikisini de nefessiz bırakmıştı.

Kadının bileklerini bırakan Devon, ilgisini içliğinin düğmelerine verdi ve onları dikkatle çözmeye başladı. Geceliğinin kenarı kalçalarına kadar yükselmişti. Kathleen onun aletinin gergin ve mahrem sıcaklığının bacaklarının içine sürtündüğünü hissedebiliyordu.

Son düğme çözülene kadar Kathleen zayıf ve nefes nefese kalmıştı.

Sonunda Devon, Kathleen'in kıyafeti başının üzerinden çıkarıp kenara attı. Katlanmış bacaklarını onun uyluklarının altına alarak dizleri üzerine çökerken kızarmış vücuduna dikkatle baktı. Devon'un onu ilk defa tamamen çıplak gördüğünün farkına varınca, Kathleen hayâyla kızardı. Elleri kendini kapatmak için refleks olarak hareket etti. Devon onları tutarak yanlara doğru açık tuttu.

Tanrım, onu sert ama narin bakışlarıyla tüketiyordu.

"Gördüğüm en güzel şeysin." Sesi hafif boğuk çıkmıştı. Ellerini bıraktı, ona parmak uçlarını gerip karnı boyunca yakan izler bırakarak, bacaklarının arasındaki tüylü üçgene kadar dokundu. Kısık sesli bir inleme Kathleen'in boğazına takılırken Devon onunla oynuyor, elleri tüylerin arasından altındaki mahrem tene dalıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen ellerini yumruk haline getirmişti ve yanlarına doğru düşmüşlerdi. Devon'un nefes alışları şehvetle artmıştı ama elleri pembe beyaz katmanlarının kenarıyla uğraşıyor, başparmağıyla ovalayarak onu aralıyordu. Bu his, bütün vücudunu gıdıklayarak, o çaresizce yukarı doğru kıpırdanıp bükülene kadar yayılmıştı.

Karnına elini koyan Devon mırıldandı, "Rahatla." Parmak uçları uyluklarının arasına kayarak kadınlığının tepesinin hemen üzerinde kızıştırma titreşimlerini uyandırıyordu. Kathleen titreyerek bacaklarını Devon'un kalçalarına doğru sardı.

Devon başparmağıyla vücudunun girişinde daireler çizerken şişmiş tepeciğe dönmeden önce ıslaklık topluyordu.

Bildiği şeyler tamamen ahlaksızcaydı.

Gözlerini kapatarak Devon onunla oynayıp sataştığı sırada, kadınlığı hassas bir şekilde sızlayana kadar ıslaklık ve dolgunluk sağlarken alev alan yüzünü başka tarafa çevirdi. Devon'un başparmağını tekrar aşağı kaydırıp oynaşarak okşuyor... İçine doğru bastırıyordu. Gergin halkanın hassas yerine doğru derine bastırınca canı acıdı. Ama mükemmel bir şekilde nazikti ve parmakları kadınlığının üzerine kapanıp yumuşak, tedbirli ritimle masaj yapıyordu. Kathleen bu hisle nefesini tutarken, arzu içini eriterek kalçalarının utanmaz bir açlıkla gerilip rahatlamasına, içinin ise arzudan erimesine sebep olmuştu.

Devon'un elleri geri çekildiğinde, Kathleen itiraz ederek inledi. Başının kara şekli ve geniş omuzları, onun üzerine doğru eğilirken bacaklarını tutarak ayırdı. Kalçaları kadınlığını utanmaz bir tavırla ortaya çıkaracak şekilde kaldırmıştı. Devon ona doğru eğilip dilini ıslak bir şekilde yumuşak kıvrımda sürttüğünde inlediğini duydu. Kadınlığının tomurcuğuna ulaşırken acımasız bir şekilde emiyor ve okşuyor, bütün sinir duyularına mutluluk gönderiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onu doyuma ulaştırıp vücudunda dolana kadar huzursuz bir şekilde sürüklüyordu.

Doruk noktasından hararetli bir şekilde şakırtı sesleriyle inlerken, Devon'un kalçalarını yatağa indirdiğini hissetti. Dudaklarını öperken dilindeki tuzda erotik bir tat vardı. Elleri, Devon'un sertçe sarılmış kaslarında gezdirirken, tereddüt ederek sertliğinin dik uzunluğuna dokundu. Bir insan teninin olabileceğini düşündüğünden daha sertti ve teni ipekten bile daha yumuşaktı. Şaşkın bir şekilde parmaklarında belli belirsiz bir nabzın güçlü şekilde attığını fark etti.

Kısık bir sesle Devon bacaklarının arasına daha fazla yüklenerek onları daha geniş açmak için ittiriyordu.

Tuhaf şekilde Kathleen, onu yerine doğru yönlendirdi. Devon, kadının vücudu boyun eğene kadar, keskin acıdan geri çekilirken bile devam ederek bastırdı. Yumuşak, sımsıkı darlığına doğru, Kathleen ağzı açık şekilde hafifçe bağırıp acısından kaskatı kesilene kadar bastırdı.

Devon sabit şekilde dururken tatlı sözler ve rahatlatıcı şeyler mırıldanıyordu. Onu sakinleştirmeye çalışarak kalçalarını, uyluklarını okşarken vücudu üzerinde keskin şekilde nabız gibi atarak kapanmıştı. Onu yakınına çekerken göbeği onun göbeğine değiyordu ve sıcaklığı derinlerindeydi. Yavaş yavaş iç kasları sanki karşı çıkmanın beyhudeliğinin farkına vararak gevşemeye başladı.

"İşte," diye fısıldarken Kathleen'in sakinleştiğini hissedebiliyordu. Çenesini, boğazını öperek içinde yavaş ve dikkatli şekilde hareket ederken ona bakıyordu. Arzu adamın sert yüz hatlarında ve yanaklarının tepelerindeki kızarıkları süslemişti. Parlama noktasına vararak, üzerindeki dudaklarını hızlandırırken vücudu şiddetli titremeler hâlinde çaba gösteriyordu.

Geri çekilerek sert ve ıslak uzunluğunu kadının karnına doğru bıraktı. Sıcak bir akıntı aralarında yayılırken Devon yüzünü inleyerek Kathleen'in saçlarına gömmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen onu sıkıca tutarken, adamın vücudunda dolanan zevk titremelerinin keyfini çıkarıyordu. Devon nefes almaya başladığında onu aheste aheste öperken yaptığı yağmadan memnun olan, doymuş bir erkek gibiydi.

Sonunda Devon yataktan çıkarak bir bardak su ve ıslak bez ile geri döndü. Kathleen suyu doya doya içerken Devon sevişmelerinin kanıtlarını siliyordu. "Seni incitmek istememiştim," diye mırıldanırken bezle uyluklarının arasındaki sızlayan yeri okşuyordu.

Kathleen ona boş bardağı uzattı. "Ben senin için endişeliydim," diye itiraf etti. "Kendine zarar vereceğinden korktum."

Devon sırıtarak bardağı ve bezi kenara bıraktı. "Nasıl?" diye alay etti. "Yataktan düşerek mi?"

"Hayır, bütün bu enerjik hareketler yüzünden."

"Bu enerjik değildi. Bastırılmış haliydi." Ona yatakta katılarak kendine doğru çekerken elleri cesurca üzerinde geziniyordu. "Yarın akşam," dedi omzunu öperek, "Sana biraz enerji göstereceğim."

Kathleen kollarını, onun kafasının etrafına sararak dudaklarını parlak, koyu saçlarına bastırdı. "Devon," dedi tedirgin şekilde, "Muhtemelen yarın akşam seninle yatağını paylaşmak istemeyeceğim."

Devon başını kaldırıp ona endişeyle baktı. "Eğer çok ağrın varsa sadece seni kollarıma alırım."

"Ondan değil." Alnına düşen buklesini geriye doğru okşayarak uzaklaştırdı. "Sana söylediğim gibi bir ilişkimiz olamaz."

Devon'un bakışları şaşkın görünüyordu. "Sanırım şartları belirleyerek başlasak iyi olacak," dedi yavaşça. "Artık beraber olduğumuza göre, yarın akşam tekrar yapmamızın ne farkı olacak ki?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Anlamasını nasıl sağlayacağını merak ederek alt dudağını hafifçe ısırdı. "Devon," diye sonunda konuştu, "kadınlarla genel olarak ilişkilerinin benzerliği nedir?"

Belli ki bu sorudan hoşlanmamıştı. "Herhangi bir benzerlik yok."

Ona şüpheci bir bakış attı. "Eminim hepsi aynı şekilde başlamıştır," dedi kayıtsız bir tonda. "Birine ilgi duydun ve biraz flört ederek peşine düştükten sonra, nihayetinde onu baştan çıkardın."

Devon kaşlarını çattı. "Bütün hepsi, her zaman isteklilerdi."

Yanındaki muhteşem yapılı adama bakan Kathleen hafifçe gülümsedi. "Eminim öyledirler," dedi. "Seninle yatağa girmek kesinlikle bir zorluk değil."

"O zaman neden..."

"Bekle," diye mırıldandı. "Başka birine geçmen genellikle ne kadar sürüyor? Birkaç yıl mı? Birkaç gün mü?"

"Ortalama olarak," dedi sertçe, "birkaç ay içerisinde."

"Bu süreçte o leydinin yatağını uygun olduğu her vakitte ziyaret ediyorsun. Sonunda ondan sıkılana kadar." Duraksadı. "Genellikle ilişkiyi bitirenin sen olduğunu sanıyorum?"

Devon ona apaçık bir şekilde kaşlarını çattı. "Temyiz mahkemesindeymişim gibi hissetmeye başladım."

"Bunun evet olduğunu varsayıyorum."

Devon'un kolları geri çekilerek doğruldu. "Evet. Her zaman ilişkiyi bitiren bendim. Ona bir veda hediyesi getirip anıların değerini her zaman bileceğimi söyledikten sonra olabildiğince aceleyle yanından ayrılırım. Bunun bizimle ne alakası var?"

Çarşafları göğsüne doğru çeken Kathleen dobra bir şekilde konuştu. "İlişki istemiyorum derken, ben de *bunu* kastetmiştim. İsteklerini ne zaman tatmin etmek istesen,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

senin için müsait olacağımı düşünmeni istemiyorum. Birbirimizin üzerinde herhangi bir söz hakkımızın olmasını istemiyorum. Karışıklık ya da bir skandal olasılığını ve veda hediyesi istemiyorum."

"Lanet olası ne *istiyorsun*?"

Çekingen şekilde çarşafın kenarlarını yelpaze gibi ufak kıvrımlar halinde katladı. "Sanırım... Arada sırada, ikimiz de istediğinde seninle bir gece geçirmek istiyorum. Mecburiyet veya beklenti olmadan..."

"Arada sırada derken ne demek istediğini açıkla. Haftada bir mi?"

Omuzlarını silkerek şaşkın bir kahkaha attı. "Bir program halinde olmasını istemezdim. Kendiliğinden olmasın izin veremez miyiz?"

"Hayır," dedi Devon soğuk şekilde. "Erkekler programlardan hoşlanır. Cevaplanmayan sorulardan hoşlanmayız. Ne olacağını ve ne zaman olacağını bilmeyi tercih ederiz."

"Mahrem konularda bile mi?"

"Özellikle mahrem konularda! Lanet olsun, neden diğer kadınlar gibi olamıyorsun?"

Kathleen'in dudaklarında buruk, pişman bir tebessüm belirdi. "Ve sana bütün kontrolü vereyim, öyle mi? Parmağını şaklattığın gibi, ne kadar sıklıkla istersen, bana karşı ilgini kaybedene kadar seninle yatağa mı atlayayım? Sonra sanırım kapıda durarak veda hediyemi beklemeliyim?"

Çenesinde bir kas nabız gibi atarken gözleri parıldadı. "Sana bu şekilde davranmam."

Elbette davranırdı. Kadınlara sürekli böyle davranıyordu.

"Üzgünüm Devon ama senin yolunla yapamam. Benim yolumla yapacağız ya da hiç yapmayacağız."

"Senin yolunun ne olduğunu anladıysam kör olayım," diye sinirlendi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Seni sinirlendirdim," dedi pişmanlıkla, oturmaya başlarken. "Gideyim mi?"

Devon onu tekrar geri ittirip üzerine doğru eğildi. "Kesinlikle olmaz." Çarşafı ani bir hareketle çekip aldı. "Tekrar yatağına ne zaman alınabileceğimden emin olmadığım için, bu şansımdan en iyi şekilde faydalanmalıyım."

"Ama ağrım var," diye itiraz ederken refleks olarak elleriyle göğüslerini ve kasıklarını örttü.

Devon başını eğdi. "Canını yakmayacağım," diye beline doğru homurdandı. Karnının kenarını hafifçe ısırdıktan sonra, dilini ufak deliğin içine sokarak nefesini tutmasına sebep oldu. Bilerek, titrediğini hissedene kadar tekrar tekrar yaptı. Dudağı aşağı doğru ilerlerken, Kathleen'in kalbi gümbür gümbür atmaya ve görüşü bulanıklaşmaya başladı. Elleri kenara çekilip kasıkları gevşerken, Devon onları aralarken kolaylıkla açılmışlardı. Şeytani bir nezaketle onu dudaklarıyla, dişleriyle, diliyle tahrik ederek doyumun eşiğine getirmiş ama gelmesine izin vermemişti. Onu dirsekleri arasında tutarak çılgınca oynaşması, Kathleen kendinin yalvardığını duyana kadar devam etmişti. Devon'un dili ipeksi ıslaklıkla derinlere girip çıkarken onda bir dizi kasılmaya sebep olacak şekilde okşuyordu. Aşağı uzanarak titreyen ellerini adamın kafasına sararak onu kendine doğru bastırıyordu. Devon sanki doyamıyormuş gibi tadına bakıyordu ve Kathleen mırıldanıp sırtını bükerken, sinir uçları adamın yaptıklarına cevaben dans ediyordu. Nabzı yatıştırırken, adamın altında yorgunluktan iç çekerek uzandı.

Devon tekrar başlamıştı.

"Hayır," dedi Kathleen titrek bir şekilde kahkaha atarak. "Devon, lütfen..."

Ama hassas tenini çekiştiriyordu. O kadar amansız ve kararlıydı ki Kathleen sadece inleyerek boyun eğebilmişti. Mumlar yanıp sönene, gölgeler odaya tekrar hâkim olana, karanlıktan ve zevkten başka bir şey kalmayana kadar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Yedinci Bölüm

Ocak ayının günleri geçip giderken Kathleen, Devon'u yatağında yer edinmesine izin vermeme itirazı konusunda kararlı kalmıştı. Tek bir hamlede ilişkilerinin kontrolünü ele almıştı. Sonuç olarak Devon daima değişen orantılarda öfke, şehvet ve samimi bir şaşkınlık içerisindeydi.

Ona tamamen teslim olmak ya da tamamen reddetmek daha kolay olurdu ama durumu aptal bir şekilde belirsiz hâle getirmişti.

Tam da bir kadına yaraşır şekilde.

"İkimiz de arzu ettiğimizde," demişti, sanki adamın *her zaman* arzuladığını bilmiyormuş gibi.

Onun için bu bir stratejiydi. Devon'u ona karşı isteğiyle, ne zaman sahip olacağının belirsizliğiyle çılgına çevirmekti ve mükemmel şekilde işe yarıyordu. Ama Devon, onu bariz bir manipülasyon olmadığından emin olacak kadar iyi tanıyordu. Bir şekilde onu kendinden koruduğunu bilmek konuyu daha kötü hale getirmişti. Devon onun sebeplerini anlıyordu. Prensip olarak onlara katılıyor bile olabilirdi ama yine de bu onu çılgına çeviriyordu.

Devon kendi doğasını değiştiremezdi ve Tanrı aşkına, bunu istemiyordu. Kalbini ya da özgürlüğünü asla teslim edemezdi. Yine de, şimdiye kadar kalbini ve özgürlüğünü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aynı şekilde saklamaya kararlı bir kadınla ilişki yaşamanın nasıl imkânsız olduğunun farkına varmamıştı.

Onun açısından Kathleen her zamanki gibi konuşkan, istekli, eğlenceli ve onunla aynı fikirde olmadığı her an tartışmaya hazırdı.

Değişen kişi kendisiydi. Kathleen'e karşı takıntılı olmaya başlamıştı. Kadının düşündüğü ve yaptığı şeyler o kadar merakını cezbediyordu ki gözlerini ondan ayıramıyordu. Zamanın yarısında onu mutlulukla doldurmak için elinden geleni yaparken, geri kalanında onu boğazlamak istiyordu. Hiç bu kadar acı verici bir hayal kırıklığı yaşamamıştı, onu istiyordu, kadının ona vermek istediğinden çok daha fazlasını istiyordu.

Onu takip etmeye, hizmetçisiyle şaplak ve gıdıklama oyunları oynayan zampara lordlar gibi, köşelerde yakalamaya mecbur kalmıştı. Kütüphanede okşayıp öpmüş, ellerini merdivenlerin arkasında eteğinin altına kaydırmıştı. Bir sabah, onunla sabah sürüşüne çıktıktan sonra, onu koşum takımlarının odasında karanlık bir köşeye çekerek, sonunda duvara karşı onunla istediğini yapana kadar okşamış ve ikna etmeye çalışmıştı. Ama o zaman bile, mükemmel bir doyumdan sonraki kafa karıştırıcı saniyelerde ondan çok daha fazlasını istiyordu. Günün her saati...

Ev ahalisi kafasının Kathleen ile ne kadar meşgul olduğunu fark etmişti ama şimdiye kadar tek kelime etme cesaretinde bulunan olmamıştı. Ama West sonunda Devon'a neden ayın ortasında Londra'ya dönme kararından vazgeçtiğini sordu.

"Winterborne ile yarın gitmen gerekiyordu," dedi West. "Neden onunla gitmiyorsun? Londra'da olmalı, belki de arazi kiraları konusunda müzakerelere hazırlanmalısın. En son duyduğuma göre Şubat'ın başında başlayacaklardı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Avukatlar ve muhasebeciler bensiz hazırlanabilir," diye cevap verdi Devon. "Burada en azından bir hafta daha kalmam gerekiyor."

"Neden gerekiyor?" diye burnundan alaycı bir ses çıkararak sordu.

Devon'un gözleri kısıldı. "Ev yenilenmesi, drenaj çukurları, çitlerin yerleştirilmesi ve mısırların dövülmesi arasında, eminim yapılabilecek bir şey bulabilirim."

Ahırların yakınındaki yeni gelen buharlı harman dövme makinesinin saklandığı ek binadan eve doğru yürüyorlardı. Ekipman ikinci el olarak satın alınsa da, mükemmel durumdaydı. West hangi aileler tarafından makinenin kullanılıp paylaşacağı konusunda bir plan yapmıştı.

"Mülkü ben yönetebilirim," diye karşı çıktı West. "Sen Londra'da finansal problemlerimiz üzerinde çalışarak daha yararlı olursun. Paraya ihtiyacımız var. Özellikle şimdi kiracıların kiralarında indirim yapmayı kabul ettiğimiz için."

Devon gergin bir şekilde iç çekti. "Sana bunu yapmadan önce beklememiz gerektiğini söylemiştim."

"O aileler bekleyemezdi. Senin aksine, aç çocukların ağızlarından ekmek kırıntılarını çekip alamam."

"Kathleen gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı Devon. "Olabildiğince hızlı şekilde Severin ile anlaşmaya varacağım. Müzakereleri müdürüne bıraksa daha iyi olurdu ama bir sebepten dolayı kendi ilgilenmeye karar verdi."

"İkimizin de bildiği gibi Severin arkadaşlarıyla tartışmayı çok sever."

"Bu da neden çok arkadaşı olmadığını açıklıyor." Evin girişinde bir anlığına duran Devon ellerini ceplerine sokup ikinci kattaki salonun camına baktı. Helen piyano çalıyordu. Zarif melodi, ev boyunca öyle zarafetle dolanıyordu ki insan enstrümanın akortsuz olduğu gerçeğini göz ardı edebiliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Lanet olsun, tamir edilmesi gereken şeylerden bıkmıştı.

West, onun bakışlarını takip etti. "Winterborne ile Helen hakkında konuştun mu?"

"Evet. Ona kur yapmak istiyor."

"Güzel."

Devon kaşını kaldırdı. "Şimdi aralarında bir eşleşmeye onay mı veriyorsun?"

"Kısmen."

"Ne demek kısmen?"

"Parayı seven ve hapisten uzak kalmak isteyen kısmım, mükemmel bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Hapisle karşı karşıya kalmayacağız. Sadece batacağız."

"Borçtan daha beter bir kader," diye espri yaptı West ve omuz silkti. "Helen için kötü bir eşleşme olmadığı kanısına vardım. Eğer onunla evlenmek istemezse, soyluların dökün tüleri arasından seçmesi gerekecek."

Şüpheli bir şekilde tekrar cama dönerek baktı. "Aileyi benimle Londra'ya getirmeyi düşünüyordum," diye mırıldandı.

"Bütün aileyi mi? Yüce Tanrım, neden?"

"Bu Helen'i Winterborne'nin yakınına getirecek."

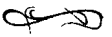
"Ve Kathleen'i de" diye imalı şekilde konuşmaya başladı West, "senin yakınında tutacak." Devon'un uyarıcı bakışlarıyla buluşarak ironik bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Sana onu baştan çıkarma derken, onun iyiliği konusunda endişelenmiştim. Şimdi aynı şekilde seninki için endişelenmem gerekiyor." Kasıtlı şekilde duraksadı. "Bu günlerde kendinde değilsin Devon."

"Kendi hâline bırak," dedi kaba bir şekilde.

"Pekâlâ. Ama son bir tavsiye daha vereceğim. Helen konusundaki planlarından, yerinde olsam Kathleen'e bahsetmezdim. Üç kızın birden mutluluğu bulmasında yardımcı olmaya kararlı." West acımasızca gülümsedi. "Görünüşe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göre bu hayatta mutluluğun seçime bağlı olduğunun henüz farkına varmamış."

Kathleen oturma odasına girerken, Helen ile ikizlerin kahvaltıda olmadıklarını keşfetti. West ve Devon masada oturup postaları, gazeteleri okurken uşak kullanılmış tabakları, sofra takımını kaldırıyordu.

"Günaydın," dedi Kathleen. İki adam da odaya girdiği an hemen ayağa kalktı. "Kızlar çoktan kahvaltılarını yaptılar mı?"

West başıyla onayladı. "Helen ikizlere Luftonların çiftliğine kadar eşlik ediyor."

"Ne sebeple?" diye sorarken, Devon onun sandalyeye oturmasına yardımcı oldu.

"Benim önerimdi," dedi West ona. "Luftonlar, kafes yapma ve etrafını çevirme konusundaki masrafları karşılaşırsak, Hamlet'i almayı teklif ettiler. İkizler, Bay Lufton Hamlet'in sağlığı konusunda şahsen garanti verirse onu vermeye isteklilerdi."

Kathleen gülümsedi. "Bu nereden çıktı?" Hizmetçi büfeden bir çay tepsisi getirip uzatırken, Kathleen ufak demliğe birkaç kaşık yaprak ekledi.

West bir dilim tosta cömert bir porsiyon reçel sürdü. "İkizlere olabildiğince nazik ve anlayışlı şekilde Hamlet'in maalesef bebekken olması gerektiği gibi hadım edilmediğini söyledim. Prosedürün gerekli olduğundan haberim yoktu, yoksa yapılacağından emin olurdum."

"Hadım edilmek mi?" diye şaşkınlıkla sordu Kathleen.

West iki parmağıyla makas işareti yaptı.

"Ah."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şey... Sağlam kalması," diye lafına devam etti, "Yani... Bu, gelecekte Hamlet'in yenilmek için elverişli olmamasını sağlıyor, böylece onu yemek masasında görmekten korkmaya gerek kalmayacak. Ama erginliğe erişirken gittikçe daha saldırgan bir hâle gelecek. Aynı zamanda pis kokacak. Artık tek bir amaca uygun hâle geldi."

"Şeyden mi bahsediyorsun..." diye lafına başladı Kathleen.

"Bu kahvaltıdan sonrasına kadar bekleyebilir mi?" diye gazetesinin arkasından sordu Devon.

West Kathleen'e üzgün bir şekilde sırıttı. "Sonra açıklarım."

"Eğer bana evde kısırlaştırılmamış bir erkeğin olmasının sıkıntılarından bahsedeceksen," dedi Kathleen, "çoktan durumun farkındayım."

West tostunu yerken biraz boğulurmuş gibi oldu. Devon'dan herhangi bir ses yoktu.

Uşak çayıyla döndü ve Kathleen kendine bir fincan doldurdu. Şeker ekledikten sonra, dumanı tüten içeceği yudumlarken kâhya yaklaştı.

"Leydim," derken mektup ve fildişi saplı mektup bıçağının olduğu gümüş tepsiyi sundu.

Mektubu alırken memnuniyetle Lord Berwick'ten olduğunu gördü. Zarfı yırtarak açtıktan sonra mektubu tepsiye yerleştirip sessizce okumaya başladı. Mektup masum bir şekilde onu Berwick ailesinde her şeyin iyi olduğu konusunda temin ederek başlamıştı. Yeni satın aldığı iyi bir safkan tayı anlatmasıyla devam etti. Ama ortalara doğru Lord Berwick şöyle yazmıştı, '*Yakın zamanda babanın çiftlik yöneticisi olan Glengarrif'ten bazı endişe verici haberler öğrendim. Senin bilgilendirmenin gerekli olduğunu düşünmesem de, baban yaşadığı bir yaralanmayı sana anlatma isteğime karşı da çıkmadı...*'

Kathleen fincanını altlığına koymaya çalışırken porselen titredi. Ses ne kadar sıradan olsa da Devon'un dikkatini çek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Kanın çekilmiş olduğu suratına tek bir bakışla gazeteyi katlayıp kenara bıraktı. "Ne oldu?" diye sorarken dikkatli bakışları onun üzerindeydi.

"Ciddi bir şey değil," dedi. Yanakları kaskatı hissettiriyordu. Kalbi rahatsız edici bir hızla atarken, korsesi sanki güçlükle nefes almasına sebep oluyormuş gibiydi. "Mektup Lord Berwick'ten gelmiş. Babamın yaralandığını ama artık iyileştiğini söylüyor." Devon'un yerinden ayrıldığını, yanındaki sandalyeye oturup sıcak ellerini onunkilerin üzerine kapatana kadar fark etmemişti.

"Bana ne olduğunu söyle." Ses tonu oldukça nazikti.

Kathleen tek elinde tuttuğu mektuba bakarken, göğsündeki boğucu gerginlikle nefes almaya çalışıyordu. "N... Ne kadar süre önce olduğunu bilmiyorum. Görünüşe göre babam kapalı bir arenaya doğru sürüyormuş ve at kafasını kaldırmış. Bu hareket, babamın kafasını tahta desteğin kirişine vurmasına sebep olmuş." Duraksayıp çaresizce başını salladı. "Çiftlik müdürüne göre acı içerisindeymiş. Bilinci karışıkmış ama doktorlar başını bağlamış ve ona dinlenmesini önermişler. Üç gündür yatakta yatıyormuş. Şimdi eskisi gibi hissetmeye başlamış."

"Neden bundan hemen haberdar edilmedin?" diye kaşlarını çatarak sordu Devon.

Kathleen omuz silkerken cevap veremiyordu.

"Belki de baban endişelenmeni istememiştir," diye West'ten tarafsız bir yorum geldi.

"Sanırım öyle," diye cevap vermeyi başarabilmişti.

Ama gerçek şu ki, babası için endişelenip endişelenmemesinin bir önemi yoktu. Ona karşı hiçbir sevgi duymamıştı. Doğum günlerini hiç hatırlamamış ya da onunla bayram geçirebilmek için seyahat etmemişti. Annesi öldükten sonra, Kathleen'i beraber yaşamaları için çağırmamıştı. Theo öldükten sonra teselli edilmek için ona döndüğünde, İrlan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da'da yaşamak istiyorsa, çatısının altında onun için bir yer beklememesi konusunda onu uyarmıştı. Berwicklere dönmesi gerektiğini ya da kendi başına yeni bir yol izlemesini önermişti.

Kathleen birçok defa reddedildikten sonra, şimdiye kadar canının yanmamasını bekliyordu. Ama acı derinlerine kadar işlemişti. Her zaman babasının bir gün ona ihtiyacı olacağı, yaralansa veya hasta olsa gelmesi için haber yollayacağına dair içten içe bir fantezi besliyordu. Hemen yanına gidip itinayla ona bakardı. Sonunda her zaman özlem duyduğu ilişkiye sahip olurlardı. Ama gerçeklik, her zaman olduğu gibi, fanteziye benzemiyordu. Babası yaralanmıştı ve ona gelmesi için haber yollamayı reddetmek bir yana, bilmesini bile istemiyordu.

Lord Berwick'in mektubuna bulanık şekilde bakarken, Kathleen Devon'un kardeşine attığı bakıştan habersizdi. Elini Devon'dan alıp çayına ulaşana kadar tek bildiği, West'in yerinin boş olduğuydu. Odaya şaşkın bir bakış attı. West gizlice kâhya ve uşakla beraber odadan çıkmış, kapıyı da arkalarından kapatmıştı.

"Onları yollamana gerek yoktu," diye bağırdı Kathleen kızararak. "Olay çıkarmayacağım." Çayını içmeye çalıştı ama sıcak içecek kenardan döküldü ve Kathleen fincanını canı sıkılarak indirdi.

"Üzgünsün," dedi kısık sesle.

"Üzgün değilim. Sadece..." Duraklayıp titrek ellerini altında gezdirdi. "Üzgünüm," diye itiraf etti.

Devon uzanıp onu sandalyesinden şaşırtıcı bir kolaylıkla kaldırdı. "Benimle otur," diye mırıldanırken onu kucağına oturttu.

"Seninle oturuyordum. *Üzerinde* oturmama gerek yok." Kendini bacakları sallanırken yan bir şekilde oturtulmuş hâlde buldu. "Devon..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sessiz ol." Etrafına destekler şekilde kolunu sararken, boştaki eliyle onun fincanına ulaşıp Kathleen'in dudaklarına getirdi. Sıcak ve tatlı çaydan bir yudum aldı. Devon'un dudakları alnına değdi. "Biraz daha iç," diye mırıldanırken fincanı tekrar içmesi için kaldırdı. Onu çocuk gibi yatıştırmasına izin verdiği için kısmen aptal hissediyordu... Ama yine de bir rahatlama duygusu, onun geniş omuzlarına doğru yaslanırken vücuduna yayılmıştı.

"Babam ile hiçbir zaman yakın olmadık," dedi sonunda. "Nedenini hiçbir zaman anlayamadım. Bende bir şey... Bir şey var. Sanırım. Hayatında sadece bir insanı sevdi ve o da annemdi. Annem de onun hakkında aynı şekilde hissediyordu. Bu oldukça romantikti ama... Bir çocuğun bunu anlaması zordu."

"Böyle çarpık bir romantizm anlayışını nereden aldın?" diye sordu Devon, şimdi sesi alaycı çıkıyordu.

Kathleen ona şaşkınlıkla baktı.

"Hayatta tek bir insanı sevmek romantik değildir," dedi, "ya da aşkla alakası yoktur. Anne baban birbirleri hakkında neler hissederse hissetsin, tek çocukları için bütün sorumluluklarından feragat etmeleri adına hiçbir bahaneleri olamaz. Yine de Tanrı biliyor ki, Berwicklerle yaşarken daha iyi durumdaydın." Elleri onunkiler üzerinde gerildi. "Eğer istiyorsan, çiftlik müdürüne babanın durumu hakkında daha fazla şey öğrenmesi konusunda telgraf çekerim."

"Bu çok hoşuma gider," diye itiraf etti Kathleen, "ama muhtemelen babamın canını sıkacaktır."

"Çok daha iyi olur." Devon, Kathleen'in boğazındaki siyah broşa uzanıp düzeltti.

Kathleen ona ciddiyetle baktı. "Eskiden erkek olarak doğmuş olmayı isterdim. Belki o zaman benimle ilgileneceğini düşünürdüm. Ya da belki daha güzel ve akıllı olsaydım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devon yüzünün yanını kavrayarak ona bakması için zorladı. "Zaten çoğunluk için çok güzel ve akıllısın sevgilim. Bir oğlan olmanın bir önemi olmazdı. Sorun hiçbir zaman bu değildi. Ebeveynin bir çift bencil aptaldı." Başparmağı yanağını okşadı. "Ne kusurun olursa olsun, sevilemez olmak bunlardan biri değil."

Sıradışı son cümleyle sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Kathleen büyülenmiş şekilde ona baktı.

Bunu söylemek istememişti, diye düşündü. Şüphesiz buna pişman olmuştu.

Ama gözleri birbirinden hiç ayrılmadı. Koyu mavi gözlerine bakmak; sanki boğulmak, asla yüzeye çıkamayacağı dipsiz derinliklere batmak gibiydi. Titreyerek bakışlarını uzağa çevirmeye, bağlantıyı koparmaya çalıştı.

"Benimle Londra'ya gel," diye Devon'un dediğini duydu.

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Benimle Londra'ya gel," diye tekrar etti. "İki hafta içerisinde gitmem gerekiyor. Kızları ve hizmetçini yanında getir. Sen de dâhil herkes için iyi olacak. Yılın bu zamanı Hampshire'de yapılacak hiçbir şey yok. Londra'da eğlencenin sonu gelmez."

Kathleen ona kaşlarını çatarak baktı. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

"Yasta olduğun için demek istiyorsun."

"Elbette bunu demek istiyorum."

Kathleen gözlerinde beliren muzip parıltılardan hoşlanmamıştı.

"Çoktan bunu düşündüm," dedi ona. "Görgü kuralları konusuna senin kadar aşina olmasam da senin durumundaki genç bir bayan için sosyetedeki hangi aktivitelerin hoş görülebilir olduğunu, erdem timsali birine danıştım."

"Hangi erdem timsali? Neden bahsediyorsun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kadının ağırlığını daha rahat bir şekilde değiştiren Devon tabağındaki mektubu almak için masaya öbür yanına uzandı. "Bugün mektup alan tek kişi sen değilsin." Mektubu çiçekli zarfından çıkardı. "Yas konusundaki görgü kuralları üzerine ünlü bir uzmana göre, bir oyuna veya dansa katılmanız söz konusu bile değil. Bir müzik dinletisine, müzedeki bir müzayedeye veya özel sanat galerisine gitmek hoş görülebilir." Devon mektubu yüksek sesle okuyarak devam etti. "Bu bilgili kadın diyor ki, *genç insanların uzun bir süre bir yere kapanmasının her hale dönüşebilecek kalıcı bir melankoliyi tetikleyebileceğinden korkuluyor. Kızların rahmetli kontun anısına uygun şekilde saygı göstermeleri gerekirken, onlara birkaç masum ara vermeye izin vermek akıllıca ve nazik olacaktır. Aynısını benim fikrime göre canlı tavırlarının düzenli bir monotonluk ve yalnızlığa uzun süre katlanamayacak olan Leydi Trenear içinde öneriyorum. Böylelikle benim teşvikimle…*"

"Bunu kim yazdı?" diye sordu Kathleen mektubu elinden alarak. "Kim hakkımda varsayımda…" Nefesini tutarken gözleri mektubun sonundaki imzayı görünce büyüdü. "Yüce Tanrım. *Leydi Berwick'e* mi danıştın?"

Devon sırıttı. "Onun dışındaki hiç kimsenin muhakemesine güvenmeyeceğini biliyordum." Kathleen'i dizinde hafifçe hoplattı. İnce ve hafif ağırlığı eteğinin, iç eteğinin hışırdayan katmanları, vücudunun tatlı kıvrımları, korseyle dar bir hâle getirilmesine rağmen dengeliydi. Her hareketiyle hafif sabun ve gül kokularını etrafa yayıyordu. Ona kadınların çekmecelerine ve dolaplarına iliştirdikleri ufak tatlı kokulu demetleri hatırlatıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gel," dedi. "Londra son derece çekici bir fikir değil mi? Ravenel Evi'nde daha önce kalmadın. Bu harabe yığınından çok daha iyi durumda... Yeni mekânlar ve manzaralar edineceksin." Alaycı bir tonda eklemeden duramadı. "Daha önemlisi, ne zaman istersen hizmetinde olacağım."

Kaşları çatıldı. "O şekilde bahsetme."

"Özür dilerim, bu görgüsüzce oldu. Ama ben hadım edilmemiş bir erkeğim ne de olsa." Gülümseyerek gözlerinden geçen şaşkın bakışı gördü. "Bunu kızların adına düşün," diye ikna etmeye çalıştı. "Senden çok daha uzun süredir yas sürecine katlandılar. Soluk almaya hakları yok mu? Ayrıca önümüzdeki sezondan önce Londra'ya aşina olmaları, onların yararına olacaktır."

Kathleen kaşlarını çattı. "Ne kadar kalmamızı teklif ediyorsun? İki hafta mı?"

"Belki bir ay."

Düşünürken adamın ipek boyunluğunun uç kısımlarıyla oynadı. "Helen ile bu konuyu konuşacağım."

Kabul etmeye yatkın olduğunu sezince, biraz daha zorlamaya karar verdi. "Londra'ya geliyorsun," dedi açıkça. "Benim için bir alışkanlık hâline geldin. Eğer yanımda olmazsan, senin yerine bir şeyler koymak konusunda yapacaklarımdan korkuyorum; sigara, parmaklarımı kütletmek gibi şeyler..."

Kathleen tamamiyle onun yüzüne bakmak için kucağında kıpırdandı ve ellerini sabahlığının omuzlarına koydu. Gülümseyen bakışları onunkilere kitlenmişti. "Bir enstrüman çalmaya başlayabilirsin," diye önerdi.

Devon onu yavaşça öne doğru getirerek tatlı ve dolgun dudaklarına doğru fısıldadı. "Ama çalmak istediğim tek şey sensin."

Kathleen kollarını onun boynuna uzattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aralarındaki duruş, vücudu yan şekilde konumlandırdığından ve göğsüne sarılmış sert korse yüzünden tuhaftı. Hareket özgürlüğü için tasarlanmamış kıyafet katmanları tarafından boğulmuşlardı. Gömleğinin sert manşetleri boynuna baskı uyguluyordu ve gömleği iç yeleğinin altından çıkmaya başlamışken pantolon askısının lastiği rahatsız bir şekilde geriliyordu. Ama Kathleen'in dili onunkine doğru fingirdek şekilde fiske vurdu ve tamamen tahrik olması için bu kadarı yeterliydi.

Hâlâ onu öperken Kathleen elbise yığınıyla mücadele etti. Eteğinin kocaman yığınını çekmek için aşağı uzandı ve Devon'un eğlencesine, neredeyse kucağından baş üstü düşecekti. Kadının, vücudunu kendine doğru yukarı kaldırıp bacakları ağır etekler yüzünden çırpınırken hâlâ aralarında sıkışmış şekilde duran kocaman kumaş kuşaklarıyla kucağına oturmayı başarabilmişti. İkisinin bu kahrolası sandalyede kıvranması çok komikti ama ona sarılmak inanılmaz derece iyi hissettiriyordu.

Kathleen'in ellerinden biri önüne doğru kaydı ve pantolonunun kumaşı üzerinden sert uzunluğunu kavradı. Devon ona doğru sarsıldı. Ne yaptığının tam farkına varmadan elleri eteğinin altını karıştırıyordu. İç çamaşırının açıklığını bularak kumaşı, dikişleri memnun edici bir şekilde yırtılana kadar ve hasretini çektiği yumuşak, nemli teni ortaya çıkana kadar çekiştirdi.

İki parmağını içine doğru sokarken Kathleen inledi ve kalçalarını istekli bir şekilde öne doğru kaldırırken ıslaklığı ve sıcaklığı etrafında nabız gibi atıyordu. Aklı başından gitmişti. İçinde olmaktan başka bir şeyin önemi yoktu. Parmaklarını geri çekerek pantolonun açıklığını sertçe el yordamıyla aradı. Kathleen ona yardım etmeye çalışırken, inatçı düğmelerle boğuştu. Onun için bu kadar deli oluyordu, kadını kahkahalara boğacak şekilde engeller hâle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gelmişti. Bir şekilde kendilerini yerde bulurlarken Kathleen hâlâ üzerindeydi ve eteği etraflarına sanki devasa, korkunç bir çiçek gibi kabararak yayılmıştı.

Kumaş kargaşasının altında çıplak teni onu buldu. Kendini hizaladı ve onu daha yönlendiremeden, Kathleen aşağı çökerek ufak, ıslak kadınlığı onu daha önce olmadığı kadar derinlerine aldı. İkisi de his karşısında, üzerine yoğun dalgalar halinde kapanmasının kadifemsi dokusu karşısında titreyerek homurdandılar.

Kathleen omuzlarına tutunarak yana doğru yuvarlanmaya, pozisyonlarını değiştirirken onu üzerine çekmeye çalıştı. Devon karşı çıkarak kalçalarını kavrayıp onu üzerinde tuttu. Kathleen ona şaşkın gözlerle bakarken parmaklarını kalçalarına yayarak, bu şeklinin tadını çıkardı. Ona hareketleri, yukarı doğru saplayıp nazikçe aşağı indirerek gösterdi. İnişini uzunluğu boyunca birkaç santimin kendi kaymasına izin verecek kadar geciktirmişti ve tutuk bir şekilde nefes aldı. Kalçalarının bir kere daha kaldırması beraberinde ipeksi erotik bir dalışı getirmişti.

Kathleen tereddütle hareket etmeye başlayınca, yüzü parlak bir renkle kaplanıyordu. İçgüdüsünü takip ederek pozisyonunu ayarladı ve üzerinde gittikçe artan bir özgüvenle hareket ederken, her gidişiyle onun yukarı doğru itişlerini özümseyecek şekilde öne doğru salınıyordu.

Tanrım, Devon'un sertçe ve güzelce üzerine biniliyordu. Kendine onun üzerinde saldırgan bir ritimle hızla zevk verirken, Devon'a kıyafetleri ve ayakkabıları içinde terlemesine neden olacak bir şehvet dalgası vurmuştu. Terler alnından dökülüyordu. Gözlerini kapatarak kendini kontrol altına almaya çalıştı ama onun hızıyla bu oldukça zordu. Hayır, imkânsızdı.

"Yavaşça sevgilim," diye boğuk bir sesle konuşurken elbisesinin altından kalçalarını avuçlamak uzandı. "Seni çok istiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen karşı çıkarak onu sertçe sürerken vücudu geriliyordu.

Doruğa hızla yükseliyordu... Ne kadar uzaklaştırmaya çalışsa da yoğunlaştığını hissedebiliyordu. "Kathleen," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Kendimi... Daha fazla tutamıyorum..."

Üzerinde tekrarlayan dalışlar halinde hareket ederken onu duymuyordu. Devon doruğa ulaştığını etrafına kapanan titreşimler ve nabız gibi atışlar sayesinde hissetmişti. Kendini sabit kılmak için kontrol altında tutmasının acısıyla vücudundaki bütün kaslar gerilmişti ve kaskatıydı. Kendini beklemeye zorlayarak, çabayla kalbi patlamakla tehdit etse bile zevkini almasına izin verdi. Ona on saniye vermeyi başarabilmişti... Hayatının en acı verici on saniyesiydi... Kendi doyumuna erişmeden önce bu kadar dayanabilmişti. Çabayla inlerken onu üzerinden kaldırmaya çalıştı.

Hesaba katmadığı şey ise onun uyluklarının gücü, deneyimli bir kadın bicinin kaslarının onu bir tonluk Arap atının bile üzerinden atamayacağı bir azimle kavramasıydı. Onu kaldırmaya çalışırken, içgüdüsel olarak bu hareketi ona karşı kullanıp her karşı çıkışıyla bacaklarını daha sıkıca kilitlemişti. Onun için çok fazlaydı. Yakıcı doruğu onu ele geçirmişti ve ondan kesin bir ölüm gibi bir zevkle vücudundan akıyordu. Bu süreçte üzerinde hareket etmeye devam ederken, vücudu acımasız şekilde bütün duyguları ondan çekerken birkaç kere sarsıldı.

Devon inleyerek tekrar yere çöktü.

Baş döndürücü zevk gittikçe solarken, içine geldiğini farkına vararak donakaldı. Bunu daha önce hiçbir kadınla yapmamıştı. Aslında emin olmak için kauçuk kılıflar kullanırdı. Ama ukala bir şekilde Kathleen'den geri çekilmekte hiçbir problemi olmayacağını sanmıştı. Gerçek şuydu ki, aralarında bir bariyer olmadan içinde olmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bunun için ödeyebileceği bedel inanılmaz olabilirdi.

Kathleen üzerine doğru uzanırken ince vücudu güçlükle aldığı nefesler yüzünden yükselip alçalıyordu.

Kathleen nefes nefese,"Çok özür dilerim,"derken sesi şaşkındı. "Duramadım. Sadece... Yapamadım."

Devon paniğin arasından düşünmeye çalışırken sessiz kalmıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorarken sesi boğuk çıkmıştı.

Cinsel birleşme *sonrasında* ne yapacağının detayları ve noktaları kadınların uzmanlığı olsa da hamileliği önleyecek yollar biliyordu.

Devon "Şampanya kullanımını duydum," demeyi başarmıştı. Ama doğum kontrol aletinin ilaçlı suyla nasıl uygulandığına dair üstü kapalı bir fikri vardı ve hata yaparak hiçbir şekilde Kathleen'e zarar verme riske giremezdi.

"Şampanya içmek yardımcı mı olur?" diye umutla sordu.

Devon başının üzerine tatsız şekilde gülümsedi. "İçmek için değil masumum. Ama bir önemi yok. Yakın sürede yapılması gerekiyor ve yeterli zaman yok."

Kaburgalarının üzerindeki ağırlığı, adamın vücudunun sızlamasına sebep oluyordu. Onu üzerinden kaldırıp ayağa kalktı ve kıyafetlerini sert bir şekilde düzeltti. Aşağı eğilerek Kathleen'in uzattığı elini tutup onu ayağa kaldırdı.

Kathleen ayağa kalktığında, Devon'un ifadesini görünce kan yüzünden çekilmişti. "Özür dilerim," dedi bir kere daha, sesi titrek çıkmıştı. "Lütfen ne olursa olsun, seni sorumlu tutmayacağıma inan."

Adamın korkusu hemen öfkeye döndü. Kelimeler sinirini bir barut fıçısı gibi patlatmıştı. "Bunun kahrolası bir şey fark ettirdiğini mi sanıyorsun?" diye acımasız şekilde sordu. "Çoktan istemediğim binlerce şeyden sorumluyum."

İç çamaşırlarını yerlerine oturtmaya çalışan bir kadın ne kadar vakarla konuşabilirse, o şekilde cevap verdi. "Bu listeye ilave edilmek istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir kereliğine senin ne istediğinin bir önemi yok. Eğer bebek varsa, ikimiz de varlığımızı yitireceğiz. Ayrıca yarısı bana ait." Şaşkın bakışının sanki tohumu çoktan içinde köklenmiş gibi kadının vücudunun aşağılarına doğru kaymasına engel olamamıştı. Kathleen geriye doğru bir adım attı. Ufak hareket onu sinirlendirmişti.

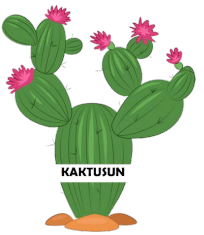
"Aylık kanaman ne zaman başlayacak?" diye sorarken ses tonunu düzenlemekte zorlanıyordu.

"İki, belki üç hafta içerisinde... Olduğunda Londra'da sana bir telgraf gönderirim."

"Eğer olursa," diye acı bir şekilde söyledi. "Bana kahrolası bir telgraf göndermene gerek kalmayacak. Hâlâ benimle geliyorsun. Nedenini sorma çabasına girme. Bu kahrolası mülkte herkese verdiğim kararları açıklamaktan yoruldum."

Başka bir şey söylemeden önce onu bırakarak sanki şeytan peşindeymiş gibi hızlı adımlarla uzaklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Sekizinci Bölüm

Londra'ya olan tren yolculukları, at arabasıyla gidecekle-rinden en azından dört kat daha hızlı bir şekilde, mucize eseri iki saat içerisinde tamamlanmıştı. Görünüşe göre bu konuda şanslılardı çünkü Ravenel ailesiyle seyahat o kadar kolay değildi.

Pandora ve Cassandra daha önce bir trene binmedikleri için fazlasıyla heyecanlılardı. Sürekli gevezelik edip bağı-rıyorlar, yem atılan güvercinler gibi istasyon platformun-da bir o yana bir bu yana fırlıyorlar, West'e her biri bir şilin olan ünlü romanların tren versiyonlarını, ufak kâğıt kutularda paketlenmiş sandviçleri, kırsal görüntülerin bas-kı yapıldığı mendillerden satın alması için yalvarıyorlardı. Hatıralarla dolu şekilde, ailenin birinci sınıf tren vagonu-na bindiler ve tercih ettiklerine karar vermeden önce bütün koltukları denemekte ısrar ettiler.

Helen saksılı orkidelerinden birini getirmekte ısrar et-mişti. Uzun, narin sapları bir çubuk ve kurdeleyle sabit-lenmişti. Nadir bir orkideydi ve Blue Vanda'nın hassas bir türüydü. Yerinden oynatılmaktan hoşlanmadığı hâlde, Londra'da onunla daha iyi olacağına inanıyordu. Orkideyi bütün yol boyunca kucağında taşımıştı ve bakışları akıp giden manzaraya odaklanmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tren istasyondan çıktıktan sonra Cassandra demiryolu romanlarından birini okumaya çalışırken midesini bulandırmıştı. Kitabı kapatıp gözlerini yumarak koltuğuna yerleşirken trenin sallanmasıyla arada sırada inliyordu. Pandora tam tersi birkaç dakikadan uzun bir süre yerinde duramıyor, hareket eden lokomotifte durma hissini zıplayarak test ediyordu ve farklı camlardan manzarayı izlemeye çalışıyordu. Ama şimdiye kadar en kötü yolcu, hizmetçisi Clara olmuştu. Trenin hızına karşı korkusu, onu sakinleştirme konusundaki bütün çabalarına karşı direnç göstermişti. Devon sinirlerini yatıştırması için ona ufak bir kadeh brendi verene kadar vagonun her sarsıntısıyla korkulu bir şekilde bağırıyordu.

"Onu Sutton ile ikinci sınıf vagona koymamız gerektiğini söylemiştim," dedi Devon Kathleen'e.

Oturma odasındaki olaydan sonraki haftada birbirlerini olabildiğince görmezlikten gelmişlerdi. Şimdiki gibi beraber oldukları anlarda karşılıklı bir dikkatli nezaket hâli alıyorlardı.

"Bizimle daha güvende hissedeceğini sandım," diye cevap verdi Kathleen. Omzunun üzerinden bakınca Clara'nın başını geriye doğru sarkarak ağzı açık uyuduğunu gördü. "Brendiden bir yudum aldıktan sonra daha iyi görünüyor."

"Bir yudum mu?" Devon ona karanlık bir bakış attı. "En azından sürahinin yarısını içti. Pandora yarım saattir ona içkiyi verip duruyordu.

"Ne? Neden hiçbir şey demedin?"

"Çünkü onu sessiz tutuyordu."

Kathleen ayağa fırlayıp Pandora'dan sürahiyi almak için acele etti. "Tatlım, bununla ne yapıyorsun?"

Kız ona baykuş gibi baktı. "Clara'ya yardım ediyordum."

"Çok naziksin ama yeterince içti. Ona daha fazla verme."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Onu neden bu kadar uykulu yaptığını bilmiyorum. Neredeyse onun kadar ilaç içtim ama biraz bile yorgun hissetmiyorum."

"Brendiden biraz içtin mi?" diye sordu West, demiryolu vagonun diğer tarafından kaşlarını kaldırarak.

Pandora ayağa kalkarak Kelt tepelerinde ve çayırlarda otlayan büyükbaşları izlemek için diğer taraftaki pencereye gitti. "Evet, suyun üzerindeki köprüyü geçince biraz gergin hissettim. Ama kendime bir doz kadar verdim. Oldukça rahatlatıcıydı."

"Kesinlikle," dedi West, Kathleen'in elindeki yarısı boşalmış şişeye bakıp bakışlarını Pandora'ya çevirerek. "Gel yanımda otur tatlım. Londra'ya varana kadar Clara kadar sarhoş olacaksın."

"Aptal olma." Onun yanındaki boş koltuğa oturan Pandora karşı çıktı ve başını omzuna bırakıp sürekli kıkırdarken horlamaya başladı.

Sonunda, Waterloo istasyonunda inecekleri doğru platformu arayan binlerce yolcu arasından iki istasyon hangarından birine varmıştılar. Ayağa kalkan Devon omzunu gererek, "Şoför ve araba, tren istasyonunun dışında bekliyor. Clara'ya yardım etmesi için bir hamal ayarlayacağım. Diğerleri, beraber kalın. Cassandra süslere ya da kitaplara bakmak için fırlamayı aklından bile geçirme. Helen kalabalıkta ilerlerken sarsılırsan diye orkidene sıkı tutun. Pandora için de..."

"Onu tuttum," diye onu temin etti West, mecalsiz kızı ayakları üzerine çekerek. "Uyan çocuğum. Gitme zamanı geldi."

"Bacaklarım yanlış ayaklar üzerinde," diye mırıldandı Pandora, yüzünü West'in göğsüne gömmüştü.

"Boynuma uzan."

Ona gözlerini kısarak baktı. "Neden?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

West onu neşeli bir ifadeyle inceledi. "Seni trenden dışarı taşıyabileyim diye."

"Trenleri *seviyorum.*" Pandora, West onu göğsüne doğru kaldırırken hıçkırdı. "Ah, taşınmak yürümekten çok daha güzel... Harikaüstümükemmelaltı hissediyorum."

Bir şekilde grup, tren istasyonundan sorun olmadan çıkmayı başarmıştı. Devon hamallara ve uşaklara, bagajları onları takip edecek yol vagonuna yüklemesinin emrini verdi. Sutton isteksiz şekilde düşmek üzere olan ve vagonun bankında bezelye çuvalı gibi çöken Clara'nın, sorumluluğunu almakta isteksizdi.

Aile arabaya yerleşirken West şoförle üstte oturması için seçilmişti. Araç, istasyonu terk edip Waterloo Köprüsü'nde ilerlerken yağmur ponza taşı rengindeki yavaşça inen sise eşlik ediyordu.

"Kuzen West bu havada giderken rahatsız olur mu?" diye endişeyle sordu Cassandra.

Devon başını iki yana salladı. "Şehir, West'i kendine getirmiştir. Her şeye iyice bakmak isteyecektir."

Pandora kıpırdanıp manzarayı incelemek için doğruldu. "Bütün sokakların taşla döşenmiş olduğunu düşünmüştüm."

"Sadece birkaçı," dedi Devon. "Çoğu tahta kalaslarla kaplı...Bu da atların ayakları için iyi bir tutunma noktası sağlıyor."

"Binalar ne kadar uzun," diye yorumda bulundu Helen, kolunu koruyucu şekilde orkide saksısına dolayarak. "Bazıları en az yedi katlı."

İkizler burunlarını pencereye bastırırken meraklı suratları açıkça belli oluyordu.

"Kızlar, duvaklarınız..." diye konuşmaya başladı Kathleen.

"Bakmalarına izin ver," diye kısık sesle araya girdi Devon. "Şehre ilk bakışları..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Merhamet ederek oturağında geriye yaslandı.

Londra mucizeler şehriydi, binlerce koku ve manzaranın bir araya gelmesiyle can bulmuştu. Hava havlayan köpekler, demir nallı atların toynak sesleri, koyunların melemeleri, araba tekerleklerinin sürtünmeleri, sokak azaların endişeli dolandırıcılıkları ve sızlanmaları, sokak satıcıların ve balat söyleyenlerin şarkılarının parçaları, binlerce insanın tartışma, pazarlık yapma, kahkaha ve birbirlerine seslenme sesiyle doluydu.

Araçlar ve atlar, sokaklarda enerjik bir hızla hareket ediyorlardı. Yürüyüş yolları, nemi emmek için patikalar ve vitrinler boyunca dağılmış soluk samanların üzerinde yürüyen yayalarla doluydu. Satıcılar, iş adamları, başıboş kimseler, soylular, türlü kıyafet içerisinde olan kadınlar, kırık dökük süpürgeleriyle baca temizleyicileri, katlanmış tabure taşıyan ayakkabı boyacılar, kafasında bir sürü kutuyu dengede tutan kibritçi kızlar vardı.

"Havanın nasıl koktuğuna karar veremiyorum," diye yorumda bulundu Cassandra, şoför bölümünün altındaki cam açıklıktan gelen kokulara şaşırarak. Duman, is, at, gübre, ıslak tuğla, tuzlanmış kahverengi balık, kırmızı et satan kasap dükkânı, fırın ekmeği, sıcak sosisli, yağlı tütün kaplamaları, insan teri; mumun, mum yağının, çiçeğin tatlı kokusu ve buharlı makinelerin metalik keskin kokusu vardı. "Sen nasıl tanımlardın Pandora?"

"Ezici kokulu," dedi Pandora.

Cassandra hüzünlü bir tebessümle başını iki yana sallayıp kolunu ikizinin omuzlarına doladı.

İnce duman, sokakları ve binaları griye boyasa da, renkten yoksun olması görüntüyü daha canlı hale getirmişti. Sokak satıcıları çiçeklerle, meyvelerle ve sebzelerle dolu el arabalarını boyanmış sallanan tabelaları ve resmedilmeye değer vitrinleri olan mağazaların önünden ittirerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürüyorlardı. Ufak mücevherat gibi bahçeler, kireçli yollar sütunları ve demir parmaklıkları olan taş evlerin arasına yerleştirilmişti.

Araba Regent sokağına döndüğünde, modaya uygun giyinmiş erkek ve kadınların bir dizi dükkân ile devasa teras görüntüsü olan kulüplerin önünde geziniyordu. Devon tavandaki camı yana doğru açmak için uzandı ve şoföre seslendi. "Burlington Bahçeleri ve Cork Caddesi yolundan git."

"Tamam efendim."

Koltuğuna tekrar yaslanan Devon konuştu. "Ufak bir gezinti yapacağız. Winterborne's mağazalarının önünden geçmekten hoşlanacağınızı düşündüm."

Pandora ve Cassandra ciyakladı.

Cork'a doğru dönerlerken araba, taşıdığı kalabalık yüzünden, bütün bir blok boyunca uzanan mermer kaplamadan büyük ve gösterişli binaların önünden salyangoz hızında gitmek zorunda kalmıştı. Merkezindeki yuvarlak ve kubbeli yapı, boyuna en az beş metre daha katmıştı.

Cadde hizasındaki yapıların ön cepheleri Kathleen'in daha önce hiç görmediği kocaman vitrinlerle cephelenmişti ve insanlar içinde sergilenen egzotik şeyleri görmek için kalabalık oluşturuyordu. Sütunlu kemerler ve kemerli pencereler üst katları süslerken, bir dizi cam panelli kümbet üç katlı çatı pencere eşiklerini kaplamıştı. Böyle kocaman bir yapı için hoş bir şekilde aydınlık ve havadar görünüyordu.

"Bay Winterborne'nin mağazası nerede?" diye sordu Kathleen.

Devon sanki soru şaşırtmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bunların hepsi Winterborne'ye ait. Birkaç bina gibi görünüyor ama hepsi birbirine bağlı."

Camdan şaşkınlık içerisinde baktı. Yapı bütün sokağı kaplamıştı. Öncesinde 'mağaza' adında gördüğü şeyler için çok fazla büyüktü. Başlı başına bir krallıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ziyaret etmek istiyorum," dedi Cassandra üzerine basa basa.

"Bensiz olmaz," diye bağırdı Pandora.

Devon tek kelime etmezken, gözleri sanki düşüncelerini tahmin etmeye çalışıyormuş gibi Helen'in üzerindeydi.

Sonunda Cork Caddesi'nin sonuna ulaşıp Güney Audley Caddesi'ne doğru döndüler. Kocaman, özenle seçilmiş, etkileyici demir parmaklıkları ve taştan kapısıyla çevrelenmiş bir eve yaklaştılar. *Eversby* Manastırı'ndaki Jakoben tasarıma o kadar benziyordu ki, Kathleen Ravenellere ait olduğunu anlamıştı.

Araç durduğunda ikizler, uşak onlara yardım etmeden önce, neredeyse dışarı zıplayarak çıkmışlardı.

"Burayı daha önce ziyaret etmedin mi?" diye sordu Devon, Kathleen ile içeriye doğru ilerlerken.

Başını iki yana salladı. "Bir kere dışarıdan görmüştüm. Evli olmayan bir adamı evinde ziyaret etmek uygun değildir. Theo ile yazın sonuna kadar burada kalmayı planlamıştık."

Hizmetçiler yük arabasından alınan valizleri taşıyıp aile üyelerine odalarına eşlik ederken, giriş salonunda düzenli bir kargaşa vardı. Kathleen evin sağlam geleneksel mobilyalarından, gömme meşe ve kiraz ağacından zeminlerinden, duvarları eski üstatların resimleriyle dolu rahatlatıcı havasından hoşlanmıştı. İkinci katta yatak odaları, ufak bir misafir odası ve antre bulunuyordu. Daha sonra Devon'un ona söylediğine göre, dışarı açılan Fransız balkonları olan, malikânenin derinliklerine kadar uzanarak, tamamen gösterişli balo salonundan oluşan üçüncü katı incelemeye cesaret edecekti.

Şimdilik odasına gidip yolculuktan sonra kendini toparlamak istiyordu.

Devon ona ikinci kata kadar eşlik ederken Kathleen havadaki tuhaf ruhani müziğin farkına vardı. Narin notalar piyanodan gelmiyordu. "Bu ses nedir?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devon başını iki yana sallarken, kafası karışmış gözüküyordu.

Misafir odasına, Helen, Cassandra ve Pandora'nın ufak dörtgen bir masanın başına toplandığı yere girdiler. İkizlerin yüzü heyecanla parıldarken Helen'in yüzü ifadesizdi.

"Kathleen," diye bağırdı Pandora, "bu gördüğün en güzel ve akıllıca şey!"

En azından bir metre genişliğinde ve otuz santimetre boyunca bir müzik kutusu gördü. Parlak gülağacından kutu, altın ve lake ile döşenmişti ve ona uyan bir masanın üzerine oturtulmuştu.

"Hadi başka bir tane deneyelim," diye teşvik etti Cassandra, masanın önündeki çekmeceyi açarak.

Helen kutuya ulaşıp pirinç kaplama bir silindir çıkardı. Yüzeyi yüzlerce pimle doluydu. Birkaç tane daha silindir parlak sıralar halinde çekmecede duruyordu.

"Gördün mü?" dedi Pandora, Kathleen'e heyecanla. "Her silindir farklı bir müzik çalıyor. Dinlemek istediğini seçebilirsin."

Kathleen başını iki yana sallarken hayretler içerisindeydi.

Helen yeni bir silindiri kutuya yerleştirip pirinç kolu çevirdi. *William Tell Overture*'nin canlı ve neşeli melodisi dışarı çıkarak ikizlerin kahkaha atmasına sebep oldu.

"İsviçre yapımı," diye yorumda bulundu Devon, kapağın iç kısmındaki plakete bakarak. "Silindirlerin hepsi opera giriş müzikleri. *Il Bacio, Zampa...*"

"Ama nereden geldi?" diye sordu Kathleen.

"Görünüşe göre bugün teslim edilmiş," dedi Helen, sesi tuhaf bir şekilde bastırılmış geliyordu. "Benim için. Bay... Winterborne'den."

Grubun üzerine bir sessizlik çöktü.

Katlanmış mektubu alan Helen, Devon'a verdi. İfadesi sakin olduğu hâlde gözlerinde şaşkınlık belli oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O..." diye rahatsız bir şekilde konuşmaya başladı. "Görünüşe göre Bay Winterborne..."

Devon doğrudan onun bakışlarıyla buluştu. "Ona, sana kur yapma iznini verdim," diye açıkça söyledi. "Sadece sen istersen. Eğer istemezsen..."

"*Ne*?" diye birden çıkıştı Kathleen, öfke vücudunda dolanırken. Neden Devon ona hiçbir şeyden bahsetmemişti? İtiraz edeceğini biliyor olmalıydı.

Aslında iliklerine kadar itiraz ediyordu. Winterborne hiçbir konuda Helen için doğru bir tercih değildi. *Herkes* bunu görebilirdi. Onunla evlenmesi Helen'in ona tamamen yabancı bir hayata uyum sağlaması demekti.

William Tell Overture etrafta zoraki bir neşeyle yankılanıyordu.

"Kesinlikle olmaz," diye Devon'u tersledi Kathleen. "Ona fikrini değiştirdiğini söyle."

"Ne istediğine karar vermek Helen'e kalmış," dedi sakin bir şekilde. "Sana değil." Çenesinin sert duruşuyla ilk tanıştıklarındaki ukala adam gibi görünüyordu.

"Winterborne sana ne sözü verdi?" diye emretti. "Eğer Helen ile evlenirse mülkün ne kazancı olacak?"

Devon'un bakışları sertti. "Bunu özel olarak konuşacağız. Alt katta bir çalışma odası var."

Helen onlara katılmak için hareket edince, Kathleen koluna nazik şekilde dokunarak onu durdurdu. "Tatlım," dedi ivedilikle, "lütfen önce Lord Trenear ile konuşmama izin ver. Ona sormam gereken bazı özel meseleler var. Seninle sonrasında konuşacağız. *Lütfen*."

Helen gözlerini kırpmadan dikkatle seyrederken tek gözü soluktu ve parlıyordu. Konuştuğunda sesi daha anlayışlı ve seviyeliydi. "Herhangi bir şey tartışılmadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Seni kendi kız kardeşim gibi seviyor ve sana güveniyorum sevgili Kath-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

leen, senin de benim hakkımda aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Ama kendi durumumu, senden daha pragmatik bir şekilde gördüğüme inanıyorum." Bakışları konuşmaya devam ederken Devon'a yöneldi. "Eğer Bay Winterborne bana teklif etmeye niyetliyse... Bu kolayca gözden çıkarabileceğim bir şey olmayacak."

Kendine cevap vermek için o kadar güvenmeyen Kathleen öfkesini yuttu. Gülümsemeye çabalamayı düşündü ama yüzü kaskatı kesilmişti. Helen'in koluna nazikçe vurmakla yetindi.

Topukları üzerinde dönerek oturma odasından çıkarken Devon onu takip etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kathleen ile Devon'un savaşmak için gittiği anda çalışma odasına gitmek, West'in şansızlığıydı.

"Ne oluyor?" diye sorarken odadakilerin yüzüne birer birer baktı.

"Helen ve Winterborne," dedi Devon kısa ve öz bir şekilde.

Kathleen'in suçlayan suratına bakan West, yüzünü buruşturup boyun bağını çekiştirdi. "Bu tartışmaya katılmam için bir neden yok değil mi?"

"Kur yapma durumundan haberin var mı?" diye emretti Kathleen.

"Olabilir," diye mırıldandı.

"O zaman evet, kalıp neden bu korkunç fikirden onu vazgeçirmediğini açıklayacaksın."

West dargın gözüktü. "Ne zaman ikinizden birini bir şeyden vazgeçirebildim ki?"

Kathleen dik dik bakmak için Devon'a döndü. "Eğer gerçekten bunu Helen'e yapmaya niyetliysen, o zaman ilk başta düşündüğüm kadar taş kalplisin."

"Ne yaparsam? Ona zenginlik, toplumda bir yer ve kendine ait bir ailesi olmasını sağlayacak bir eşleşme sağlamasına yardım edersem mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onun toplumunda, *bizim* değil. Soyluların kendini alçalttığını söyleyeceğini iyi biliyorsun."

"Bunu söyleyeceklerin çoğu sezona girmeye karar verirse ona bir metre bile yaklaşmayacak olan kişiler." Devon şöminenin yanına gidip ellerini mermer rafa yasladı. Şömine ışığı yüzünde ve koyu saçlarında parıldıyordu. "Helen için ideal bir eşleşme olmadığının farkındayım. Ama Winterborne senin sandığın gibi, sakıncalı biri değil. Helen onu zamanla sevmeye bile başlayabilir."

"Yeterince zaman verirsen," diye alaycı bir şekilde söyledi Kathleen. "Helen kendini vebalı bir fareyi veya dişsiz bir cüzzamlıyı sevdiğine de ikna edebilir. Bu onunla evlenmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

"Helen'in bir fareyle asla evlenmeyeceğinden eminim," dedi West.

Devon bir maşa alarak şöminedeki ateşi dürterken, dans eden kıvılcım dalgası yarattı. "Şimdiye kadar Helen'in herhangi bir eşleşme yapma şansı olmamıştı." Kathleen'e omzunun üzerinden uğursuz bir bakış attı. "Kabul etmeye istekli görünmediğin şey, itibarı olan hiçbir adamın, güçlükle tahammül ettiği bir kız ile zengin bir gelecek yerine, sevdiği kızla fakir geçecek bir geleceği seçmeyeceği."

"Birkaç kişi olabilir." Devon'un alaycı ifadesine karşı savunucu bir şekilde konuştu. "Bir kişi olabilir. Neden Helen'e onu bulma şansı vermiyoruz?"

West araya girdi. "Bu, Winterborne ile evlenme şansından vazgeçmek olur. Eğer Helen bu sezonda tırtıklayacak birini bulmayı başaramazsa, o zaman hiçbir şansı olmayacak."

"Öyle bir durumda benimle yaşayabilir," dedi Kathleen. "Taşrada bir kulübe bulurum ve orada dulluk maaşımla beraber yaşarız."

Şömineye arkasını dönen Devon, ona gözlerini kısarak baktı. "Gelecek planlarına beni nasıl oturtacaksın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Düşmanca bir sessizlik peşini kovaladı.

"Gerçekten burada olmamam gerektiğini düşünüyorum," dedi West, tavana doğru.

"Kendine bakabilirsin," dedi Kathleen, Devon'a. "Helen bakamaz. Winterborne'ye karşı, eğer adam ona kötü davranırsa hiçbir güvencesi olmayacak."

"Elbette olacak. West ile onu her zaman koruyacağız."

"Onu şu anda korumalısın."

West ayağa kalkıp kapıya doğru hızla ilerledi. "Bir aileye sahip olmak *böyle* bir şey mi?" diye sinir bozucu şekilde sordu. "Bitmek bilmeyen tartışmalar ve şafaktan alacakaranlığa kadar hisler hakkında konuşmak mı? Kahrolası ne zaman istediğimi yapıp yarım düzine insana hesabını vermek zorunda kalmayacağım?"

"Tek bir palmiye ağacı ve hindistanceviziyle bir adada yaşadığında," diye çıkıştı Kathleen. "O zaman bile eminim hindistancevizini fazlasıyla çetin bulacaksındır."

West ikisine de yüzünü buruşturarak baktı. "Gına geldi artık. Eğer müsaade ederseniz, çıplak bir bayana kucağımda oturması ve ben sarhoş olana kadar içerken, kendinden memnun gözükmesi için para verebileceğim bir taverna bulmaya gidiyorum."

Çalışma odasından çıkarken kapıyı gereksiz bir güçle çarptı.

Kollarını göğsünde birleştiren Kathleen, Devon'a öfkeyle baktı. "Helen ne istediğini asla itiraf etmeyecektir. Bütün hayatını hiç kimseyi rahatsız etmemeye çalışarak geçirdi. Eğer aileye yardımı olacağını düşünürse, şeytanın ta kendisiyle bile evlenir. *Eversby* Manastırı'nın bundan fayda sağlayacağının fazlasıyla farkında."

"O bir çocuk değil. Yirmi bir yaşında bir kadın! Belki de fark etmedin ama senden veya benden çok daha soğukkanlılıkta karşıladı." Duygusuz bir bağlamda nazikçe ekledi,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu seni şaşırtabilir fakat hayatı boyunca senin elinin altında yaşamak ona hoş gelmeyebilir."

Kathleen ona bakarken, ağzı sanki kelimeleri bulmaya çalışırmış gibi açılıp kapanıyordu. Nihayet konuşabildiğinde, sesi nefret doluydu.

"Bana dokunmana izin verdiğime inanamıyorum."

Onunla bir dakika daha aynı odada olmaya katlanamayarak çalışma odasından kaçıp hızla üst kata çıktı.

Sonrasında Kathleen ve Helen bir saatten uzun bir süre, oturma odasının yanındaki ufak giriş odasında dikkatle konuştular. Helen, Kathleen'in canını sıkan bir şekilde Rhys Winterborne tarafından kur yapılmaya istekli olmasının dışında, bu konuda kesin kararını vermişti.

"Seni doğru sebepten istemiyor," dedi Kathleen endişeyle. "Hırslarını kamçılayacak bir eş istiyor. Seni, soylu bir damızlık kısrak olarak gördüğüne şüphe yok."

Helen hafifçe gülümsedi. "Bizim sınıfımızdan erkekler de potansiyel eş seçerken değerini böyle belirlemiyor mu?"

Sabırsız bir iç çekiş dudaklarından çıktı. "Helen, dünyalarınızın farklı olduğunu kabul etmelisin!"

"Evet, çok farklı kişileriz," diye itiraf etti. "Bu yüzden dikkatli ilerlemeye niyetliyim. Ama bu kur sürecini kabul etmek için kendi nedenlerim var. Hepsini açıklamak istemesem de... *Eversby* Manastırı'nda kaldığında onunla aramda bir bağ kurulduğunu hissettiğimi söyleyeceğim."

"Ateşini dindirmek için ona bakarken mi? Eğer öyleyse, bu bir acımaydı, bağ değil."

"Hayır, ondan sonra oldu." Kathleen daha fazla itiraz etmeden lafına devam etti. "Onun hakkında çok az şey biliyorum. Ama daha fazlasını öğrenmek isterim." Kathleen'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ellerini tutarak onları sıkıca kavradı. "Lütfen şimdilik kur sürecine karşına çıkma. Benim için."

Kathleen isteksizce başıyla onayladı. "Pekâlâ."

"Ve Lord Trenear konusunda da," diye söyleme cesareti buldu Helen, "onu, denediği için suçlamamalısın..."

"Helen," diye kısık sesle araya girdi. "Beni affet ama onu, senin haberin olmayan sebeplerden gerçekten de suçlayabilirim."

Ertesi sabah Devon, Ravenellere İngiliz Müzesi'ne kadar eşlik etti. Kathleen, West'in onlara eşlik etmesini tercih ederdi ama o *Eversby* Manastırı'nda taşındıktan sonra bile tuttuğu teras dairesinde kalıyordu.

Hâlâ Devon'un ihaneti ve önceki gece söylediği acı sözleri yüzünden öfkeli olan Kathleen, onunla kesinlikle gerekli olmadıkça konuşmaktan kaçınıyordu. Bu sabah nazik kelimeleri ve jilet inceliğinde tebessümleri, birer silah gibi kullanmışlardı.

Müzede çok miktarda sanat sergisiyle yüzleşen Ravenel kız kardeşler, önce Mısır galerisini gezmeyi seçti. Kitapçıklarına ve rehberlerine tutunarak sabahın çoğunluğunu sergideki her bir objeyi tek tek inceleyip... Heykellere, lahitlere, dikilitaşlara, yazıtlara, Rosetta taşına, üzerindeki cilalı yüzeyine kazılmış hiyerogliflere hayretle baktılar.

Devon yakındaki bir silah sergisini incelerken, Helen tarihi madeni paralardan oluşan bir cam vitrine bakan Kathleen'in yanına gitti. "Bu müzede o kadar sergi var ki," diye yorumda bulundu, "bir ay boyunca her gün ziyaret etsek hepsini göremeyebiliriz bile."

"Bu hızla kesinlikle," dedi Kathleen, Pandora ve Cassandra'nın çizim defterlerinden birini açıp hiyerogliflerden bazılarını kopyalamaya çalıştığını izleyerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışlarını takip eden Helen, "Fazlasıyla keyfini çıkarıyorlar. Ben de öyle. Görünüşe göre, *Eversby*'nin sunabileceğinden çok daha fazla kültür ve teşvik açlığı çekiyormuşuz."

"Londra'da her ikisi için de bir bolluk var," dedi Kathleen. Hafife alırmış gibi ekledi. "Eminim Bay Winterborne'de de bundan vardır. Asla sıkılmayacaksın."

"Evet kesinlikle." Helen tedbirli şekilde sormadan önce duraksadı. "Bay Winterborne'den bahsetmişken, onu akşam yemeğine davet edebilir miyiz? Müzik kutusu için ona şahsen teşekkür etmek isterim."

Kathleen kaşlarını çattı. "Evet. Eğer istersen Lord Trenear davet edecektir. Yine de... Müzik kutusunun ne kadar uygunsuz olduğunun farkındasındır. Hoş ve cömert bir hediye ama geri vermeliyiz."

"Verememem," diye kaşlarını çatarak fısıldadı Helen. "Hislerini incitecektir."

"Senin namını incitecektir."

"Kimsenin bilmesine gerek yok, değil mi? Aile için bir hediye olarak düşünemez miyiz?"

Cevap vermeden önce Kathleen, hiçe saydığı bütün kuralları, kendi işlediği bazıları ufak, bazıları uygunsuz ve bir hediye kabul etmekten çok daha büyük günahları düşündü. Dudakları buruk bir şekilde boyun eğerek kıvrıldı. "Neden olmasın?" dedi ve Helen'in kolunu tuttu. "Gel de Pandora'yı durdurmama yardım et. Mumya tabutunu açmaya çalışıyor."

Helen, Winterborne yarın akşamki yemeğe olan daveti kabul ettiğinde şaşkınlık ve heyecan karışımı bir şey hissetmişti. Onu görmekten korktuğu kadar, bunu çok da istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Winterborne tam vaktinde vararak, Ravenellerin hepsinin toplandığı giriş kattaki misafir odasına alındı. Güçlü yapısı siyah ceket, gri pantolon ve gri iç yeleğinin basitliğiyle şık bir şekilde giydirilmişti. Kırık bacağı hâlâ iyileşmekte olduğu hâlde alçısı alınmıştı ve tahta bir baston yardımıyla yürüyordu. İnsan onu kalabalık içerisinde, sadece boyunun ve cüssesinin farklılığından değil, aynı zamanda simsiyah saçları ve esmer teni sayesinde de kolayca fark edebilirdi. Galler'deki İspanyol Basklarının sonucu olduğu düşünülen ten rengi, soylu olarak değerlendirilmiyordu... Ama Helen, bunun çok yakışıklı ve çarpıcı olduğunu düşünüyordu.

Siyah kirpiklerin çevrelediği karanlık bir sıcaklıkla, gözleri Helen'e çevrildi ve Helen gergin şekilde sallandığını hissetti. Duruşunu toparlayarak ona duygusuz bir şekilde gülümserken, çekici veya flörtöz bir şey söyleme cesareti olabilmesini diliyordu. Canını sıkan bir şekilde ondan iki yaş daha küçük olan Pandora ve Cassandra, Winterborne'ye karşı fazla rahat davranıyorlardı. Ona bastonunda bir kılıcın gizli olup olmadığını (maalesef ki yoktu) sorup Mısır galerisindeki mumyalanmış köpekleri tarif ederek saçmalıklarla onu eğlendiriyorlardı.

Ona yemeğe kadar eşlik etmeye devam ederlerken, ikizlerin isim kartlarını hiyerogliflerle yazdıkları ortaya çıkınca bir anlık karışıklık olmuştu.

"Herkesin, hangisinin kendilerine ait olduğunu merak edeceğini düşündük," diye onları bilgilendirdi Pandora.

"Şükürler olsun ben masanın başındayım," dedi Devon.

"Bu benimki," dedi Winterborne, isim kartını gösterdi "ve sanırım Leydi Helen yanımda oturtulmuş."

"Nasıl bildin?" diye sordu Cassandra. "Hiyerogliflere aşina mısınız Bay Winterborne?"

Adam gülümsedi. "Harfleri saydım." İsim kartını alarak yakından inceledi. "Özenle çizilmiş, özellikle ufak kuşlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne tür bir kuş olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye umutlu bir şekilde sordu Pandora.

"Güvercin mi?" diye tahminde bulundu.

Cassandra kardeşine zafer kazanmışçasına söyledi. "Sana penguen gibi göründüğünü *söylemiştim*."

"O bir bıldırcın," dedi Pandora, Winterborne'ye iç geçirerek. "Yazarlığım İngilizce de olduğu kadar, eski Mısır dilinde de iyi değil."

Herkes oturduktan ve uşak servise başladıktan sonra Helen, Winterborne'ye dönerek utangaçlığını yenmeye kararlıydı. "Alçınızın alındığını görüyorum, Bay Winterborne. Güzelce iyileştiğinizi sanıyorum?"

İhtiyatlı bir şekilde başını salladı. "Teşekkür ederim. Oldukça iyi."

Helen sürekli kucağındaki peçeteyi düzeltiyordu. "Müzik kutusu için size teşekkür edecek kelimeleri bulamıyorum bile. Aldığım en güzel hediye."

"Sizi memnun edeceğini umuyordum."

"Memnun ediyor." Helen gözlerine baktığında bir gün bu adamın onu öpme... Mahrem bir şekilde sarılma... Karı koca arasında gizemli neler geçiyorsa onları yapma hakkı olacağı aklına geldi. Korkunç bir kızarıklık yüzünde yayılırken, nüfuz eden, kendini yenileyen rengi ancak o canlandırabiliyordu. Gidişatı durdurma konusunda çaresiz kalınca, gözleri adamın gömleğinin yakasına, sonra biraz daha aşağısına indirerek elle dikilmiş mükemmel düz çizgiyi takip etti.

Kendini, "Bay Quincy'nin etkilerini görüyorum," derken buldu.

"Gömlek mi?" diye sordu Winterborne. "Evet, Quincy geldiğinden beri, bütün dolapların, çekmecelerin ve sandıkların içerikleri kuşatma altında. Sadece kıyafetler için ayrı bir odanın gerekli olduğu konusunda beni bilgilendirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bay Quincy nasıl? Henüz Londra'ya alıştı mı?"

"Sadece bir gün sürdü." Winterborne uşağının yeni hayatının ona verdiği keyfi ve nasıl çoktan orada birkaç yıldır çalışan insanlardan daha fazla mağazaya alıştığını açıklamaya devam etti. Uşak, Winterborne'nin sürekli tartıştığı özel sekreteri dışında birkaç arkadaş edinmişti. Winterborne, o ikisinin gizliden gizliye didişmekten hoşlandıklarından şüphe ediyordu.

Helen dikkatle dinlerken, konuşma zorunluluğundan azat edildiği için rahatlamıştı. Kitaplar ya da müzik konusunu açmayı düşündü ama bunun konuşmayı karşıt fikirlere yönlendirebileceğinden korkuttu. Geçmişini sormak isterdi ama Gallerli kökleri söz konusu olduğundan belki hassas bir konuydu. Hayır, sessiz kalmak daha güvenliydi. Bastırılmış cevapları, artık konuşmanın devam etmesini sağlayamayınca, Winterborne West ile bir konuşmaya çekildi.

Onu sıkıcı bulmasından korkan Helen, sessizce endişelenirken yemeğini didikledi.

Sonunda, Winterborne tabaklar alınırken ona döndü. "Akşam yemeğinden sonra piyano çalacak mısınız?" diye sordu.

"Çalardım ama korkarım ki piyanomuz yok."

"Evin hiçbir yerinde piyano yok mu?" Karanlık bakışlarında çıkarcı bir parıltı vardı.

"Lütfen benim için bir tane almayın," diye hızlıca söyledi Helen.

Bu adamın hemen sırıtmasına, tarçın rengi teninde beyaz bir parıltı belirmesine sebep oldu. O kadar çekiciydi ki karnına bir sıcaklık dalgasının yayılmasına sebep oldu. "Dükkânımda en azından bir düzine piyano var," dedi. "Bazıları hiç çalınmadı. Yarın bir tanesini gönderebilirim."

Gözleri, tek bir yerde o kadar piyanonun olduğu düşüncesiyle büyüdü. "Zaten çok cömert davrandınız," dedi ona. "Gösterebileceğiniz en büyük nezaket ise eşliğinizdir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bakışları buluştu. "Bu size kur yapmama izin verdiğiniz anlamına mı geliyor?" diye yumuşak bir tonda sordu. Kızın başıyla hafifçe onaylamasıyla biraz daha yakına eğildi, bir santimetre bile değildi ama Helen'e onun tarafından bastırılmış gibi hissettirmişti. "O zaman eşliğime daha çok şahit olacaksınız," diye mırıldandı. "Başka ne tür hediyeler istersiniz?"

Helen kızararak konuştu. "Bay Winterborne, hiç gereği yok..."

"Hâlâ piyanoyu düşünüyorum."

"Çiçekler," dedi hızlıca. "Bir teneke kutu şekerleme ya da kâğıt yelpaze. *Ufak* jestler."

Dudakları kıvrıldı. "Maalesef büyük jestler yapmamla tanınıyorum."

Yemeğin sonunda beyefendiler masada kalırken, hanımlar çay içmeye çekildi.

"Akşam yemeğinde pek sessizdin Helen," diye belirtti Pandora, misafir odasına girer girmez.

"Pandora," diye yumuşak bir şekilde onu payladı Kathleen.

Cassandra ikizini savundu. "Ama doğru. Helen bir eğreltiotu kadar konuşkandı."

"Ona ne söyleyeceğimden emin değildim," diye itiraf etti Helen. "Hata yapmak istemedim."

"Çok iyi yaptın," dedi Kathleen. "Yabancılarla konuşmak kolay değildir."

"Eğer ne söylediğin umurunda değilse çok kolay," diye nasihat etti Pandora.

"Ya da fikirlerinin ne olacağını," diye ekledi Cassandra.

Kathleen, Helen'e özel komik bir çaresizlik bakışı attı. "Sezona asla hazır olamayacaklar," diye fısıldadı ve Helen ise sırıtışına hâkim oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Akşamın sonunda, Winterborne giriş salonunda şapkası ve eldivenlerini giydiğinde, Helen içgüdüsel olarak misafir odasındaki masadan saksılı orkidesini alarak ona getirdi.

"Bay Winterborne," dedi ciddiyetle. "Bunu almanızı çok isterim."

Saksıyı ellerine bırakırken adam ona sorgulayan gözlerle baktı.

"Bu bir Blue Vanda orkidesi," diye açıkladı.

"Bununla ne yapmalıyım?"

"Sürekli görmek isteyebileceğiniz bir yerde tutmak isteyebilirsiniz. Soğuğu, ıslaklığı ya da sıcak veya kuruluğu sevmediğini hatırlayın. Yeni bir yere taşındığında, Vanda genellikle strese girer. Çiçekleri solup dökülürse endişelenmeyin. Genellikle cereyanın ya da çok fazla güneşin olduğu bir yere koymamak iyi olacaktır. Ya da çok fazla gölgenin... Asla bir kâse meyvenin yanına koymayın." Helen ona umut verici bir bakış attı. "Sonrasında, üzerine sıkmanız için size özel bir tonik vereceğim."

Winterborne elindeki egzotik çiçeğe şaşkın bir isteksizlikle bakarken, Helen düşünmeden yaptığı bu hareketten pişmanlık duymaya başlamıştı. Hediyeyi istiyormuş gibi görünmüyordu ama ondan geri vermesini de isteyemezdi.

"Eğer istemiyorsanız almanıza gerek yok," dedi. "Anlarım..."

"İstiyorum." Winterborne gözlerinin içine bakarak hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler."

Helen başıyla onaylayıp adamın sıkıca tuttuğu orkideyle ayrılmasını ümitsiz bir şekilde izledi.

"Ona Blue Vanda'yı verdin," dedi şaşkınlıkla Pandora, yanında durarak.

"Evet."

Cassandra diğer yanına geldi. "Bütün koleksiyonun içinde en kaprisli orkideyi..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Helen iç çekti. "Evet."

"Bir hafta içerisinde onu öldürecek," dedi Kathleen dobra bir şekilde. "Herhangi birimiz gibi."

"Evet."

"O zaman neden ona verdin?"

Helen kaşlarını çatarak avuçlarını yukarı kaldırdı. "Ona özel olan bir şey vermek istedim."

"Onun dünyanın her yerinden binlerce özel şeyi var," diye belirtti Pandora.

"Benden özel bir şey," diye nazikçe belirtti ve kimse ondan sonra bu konuda soru sormamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuzuncu Bölüm

"Bunu görmek için iki hafta bekledim," dedi heyecanla Pandora.

Cassandra onun yanında resmen arabada titriyordu. "Ben *bütün hayatım boyunca* bekledim."

Winterborne söz verdiği gibi, Kathleen ve Ravenel kız kardeşlerin, adamın mesai saatinin dışında mağazayı ziyaret etmesini ayarlamış ve istedikleri gibi alışveriş yapmalarına izin vermişti. Tezgâhtar bayanlara, genç kadınların hoşuna gidebilecek türden olan vitrindeki eldivenleri, şapkaları, broşları ve her türlü aksesuarı tezgâhta bırakmasını söylemişti. Raveneller kitap bölümü, parfüm ve yiyecek salonu dâhil seksen beş bölümün hepsini gezmekte özgürdüler.

"Keşke Kuzen West bizimle olsaydı," dedi özlemle Pandora.

West, Londra'da bir haftadan az vakit geçirdikten sonra *Eversby* Manastırı'na dönmüştü. Kathleen'e, Londra'nın hiçbir köşesinde onun için hiçbir yenilik kalmadığını itiraf etmişti. "Geçmişte," demişti ona. "Birçok defa tekrarlamaya değer şeyler yaptım. Şimdi mülkte yapılması gereken şeyleri düşünmeden edemiyorum. Birine yararlı olabileceğim tek yer orası."

Hampshire'ye geri dönmekteki isteğini gizleyemiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu ben de özlüyorum," dedi Cassandra.

"Ah, ben onu özlemiyorum," dedi ona Pandora yaramaz bir şekilde. "Sadece paketleri taşımakta bize yardımcı olmak için burada olsaydı, daha fazla şey alabileceğimizi düşünüyordum."

"Seçtiğin eşyaları kenara ayıracağız," dedi Devon "ve yarın Ravenel Evi'ne gönderilmesini sağlayacağız."

"İkinizin de," dedi ikizlere, "alışveriş yapmanın zevkinin hesap ödeme vaktine kadar sürdüğünü hatırlamasını istiyorum."

"Ama bunu yapmamıza gerek yok," diye belirtti Pandora. "Bütün hesaplar Lord Trenear'a gidecek."

Devon sırıttı. "Yiyecek alacak paramız olmadığında sana bu konuşmayı hatırlatacağım."

"Sadece düşün Helen," dedi neşeyle Cassandra, "eğer Bay Winterborne ile evlenirsen, mağazayla aynı isme sahip olacaksın."

Kathleen, bunun hiçbir şekilde ilgi veya şöhret istemeyen Helen için çekici bir yanı olmadığını biliyordu. "Henüz Helen'e teklifte bulunmadı," dedi tarafsızca.

"Edecek," dedi Pandora emin olarak. "En azından üç kere akşam yemeğine geldi ve bize konsere kadar eşlik edip özel locasında oturmamıza izin verdi. Belli ki kur yapma süreci güzelce işliyor." Duraksayarak biraz utangaçlıkla ekledi, "En azından ailenin geri kalanı için."

"Helen'den hoşlanıyor," diye yorumda bulundu Cassandra. "Ona bakış şeklinden anlayabiliyorum. Tavuğu süzen bir tilki gibi."

"Cassandra," diye azarladı Kathleen. Eldivenlerine bakan Helen'e döndü.

Kur yapma sürecinin iyi gidip gitmediğini söylemek zordu. Helen, Winterborne konusunda anlaşılmaz hâle gelmişti. Neler hakkında konuştukları ya da nasıl hissettiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konusunda hiçbir şey belli etmiyordu. Şimdiye kadar birbirlerinden hoşlanabileceklerinin belirtisi olabilecek hiçbir etkileşim görmemişti.

Kathleen bu konuyu, bir kere daha bitmek bilmeyen bir tartışmaya yönlendireceğini bildiğinden, Devon ile konuşmaktan kaçınıyordu. Aslında geçtikleri iki haftada onunla pek bir şey konuşmamıştı. Ailenin sabah gezintilerinden sonra, Devon genellikle avukatları, muhasebecileri ya da demiryolu yöneticileriyle buluşmak için ayrılıyor ya da sezonu açılan Lordlar Kamarası'na katılıyordu. Çoğu geceler geç vakitte, yorgun ve bütün gün sosyalleştiği için pek konuşma isteği göstermeyen şekilde eve geliyordu.

Kathleen, aralarındaki yakınlığı ne kadar özlediğini yalnızca kendine itiraf edebilmişti. Samimi, eğlendirici konuşmalarını, kolay cazibesini ve onu kolayca rahatlatmasını özlüyordu. Şimdilerde Devon güçlükle onunla göz göze geliyordu. Ayrılıklarını neredeyse fiziksel bir hissizlik gibi hissediyordu. Görünüşe göre, tekrar birbirlerinin eşliğinden zevk alamayacaklardı. Belki de böylesi en iyisidir, diye kasvetli şekilde düşündü. Kathleen'in muhtemel hamileliğiyle ilgili soğukkanlılığından, aylık kanaması henüz başlamamıştı ve Helen'i Winterborne ile bir araya getirmek için onu Londra'ya gelmeye ikna etme biçiminden sonra, Kathleen ona bir daha asla güvenmeyecekti. Manipülatör ve alçak herifin tekiydi.

Araba, Winterborne's mağazasının arkasındaki ahırlara, onlara arka girişlerinden birinden mağazaya gizlice girmelerine imkân veren yere vardı. Uşak kapıyı açıp kaldırıma taşınabilir basamak koyduktan sonra Devon genç kadınların arabadan inmesine yardımcı oldu. Kathleen en son inen kişiydi ve inerken Devon'un eldivenli elini tutarak olabildiğince hızlı şekilde bırakmıştı. Ameleler yakındaki teslimat deposundan çıkarak sandık ve kutuları yükleme güvertesine taşıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buradan," dedi Devon Kathleen'e, kemerli girişe doğru yolu gösterirken. Diğerleri de peşinden geldi.

Mavi üniformalı bir kapıcı, kocaman bronz bir kapıyı açarak şapkasını eğdi. "Winterborne's mağazasına hoş geldiniz Lordum. Hizmetinizdeyim Leydilerim." Girişten geçerlerken, her birine ufak bir kitapçık verdi. Fildişi ve mavi renkteki kapağın üzerine parıltılı harflere 'Winterborne's' ismi basılmıştı ve altında 'Departman Kataloğu' yazıyordu.

"Bay Winterborne merkezdeki kubbede bekliyor," dedi kapıcı.

İkizler o kadar hayret ve heyecan içindelerdi ki tamamen sessiz kalmış olmaları ancak bunun alametiydi.

Winterborne's bir zevk mekânı, müşterilerini büyülemek için tasarlanmış Aladdin'in mağarasıydı. İç tasarımı oyma meşe paneller, kalıp alçı tavanlar, aralarına mozaik fayansların konulduğu tahta zeminlerle müsrif bir şekilde döşenmişti. Geleneksel dükkânların ufak, kapalı odaları yerine, Winterborne's içi geniş, müşterilerin bir bölümden diğerine kolayca geçişini sağlayan geniş kemerleriyle havadardı. Parıldayan şamdanlar, cilalı cam bir vitrinin içine yerleştirilen ilgi çekici parçaları aydınlatıyordu. Daha fazla hazine, ustaca tezgâhın üzerine konulmuştu.

Winterborne's mağazasındaki ilk alışveriş gününde, koca bir ev değerinde kristaller, porselenler, pişirme gereçleri, teçhizatlar, ağır mobilyalar, döşeme kumaşları, saatler, vazolar, müzikal enstrümanlar, çerçevelenmiş sanat eserleri, atınız için eyer, tahtadan buzdolabı ve içine koyabileceğiniz bütün yiyecekleri alabilirdiniz.

Altı kat uzunluğunda, her katı parlak süslü balkonlarla çevrelenmiş merkez kubbeye yaklaştılar. Süslü yazılarla, çiçekli rozetlerle ve diğer süslerle kaplı devasa vitray cam kubbe üzerlerinde yükselmişti. Winterborne, cam levha tezgâhın önünde duruyor ve içindekilere bakıyorken yaklaşmalarıyla başını kaldırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hoş geldiniz," dedi gözlerinde tebessümle. "Beklediğiniz bu muydu?" Soru gruba yöneltilmişti ama gözleri Helen'e bakıyordu.

İkizler neşeli çığlıklar patlatıp övgüler yağdırırken, Helen başını iki yana sallayıp gülümsemişti. "Hayal ettiğimden bile daha büyük," dedi ona.

"Seni tura çıkarayım." Winterborne grubun geri kalanına soran gözlerle baktı. "Aranızdan bize eşlik etmek isteyen var mı? Belki de alışveriş yapmaya başlamak istersiniz? Tezgâhın yakındaki bir yığın hintkamışı sapından sepeti gösterdi.

İkizler birbirlerine bakıp kararlı şekilde, "Alışveriş," dediler.

Winterborne sırıttı. "Şekerleme ve kitaplar şu yönde. İlaçlar ve parfümlere orada. Arka tarafta şapkaları, şalları, kurdeleleri ve dantelleri bulabilirsiniz." Cümlesini bitirmeden ikizler birer tane sepet kapıp hızla koşturmuşlardı.

"Kızlar..." diye lafına başlamıştı Kathleen, çılgınlıklarına canı sıkılmıştı ama çoktan onu duyabilecek mesafeden çıkmışlardı. Kederli bir şekilde Winterborne'ye baktı. "Güvenliğiniz için yollarından uzak durun, yoksa çiğneneceksiniz."

"Altı ayda bir yaptığım indirimlerden ilkinde leydilerin nasıl davrandığını görmeliydiniz," dedi ona Winterborne. "Şiddet. Çığlıklar. Tekrar tren kazası geçirmeyi yeğlerim."

Kathleen gülümsemeden edemedi.

Winterborne, Helen'e kubbeden ilerisine doğru eşlik etti. "Piyanoları görmek ister misin?" diye sorduğunu duymuştu.

Gözden uzaklaşırlarken çekingen cevabı duyulmamıştı.

Devon, Kathleen'in yanında durdu.

Uzun, rahatsız hissettiren bir zamandan sonra Kathleen sordu. "Onlara baktığında, birbirlerine karşı birazcık da

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olsa tutkun olan iki kişi görüyor musun? Aralarında doğal bir rahatlık ya da ortak bir heyecanı paylaşma durumu yok. Sanki otobüsteki yabancılar gibi konuşuyorlar."

Buna karşılık Devon'un "Birbirlerine karşı henüz kalkanlarını indirmemiş iki insan görüyorum," şeklinde gerçekçi cevabı gelmişti.

Kendini tezgâhtan iterek uzaklaşan Kathleen, kubbenin farklı bir bölümünde sergilenen şık kırtasiye malzemelerini gezindi. Lakeden esans şişelerinin bulunduğu tepsisi, tezgâhın üzerindeydi. Ufak çerçeveli afişe göre, özellikle mektuplarını kokuyla buğulandırmak isteyen bayanlar içindi, kâğıdı lekelemeyeceği ve mürekkebin akmasına sebep olmayacağı garantilenmişti.

Devon tek kelime etmeden yanında durdu ve ellerini tezgâhta onun iki yanına yasladı. Kathleen hızla nefesini tuttu. Sert, sıcak vücudu tarafından hapsedilirken dudaklarının ensesine değdiğini hissettiğinde hareket edemiyordu. Gözlerini kapatırken, duyuları can alıcı erkeksi gücü tarafından büyülenmişti. Nefesinin sıcaklığı, ensesindeki birkaç başıboş teli kıpırdatırken verdiği his o kadar büyüktü ki titredi.

"Önüne dön," diye fısıldadı.

Kathleen başını sessiz şekilde sallarken kanı çağlıyordu.

"Seni özledim." Ellerinden bir tanesini kaldırırken, parmak uçları ensesini erotik bir hassasiyetle okşuyordu. "Bu akşam yatağına gelmek istiyorum. Sadece sana sarılmak için olsa bile."

"Seninle yatağını paylaşmaya istekli bir kadın bulmakta zorlanmayacağından eminim," dedi sertçe.

Yüzünün kenarını kendi suratıyla dürtecek kadar, kendini ona bastırmıştı. Tıraş olmuş çenesinin ona sürtünmesi, bir kedinin dili gibi hissettiriyordu. "Ben sadece seni istiyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onu vücudunun her yerinde hissetmenin zevkiyle kaskatı kesildi. "Hamile olup olmadığımı keşfedene kadar bunu söylememelisin. Her şekilde aramızda olanlar düzelmeyecek."

Nazik bir öpücük çenesinin altını dürterken titremesine sebep oldu. "Özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "O şekilde davranmamalıydım. Her bir kelimeyi keşke geri alabilsem... Senin hatan değildi. Sevişme konusunda çok az deneyimin var. Birine yakın olmak isteyebileceğin anda geri çekilmenin nasıl lanet olası zor olduğunu herkesten daha iyi bilirim."

Özrü karşısında şaşkına dönen Kathleen, ondan uzağa bakmaya devam etti. Vücudunu ele geçiren hassasiyetten, yalnızlık dalgasından ve kollarına doğru dönüp ağlamaya başlamayı istemesine sebep olan arzudan nefret ediyordu.

Mantıklı bir cevap bulamadan önce ikizlerin çok yüksek sesli konuşmalarını ve çok sayıda objeyi bir anda taşınıyormuş gibi tıngırtı ve hışırtılarını duydu. Devon ondan uzaklaştı.

"Daha fazla sepete ihtiyacımız var," dedi Pandora, zafer kazanmış bir şekilde salona girerken.

Harika zaman geçirdikleri belli olan ikizler, kendilerini tuhaf bir şekilde süslemişlerdi. Cassandra değerli taşlarla süslenmiş tüyleri kafasına takarak, yeşil bir opera pelerini giymişti. Pandora açık mavi dantelli güneş şemsiyesini bir kolunun altına alırken bir çift çimen tenisi raketini diğerine sıkıştırmıştı ve kısmen tek gözüne doğru kaymış çiçek taçlı bir saç süsü takıyordu.

"Görünüşe göre," dedi Kathleen, "zaten yeterince alışveriş yapmışsınız."

Cassandra endişeli göründü. "Ah olamaz, hâlâ gezmemiz gereken sekiz bölüm var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen, başarısız bir şekilde sırıtışını bastırmaya çalışan Devon'a bakmadan edemedi. Günlerdir ilk defa onu gerçekten gülerken görmüştü.

Kızlar hevesle sepetleri ona yükleyerek tezgâhın üzerine objeleri ağır bir yığın halinde bırakmaya başladılar... Parfümlü sabunlar, pudralar, briyantin, külotlu çoraplar, kitaplar, yeni korse ipleri, dizi dizi saç firketeleri, yapay çiçekler, bisküvi kutuları, meyan köklü pastiller, arpa şekeri, metal süzgeçli çay demliği, ufak file çantalara tıkıştırılmış çoraplar, bir takım çizim kalemi ve parlak kırmızı sıvıyla dolu ufak cam bir şişe.

"Bu nedir?" diye sordu Kathleen, şişeyi alarak şüpheli bir şekilde inceledi.

"Güzelleştirici," dedi Pandora.

"Gül goncası," diye araya girdi Cassandra.

Kathleen ne olduğunu anlayınca nefesini tuttu. "Bu bir ruj!" Daha önce ruj kabı tutmamıştı. Tezgâha koyarak sertçe, "Hayır," dedi.

"Ama Kathleen..."

"Ruja şimdi ve her daim hayır," dedi sertçe.

"Ten rengimizi ortaya çıkarmamız gerekiyor," diye itiraz etti Pandora.

"Bir zararı olmaz," diye araya girdi Cassandra. "Şişede Gül Goncası'nın 'narin ve zararsız' olduğu söyleniyor... Şurada yazıyor, gördün mü?"

"Eğer toplum içinde ruj sürerseniz, alacağınız yorumlar kesinlikle narin ve zararsız olmayacak. İnsanlar düşmüş bir kadın olduğunuzu sanacak. Ya da daha kötüsü, bir aktris!"

Pandora, Devon'a döndü. "Lord Trenear, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bu erkekler için, düşünmekten tamamen kaçınması gerektiği zamanlardan biri," dedi hızla.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sıkıntı," dedi Cassandra. Parlak tepesi olan cam bir kaba uzanarak Kathleen'e verdi. "Bunu senin için buldum. Kırışıklıkların için zambak merhemi."

"Kırışıklıklarım yok," dedi Kathleen neyi ima ettiklerini anlayınca.

"Henüz yok," diye hoş gördü Pandora. "Ama bir gün olacak."

Devon, ikizler boş sepetlerini kapıp alışverişe devam etmek için hızla uzaklaşırken sırıttı.

"Kırışıklarım belirdiğinde," dedi Kathleen kederli şekilde, "çoğu bu ikisi yüzünden oluşmuş olacak."

"O güne daha çok zaman var." Ona yukarıdan bakan Devon yüzünü elleri arasına aldı. "Ama o günler geldiğinde, çok daha güzel olacaksın."

Devon'un nazik dokunuşları altında, teni kaptaki rujun ortaya çıkarabileceğinden bile daha parlak bir kızarıklık oluşturmaya başlamıştı. Çaresizce kendini ondan uzaklaştırmaya çalıştı ama dokunuşu onu felç etmişti.

Parmakları ensesine dolanıp dudakları onunkileri bulurken, istikrarlı şekilde onu tutuyordu. Bir sıcaklık dalgası vücudundan geçti. Halsizleşerek, zemin sanki bir geminin güvertesi gibi eğrilmişçesine ayakta sallanıyordu. Devon'un kolları dolanarak onu kendine kilitlemişti ve çaba göstermeden ortaya çıkardığı gücün hissi onu mahvetmişti. *Ben seninim*, demişti bir zamanlar araba odasında şehvetli arzularla onunla oynaşırken. Gerçek buydu. Nereye gitse ya da ne yapsa, her zaman onun olacaktı.

Kederli yumuşak bir inleme boğazından çıkmıştı ama adamın öpücükleri bütün sesleri ve nefesleri tüketmişti. Onun kontrollü açlığıyla ziyafet çekerken, adam başını, dudakları daha yakınlaşabilecek şekilde çevirerek açısını derinleştirmişti. Dudaklarını ona dokundurarak bir cevap almak için ayartmaya çalışırken, öpüşü nazik ve son derece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

talepkârdı. Arzunun karmaşasında kaybolmuştu ve vücudu kontrol edilemeyecek şiddetli bir arzuyla dolmuştu.

Devon, Kathleen onu uyarmadan önce geri çekildi. Kadın inleyerek kör bir şekilde ona uzanmıştı.

Devon, "Biri geliyor," dedi kısık sesle.

Destek için tezgâha uzanan Kathleen elbisesini düzeltmek ve nefesini kontrol altına almak için uğraştı.

Helen ve Winterborne kubbeye geri dönüyorlardı. Helen'in dudağının kenarı sanki oraya iğnelerle tutturulmuş gibi yukarı kıvrılmıştı. Ama duruşundaki bir şey, ona annesini arayan kayıp bir çocuğu andırıyordu.

Kathleen'in endişeli bakışı Helen'in sol elindeki parlaklığa çekildi. Ne olduğunu fark edince yüreği ağzına gelmiş, bütün şehvetli sıcaklık vücudunu terk etmişti.

Bir yüzük.

İki haftalık kur yapma sürecinden sonra, şerefsiz herif ona teklif etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Birinci Bölüm

Sevgili Kathleen,

Yeni sakinlerinin sağlığı hakkında soruşturma yaptıktan sonra, henüz Lufton çiftliğinden döndüm. Lütfen bütün endişeli kişilere Hamlet'in kümesinde, ki domuzların en yüksek standartına göre inşa edildiğini söylemem gerekiyor, fazlasıyla memnun olduğunu lütfen ilet. Dişi domuzlardan oluşan haremine eşlik etme konusunda fazlasıyla sevinçli görünüyor. Basit zevkleri olan bir domuzun başka bir şey isteyemeyeceğini söyleme cüretinde bulunacağım.

Mülkten diğer haberler, drenaj siperleri ve tesisat kazalarını içeriyor. Hiçbiri aktarılacak kadar hoş şeyler değiller.

Merakla Helen ile Winterborne arasındaki nişanlılığı nasıl karşıladığını öğrenmek istiyorum. Kardeşçe bir endişeyle yakında, en azından bir cinayetin planlandığını söylemek için yazmanı rica ediyorum.

Sevgiyle,

West

Kathleen cevap vermek için kalemi aldı ve West'i tahmin ettiğinden daha çok özlediğini düşündü. Aylar önce *Eversby* Manastırı'na gelen genç, sarhoş bir çapkının hayatında böylesi sabit bir yeri olması ne kadar tuhaftı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sevgili West,

Bay Winterborne'nin geçen hafta Helen'e evlenme teklif etmesinden sonra, ilk düşüncelerimin cinayet olduğunu itiraf etmeliyim. Ama Winterborne'yi ortadan kaldırırsam, aynı zamanda ağabeyini de halletmem gerekecek ve bunu yapamam. Bu durumlarda bir cinayetin geçerli bir sebebi olabilir ama iki tanesi rahatına düşkünlük olacaktır.

Helen sessiz ve içine kapanmış durumda, ki bunlar yeni nişanlanmış bir kızdan beklemeyeceğin davranışlar. Nişan yüzüğünden nefret ettiği belli ama Winterborne'den değiştirmesini istemeyi reddediyor. Dün Winterborne, düğünün bütün planlamasını halletmeye ve masraflarını karşılamaya karar verdi. O yüzden bu konuda da bir söz hakkı olmayacak.

Winterborne farkına bile olmadan her şeye hükmediyor. Ufak ağaçlar büyüyemesin diye üzerlerine gölge yapan kocaman bir ağaç gibi.

Yine de, düğün kaçınılmaz gibi görünüyor.

Bu durumu kabullendim. En azından kabullenmeye çalışıyorum.

Kardeşçe endişen takdire şayan bulundu ve kız kardeşçe sevgiyle karşılık verildi.

İçtenlikle,

Kathleen

Devon o akşam eve geç döndüğünde yorucu bir tatminle dolmuştu.

London Ironstone ile kiralama anlaşmasını her iki tarafta imzalamıştı.

Geçen haftalar boyunca, Severin müzakereleri kedi fare oyununa çevirmişti. Severin'in hızına, gecikmelerine, sürprizlerine, değişikliklerine yetişmek insanüstü bir disiplin ve fazlasıyla enerji gerektiriyordu. Birkaç noktada ikisi ihtila-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fa düşüp kavga ederken avukatlar sessiz kalmıştı. Sonunda Devon kendini, istediği imtiyazları zorlayabilmişken masanın karşısına atlayıp arkadaşını boğazlama olasılığını düşünürken bulmuştu. Sinir bozucu kısmı ise odadaki diğer herkesin aksine, Severin'i tanıdığı için mükemmel bir zaman geçirdiğini biliyordu.

Severin heyecanı, çekişmeyi, doymak bilmeyen beynini eğlendirecek her şeyi severdi. İnsanlar onun cazibesine kapılsa ve o her yere davet edilse de, telaşlı enerjisine uzun süre katlanmak zordu. Onunla zaman geçirmek, havai fişek gösterilerine katılmak gibiydi. Kısa bir süreliğine eğlenceli ama uzayıp gidince yorucu oluyordu.

Kâhya ceketini, şapkasını ve eldivenlerini aldıktan sonra Devon fazlasıyla ihtiyacı olan içkisi yudumlamak için çalışma odasına ilerledi. Merdivenleri geçerken kahkaha tınısını ve üst kattaki misafir odasından muhabbet sesleriyle beraber müzik kutusunun art arda notalar çaldığını duyabiliyordu.

Çalışma odası, tek bir masa lambasıyla ve şöminedeki ateşle aydınlatılmıştı. Kathleen'in ufak vücudu, kıvrımlı döşeme sandalyede kıvrılmış, parmakları boş bir şarap kadehinin kenarında aheste aheste halkalar çiziyordu. Ona hediye ettiği renkli şalı giydiğini görünce, bir arzu dalgası vücudunda dolandı. Dalgın dalgın ateşe bakarken ışık parıltıları yüzünün narin profilini aydınlatıyordu.

Helen ve Winterborne nişanlandığından beri, onunla yalnız vakit geçirememişti. Sessiz ve konuşmak istemeyen bir hâldeydi. Belli ki durum hakkındaki mutsuzluğuyla baş etmeye zorlanıyordu. Dahası, geçtiğimiz hafta boyunca *London Ironstone* anlaşması Devon'un bütün ilgisini tüketmişti. Mülk için bu çok önemliydi. Başarısızlığı riske edemezdi. Şimdi anlaşma imzalandığına göre evini düzene koymaya niyetliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devon odaya girerken, Kathleen boş bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Merhaba. Toplantın nasıl geçti?"

"Kira sözleşmesi imzalandı," dedi kendine büfeden bir kadeh şarap doldurmaya giderek.

"Şartlarını kabul ettiler mi?"

"En önemli olanları..."

"Tebrikler," dedi içten bir şekilde. "Başaracağından şüphem yoktu."

Devon gülümsedi. "Benim birkaç endişem vardı. Severin, ticaret konusundan benden çok daha deneyimli. Yine de bunu, tamamen inatçılığımla telafi etmeye çalıştım." Şarap sürahisini göstererek ona sorgulayan bir bakış attı.

"Teşekkürler ama yeterince içtim." Köşedeki masayı başıyla işaret etti. "Akşam yemeğinden önce senin için bir telgraf geldi. Gümüş tepsinin üzerinde."

Almak için yanına giderek yapışkan mührü açtı. Mesaja bakarken merak içinde kaşlarını çattı. "West'ten gelmiş."

ACELE ŞEKİLDE MALİKÂNEYE GEL

W.R

"Hemen Hampsire'ye gitmemi istiyor," dedi Devon şaşkınlıkla. "Nedenini söylemiyor."

Kathleen ona hemen endişeyle baktı. "Umarım kötü bir haber değildir."

"Orta hâlli bir aksilikten fazla bir şey değil yoksa bir açıklama eklerdi." Kaşlarını çattı. "Sabah ilk trene binmem gerekecek."

Boş bardağını kenara bırakan Kathleen, ayağa kalkarak eteklerini düzeltti. Şömine ışığında yorgun ama güzel görünüyordu. Kaşlarının arasındaki boşluk endişeyle çatılmıştı. Ona bakmadan konuştu. "Aylık kanamam bu sabah başladı. Bir bebek yok. Olabildiğince erken öğrenmek istediğini biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devon onu sessizce dikkatli şekilde izledi.

Tuhaf bir şekilde, hissetmeyi beklediği rahatlama ortada yoktu. Sadece bir çeşit boş bir kararsızlık... Şükranla dizleri üzerine çökmüş olmalıydı.

Devon "Rahatladın mı?" diye sordu.

"Elbette. Bu bebeği senden daha fazla istemiyordum."

Kathleen'in sakin ve mantıklı ses tonundaki bir şey, adamın içine dert oldu.

Devon ona doğru bir adım atınca, vücudunun bütün hatları dile dökülmeyen bir reddedişle gerildi.

"Kathleen," diye konuşmaya başladı. "Aramızdaki bu mesafeden yoruldum. Ne gerekliyse..."

"Lütfen. Şu an olmaz. Bu akşam olmaz."

Ona uzanıp aklını başından alana kadar öpmekten onu geri bırakan tek şey, sesindeki yumuşak ve hassas tınıydı. Gözlerini bir anlığına kapatıp sabrına tutundu. Bu başarılı olmayınca, şarap kadehini kaldırıp üç ölçülü seferde içkisini bitirdi.

"Döndüğümde," dedi sabit bakışlarını ona çevirerek, "seninle uzun bir konuşma yapacağız. Yalnız."

Kathleen'in dudakları sert tonuyla gerildi. "Bu konuda bir seçeneğim var mı?"

"Evet. Konuşmadan önce veya sonra yatağa gideceğimiz konusunda seçme şansın var."

Kathleen kızgın şekilde nefesini bırakarak çalışma odasını terk ederken, Devon elinde boş kadehiyle boş kapı girişine bakakalmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz İkinci Bölüm

Devon, Alton istasyonunda trenden indiği anda kardeşinin ceketi tozlanmış, kurumuş çamurla kaplı pantolon ve botlu hâliyle karşı karşıya geldi. West'in gözlerinde çılgın bir bakış vardı.

"West?" diye şaşkın bir endişeyle sordu Devon. "Ne halt..."

"Kira anlaşmasını imzaladın mı?" diye araya girdi West, sanki yakasını kapmak için uzanmıştı ama vazgeçti. Sabırsızca kıpırdanıp huzursuz bir okul çocuğu gibi topuklarının üzerinde zıplıyordu. "*London Ironstone* kira sözleşmesi. *İmzaladın mı*?"

"Dün."

West platformdaki kalabalıktan birkaç eleştirel bakışı üzerine çekecek şekilde lanet okudu. "Peki, maden hakları?"

"Demiryoluna arazideki maden haklarını kiralıyoruz zaten?" diye açıkladı Devon.

"Evet, onları Severin'e verdin mi? *Herhangi* birini?"

"Bütün hakları sakladım."

West gözlerini kırpmadan ona baktı. "Tamamen emin misin?"

"Elbette eminim. Severin üç gün boyunca maden hakları konusunda yakamı bırakmadı. Tartıştıkça daha fazla kız-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya başladım, ta ki *Eversby* Manastırı'ndan gübre parçası bile almasına izin vereceğime onunla cehennemde görüşeceğimi söyleyecek kadar. Çekip gittim ama sokağa varır varmaz beşinci katın camından pes ettiğini ve geri gelmem gerektiğini bağırarak söyledi."

West sanki ona sarılmak üzereymiş gibi öne fırladı ama sonra hareketini kontrol altına aldı. Devon'un elini çılgınca sıkarken, sırtına acı verici bir kuvvetle vurmaya devam etti. "Tanrım, seni seviyorum, seni gidi dik kafalı şerefsiz!"

"Senin sorunun nedir?" diye emretti Devon.

"Sana göstereceğim. Hadi gidelim."

"Sutton'u beklemem gerekiyor. Arkadaki vagonlardan birinde..."

"Sutton'a ihtiyacımız yok."

"Alton'dan *Eversby*'e kadar yürüyemez,"dedi Devon, kızgınlığı kahkahaya dönüştü. "Lanet olsun West zıplıyorsun, sanki biri arı kovanını bir yerlerine..."

"İşte burada," diye bağırdı West, uşağı gösterip acele etmesini işaret ederek.

West'in ısrarıyla, araç malikâneye değil de *Eversby* Manastırı'nın sadece köy yoluyla ulaşılan doğudaki kıyılarına ilerledi. Devon, Severin'e henüz kiraladığı araziye doğru ilerlediklerinin farkına vardı.

Sonunda araç, nehir ve kayın ağaçlarıyla çevrelenmiş bir arazide durdu. Zorlu araziler ve tepecikler faaliyetle kaynıyordu. En azından bir düzine adam arazi ölçme aletleri, kürekler, kazmalar, el arabaları ve buharla çalışan makinelerle meşguldü.

"Ne yapıyorlar?" diye şaşkınlıkla sordu. "Bunlar Severin'in adamları mı? Henüz araziyi tesviye edemezler. Kira sözleşmesi dün imzalandı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, onları ben kiraladım." West, arabanın kapısını şoför varmadan önce açtı. Yere doğru fırladı. "Gel."

"Lordum," diye itiraz etti Sutton, Devon onun peşlerinden gelmesini sağlanırken. "Böyle kaba arazilere uygun şekilde giyinmiş değilsiniz. Bütün bu taşlar ve kil... Ayakkabılarınız, pantolonunuz..." Devon'un gri Angora yünü pantolonunun kirletilmemiş kenarlarını acıyla inceledi.

"Sen arabada bekleyebilirsin," dedi uşağa Devon.

"Tabii Lordum."

Ciddi ölçüde sisli bir rüzgâr Devon'un yüzüne vururken, West ile beraber bayraklarla işaretlenerek yeni kazılmış çukura doğru yürüdü. Toprakta, ıslak hasır otu ve bataklık kömürü kokusu vardı. Taze ve tanıdık Hampshire kokusu.

El arabası olan bir adamın yanından geçerlerken, adam durup şapkasını çıkarıp başını saygıyla eğdi. "Lordum."

Devon hafifçe tebessüm edip başıyla selam vererek karşılık verdi.

Çukurun kenarına ulaşan West, ufak bir taş almak için eğildi ve Devon'a verdi.

Daha çok çakıl gibi görünen taş, boyuna göre beklenmedik şekilde ağırdı. Devon başparmağını üzerinden toprağı sıyırmak için kullanınca parlak kırmızı yuvarlak bir yüzey ortaya çıktı. "Cevher?" diye tahminde bulunurken, taşı yakından inceledi.

"Yüksek kalite kan taşı cevheri." West'in sesi bastırılmış heyecanla doluydu. "En iyi çelik bundan yapılıyor. Pazarda en yüksek meblağı hak ediyor."

Devon ona keskinleşen bir ilgiyle baktı. "Devam et."

"Ben Londra'dayken," diye lafına devam etti West, "görünüşe göre Severin'in arazi mühendislerinden bazıları burada deneme yapmak için bir sondaj açmış. Kiracılardan biri, Bay Wooten, makineleri duymuş ve neler olduğu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nu görmek için gelmiş. Mühendisler ona elbette hiçbir şey söylememiş. Ama bunu öğrenir öğrenmez kendi testimizi yapmak için yer bilimcileri ve maden araştırmacıları kiraladım. Taş delici makinelerle üç gündür buradalar ve bir sürü örnekler çıkarılıyor." Devon'un elindeki kan taşını başıyla işaret etti.

Anlamaya çalışan Devon'un parmakları, sert cevher topağının etrafına kapandı. "Burada bundan ne kadar var?"

"Hâlâ değerlendiriyorlar. Ama ikisi de yüzeye yakın şekilde, kil ve kireç taşı katmanının hemen altında kocaman bir kantaşı damarı yatağının olduğu konusunda hemfikirler. Şimdiye kadar incelediklerine göre, bazı yerlerde üç metre, bazı yerlerde de yedi metre kalınlığında ve en azından altı hektarlık arazi boyunca uzanıyor. Bütün arazi boyunca! Yer bilimci Cumberland'ın güneyinde böyle bir yatak hiç görmediğini söyledi." Ses tonu boğuk bir hâl aldı. "Değeri aşağı yukarı yarım milyon pound Devon."

Devon dik durduğu hâlde geriye doğru sersemledi. Kabullenmek için çok fazlaydı. Önündeki sahneye tam olarak göremeyerek bakarken, beyni ne anlama geldiğini kavramaya uğraşıyordu.

Mülkü miras aldığından beri üzerine çöken borçların ruh ezici yükü... Ortadan kalkmıştı. *Eversby* Manastırı'ndaki herkes güvende olacaktı. Theo'nun kız kardeşlerinin, seçebilecekleri taliplerin ilgisini çekecek kadar büyük çeyizleri olacaktı. *Eversby*'deki erkekler için iş ve kasaba için yeni ticaret imkânları olacaktı.

"Ee?" diye sordu West, Devon'un sessizliği uzayınca.

"Bunun gerçek olduğuna," demeyi başardı, "daha fazlasını öğrenmeden güvenemem."

"Güvenebilirsin. İnan bana, yüz binlerce tonluk taş, ayağımızın altından kaybolmayacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yavaş bir sırıtış Devon'un yüzünde belirdi. "Şimdi Severin'in neden maden haklarımızı almak için bu kadar çalıştığını anlıyorum."

"Tanrı'ya şükürler olsun ki inatçının tekisin."

Devon kahkaha attı. "Bunu bana ilk defa söylüyorsun."

"Ve sonuncu olacak," diye onu temin etti West.

Yavaşça etraflarını incelemek için dönen Devon, güneydeki ağaçlıkları görünce neşesi soldu. "Mülkün kerestelerinin kazan ve tav ocağı için kesilmesine izin veremem."

"Hayır, maden çıkarmamıza veya eritmemize gerek yok. Kan taşı cevheri o kadar saf ki, sadece taş ocağından çıkarmamız gerekiyor. Zeminden çıkarıldığı an taşınabilir olacak."

Halkayı tamamlayan Devon, taş delen makinenin yanında onu büyük bir ilgiyle inceleyen bir adam ve ufak bir çocuğu gördü.

"İlk başta kontluk," dedi West, "sonra demiryolu kira anlaşması. Şimdi de bu. Sanırım İngiltere'deki en şanslı herif olabilirsin."

Devon'un ilgisi adam ve ufak oğlanda kaldı. "Kim onlar?"

West bakışlarını takip etti. "Ah. Onlar Wootenlar. Oğullarından bir tanesini makineyi görmesi için getirdi."

Wooten gövdesini yere paralel şekilde eğerken, ufak oğlan sırtına tırmandı. Kollarını oğlunun bacaklarına dolayan genç çiftçi doğrulup onu arazi boyunca taşıdı. Oğlan babasının omuzlarına tutunarak kahkaha atıyordu.

Devon ikiliyi uzaklara doğru giderken izledi.

Çocuk görüntüsü aklına bir görüntü getirdi... Kathleen'in ona bebek olmadığını söylerkenki ifadesiz suratının şömine ışığında aydınlanışı.

Tek farkında olduğu kafa karıştırıcı boşluk hissiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Şimdi Devon hamile olabileceğini farz ettiğini anlamıştı ki bu ona, onunla evlenmekten başka şans bırakmıyordu. Bu fikri aklının gerilerinde tutarak iki hafta yaşayınca, alışmaya başlamıştı.

Hayır... Bu doğru değildi.

Etkilenerek Devon kendini gerçekle yüzleştirdi.

Bunu *istemişti.*

Kathleen'i her açıdan kendine ait yapmak için bir bahane istemişti. Karnındaki bebeği istemişti. Parmağında yüzük olmasını ve beraberinde getirdiği bütün evlilik haklarını istemişti.

Hayatının geri kalan her gününü onunla paylaşmak istemişti.

"Ne konuda endişeleniyorsun?" diye kardeşinin sorduğunu duydu.

Devon cevap vermekte gecikmişti, onu şimdiye kadar olduğunu sandığı kişiden çok uzaklara yönlendiren adımların kaynağına gitmeye uğraşırken. "Unvanı miras almadan önce," dedi şaşkın hâlde, "İkimize de bırak sekiz bin hektarlık araziye, bir japon balığına bile bakmak konusunda güvenilmezdi. Daima her türlü sorumluluktan kaçmıştım çünkü başaramayacağımı biliyordum. Babamız gibi hayırsız ve öfkeli biriyim. Sen bana mülkü nasıl yöneteceğime dair fikrim olmadığını ve başarısız olacağımı söylediğinde..."

"Bunlar bir dizi saçmalıktı," dedi açıkça West.

Devon bir anlığına sırıttı. "Bazı mantıklı noktalara ışık tutmuştun." Dalgın bir şekilde kan taşını avuçları arasında döndürdü. "Ama her şeye rağmen, ikimiz de doğru kararlar verecek kadar üstesinden gelebildik..."

"Hayır," diye araya girdi West. "Bu konuda iltifat almayacağım. Sen tek başına arazinin yükünü almaya karar verdin. Kira sözleşmesine ve demir yataklarının keşfedilme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sine yol açan kararları sen verdin. Önceki kontlardan biri, yapmaları gereken arazi iyileşmelerini yapmaya tenezzül etselerdi, kan taşı yatağının yıllar önce keşfedilmiş olacağı hiç aklına geldi mi? Sen kiracı çiftlikler için drenaj çukurları kazılmasının emrini verdiğinde buldun. Gördüğün gibi, *Eversby* Manastırı emin ellerde: *senin* ellerinde. Benimki de dâhil yüzlerce hayatı iyileştirdin. Bütün bunları yapan bir adam için... Hayırsız denmez." West duraksadı. "Tanrım, samimiyetin göğsümde hazımsızlık şikâyeti gibi yükseldiğini hissedebiliyorum. Arazi botları giyebilmen için eve geri dönelim mi? Sonra buraya gelir, araştırmacılarla konuşup etrafta biraz dolanırız."

Soru üzerine düşünen Devon, taşı cebine atıp kardeşinin bakışlarıyla doğrudan buluştu.

Bir düşünce hepsine üstün geliyordu: Bunların hiçbirinin Kathleen olmadan bir anlamı yoktu. Hemen onun yanına gitmeliydi ve bir şekilde geçtiğimiz aylarda farkında bile olmadan değiştiğini anlamasını sağlamalıydı. Onu sevebilecek bir adama dönüşmüştü.

Yüce Tanrım, onu nasıl da delice seviyordu.

Ama onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı ki, hiç de kolay olmayacaktı.

Diğer yandan... Zorlu işten kaçacak bir adam değildi.

Artık değildi.

Kardeşine bakıp pek de istikrarlı olmayan bir tonda konuştu. "Kalamam," dedi. "Londra'ya dönmeliyim."

Devon'un gittiği sabah, Helen kahvaltı için aşağı inmemişti ama migreni olduğu ve yatakta kalacağı konusunda haber göndermişti. Helen'in en son hasta olduğu zamanı hatırlayamayan Kathleen, fazlasıyla endişeliydi. Helen'e acısını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dindirmek için afyon ruhu içeren bir ilaç verirken, alnına soğuk pres uygulayıp odanın karanlık ve sessiz olduğundan emin oldu.

En azından her saat başı, Helen uyurken Kathleen veya ikizler odasının girişine parmak uçlarında girerek onu kontrol ediyorlardı. Ziyaretlerinin hiçbirinde uyanmamış, sadece uyuyan bir kedi gibi kıpırdanıp hiç de hoş görünmeyen rüyalara dalmıştı.

"Ateşi olmaması iyiye işaret değil mi?" diye sordu Pandora, öğleden sonra.

"Evet," diye kesin şekilde cevap verdi Kathleen. "Geçen haftanın heyecanından sonra bunu bekliyordum. Dinlenmesi gerekiyor."

"Sorunun bu olduğunu sanmıyorum," dedi Cassandra. Tarak, bir dizi firkete ve moda dergisi kucağındayken kanepeye konmuş, Pandora'nın saçı üzerinde yeni şeyler deniyordu. En moda stillerden birini, saç buklelerinin kıvrılıp kafanın üstünde kabarıklıklar halinde tutuşturulurken sırtına doğru gevşek, ikili chatelaine örgüsünün indiği ayrıntılı bir şekli kopyalamaya çalışıyorlardı. Maalesef Pandora'nın koyu kahverengi saçı o kadar ağır ve kaygandı ki firketelerde kalmayı reddediyor, bukleler kurtularak kabarıkların düşmesine sebep oluyordu.

"Sıkı ol," diye teşvik etti Pandora. "Daha fazla briyantin kullan. Saçım ancak kaba kuvvete cevap verecektir."

"Winterborne's mağazasından daha fazla satın almalıydık," dedi iç çekerek Cassandra. "Çoktan yarısını harcadık..."

"Bekle," dedi Kathleen, Cassandra'ya bakarak. "Ne dedin sen? Briyantin hakkında olan değil, Helen hakkında söylediğin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızlar Pandora'nın saçından bir tutamı tararken cevap verdi. "Çok fazla heyecan yüzünden dinlenmesi gerektiğini düşünmüyorum. Sanırım..." Duraksadı. "Kathleen, başka birinin özelini söylemem ve tekrarlanmasını istemedikleri şeyleri bilmem boşboğazlık olur mu?"

"Evet. Helen hakkında olmadığı sürece... Hemen bana anlatıyorsun. Devam et."

"Dün Bay Winterborne ziyarete geldiğinde Helen ile alt kattaki salonda kapalı kapılar ardındalardı. Pencere kenarında bıraktığım kitabı alacaktım ama sesler duydum." Cassandra duraksadı. "Sen kahyayla beraber envanter listesi üzerinden geçiyordun, o yüzden seni rahatsız etmeye değer görmedim."

"Evet, evet... *Sonra*?"

"Duyabildiğim kadarıyla bir şey hakkında tartışıyorlardı. Belki tartışma dememeliyim çünkü Helen sesini yükseltmemişti ama... Sesi sıkıntılı geliyordu."

"Muhtemelen düğün hakkında tartışılıyorlardı," dedi Kathleen, "çünkü Bay Winterborne ona, düğünü planlamayı istediğini o zaman söyledi."

"Hayır, bu yüzden anlaşmazlık içerisinde olduklarını sanmıyorum. Keşke daha fazlasını duyabilseydim."

"Su bardağı taktiğimi kullanmalıydın," dedi Pandora sabırsız şekilde. "Eğer orada olsaydım, konuşulan her kelimeyi söyleyebilirdim."

"Üst kata çıkıyordum," diye lafına devam etti Cassandra, "tam varacakken Bay Winterborne'nin gittiğini gördüm. Helen'in yüzü birkaç dakika sonra üst kata çıkarken, sanki ağlıyormuş gibi kıpkırmızıydı."

"Neler olduğu hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu Kathleen.

Cassandra başını iki yana salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pandora kaşlarını çatarak saçına uzandı. Hafifçe Cassandra'nın üzerinde çalıştığı firketeli bölüme dokunarak, "Bunlar kabarıklık gibi hissettirmiyorlar. Bu, kocaman bir tırtıl gibi..."

İkiliyi incelerken hızlı bir tebessüm Kathleen'in dudaklarında belirmişti. Tanrı yardımcı olsun, bu ikiliyi seviyordu. Kathleen anneleri olacak kadar bilge veya yaşlı olmasa da, kızlara bir annenin rehberliğini verebilecek yalnızca Kathleen vardı... Tanrı yardımcıları olsun.

"Helen'e bakacağım," dedi ayağa kalkarak. Pandora'nın saçına uzanıp tırtıllardan birini iki kabartı şeklinde ayırarak onu sabitlemek için Cassandra'dan firkete aldı.

"Eğer sana Winterborne ile kavga ettiğini söylerse ona ne söyleyeceksin?" diye sordu Cassandra.

"Ona daha fazla kavga etmesini söyleyeceğim," dedi Kathleen. "Erkeklerin her daim istediklerini elde etmelerine izin verilmemeli." Dalgın bir şekilde duraksadı. "Bir zamanlar Lord Berwick bana at dizginleri çektiğinde, asla karşılığında çekilmemesi gerektiğini söylemişti. Onun yerine gevşetmelisin. Ama asla çok fazla değil."

Kathleen Helen'in odasına giderken boğuk ağlama sesleri duydu. "Tatlım, sorun nedir?" diye sorarken hızlıca yatağın kenarına gitti. "Ağrın mı var? Senin için ne yapabilirim?"

Helen başını iki yana sallarken, gözlerini geceliğinin koluna sildi.

Kathleen komodindeki sürahiden bir bardak su doldurup ona getirdi. Helen'in başının altındaki yastığı kabartıp ona kuru bir mendil verdikten sonra örtüleri düzeltti. "Migrenin hâlâ çok kötü mü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Berbat," diye fısıldadı Helen. "Tenim bile acıyor."

Yatağın yanına bir sandalye çeken Kathleen, oturduğu yerden onu endişeyle inceledi. "Buna ne sebep oldu?" diye sorma cüretinde bulundu. "Bay Winterborne'nin ziyaretinde bir şey mi oldu? Düğün hakkında görüşmenin dışında?"

Helen ona hafifçe başını sallayarak cevap verirken çenesi titriyordu.

Kathleen'in düşünceleri, parçalara ayrılacakmış gibi görünen Helen'e nasıl yardım edeceği konusunun etrafında fırıl fırıl dönüyordu. Theo'nun ölümünden beri kendini bu kadar bıraktığını görmemişti.

"Keşke bana söylesen," dedi. "Hayal gücüm çıldırmış durumda. Winterborne seni bu kadar mutsuz edecek ne yaptı?"

"Söyleyemem," diye fısıldadı Helen.

Kathleen sesini sakin tutmaya çalıştı. "Seni istemediğin şekilde dokunmaya mı zorladı?"

Uzun bir sessizlik bu soruyu takip etti. "Bilmiyorum," dedi Helen donuk bir sesle. "Bir şey istedi... Ne istediğini bilmiyorum. Daha önce hiç..." Konuşmayı bırakıp burnunu mendile sümkürdü.

"Seni incitti mi?" diye kendini sormaya zorladı.

"Hayır. Ama beni öpmeye devam ederken durmadı... Ve bu benim hoşuma gitmedi. Öpüşme, olacağını düşündüğüm gibi değildi. Ellerini... Koymaması gereken bir yere koydu. Onu ittiğimde öfkeli gözüktü ve... Kendimin, ondan daha iyi olduğunu düşündüğüm gibi ters bir şey söyledi. Başka şeyler de söyledi ama arasına çok fazla Galce karışmıştı. Ne yapacağımı bilemedim. Ağlamaya başladım. O da tek kelime etmeden çekip gitti." Biraz hıçkırarak ağladı. "Neyi yanlış yaptığımı anlayamıyorum."

"Hiçbir şeyi yanlış yapmadın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama yaptım, yapmış *olmalıyım*." Helen ince parmaklarını alnına götürüp örten kumaşın üzerinden hafifçe bastırdı.

Winterborne, seni gidi beceriksiz herif, diye öfkeyle düşündü Kathleen. *Utangaç genç bir kadına karşı, onu ilk öptüğünde nazik olman bu kadar mı zor?* "Belli ki masum bir kıza karşı nasıl davranması gerektiğini bilmiyor," dedi kısık sesle.

"Lütfen kimseye söyleme. Ölürüm. *Lütfen* söz ver."

"Söz veriyorum."

"Bay Winterborne'nin onu öfkelendirmek istemediğimi anlamasını sağlamalıyım..."

"Elbette istemedin. Bunu bilmesi gerekiyordu." Kathleen tereddüt etti. "Düğün planlarında ilerlemeden önce, belki nişanlılığın üzerinde tekrar düşünmek için zaman istemelisin."

"Bilmiyorum." Helen yüzünü buruşturarak nefesini tuttu. "Başım zonkluyor. Şu anda sanki onu bir daha asla görmek istemiyormuşum gibi hissediyorum. Lütfen, bana biraz daha afyon ruhu ilacından verebilir misin?"

"Evet ama öncelikle bir şey yemelisin. Aşçı et suyu çorbası ve muhallebi yapıyor. Yakında hazır olacak. Odadan çıkayım mı? Sanırım konuşmam migrenini daha kötüleştirdi."

"Hayır, yanımda birinin olmasını istiyorum."

"Kalacağım o zaman. Zavallı başını dinlendir."

Helen onun sözünü dinleyerek geriye doğru çöktü. Bir an sonra alçak tonda bir burun çekme sesi duyuldu. "Fazlasıyla hayal kırıklığına uğradım," diye fısıldadı, "öpüşme konusunda."

"Tatlım, hayır," dedi Kathleen kalbi biraz kırılırken. "Düzgün bir şekilde öpülmedin. Doğru bir adamla daha farklı hissettiriyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Nasıl olabileceğini göremiyorum. Düşündüm ki... Güzel bir müzik dinlemek ya da... ya da açık havada gün doğumunu izlemek gibi olacaktı. Ama onun yerine..."

"Evet?"

Helen tereddüt edip tiksindiğini gösteren ufak bir ses çıkardı. "Dudaklarımı ayırmamı istedi. *Öpüşürken.*"

"Ah."

"Gallerli olduğundan mı?"

Sempati ve komedi karışımı bir şey hissetti Kathleen. Ciddi bir tonda cevap verdi. "Öpüşme şekillerinin, Gallerlilerle kısıtlı olduğunu sanmıyorum canım. Belki de bu fikir ilk seferde çekici değildir. Ama birkaç kere denediğinde zevkli bulabilirsin."

"Nasıl bulabilirim? İnsanlar bunu nasıl zevkli bulabiliyor?"

"Birçok çeşit öpücük vardır," dedi Kathleen. "Bay Winterborne seni bunlarla yavaşça tanıştırsaydı, sevmeye daha hazır olabilirdin."

"Öpüşmelerden hiç hoşlandığımı sanmıyorum."

Kathleen beyaz kumaşı yeniden ıslatıp katladıktan sonra, Helen'in alnına yerleştirdi. "Seveceksin. Doğru adamla öpüşmek mükemmel bir şey! Uzun ve tatlı bir rüyaya dalmak gibi... Göreceksin."

"Sanmıyorum," diye fısıldadı Helen, parmakları yatak örtüsünü çekiştirirken gergin şekilde seğiriyordu.

Yatağın yanında kalan Kathleen, Helen'in sakinleşip uykuya dalmasını izledi.

Helen'in durumu ilerlemeden, problemlerinin sebebinin konuşulması gerektiğini biliyordu. Theo'nun ölümünden sonraki haftalarda kaygı problemleri yaşayan Kathleen, benzer işaretleri başka bir insanda da tanıyabiliyordu. Helen'in neşeli mizacının, endişenin ağırlığı altında yıkıldığını görmek kalbini sızlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer çok uzun süre devam ederse Kathleen, Helen'in derin bir melankoliye teslim olabileceğinden korkuyordu.

Bir şey yapmalıydı. Yoğun bir endişeyle hareket ederek, Helen'in yatağının başucunu terk edip Clara'yı çağırmak adına zili çalmaya gitti.

Hizmetçi odasına varır varmaz ona, "Bir çift yürüyüş botuna, bir duvağa ve başlıklı pelerinime ihtiyacım var. Bir iş için dışarı çıkmam gerekiyor ve bana eşlik etmene ihtiyacım var," dedi.

Clara endişeli görünüyordu. "Eğer bana ne istediğinizi söylerseniz, bunu sizin için yapabilirim Leydim."

"Teşekkürler ama bunu yapabilecek tek kişi benim."

"Kâhyaya arabayı hazırlamasını söyleyeyim mi?"

Kathleen başını iki yana salladı. "Yürümek daha kolay olacaktır. Yarım kilometre bile olmayan kısa bir mesafe. Atlara koşum takımını takmayı bitirmeden, çoktan geri dönüş yolunda oluruz."

"Yarım kilometre mi?" Yürümekten hoşlanmayan Clara dehşet içinde gözüktü. "Gece vakti, Londra'da?"

"Dışarıda hâlâ ışık var. Bahçeler ve gezinti yerleri boyunca yürüyeceğiz. Şimdi acele et." ***Ben cesaretimi kaybetmeden,*** diye düşündü.

Bu iş, kimse itiraz edip geciktirmeden önce yerine bitirilmeliydi. Biraz şansla, akşam yemeğinden önce eve dönmüş olacaklardı.

İyice giyindikten ve gitmeye hazırlandıktan sonra Kathleen, Cassandra'nın kitap okuduğu, Pandora'nın dergilerden resimler kesip koleksiyon defterine yapıştırdığı üst kattaki salona girdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye şaşkınlıkla sordu Cassandra.

"Bir işi halletmeye. Clara ile yakında döneceğiz."

"Evet ama..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu arada," dedi Kathleen, "eğer içinizden biri, akşam yemeği tepsisinin Helen'e getirildiğinden emin olursa minnettar olurum. Yanında oturup bir şeyler yiyip yemediğine bir bakın. Ama soru sormayın. Konuşmanızı istemediği sürece, sessiz kalmanız daha iyi."

"Ama peki sen?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Bu iş nedir ve ne zaman geri döneceksin?"

"Senin endişelenmen gereken bir şey değil."

"Kim bunu söylese," dedi Pandora, "genellikle tam tersi anlamına geliyor. 'Sadece ufak bir şey' veya 'denizde çok daha kötü şeyler oluyor' kelimeleriyle beraber."

"Ya da," somurtkan bir şekilde ekledi, "'sadece biraz içmeye gidiyorum' lafı gibi."

Kathleen ve Clara ana yoldaki yaya trafiğinden çıkmak için hızla yürüyüp kalabalıkla sürüklendikten sonra, kısa zamanda Cork Caddesi'ne vardılar.

"Winterborne's!" diye bağırdı Clara, yüzü aydınlanarak. "*Alışveriş* yapacağınızı bilmiyordum Leydim!"

"Maalesef yapmayacağım." Kathleen sıralı yapıların ön cephelerini geçerek, bir şekilde alışveriş merkeziyle uyumlu bir şekilde karışmayı başaran büyük evin önünde durdu. "Clara, kapıya gidip Leydi Trenear'ın Bay Winterborne'yi görmek istediğini söyler misin?"

Kız isteksiz bir şekilde boyun eğerken, genellikle bir uşağın yaptığı görevi yerine getirmekten zevk almamıştı.

Kathleen en alt basamakta beklerken, Clara mekanik kapı zilini çevirip oymalı bronz tokmağı kapı açılana kadar vurdu. Somurtkan bir kâhya, ziyaretçilere bakıp Clara ile biraz konuştuktan sonra, kapıyı tekrar kapattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen'e dönen Clara çilekeş bir ifadeyle, "Bay Winterborne evde mi diye bakacak," dedi.

Kathleen başıyla onaylayıp kollarını göğsünde birleştirirken, pelerinin katmanlarını kaldıran buz gibi soğuk yüzünden titriyordu. Yoldan geçen birkaç kişinin meraklı bakışlarını görmezden gelerek, istikrarlı bir sabırla bekledi.

Kısa boylu, enine yapılı ve beyaz saçları olan bir adam, basamakları çıkıp hizmetçiye bakmak için durdu. Ona yersiz bir ilgiyle bakıyordu.

"Clara?" diye şaşkınlıkla sordu.

Kızın gözleri rahatlama ve memnuniyetle büyüdü. "Bay Quincy!"

Uşak Kathleen'e dönüp duvakla örtülü yüzünü hemen tanımıştı. "Leydi Trenear," dedi saygılı şekilde. "Burada neden duruyorsunuz?"

"Seni görmek çok güzel Quincy," dedi Kathleen gülümseyerek. "Bay Winterborne ile özel bir konuda konuşmaya geldim. Kâhya evde olup olmadığına bakacağını söyledi."

"Eğer Bay Winterborne evde değilse, kesinlikle mağazadadır. Sizin için onu bulacağım." Dilini şaklatarak Kathleen'e merdivenlerde eşlik ederken, Clara peşlerinden geliyordu. "Leydi Trenear'ı dışarıda bekletmek," diye inanamaz şekilde mırıldandı. "Yakın zamanda şu kâhyayı unutamayacağı şekilde azarlayacağım."

Kapıyı altın saat kösteğinde sallanan anahtarla açan uşak, onları içeri aldı. Ev gösterişli ve moderndi. Yeni boya ve alçı kokuyordu, tahtalar ceviz yağıyla cilalanmıştı.

Quincy dikkatle Kathleen'i ferah, yüksek tavanlı bir okuma odasına yönlendirip, ona Clara'yı hizmetçiler salonuna götürürken beklemesini söyledi. "Bay Winterborne'yi aramak için giderken size birinin çay getirmesini sağlayayım mı?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen duvağını geri çekerken, siyah pusun görüşünden ayrıldığına sevinmişti. "Çok naziksin ama gereği yok."

Quincy tereddüt etti, belli ki bu alışılmışın dışındaki ziyaretinin nedenini merak ediyordu. Onun yerine sormaya karar verdi. "Ravenel Evi'nde herkesin sağlığının yerinde olduğunu umuyorum?"

"Evet, hepsi iyiler. Leydi Helen biraz migren ağrısı çekiyor ama eminim yakında iyileşecektir."

Adam başıyla onaylarken, beyaz kaşları gözlüklerinin üzerinde çatılmıştı. "Bay Winterborne'yi bulacağım," dedi dikkati dağınık bir şekilde ve Clara onu takip etti.

Kathleen beklerken okuma odasında dolandı. Yeni şeylerin baskın kokusu, havadaki hafif bayat kokuya karışmıştı. Ev henüz bitmemiş gibiydi. Burada kimse oturmuyormuş gibi duruyordu. Sadece resimler ve süs eşyaları, sonradan akla gelmiş gibi, etrafa dağılmıştı. Mobilyalar sanki hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Okuma odasının rafları, Kathleen'in görüntü için sergilenmesi adına kitapçı dükkânı raflarından düşünülmeden alındığına dair iddiaya girebileceği birkaç seçmece eser dışında boştu.

Sadece okuma odasına bakarak bile Kathleen, burasının Helen'in mutlu olamayacağı bir ev olduğunu veya bu adamın onu mutlu edemeyecek bir adam olduğunu kolaylıkla söyleyebilirdi.

On beş dakika geçmişken, hâlâ Winterborne'ye ne söyleyeceğini düşünüyordu. Maalesef diğer şeylerle beraber, nişanlısını hasta ettiğini söylemenin diplomatik bir yolu yoktu.

Winterborne odaya girdiğinde iri yarı vücudu bütün boşlukları kaplıyormuş gibiydi. "Leydi Trenear. Ne kadar beklenmedik bir zevk." Üstünkörü bir selam verirken ifadesi, ziyaretinin onun için zevkten başka her şey olduğunu gösteriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkisini de zorlu bir duruma soktuğunu biliyordu. Onun için, kimse yokken evli olmayan bir adamı ziyaret etmesi fazlasıyla alışılmışın dışındaydı ve bunun için üzgündü. Yine de başka bir şansı yoktu.

"Lütfen size zahmet verdiğim için beni affedin Bay Winterborne. Çok fazla kalmaya niyetim yok."

"Burada olduğunuzu kimse biliyor mu?" diye sertçe sordu.

"Hayır."

"O zaman söyleyeceğinizi hızlı bir şekilde söyleyin."

"Pekâlâ. Ben..."

"Ama eğer bunun Leydi Helen ile bir ilgisi varsa," diye araya girdi, "o zaman hemen burayı terk edin. Eğer tartışılması gereken bir şey varsa, bana kendisi gelebilir."

"Korkarım Helen şu anda hiçbir yere gidemez. Bütün gün, sinirsel bir rahatsızlık geçirdiği için yataktaydı."

Koyu derinliklerinde anlaşılamayan bir duygu parıldamasıyla bakışları değişti. "Sinirsel bir rahatsızlık," diye tekrar ederken sesi aşağılamayla buz kesilmişti. "Bu soylu leydiler arasında ortak bir şikâyet gibi görünüyor. Bir gün, hepsini neyin bu kadar gergin yaptığını bilmek isterim."

Kathleen bir sempati göstergesi ya da nişanlandığı kadın için birkaç kelime endişe beklerdi. "Korkarım Helen'in sıkıntısının sebebi sizsiniz," diye dobra bir şekilde. "Dünkü ziyaretiniz onu bu duruma soktu."

Winterborne sessiz kalırken gözleri kapkara ve deliciydi.

"Bana neler olduğundan biraz bahsetti," diye konuşmaya devam etti Kathleen. "Ama belli ki, Helen hakkında anlamadığınız birçok şey var. Rahmetli eşimin ailesi üç kızını inzivaya çekmişlerdi. Onlar için iyi olandan çok daha fazla... Sonuç olarak üçü de yaşlarına göre fazlasıyla toylar. Helen yirmi bir yaşında ama yaşıtı kızlarla aynı deneyimlere ya da olgunluğa sahip değil. *Eversby* Manastırı dışındaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dünyaya dair hiçbir şey bilmiyor. Onun için her şey yeni. Her şey. Bugüne kadar aynı ortamda oldukları adamlar, sadece bir avuç akraba, hizmetkâr ve malikânenin düzenli ziyaretçileriydi. Erkekler hakkında bildiklerinin çoğu kitaplardan ve peri masallarından geliyor."

"Hiç kimse o kadar korunmuş olamaz," dedi Winterborne açıkça.

"Sizin dünyanızda olamaz. Ama *Eversby* Manastırı gibi bir malikânede bu tamamen mümkün." Kathleen duraksadı. "Bana göre, Helen'in herhangi biriyle evlenmesi için çok erken ama evlendiğinde... Uysal yapıda bir eşe ihtiyacı olacak. Kendi hızında gelişmesine izin verecek birine."

"Ve siz de benim buna izin vermeyeceğimi varsayıyorsunuz," dedi sormak yerine.

"Her şeyde olduğu gibi, eşinize de emredip onu kontrol edeceğinizi düşünüyorum. Ona fiziksel olarak zarar vereceğinize inanmıyorum ama onu hayatınıza uyum sağlaması için yontacaksınız ve Helen'i fazlasıyla mutsuz edeceksiniz. Bu ortam; Londra, kalabalık, alışveriş merkezi, onun doğası için o kadar zararlı ki yerinden taşınmış bir orkide gibi solup gidecektir. Korkarım ki Helen ile evlenme fikrinizi destekleyemeyeceğim." Duraksayarak konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Nişanın bozulmasının onun için en iyisi olacağına inanıyorum."

Derin bir sessizlik çöktü.

"İstediği bu mu?"

"Bugün sizi tekrar görmeyi istemediğini söyledi."

Kathleen'in konuşması boyunca, Winterborne sanki kısmen dinliyormuş gibi uzaklara bakıyordu. Son yorumuyla, Kathleen kendini bıçak gibi bakışlarının hedefi olarak bulmuştu.

Belki de, kısa sürede buradan gitmek en iyisi olacaktır, diye huzursuz şekilde düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Winterborne, kitap raflarının önünde dururken ona yaklaştı. "Ona özgür olduğunu söyleyin o zaman," diye küçümseyerek güldü. Bastonunu rafa yaslayıp geniş elini yivli çerçeveye koydu. "Eğer birkaç öpücük onu yatağa düşürmek için yeterliyse, eşim olarak geçireceği ilk geceyi sağ salim atlatacağından şüpheliyim."

Kathleen bakışlarına irkilmeden karşılık verirken, adamın onun sinirini bozmaya çalıştığını biliyordu. "Yüzüğün en kısa zamanda size geri getirildiğinden emin olacağım."

"Boşa geçmiş bir zamanın telafisi olarak onda kalabilir."

Boş elini kitaplığın diğer yanına koyarak ona dokunmadan kapana kıstırınca sinirleri bozulmaya başlamıştı. Omuzları odanın geri kalanını görmesini engelliyordu.

Winterborne'nin ukala bakışları, üzerinde gezindi. "Belki onun yerine sizi alırım," diyerek onu şaşırttı. "Siz de bir soylusunuz. Leydi olduğunuzu varsayıyorum. Boyunuz kısa olmasına rağmen, Leydi Helen'den daha sağlam görünüyorsunuz."

Kathleen ona soğuk bir bakış attı. "Benimle dalga geçerek bir şey elde edemezsiniz."

"Ciddi olduğuma inanmıyor musunuz?"

"Ciddi olup olmamanız zerre umurumda değil," diye karşılık verdi. "Teklif edeceğiniz hiçbir şeye ilgi duymuyorum."

Winterborne sırıtırken, samimi bir şekilde eğlenmiş gözüküyordu ama hiç de arkadaş canlısı değildi.

Kathleen yan yan kaçamaya çalışınca, bir çeviklikle yolunu kapattı.

Kathleen donakalırken, korku vücudunda uğuldamaya başlamıştı.

"Asla birinin ne teklif edeceğini varsaymayın. En azından reddetmeden önce, benimkini bir dinlemelisiniz." Winterborne yüzü onunkine yaklaşana kadar eğildi. O ufak ha-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

reket en azından bir sürü farklı tehdit içeriyordu ve hiçbiri onu korkutmak için yeterli değildi.

"Bir evlilik içeriyor," dedi Winterborne "ki bu Trenear'dan alabileceğinizden çok daha fazlası." Kadının şaşkınlığını görünce gözlerinde bir küçümseme parıltısı belirdi. "Hayır, bana ikinizin devam ettiğini söylemedi. Ama Hampshire'de fazlasıyla belli oluyordu. Eğer çoktan sıkılmadıysa bile, yakında sizden sıkılacaktır. Trenear değişiklik ister. Ama benim istediğim şey, hoş karşılanmadığım yerlere gitmek... Ve bunun için de soylu bir leydi ile evlenmem gerekiyor. Bakire olmamanızın benim için bir önemi yok."

"Ne kadar şanslı," diye iğneleyici bir şekilde söylemeden edemedi, "sizin başlıca sıfatlarınızdan biri gibi görünmüyor." Bu yorum dudaklarından çıktığı an pişman olmuştu.

Rahatsız edici soğuk gülüş, adamın yüzünde tekrar belirmişti. "Evet, Leydi Helen, *Eversby* Manastırı ve Ravenellerin geri kalanı için bakire bir kurban olacaktı." Cüretkâr bir şekilde işaretparmağını kadının elbisesinin omuz dikişlerinde gezdirdi. "Siz de onlar için aynısını yapmaz mısınız? Onun için?"

Kathleen teni diken diken olsa da dokunuşundan irkilmemişti. "Yapmama gerek yok. Lord Trenear onlarla ilgilenecektir."

"Ama Trenear ile kim ilgilenecek? Mülkünü yıkılmaktan korumak için, bir ömür boyu plan yapıp çalışması gerekecek. Benim servetimin ufacık bir kısmıyla..." Parmağını yüzünün önünde şaklattı, "bütün borçları yok olacaktır. Ev yenilenecek, arazi bereketli ve yeşil bir hale gelecek. Herkes için mutlu son."

"Sizinle evlenen kadın dışında," dedi Kathleen hor görerek.

Winterborne'nin gülüşünde küçümseyen bir tını vardı. "Onlarla ilgilenme şeklimden hoşlanan kadınlar var. Geç-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişte yumuşak elleri olan bembeyaz centilmenlerden sıkılmış birkaç soylu leydiyi bile tatmin ettim." Öne doğru adım atıp onu kitaplığa doğru sıkıştırdı. Kısık sesinde müstehcen bir tını vardı. "Sizin için biraz sert olabilirim."

Kathleen niyetinin ne olduğunu veya onu korkutmak için daha ne kadar çabaya girebileceğini bilmiyordu.

Asla da öğrenemeyecekti. Cevap vermeden önce, kapının girişinden öldürücü bir ses geldi.

"Geri çekil, yoksa vücudundaki bütün uzuvları söküp alırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Üçüncü Bölüm

Winterborne ellerini, kitaplık rafından çekip alaycı bir şekilde kendisine silah çekilmiş gibi havaya kaldırmıştı. Rahat bir nefes veren Kathleen onun etrafından dolanıp hızlıca Devon'un yanına gitti. Yüzünü görünce duraksamıştı.

Görünüşe göre Devon'un akıl sağlığı yerinde değildi. Gözleri şiddetle parlıyordu ve çenesinin kasları seğiriyordu. Adı çıkmış Ravenel öfkesi, ateşe atılmış kitabın sayfaları gibi her bir medeni katmanı parlak kenarlı küllere çevirecek şekilde yakmaya başlamıştı.

"Lordum," dedi Kathleen nefes nefese. "Hamsphire'ye gittiğinizi sanmıştım."

"Gittim." Hiddetli bakışı ona çevrildi. "Ravenel Evi'ne yeni döndüm. İkizler burada olabileceğini söylediler."

"Bay Winterborne ile Helen hakkında konuşma gereği duydum..."

"Bana bırakmalıydınız," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Winterborne ile yalnız olmanız gerçeği bile, hayatınızın geri kalanına kadar peşinizi bırakmayacak bir skandal yaratabilir."

"Bunun bir önemi yok."

Yüzü karardı. "Sizinle tanıştığım ilk andan beri, bana ve ulaşabileceğiniz herkese görgü kuralları hakkında işkence ettiniz. Şimdi bir önemi yok mu?" Winterborne'ye dönme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den önce ona uğursuz bir bakış attı. "Onu kapıdan geri çevirmeliydin, seni işbirlikçi şerefsiz. İkinizi de boğmamamın tek sebebi hanginizden başlayacağıma karar verememem."

"Benimle başla," diye nazikçe davet etti Winterborne.

Hava erkeksi düşmanlık ile yüklüydü.

"Daha sonra," dedi güçlükle tutabildiği öfkeyle Devon. "Şimdilik onu eve götürüyorum. Ama seni bir dahaki sefer gördüğümde, kahrolası *tabuta* sokacağım." Dikkatini Kathleen'e çevirerek kapıyı işaret etti.

Sanki söz dinlemeyen bir kaniş köpeği gibi, Kathleen emir verilmekten hoşlanmamıştı. Ama Devon bu hâldeyken, onu kışkırtmamanın en iyisi olacağına karar verdi. İsteksiz bir şekilde öne doğru adım attı.

"Bekle," dedi Winterborne sertçe. Camın yanındaki masaya gidip üzerinden bir şey aldı. Daha önce fark etmemişti. Helen'in ona verdiği saksılı orkideydi. "Kahrolası şeyi de götürün," diyerek saksıyı Kathleen'e ittirdi. "Tanrı aşkına, ondan kurtulduğum için sevineceğim."

Devon ve Kathleen gittikten sonra Rhys, dışarıdaki manzarayı izlemek için pencerenin yanında durdu. Bir sokak lambası, kiralık arabaların atlarına hafif limon sarısı bir ışık tutuyor, burunlarından çıkan nefes buharlarını aydınlatıyordu. Bir grup yaya, hızla tahta kaldırımda alışveriş merkezinin camekânına doğru ilerliyorlardı.

Quincy'nin sağlam adımlarının yaklaştığının farkındaydı.

Bir an sonra uşak sitemli bir şekilde sordu. "Leydi Trenear'ı korkutmak gerekli miydi?"

Rhys ona gözlerini kısarak bakmak için başını çevirdi. Quincy, ilk defa böyle küstahça konuşma cesareti göste-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riyordu. Geçmişte Rhys, bundan daha önemsiz yorumları yüzünden değerli adamlarını kovmuştu.

Onun yerine kollarını katlayıp dikkatini sokağa çevirirken, dünyadan ve içindeki herkesten nefret ediyordu. "Evet," dedi yumuşak bir iğnelemeyle. "Kendimi iyi hissetmemi sağladı."

Devon, Ravenel Evi'ne kadar olan kısa araba yolculuğunda tek kelime etmese de, öfkesinin gücü arabanın her yerini doldurmuş gibi görünüyordu. Clara sanki kendini görünmez yapmaya çalışıyormuş gibi köşeye sıkışmıştı.

Suçluluk ile başkaldırma arasında tereddütlü olan Kathleen, Devon'un sanki üzerinde bir hakkı varmış gibi davrandığını düşündü ki böyle bir hakkı yoktu. Sanki onu şahsen incitecek bir şey yapmış gibi devam ediyordu ki bunu da yapmamıştı. Bu *onun* suçuydu. Winterborne'yi Helen'e kur yapması konusunda teşvik eden oydu ve Helen'i nişanlanmaya ikna olması için manipüle etmişti.

Eve vardıklarında, arabanın sınırlarından kaçabileceği için rahatlamıştı.

Kathleen, Ravenel Evi'ne girer girmez, yokluğunda çöken mezar gibi sessizliği keşfetti. Sonrasında ikizlerden, Devon'un onun yokluğunu keşfettiğinde sinirlerinin o kadar gergin olduğunu, evdeki herkesin ölçülü bir şekilde görünürden kaybolduğunu öğrenecekti.

Orkide saksısını masaya yerleştiren Kathleen, Clara'nın ona dış kıyafetlerini ve eldivenini çıkarmasında yardım etmesini bekledi. "Lütfen orkideyi üst kattaki salona götür," dedi hizmetçiye mırıldanarak, "ve sonrasında benim odama gel."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu akşam ona ihtiyacın olmayacak," dedi Devon kaba bir şekilde. Kıza önemsemez bir şekilde başıyla işaret etti.

Kathleen kelimelerini tam olarak anlayamadan, omuzlarında ve ensesinde ne demek istediğiyle alakalı irkilmeler hissetti. "Pardon?"

Devon, Clara'nın merdivenlerden çıkmasını bekledikten sonra, "Git ve beni odamda bekle. İçki içtikten sonra sana katılacağım," dedi.

Kathleen gözleri kocaman açıldı. "Aklını mı kaçırdın?" diye hafifçe sordu.

Gerçekten ona hizmet etmesi için para verdiği fahişe gibi, odasında beklemesini emredebileceğini mi sanıyordu? Kendi odasına çekilip kapıyı kilitleyecekti. Burası saygıdeğer bir evdi. Devon bile, hareketlerine hizmetkârlar, Helen, ikizler tarafından şahit olunabilecek yerlerde olay çıkarmaya cesaret edemezdi...

"Hiçbir kilit beni dışarıda tutamaz," dedi düşüncelerini şaşırtıcı bir açıklıkla okuyarak. "Ama istersen deneyebilirsin."

Sıradan bir nezaketle söyleyişi, yanaklarının kızarmasına sebep olmuştu.

"Helen'in nasıl olduğunu görmek istiyorum," dedi Kathleen.

"İkizler onunla ilgileniyorlar."

Başka bir yol denedi. "Henüz akşam yemeği yemedim."

"Ben de öyle." Mânâlı bir şekilde merdivenleri gösterdi.

Onu azarlayan bir yorumla yok etmeyi çok isterdi ama aklı boşalmıştı. Kaskatı bir şekilde dönüp arkasına bakmadan merdivenleri çıktı.

Onu izlediğini hissedebiliyordu.

Aklından çılgınca şeyler geçiyordu. Belki biraz içki, Devon'u daha sakinleştirerek eski hâline döndürürdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ya da belki birkaç tane içerdi... Ve bir zamanlar Theo'nun ona yaptığı gibi sarhoş, istediğini almaya kararlı şekilde odaya gelmesine sebep olurdu.

İsteksiz şekilde, Devon'un odasına giderken, bunun adamı görmezden gelmeye çalışmaktan ve bazı saçma sapan senaryoların gerçekleşmesine izin vermekten daha kolay olduğunu düşünebilmişti. Kapıdan girip ardından kapatırken teni alev almış, içi ise buz kesmişti.

Oda kocamandı ve yerler kalın, yumuşak bir halıyla kaplıydı. Tarihi hantal yatak *Eversby* Manastırı'ndaki yataktan bile daha büyüktü ve tavana kadar çıkan başlığı, orantısız şekilde üst üste binen oymaları ve kemerleri olan kocaman sütunlarla çevrelenmişti. Yoğun nakışlı orman sahnesini gösteren yatak örtüsü, sonsuz gibi uzanan çarşafla şekillendirilmişti. Ravenel neslinin üzerinde üremesi planlanan bir yataktı.

Ateşin yandığı şömineye giderek, soğuk parmaklarını parlak sıcaklıkta esnetti.

Birkaç dakika sonra kapı açılıp Devon odaya girdi.

Kathleen'in kalbi göğsünde o kadar hızlı atmaya başladı ki kaburgalarının bu vuruşlarla titrediğini hissedebiliyordu.

İçki Devon'u sakinleştirmişse bile, görüntüde belli olan bir şey yoktu. Rengi, gül ağacı rengine dönmüştü. Sanki yüzeyin altında gizlenen, ortaya çıkmak üzere olan şiddet fırtınasını sakinleştirmek istermiş gibi, dikkatli bir şekilde hareket ediyordu.

Kathleen sessizliği ilk bozanın kendisi olması gerektiğini hissetti. "Hampshire'de ne oldu..."

"Bunu sonrasında konuşacağız." Devon ceketini çıkarıp uşağını ağlatabilecek bir dikkatsizlikle kenara fırlattı. "Öncelikle bu akşam olduğu gibi, kendini riske atmana hangi çılgınca dürtünün sebep olduğu hakkında konuşacağız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Risk altında değildim. Winterborne bana zarar vermezdi. O senin arkadaşın."

"Bu kadar mı safsın?" Yüzünün ifadesi iç yeleğini çıkarırken öldürücü bir hâl aldı. Kıyafet öyle bir güçle kenara fırlatılmıştı ki duvara vururken düğmelerin kırılma seslerini duyabilmişti. "Bir erkeğin evine davet edilmeden gidip onunla tek başına konuştun. Çoğu erkeğin bunu, seninle istediğini yapmak için bir davet olarak yorumladığını biliyorsun. Yüce Tanrım, nişanlıyken Theo'yu bile bu şekilde ziyaret etmeye cesaret etmedin!"

"Helen için yaptım."

"Önce bana gelmeliydin."

"Dinleyeceğini veya söylediklerime katılacağını düşünmedim."

"Her zaman dinlerim. Ama her daim dediklerine katılamam." Devon boyun bağının düğümünü çekiştirip, gömleğinden çıkarılabilen manşeti söktü. "Şunu anla Kathleen. Kendini bir daha *asla* bu duruma sokmayacaksın. Winterborne'nin üzerine doğru eğildiğini görmek... Tanrım, alçak herifin onu öldürmeye ne kadar yakınlaştığımdan haberi yok."

Kathleen "Bunu yapmayı kes," diye şiddetle bağırdı. "Beni çılgına çeviriyorsun. Sana aitmişim gibi davranmamı istiyorsun ama değilim ve asla olmayacağım. En kötü kâbusun, bir eş ve baba olmak. Görünüşe göre, istemediğim bir bağlılık kurmaya kararlısın. Hamile olsaydım bile, evlenme teklifini görev icabı yapacaktın. Seni yine de reddederdim çünkü bunun, beni olduğu kadar seni de mutsuz edeceğini biliyorum."

Devon'un gerilimi azalmamıştı ama öfkeden başka bir şeye dönüşmüştü. Bakışlarını ateşli bir mavi sonsuzluk gibi ondan ayırmadı.

"Peki, sana seni sevdiğimi söyleseydim?" diye yumuşak bir şekilde söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Soru göğsünün bir acı dalgasının tarafından delinmesine sebep olmuştu. "Yapma." Gözlerine yaşlar doldu. "Bunu içtenlikle bana söyleyebilecek türden bir adam değilsin."

"Eskiden olduğum kişi değildi." Sesi istikrarlı çıkıyordu. "Ama artık böyle biriyim. Bunu bana sen gösterdin."

En azından bir anlığına tek ses, titreyen şöminedeki ateşin çıtırtılarıydı.

Gerçekten ne düşündüğünü veya hissettiğini anlamamıştı. Ama ona inanmak için aptal olmalıydı.

"Devon," dedi sonunda, "konu aşka gelince... Ne sen ne de ben, senin sözlerine güvenemeyiz."

Parıldayan ince perişanlık tabakasını göremiyordu ama hareket ettiğinin, kenara attığı ceketini bir şey aramak için eğildiğinin farkındaydı.

Yanına gelerek kolunu hafifçe tutup onu yatağa doğru çekti. Yatak o kadar yüksekti ki ellerini beline dolayıp oturması için onu yukarı kaldırması gerekmişti. Kucağına bir şey yerleştirdi.

"Bu nedir?" Ufak tahta kutuya baktı.

Yüzünün ifadesi anlaşılmazdı. "Senin için bir hediye."

Sivri dili üstün gelmişti. "Bir veda hediyesi mi?"

Devon kaşlarını çattı. "Kutuyu aç."

Boyun eğerek kapağını açtı. Kutunun kenarları kırmızı kadifeyle çevrelenmişti. Koruyucu kumaş parçasını kenara çekerek, uzun zinciri olan ufak altın bir köse saati ortaya çıkardı. Dış kaplamasına nazikçe çiçekler ve yapraklar işlenmişti. Menteşeli kapak, beyaz emaye kadranı, siyah saat ve dakika işaretlerinden oluşan cam yüzeyi ortaya çıkarmıştı.

Devon'un "Anneme aitti," dediğini duydu. "Ona ait elimdeki tek eşya. Hiçbir zaman yanında taşımazdı." Sesinde bir ironi tınısı vardı. "Zaman onun için hiçbir zaman önemli değildi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kathleen ona kederle baktı. Dudaklarını konuşmak için aralandı ama adamın parmak uçları nazik bir baskıyla dudaklarına dokunmuştu.

"Sana zaman veriyorum," dedi ona bakarak. Elleri çenesini kavrayıp Kathleen'i ona bakması için mecbur ediyordu. "Ömrümün sonuna kadar seni seveceğimi ve sana sadık olacağımı kanıtlamamın tek bir yolu var. Bu da ömrümün geri kalanında seni sevip sana sadık olmak. Beni istemesen bile. Benimle olmayı tercih etmesen bile. Sana elimde kalan bütün zamanı veriyorum. Bu andan sonra, başka bir kadına dokunmayacağıma veya kalbimi senden başka kimseye vermeyeceğime dair yemin ediyorum. Altmış yıl beklemek zorunda kalsam da, bir anı bile boşa harcanmamış olacak çünkü hepsini seni severek geçirmiş olacağım."

Kathleen şaşkınlıkla ona bakıp gözyaşları tekrar gözlerinden dökülürken tehlikeli bir sıcaklık içinde yükseliyordu.

Devon yüzünü iki eli arasına alarak onu yumuşak bir alev dokunuşu gibi öpmek için eğildi. "Bu da söylendiğine göre," diye fısıldadı. "Umarım çok zaman geçmeden benimle evlenmeyi düşünürsün." Yavaş ve kahredici bir öpücük daha... "Çünkü senin hasretini çekiyorum Kathleen, benim canım sevgilim. Her akşam seninle yatmak, her sabah seninle uyanmak istiyorum." Dudakları onun gittikçe derinleşen bir baskıyla okşarken, sonunda kadın kollarını boynuna dolamıştı. "Senden çocuklarım olsun istiyorum. Yakında."

Gerçek orada, sesinde, gözlerinde ve dudaklarındaydı. Tadını alabiliyordu.

Geçen aylarda, fikirlerinin gerçekten değiştiğinin şaşkınlıkla farkına vardı. Kaderin onun için planladığı adama... Gerçek hâline... Sözler veren, sorumluklarıyla yüzleşen ve her şeyden çok, hiçbir şeyi saklamadan sevebilecek birine dönüşmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altmış yıl mı? Böyle bir adam altmış saniye bile beklememeliydi.

Saat zinciriyle biraz uğraşarak onu kaldırdı ve başının üzerinden geçirdi. Parıldayan altın saat göğsünün üzerine yerleşti. Ona yaşlı gözlerle baktı. "Seni seviyorum Devon. Evet, seninle evlenirim, *evet*..."

Devon onu kendine doğru çekip ihtiyatsız şekilde öptü. Açlıkla öpmeye devam ederken üstünü çıkarıyordu. Dudakları, ortaya çıkardığı teni mest ederken yumuşak ve sıcacıktı. Kathleen'in kalmasında ısrarcı olduğu ufak altın saat dışında her şeyi çıkarmıştı.

"Devon," dedi nefes nefese, ikisi de çıplak kaldığında ve Devon yanına doğru uzandığında, "Sana... Ufak bir yalan ifade konusunu itiraf etmeliyim." Aralarında tamamen dürüstlük olmasını istiyordu. Sırlar ya da bir şeyler gizlemek yoktu.

"Evet?" diye dudakları boynundayken sormuştu. Bacaklarından bir tanesi uyluklarına bastırıyordu.

"Yakın zamana kadar takvimimi..." Devon dişinin kenarını, onun boğazına nazikçe sürtünce lafı kesildi, "günleri doğru saydığımdan emin olmak için kontrol etmemiştim. Ve çoktan..." Devon dilini boynunun dibindeki boşlukta oynatıyordu, "o sabah olanlar için sorumluluğu üstlenmeye karar vermiştim. Kahvaltıdan sonraki. Hatırlarsın."

"Hatırlıyorum," derken göğüslerine doğru öperek ilerliyordu.

Kathleen, adamın başını elleriyle tutup ona bakmaya ve dikkatini kendisine vermeye teşvik etti. "Devon. Söylemek istediğim dün akşam..." Güçlükle yutkunup kendini bitirmeye zorladı, "aylık kanamamın başladığını söylediğimde seni yanlış yönlendirmiş olabileceğim."

Devon kaskatı kesildi. Yüzü ona bakarken ifadesiz bir hale gelmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Başlamadı mı?"

Başını iki yana sallarken gergin bakışları onunkileri arıyordu. "Aslında bayağı bir geciktim."

Ellerinden biri, yüzüne gelirken uzun parmakları titriyordu. "Hamile olabilir misin?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Neredeyse olduğumdan eminim."

Devon ona şaşkınlıkla bakarken yüzü kızarmaya başladı. "Tatlı, güzel aşkım, meleğim..." Ona dikkatli bir şekilde bakarken, vücudu boyunca öpücükler bastırarak karnını okşadı. "Tanrım. Bu durumu karara bağladı. İngiltere'deki en şanslı herifim." Kısık sesle kahkaha atarken elleri üzerinde saygılı bir naziklikle gezindi. "Benim de seninle paylaşacak güzel haberlerim var ama seninkine kıyasla önemsiz kalıyor."

"Ne haberi?" diye sordu parmaklarını Devon'un saçına geçirerek.

Yeni bir düşünce aklına geldiğinde açıklamak üzereydi. Gülüşü soldu ve ifadesi şaşkın bir hâl aldı. Doğrudan onun gözlerine bakacak şekilde pozisyonunu ayarladı. "Çok geçmeden durumun belirgin hâle gelecek. Ne yapacaktın? Bana ne zaman söyleyecektin?"

Ona utangaç bir şekilde baktı. "Sen öğrenmeden önce... Bir yere gitme... Olasılığını düşünmüştüm."

"Bir yere gitmek mi?" Afallamış görünüyordu. "Beni *terk mi edecektin*?"

"Bir karar vermemiştim..." diye özür diler gibi konuşmaya başladı.

Kısık sesli bir homurdanma lafını keserek bu fikir hakkında ne düşündüğünü şüpheye bırakmamıştı. Kathleen'e doğru eğilip şiddetli bir sıcaklık yayıyordu. "Seni bulurdum. Asla benden kaçamazdın."

"Bunu istemiyorum ki..." diye konuşmaya başladı. Çok daha fazlasını söylerdi ama Devon dudaklarına derin ve saldırgan bir öpücükle sahip olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bileklerine tutunarak, onları kadının başının üzerine kaldırıp, altında uzanmasını sağladı. Ağırlığını dengeledikten sonra, tek bir itişte içine girdi. Derinlere tekrar tekrar girerken, Kathleen boğazından çıkan arzu seslerinden, inlemelerden, yarım yamalak kelimelerden nefes almakta zorlanıyordu. Bacaklarını daha geniş açarak onu daha fazla içine almaya çalıştı.

Devon ona sahip oluyor, yavaşça içinde hareket ediyordu. Neredeyse belli belirsiz şekilde, her itişten önce kadının kendini onunla desteklemesi için duruyordu. Parmaklarını onunkilere dolamıştı ve dudakları açgözlü bir şekilde onu öpücüklerle yiyip bitiriyordu. Arzu yuvarlanan dalgalar hâlinde yaklaşıyordu. Vücudunun, onunla ritmini kaybedecek şekilde kıvranmasına sebep olmuştu.

Devon kalçalarına uzanıp hiçbir şekilde hareket edemeyeceği durumda onu sertçe yatağa bastırmıştı. Kathleen inliyor, her harekete karşılığını veremeyeceği şekilde maruz kalırken, hassas kısım sanki dışarıdan bu hareketsizliği telafi edermiş gibi Devon'un etrafında kasılıyordu.

Devon onun doyuma eriştiğini hissettiğinde nefesini tuttu. Fiziksel sevincin titremeleri Kathleen'in ona doğru öylesine çaresizce yükselmesini sağlıyordu ki, neredeyse dar kalçaları adamın ağırlığını kaldıracaktı. İnleyerek derinlerine ittirip sıcaklığı onun içine akarken öylece duruyordu. Kathleen vücudunun her bir kısmıyla ona tutunarak doyumunu sert dalgalar hâlinde içine çekiyordu.

Uzun bir zaman sonra, birbirlerine dolaşmış şekilde uzanıp uykulu hâlde konuşurlarken Devon mırıldandı. "Helen'e yarın artık Winterborne ile evlenmesi gerekmediğini söyleyecek misin?"

"Evet, eğer istersen."

"Güzel. İnsanın bir günde nişan hakkında ne kadar tartışmayı kaldırabileceği konusunda bir sınırı var." Hâlâ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kathleen'in boyunda olan altın kösteği alarak pürüzsüz işlemelerine aheste aheste parmağıyla dokundu.

Kathleen alt dudağını öne çıkardı. "Yine de bana evlenme teklif ederdin."

Devon dudaklarını dudakları arasına alıp hafifçe çekiştirmeden duramadı. "Çoktan ettim."

"Düzgün bir şekilde, yüzükle demek istedim."

Saat göğsünün kalkışıyla yükseliyor ve teninin sıcaklığıyla ısınmış altının gerilmiş göğüs uçlarına doğru kaymasına sebep oluyordu. "Görünüşe göre, yarın mücevherciye gideceğim." Devon kadının gözlerinde bir beklenti pırıltısı görünce sırıttı. "Bu hoşuna gitti, değil mi?"

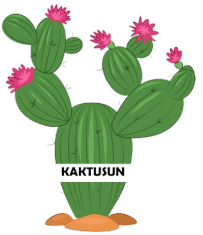
Başıyla onaylayıp kollarını boynuna doladı. "Hediyelerine bayılıyorum," diye itiraf etti. "Kimse bana böyle güzel şeyler vermemişti."

"Küçük sevgilim," diye mırıldandı dudakları onunkilere dokunurken. "Başından aşağı hazineler dökeceğim." Saatin göğüsleri arasında kalmasına izin vererek, ellerini Kathleen'in yanaklarını okşamak için kaldırdı. Sesinde buruk bir ton da vardı. "Sanırım tam teşekküllü şekilde, diz çökerek yapılacak bir teklif istiyorsun?"

Başıyla onaylarken dudakların kenarları derinleşti. "Çünkü 'lütfen' demeni duymayı çok isterim."

Devon'un gözlerinde neşe parıldıyordu. "O zaman sanırım çok uyumlu bir çiftiz." Vücudunu onunkiyle kavrayarak mahrem bir şekilde üzerine yerleşmeden önce fısıldadı. "Çünkü ben de 'evet' demeni duymayı çok isterim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonsöz

Tekrar güvendeyim, diye düşündü Helen, Ravenel Evi'nin üst kattaki odalarında amaçsızca dolaşırken. Sabah Kathleen ile yaptıkları konuşmadan sonra, artık Rhys Winterborne ile nişanlı olmadığı için rahatlamış olması gerektiğini biliyordu. Onun yerine şaşkın ve kafası karışmış hissediyordu.

Görünüşe göre Rhys Winterborne ile ilişkisi hakkındaki kararları onun vermesi gerektiği, Kathleen veya Devon'un aklına gelmemişti. Sevgilerinden ve endişelerinden yaptıklarını anlamıştı. Ama yine de...

Bu yaptıkları Helen'in nişanlısının yaptığı kadar, boğulmuş hissetmesine sebep olmuştu.

"Bay Winterborne'yi tekrar görmek istemiyormuşum gibi hissediyorum dediğimde," demişti Kathleen'e mutsuz şekilde, "o anda öyle hissettiğimi kastetmiştim. Başım çatlıyordu ve fazlasıyla endişeliydim. Ama onu bir daha *asla* görmek istemiyorum demek istemedim."

Kathleen o kadar iyi bir ruh halindeydi ki ayrımı kavrıyormuş gibi görünmüyordu. "Eh, artık bitti ve her şey olması gerektiği hâline döndü. O korkunç yüzüğü çıkarabilirsin. Hemen gönderilmesini sağlarız."

Helen her nasılsa yüzüğü henüz çıkarmamıştı. Sol eline baktığında kocaman gül kesim pırlantanın, salon camın-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dan gelen ışığı çekmesini izledi. Gerçekten kocaman ve kaba şeylerden nefret ediyordu. Olması gerekenden ağırdı ve sürekli bir o yana bir bu yana kayıp en basit işleri bile zorlaştırıyordu. İnsan sanki parmağına kapı kolunu bağlamış gibi hissediyordu.

Ah, ya da bir piyanoyu, diye düşünürken tuşlara basıp ses çıkarmayı özlemişti. Beethoven ya da Vivaldi.

Nişanlılığı, kimse ona ne istediğini sormadan bitmişti.

Winterborne bile sormamıştı.

Her şey olması gerektiği hâle dönecekti. Mahrem ya da ona kafa tutacak hiçbir şey olmayacaktı. Ondan nasıl vereceğini bilmediği şeyler isteyen kara gözlü talibi olmayacaktı. Ama hissetmesi gerektiği gibi rahatlamamıştı. Göğsündeki gergin ve kapana kısılmışlık hissi eskisinden bile kötüydü.

Winterborne'yi en son gördüğü seferi... Sabırsızlığını, ısrarcı öpücüklerini, acı sözlerini... Düşündükçe onunla neler olduğu hakkında konuşmaları gerektiğini düşünüyordu.

En azından bunu denemelerini isterdi.

Ama muhtemelen bu, onun yararına olmuştu. Winterborne ile ilişkilerinin temelini bulamamışlardı. Adam sinirini bozuyordu ve Helen de onu sıktığından emindi. Onun dünyasında kendine nasıl bir yer bulabileceğini bilmiyordu.

Sadece... Sesinin tınısından, ona bakış şeklinden hoşlanmıştı. Ona yeni, korkutucu, mükemmel ve tehlikeli bir şey keşfetmek üzereymiş gibi verdiği hissi... Onu özleyecekti. Adamın gururun incindiğinden endişeleniyordu. Onun gibi kaybolmuş ve yalnız hissediyor olabilmesi mümkündü.

Endişelenip odada dolanırken Helen'in gözleri salon camının yanındaki masada olan objeye çekildi. Ona verdiği saksılı Blue Vanda'yı gördüğünün farkına varınca, gözleri kocaman açıldı. İstemediği ama yine de götürdüğü orkideyi geri göndermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Helen orkidenin yanına hızla giderken ne durumda olduğunu merak ediyordu.

Masaya belli bir açıyla vuran zayıf güneş ışığı, uçuşan tozlarla parıldıyordu ve bazıları açık mavi çiçeklerin etrafında dönüyordu. Parıldayan çiçeklerin açtığını görünce, kafasının karıştığını hissetti. Geniş, oval yapraklar temiz ve parlaktı. Kökler dikkatlice kırılıp ıslak tutulmuş, kırık kil parçaları arasında sabitlenmişti.

Blue Vanda Winterborne'nin bakımındayken hastalanmamış... Daha çok coşmuştu.

Helen orkideye doğru eğilip saplarının mükemmel kıvrımına tek parmağıyla dokundu. Başını şaşkınlıkla sallarken çenesinin köşesini bir şeyin gıdıkladığını hissetti ve bir damlanın Vanda'nın dallarına düştüğünü görene kadar, bunun gözyaşı olduğunun farkına varmamıştı.

"Ah, Bay Winterborne," diye fısıldarken ıslak yanaklarını silmek için uzandı. "Rhys. Bir yanlışlık oldu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM